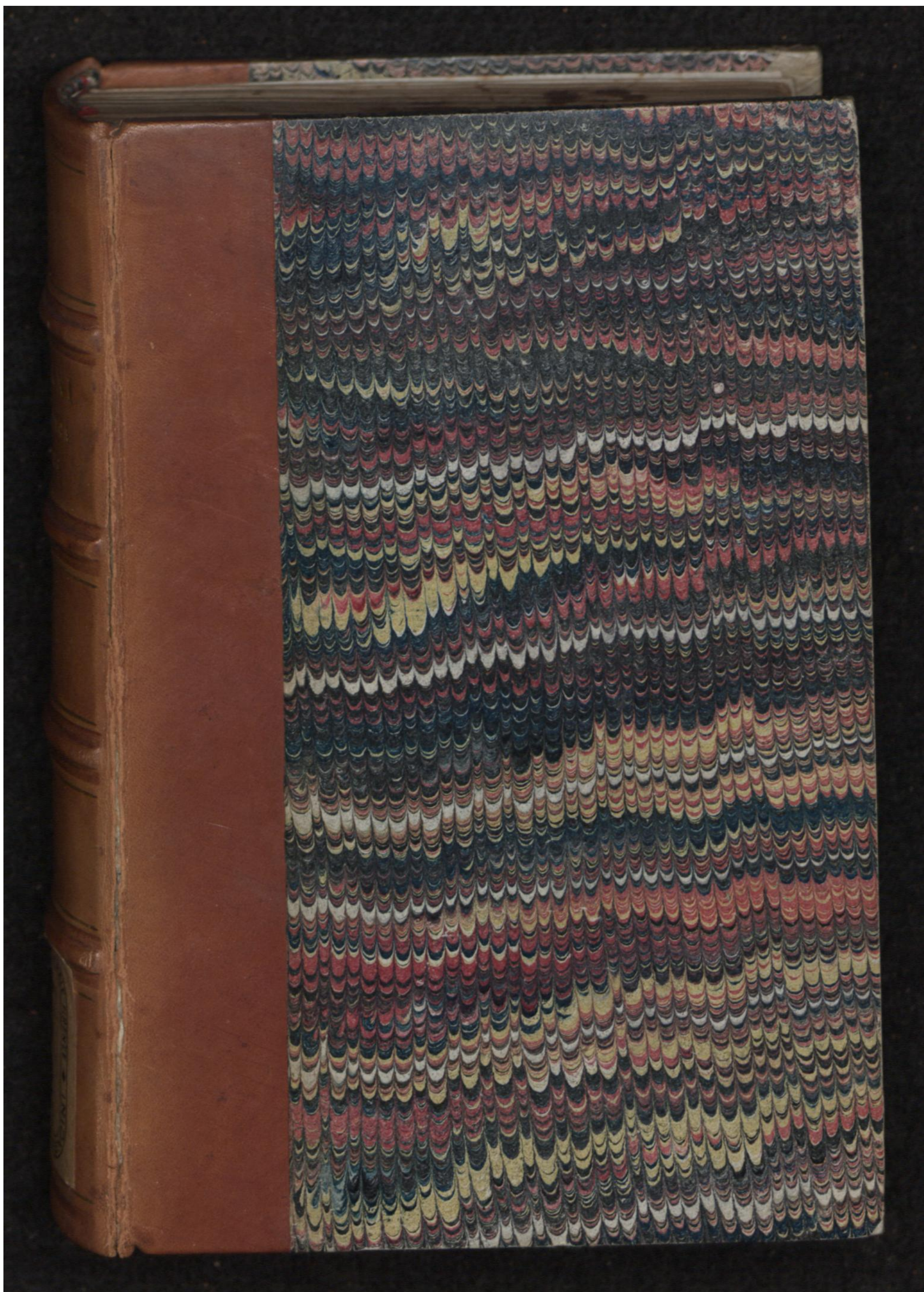
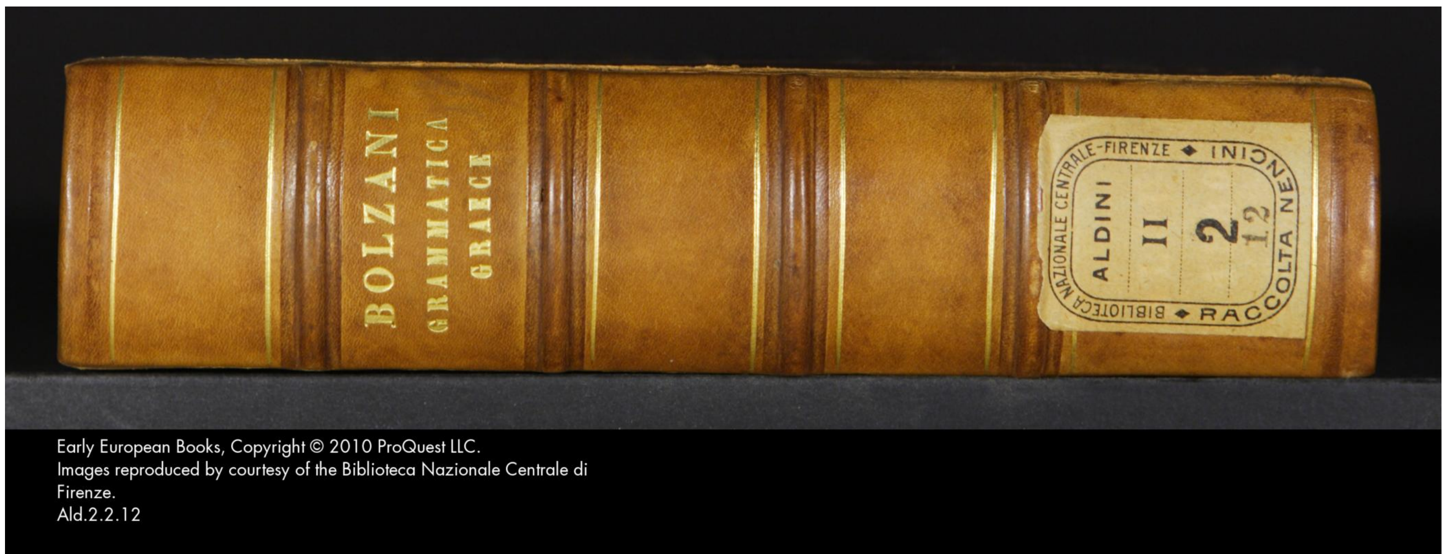
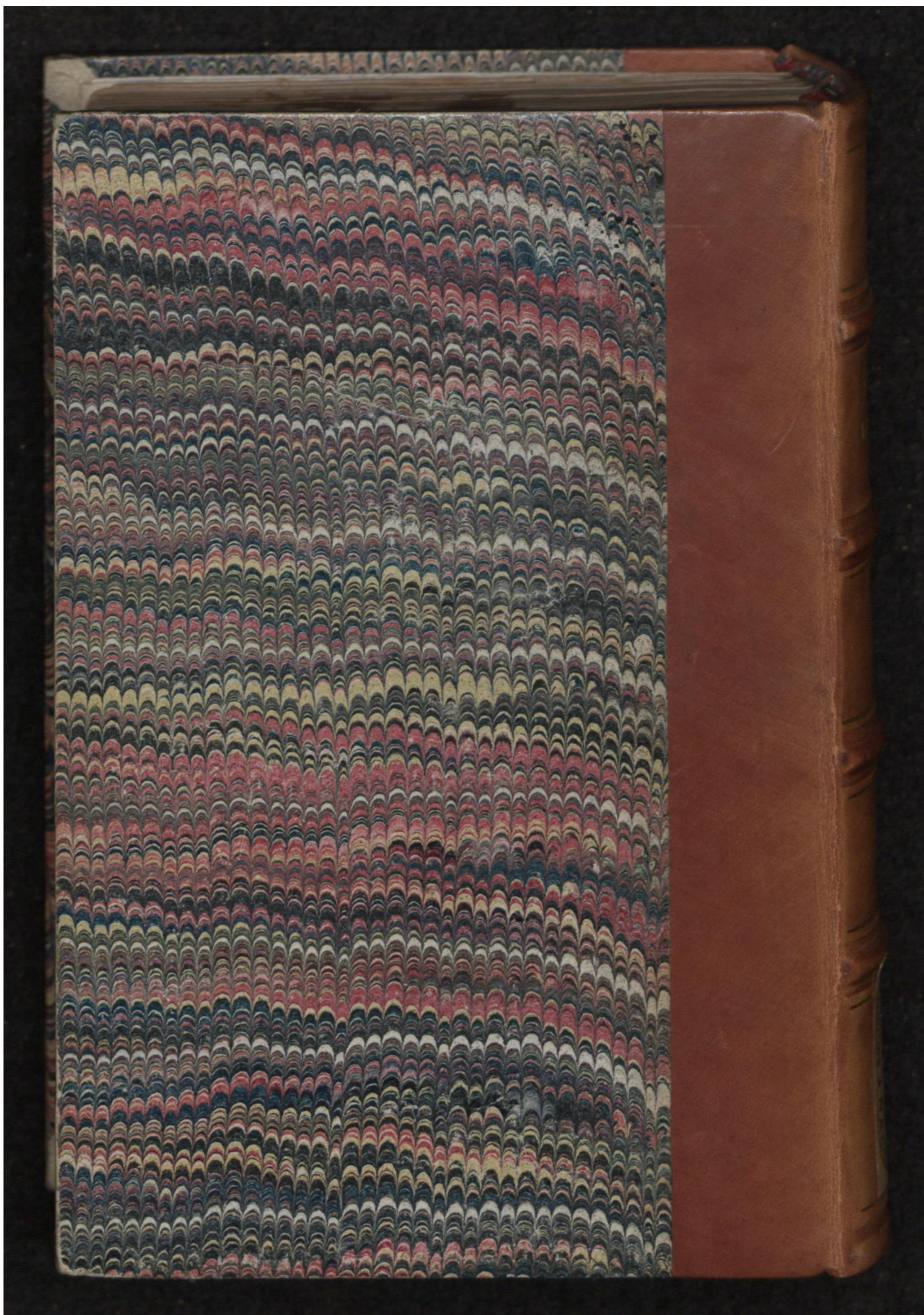

BOLZANI
GRAMMATICA
GRAECE
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE-FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
II
2
12

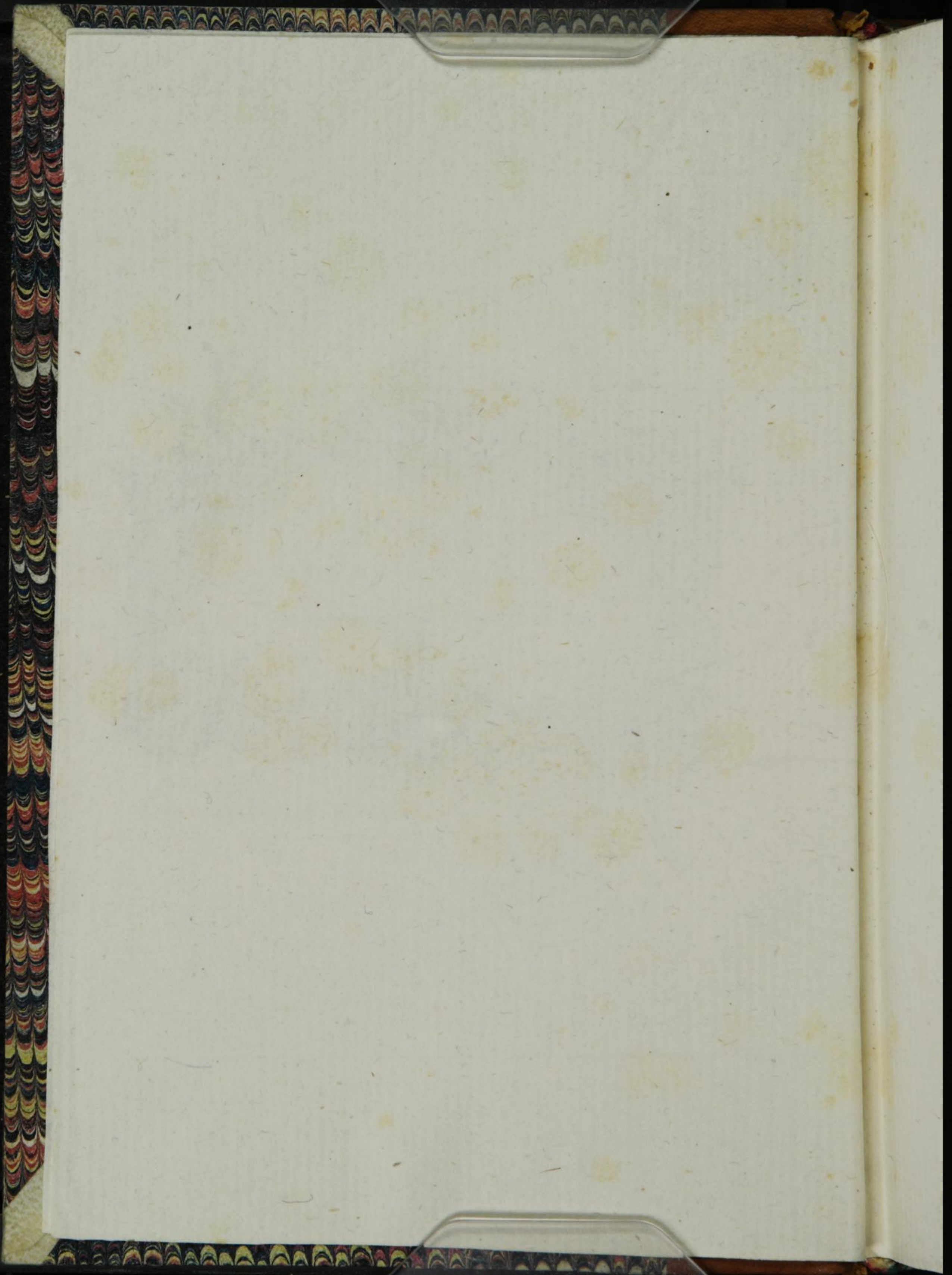

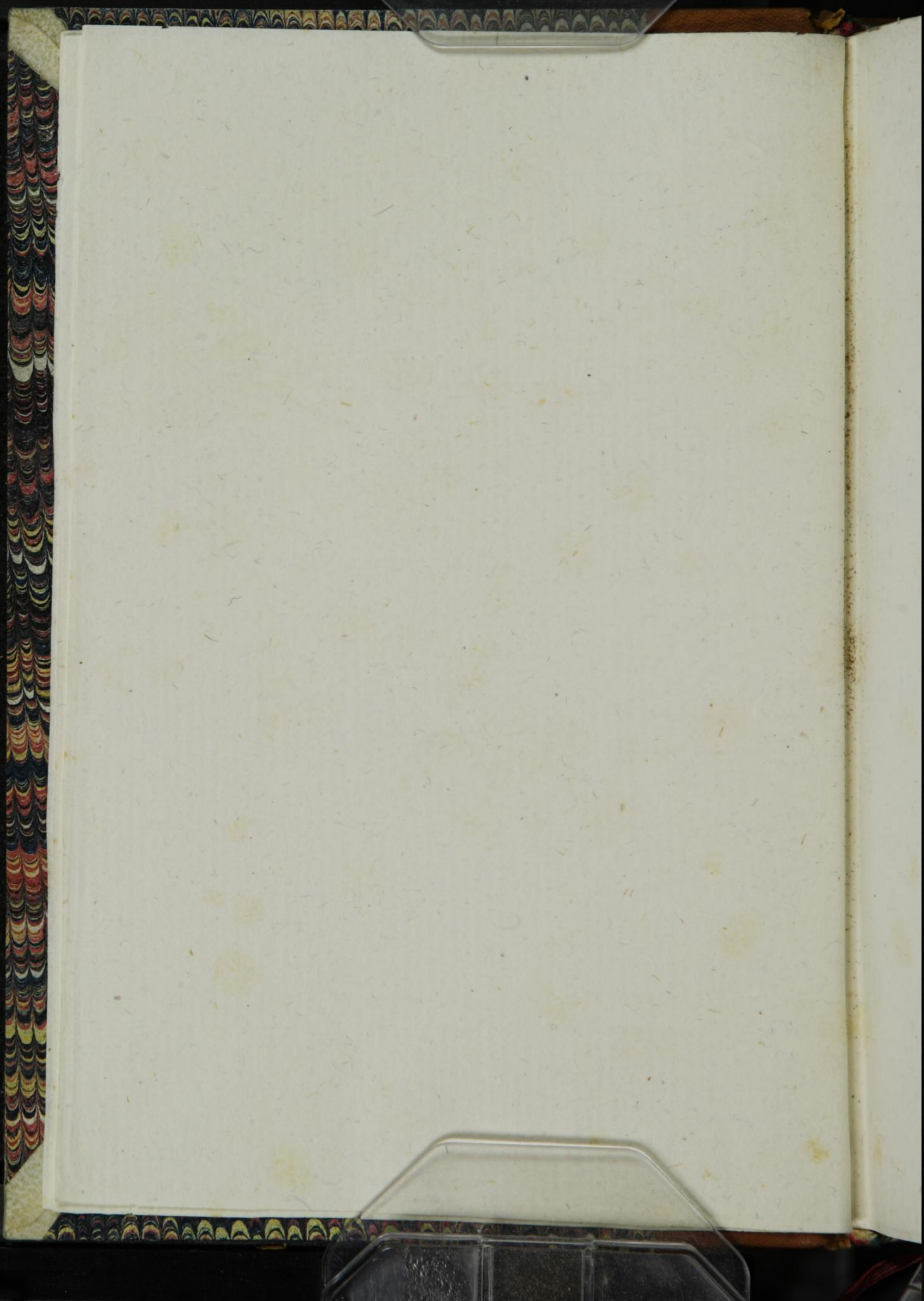

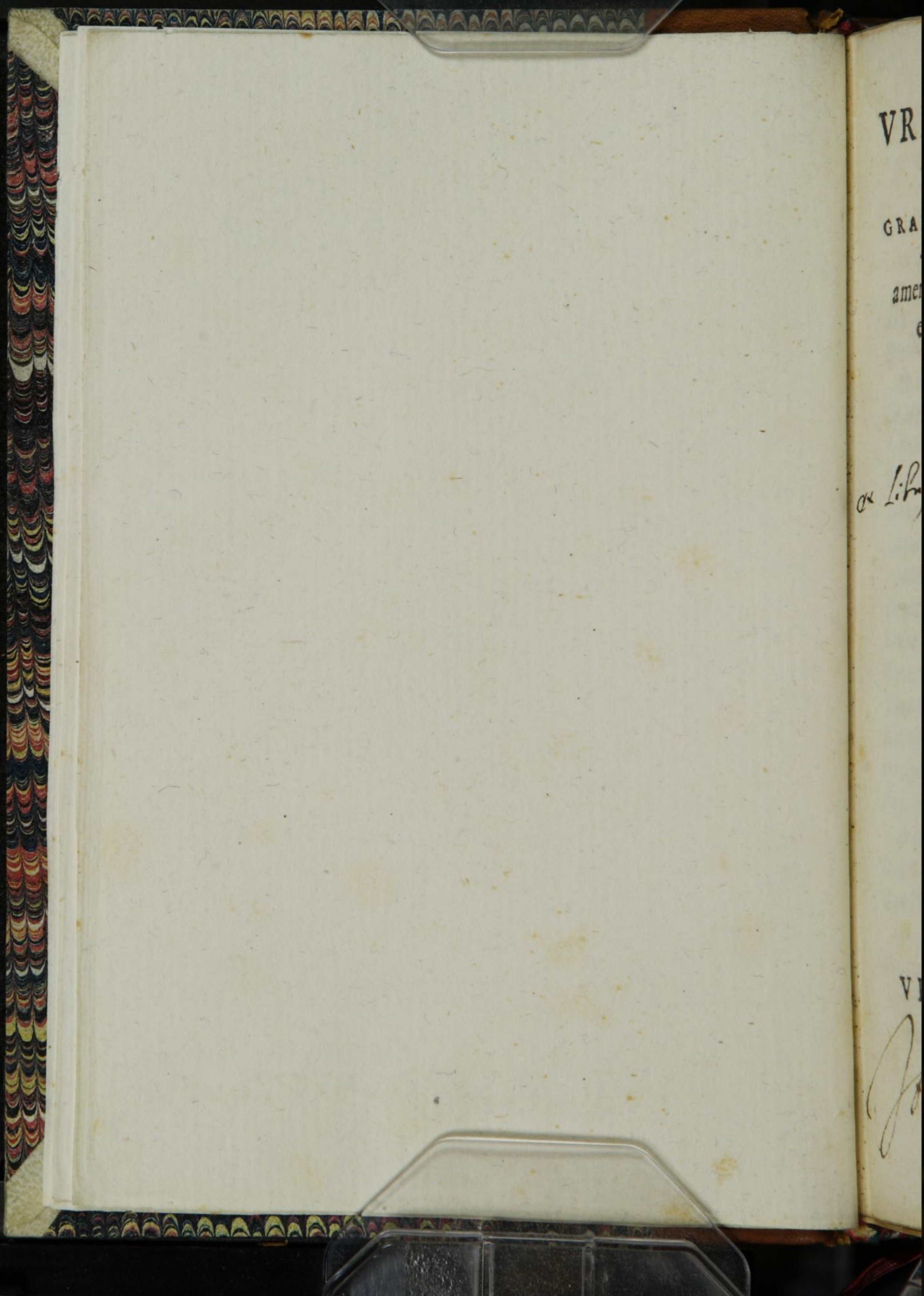

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
ALDINI
II
2
12
RACCOLTA NENCINI

OTIVM
SINE LITERIS
MORS EST
Seneca
Ex Libris Joannis Nencini
1874

VRBANI BOLZANII
BELLVNENSIS
GRAMMATICAE INSTITVTIONES AD GRAECAM LINGVAM,

a mendis quamplurimis, quæ paullatim ex impressorum irrepserant incuria, uindicatæ.

ex libris aloysii de Angelis.

VENETIIS, M. D. LX.

P.M. DEANGELIS

INDEX RERVM ET LOCORVM, *quota quid pagina contineatur.*

LIBRO PRIMO *hæc ſimpliciter traduntur.*

De

per-

QVAE LIBRO V. habentur.

De

QVAE LIBRO IX. habentur.

De

Index.

F. VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM IN GRAECAM LINGVAM GRAMMATIC.

LIBER PRIMVS.

ΓΡΑ΄ΜΜΑΤΑ, *quæ latine litteræ dicuntur, ſunt quattuor & uiginti,* α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. *Et in duas diuiduntur partes,* εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: *hoc eſt, in Vocales & Conſonantes. Vocales ſeptem,* α ε η ι ο υ ω. *Conſonantes uero decem & ſeptem,* β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, *ut rem breuiter perſtringamus, diuiduntur* εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: *in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ,* η, ω μέγα. *Natura breues duæ,* ε ψιλὸν: *et* ο μικρὸν. *Ancipites tres,* α ι υ. *Diuiduntur etiam* εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: *hoc eſt, in Mutabiles, et in Immutabiles. Mutabiles tres,* α ε ο. α *quidem & ε in* η *mutantur, ſed* ο *in* ω μέγα. *Immutabiles uero quattuor,* η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ ſex, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. *Abuſiuæ uero quinque,* ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι.

CONSONANTIVM *autem quædam ſunt* ἡμίφωνα: *hoc eſt, ſemiuocales. quædam* ἄφωνα: *id eſt,*

mutæ:

mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλὰ: hoc eſt duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc eſt immutabiles quattuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ ſunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc eſt tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id eſt craſſas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc eſt medias, β γ δ. Ex hiſce litteris ſic diuiſis fiunt ſyllabæ, ut πλα. ex ſyllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ.

Cuius octo ſunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος: hoc eſt, nomen, uerbum, participium, articulus, pronomen, præpoſitio, aduerbium, & coniunctio. Horum quinque ſunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος.

Sed anteaquam ulterius procedamus, animaduertendum unicuique dictioni datum eſſe accentum, ſine cuius ductu uox nulla recte enuntiari poteſt.

De accentu igitur prius, quàm ad Declinationum elementa ueniamus, paucula hæc ſummonebimus.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc eſt, accentus ſunt decẽ. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ: Id eſt, acutus ´, grauis `, circunflexus ˜. Longa linea -. Breuis ſiue contracta linea ᵕ. Aſpiratio ʽ. Leuigatio ſiue ſiccitas ʼ. auerſio ʼ. ſubunio ‿. diſtinctio ,.

περὶ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

NOmini accidunt quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: hoc eſt, genus, ſpecies, figura, numerus, caſus.

Genera ſunt quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον: Maſculinum, femininum, neutrum, commune, promiſcuum: Maſculinum, ut ὁ πλάτων. Femininum, ut ἡ ἀρετὴ. Neutrum, ut τὸ δῶρον. Commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiſcuum, ut ὁ ἀετὸς ἡ χαλιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc eſt, ſimplex, compoſita, & decompoſita. Simplex, ut ἵππος. Compoſita, ut φίλιππος. Decompoſita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: ſingularis, dualis, pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Caſus quinque, εὐθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, uocatiuus.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

TΩΝ δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικὰ. Articulorum autem, alij quidem ſunt præpoſitiui, alij uero ſubiunctiui, ſiue ſubordinatiui, quæ Latini relatiua appellát.

Articuli

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere masculino ita declinantur.

Ενικὰ. *Nominatiuo*, ὁ. *Genitiuo*, τοῦ. *Datiuo*, τῷ. *Accusatiuo*, τὸν. Δυϊκὰ. *Nominatiuo & accusatiuo*, τὼ, *accentu acuto solum. Genitiuo & datiuo*, τοῖν. Πληθυντικὰ. *Nominatiuo*, οἱ. *Genitiuo*, τῶν. *Datiuo*, τοῖς. *Accusatiuo*, τούς.

Genere feminino.

Ενικὰ. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκὰ. τὰ, ταῖν. Πληθυντικὰ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ενικὰ. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Δυϊκὰ. τὼ, τοῖν. Πληθυντικὰ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI.

Genere masculino.

Ενικὰ. ὃς, οὗ, ᾧ, ὃν. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. οἳ, ὧν, οἷς, οὓς.

Genere feminino.

Ενικὰ. ἣ, ἧς, ᾗ, ἣν. Δυϊκὰ. ἃ, αἷν. Πληθ. αἳ, ὧν, αἷς, ἃς.

Genere neutro.

Ενικὰ. ὃ, οὗ, ᾧ, ὃ. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. ἃ, ὧν, οἷς, ἃ.

Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ *uero articulus non est, sed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune est.*

De quibus omnibus libro quarto copiosissime disseremus. nam, uti præfati sumus, nunc breuiter omnia perstringimus.

Declinatio nominis.

Τῶν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: *hoc est, Nominum alia parisyllaba sunt,*

ſunt, ut αἰνείας, αἰνείου. *alia impariſyllaba, ut* αἴας, αἴαντος. *Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariam declinantur: quæ impariſyllaba, uno modo tantum. Vnde quinque fiunt declinationes: prima, ſecunda, tertia, quarta pariſyllaba, & quinta impariſyllaba. Et hæ quidem omnes ſimplices dicuntur.*

De prima declinatione.

P*Rima igitur declinatio eſt pariſyllaborum, nominum, maſculinorum tantum, in* ας *deſinentium, et in* ης, *ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *quorum genitiuus in* ου *deſinit. Datiuus in* ᾳ, *uel in* ῃ *diphthongos improprias, ſecundum uocalem nominatiui. Accuſatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui.*

De nominibus. In ας.

Ενικὰ. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία. Δυϊκὰ. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. Πληθυντικὰ. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

In ης.

Ενικὰ. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση. Δυϊκὰ. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης *deſinentia facere uocatiuum in* η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. *Deſinentia uero in* της *pariſyllaba, in* α *correptū, ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Etiam nomina gentilia in* ης *deſinentia*, ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η, ὁ πέρσης, ὦ πέρση. *Heſiodus* ἐν ἔργοις, Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α ſiue in η deſinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in ας, ſiue in ης deſinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ diphth. improprias. Accuſatiuus uero in ν, cũ uocali nominatiui.

Ενικὰ. ἡ μαῖα, τῆς μαίας, τῇ μαίᾳ, τὴν μαίαν, ὦ μαία. Δυϊκὰ. τὰ μαία, ταῖν μαίαιν, ὦ μαία. Πληθ. αἱ μαῖαι, τῶν μαιῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μαίας, ὦ μαῖαι.

Ενικὰ. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. Δυϊκὰ. τὰ μοῦσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. Πληθ. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Ενικὰ. ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. Δυϊκὰ. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. Πληθ. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Aduertendum eſt hoc in loco, ſola nomina in α purum deſinentia, & in δα, & in θα, & in ρα, ſeruare α in genitiuo, & in datiuo κοινῶν, ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Αθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etſi in α non purum deſinat, ſui tamen perfecti proprietatem ſeruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, ſicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

TErtia declinatio pariſyllaborum nominum, tam maſculinorum, quàm femininorum, cõmunium, et promiſcuorum in ος deſinentium, et neutrorum in ον: quorum genitiuus deſinit in ου. datiuus in ῳ. accuſatiuus in ν, cũ uocali nominatiui.

Maſculini

Maſculini generis.

Ενικὰ. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε. Δυϊκὰ. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

logos sermo

Feminini generis.

Ενικὰ. ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ. Δυϊκὰ. τὰ ὁδῶ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. Πληθ. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

odos uia

Communis generis.

Ενικὰ. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκὰ. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Antropos homo

Epicœni generis.

Ενικὰ. ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετὸν, ὦ ἀετέ. Δυϊκὰ. τὼ ἀετὼ, τοῖν ἀετοῖν, ὦ ἀετώ. Πληθ. οἱ ἀετοὶ, τῶν ἀετῶν, τοῖς ἀετοῖς, τοὺς ἀετοὺς, ὦ ἀετοί.

Aetos aquila

Neutri generis.

Ενικὰ. τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. Δυϊκὰ. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. Πληθ. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

silon lignum

Nec te lateat, omnia neutra in ον *deſinentia, tã ſubſtantiua, quàm adiectiua, mittere genitiuũ in* ου, *ut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, *niſi fuerint a maſculinis adiectiuorum nominum in* ων *communiter deſinentiũ: ſiue a comparatiuis, ſiue a participijs, quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculi-*

norum sequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ ἀγαθοδαίμων, τοῦ καὶ τῆς ἀγαθοδαίμονος: τὸ ἀγαθοδαῖμον, τοῦ ἀγαθοδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος: τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος: τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. *Etiam in neutris nominibus, tam parisyllabis, quàm imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in* α *correptum communiter desinunt, ut* τὸ μῆλον, *nominatiui & accusatiui casus,* ὦ μῆλον, *uocatiui,* τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκὰ. τὼ μήλω, ὦ μήλω, τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα, τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

De quarta declinatione.

QVARTA *declinatio est Atticorum nominũ parisyllaborum, masculini generis, & feminini, ac communis in* ως, *& neutri in* ων, διὰ τοῦ ω μεγάλου: *quorum genitiuus & datiuus in* ω *desinunt, accusatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui.*

Masculini generis.

meneleos Menelaus

Ενικὰ. ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. Δυϊκὰ. τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεῳν, ὦ μενέλεω. Πληθ. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεῳ.

Feminini generis.

alos aurea

Ενικὰ. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. Δυϊκὰ. τὰ ἅλω, ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω. Πληθ. αἱ ἅλῳ, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω.

Com-

hic et hec ferax

Communis generis.

Ενικὰ. ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ, τὸν καὶ τὴν εὔγεων, ὦ εὔγεως. Δυϊκὰ. τὼ καὶ τὰ εὔγεω, &c. eugeos

Neutri generis.

Ενικὰ. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων, ὦ εὔγεων. Δυϊκὰ. τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεῳν, ὦ εὔγεω. Πληθ. τὰ εὔγεω, τῶν εὔγεων, τοῖς εὔγεῳς, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω. eugeos hoc ferax

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat hoc non temere esse factum: quandoquidem deriuatum posterius est eo, a quo deriuatur. nam Attica nomina in ως desinentia, a nominibus in ος communiter terminantibus fiunt, ο in ω mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit α productum, in ε conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit sillabarum quantitas. In obliquis uero communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam, ut νικόλαος, νικολάου, νικόλεως, νικόλεω: *abiecto* υ τῆς ου *diphthongi. Et in accusatiuo plurali similiter,* τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. *Si uero fuerit* ι, *remanet in diphthongo impropria,* τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ, οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ, τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν, τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

Nota de uocatiuis superiorum declinationũ. Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus prima quidem et tertia ius sibi uendicare in uocatiuos, passimq. eos suis nominatiuis, similes redde-

re ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀττικῶς. ὦ λόγε, ὦ ἄνθρωπε κοινῶς: ὁ δὲ λόγος καὶ ἄνθρωπος ἀττικῶς. *Idem erit in imparibus ſyllabis: quæ quia in non nullis uariant, loco ſuo notabuntur. Reliqua libro quarto plenius explicabuntur. nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq. tantum delibamus.*

De quinta declinatione, uidelicet impariſyllaborum.

QVINTA *declinatio eſt omnium impariſyllaborum nominum maſculinorum, femininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitiuus deſinit in* ος, *datiuus in* ι, *accuſatiuus in* α, *& aliquando in* ν. *terminationes ſunt ſexaginta ſex.*

Maſculina.

Aiax

Ἑνικὰ. ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. Πληθ. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Feminina.

Trias

Ἑνικὰ. ἡ τριὰς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, ὦ τριάς. Δυϊκὰ. τὰ τριάδε, ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε. Πληθ. αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, ταῖς τριάσι, τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutra.

Vima

Ἑνικὰ. τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. Δυϊκὰ. τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. Πληθ. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι,

locus dicendi inuentione aut iudicio

τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Sed quoniam huius quintæ declinationis uariæ ſunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per ſingula genera exempla ponere.

Et prima de nominibus maſculinis in, σ, deſinentibus, quippe quorum maximus eſt numerus.

Ὁ θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχη, καὶ ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τῶν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνον, ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδοῦς.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

In N.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα, ὦ παιάν.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα, ὦ ποιμήν.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα, ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, τὸν φόρκυνα, ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, τῷ ἀγῶνι, τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι, τὸν ξενοφῶντα, ὦ ξενοφῶν.

In Ξ.

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ.
ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.
ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα, ὦ δοίδυξ.
ὁ πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.

In Ρ.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.
ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα, ὦ λουτήρ.
ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστωρ.

In Ψ.

ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος, τῷ ἄραβι, τὸν ἄραβα, ὦ ἄραψ.
ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβὶ, τὸν λίβα, ὦ λίψ.
ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι, τὸν μέροπα, ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

Exenipla femininorum. In N.

ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι, τὴν τροιζῆνα, ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι, τὴν σαλαμῖνα, ὦ σαλαμίν.
ἡ γόργων, τῆς γόργωνος, τῇ γόργωνι, τὴν γόργωνα, ὦ γόργων.
ἡ τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι, τὴν τρήρωνα, ὦ τρήρων.

ἡ αὖλαξ,

Ξ

ἡ αὔλαξ, τῆς αὔλακος, τῇ αὔλακι, τὴν αὔλακα, ὦ αὔλαξ.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι, τὴν ἀλώπεκα, ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι, τὴν κύλικα, ὦ κύλιξ.
ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογὶ, τὴν φλόγα, ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι, τὴν δάμαρτα, ὦ δάμαρ.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι, καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα μόνον, ὦ μῆτερ.

Σ

ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς.
ἡ δαὶς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαίς.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι, τὴν φιλότητα, ὦ φιλότης.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ, τὴν κόνιν, ὦ κόνις.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν, ὦ κλείς.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι, τὴν χλαμύδα, ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ, τὴν γένυν, ὦ γένυς.
ἡ τίρως, τῆς τίρωθος, τῇ τίρωθι, τὴν τίρωθα, ὦ τίρως.

Ψ

ἡ φλὲψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβὶ, τὴν φλέβα, ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In Α, Ι, Υ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ὦ μέλι.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ δουρὸς. τῷ δόρυϊ, καὶ δουρὶ. τὸ δόρυ, ὦ δόρυ.
τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, τῷ παντὶ, τὸ πᾶν, ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, τῷ μέλανι, τὸ μέλαν, ὦ μέλαν.

N

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος, τῷ τιθέντι, τὸ τιθὲν, ὦ τιθέν.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, τῷ τυποῦντι, τὸ τυποῦν, ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος, τῷ ζευγνύντι, τὸ ζευγνὺν, ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μεῖζον, ὦ μεῖζον.

Ρ

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος, τῷ δελέατι, τὸ δέλεαρ, ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι, τὸ ἧπαρ, ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, τῷ κηρὶ, τὸ κῆρ, ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι, τὸ ἅλας, ὦ ἅλας.
τὸ σταῖς, τοῦ σταιτὸς, τῷ σταιτὶ, τὸ σταῖς, ὦ σταῖς.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφὸς, ὦ τετυφός.

Et hæc de ſimplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κρᾶσιν, *ſiue* συναίρεσιν *dicendum.*

De contractis.

QVINQVE *igitur ſunt et aliæ declinationes, quæ* συνῃρημέναι, *hoc eſt, contractæ appellantur, & a quinta ſimplicium fiunt per ſynæreſim, & craſim,*

quas Græci communiori uocabulo ſynalephas appel lant: quæ figura inter ſe differunt. Nam ſynæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſe- paratarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, *λητόϊ, λητοῖ. Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uoca lium, nunc in diphthongum, nunc uero in monoph- thongum: in quibus aut altera uocalium tranſmuta tur, ut* δημοσθένεος δημοσθένους, *aut ambæ, ut* δημο- σθένεα, δημοσθένη. *Nam* ε *&* ο *in* ȣ *diphthongum con tracta ſunt, ubi* ε *omnino tranſmutatum eſt:* ε *uero et* α *in* η *monophthongum, in qua etſi neutra uocaliũ actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. abuſiue tamen altera pro altera capitur. utra- que enim ut plurimum communi uocabulo ſynæreſis appellatur, etſi ipſam rarius fieri contingat. Aduer tendum eſt etiam præcedente uocali longa, quanta- cunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autẽ, aut ex dua- bus breuibus, aut ex breui, et longa, & ſemper in lon gam. Sed ſciendum, ſynæreſim pro craſi eſſe accipien dam. nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ, & quartæ, et quintæ declinationis, ut* δημοσθέ νεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ, κρέαα, κρέα. *Ceteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præceden te breui ſemper, quæ eſt aut* α, *aut* ε, *aut* ι, *aut* ο, *ut in ſequentibus declinationibus liquido apparebit.*

De

De prima declinatione contractorum nominum in ης, ες, ος.

PRIMA *declinatio contractorum est nominum masculinorum, femininorum, et communium, desinentium in* ης, *ac neutrorum in* ες *adiectiuorum, & in* ος *substantiuorum, quorum genitiuus perfectus et imparisyllabus* διὰ τοῦ εος *existens, in* ους *facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex* ε, *tenui fiunt semper, et ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente consonante: sic* ε *&* ο *in* ου *diphthongum,* ε *&* οι *in* οι. ε *&* ω *in* ω. ε *&* ι, *in* ει, *diphthongum semper.* ε *&* α, *& duo* εε, *aliqua sequente consonante, etiam in* ει *diphthongum, alioqui in* η, *monophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque,* ει, ου, οι, η, *&* ω, *quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. genitiuus singularis* ου, τοῦ δημοσθένεος, νους. *dualis* οι, τοῖν δημοσθενέοιν, νοῖν. *pluralis* ω, δημοσθενέων, νῶν. Ει *communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η *uero communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali,* τὸν δημοσθένεα, νη, τὼ δημοσθένεε, νη. *Nominatiuo etiam, & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum,* τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Exempla masculinorum.

Ενικὰ. ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νῃ. τὸν δημοσθένεα, νη. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ δημοσθένεε, νη.

τοῖν

Demosthenes

τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε, νη. Πληθ. οἱ δημοσθένεες, νεις. τῶν δημοσθενέων, νῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, νεις. ὦ δημοσθένεες νεις.

Femininorum.

Ενικὰ. ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους. τῇ τριήρεϊ, ρει. τὴν τριήρεα, ρη. ὦ τρίηρες, καὶ ὦ τριήρης. καὶ τὰ λοιπὰ, *id est & reliqua, ut superius.*

Communium.

Ενικὰ. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθὴς. Δυϊκὰ. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς. ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Neutra adiectiua.

Ενικὰ. τὸ ἀληθὲς. τοῦ ἀληθέος, θοῦς. τῷ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸ ἀληθὲς, ὦ ἀληθές. Δυϊκὰ. τὼ ἀληθέε, θῆ. τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πληθ. τὰ ἀληθέα, θῆ. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθέα, θῆ.

Neutra substantiua.

Ενικὰ. τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, τείχους. τῷ τείχεϊ, χει. τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Δυϊκὰ. τὼ τείχεε, χη. τοῖν τειχέοιν, χοῖν. ὦ τείχεε, χη. Πληθ. τὰ τείχεα, χη. τῶν τειχέων, χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, χη. ὦ τείχεα, τείχη.

De secunda declinatione contractorum nominum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ις, masculinorum, femini*

norum

norum, et communium, & ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς *profertur, &* εος ἰωνικῶς, *et* εως ἀττικῶς. *accusatiuus in* ιν; *solum. Huius autem declinationis una tantum synæresis fit propria, hoc est, in ι, productum: quia præcedente ι, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in ι, fit semper, quod cuiusuis generis quattuor tantum euenit casibus, hoc est, datiuo singulari,* τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τῷ σινήπιϊ, σινήπι. *Nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* οἱ ὄφιες, ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις, τὰ σινήπια, πι, ὦ σινήπια, πι. *In duali numero, nunquam fit synæresis in ι. Eodem uero ι, in ε, conuerso Ionico more, eædem fiunt synæreses, quæ sunt in prima declinatione. Quandoquidem ex ε, tenui & uocali sequente fiunt, & hoc in dictis quattuor casibus, et in nominatiuo duali,* τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὼ ὄφεε, φη, οἱ ὄφεες, φεις, τοὺς ὄφεας, φεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις. *Et in neutris,* τῷ σινήπεϊ, πει, τὼ σινήπεε, πη, τὰ σινήπεα, πη. *Sunt igitur tres duntaxat synæreses, ι, scilicet productum, quæ est huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc est,* ει, & η. *Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. nam regula est, quòd, quandocunque genitiuus singularis patitur synæresim, etiã dualis & pluralis patiuntur, at, si non patitur singularis, nec ceteri patiuntur.*

Masculina.

Ενικά. ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον.

νον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκὰ. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ἄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὀφίας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Feminina.

Ενικὰ. ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκὰ. τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πληθ. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra.

Ενικὰ. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκὰ. τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πληθ. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

De tertia declinatione contractorum nominum in εὺς.

TERTIA *declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in* εὺς, *& masculinorū tantum, quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος *fit* κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς,

ἀττικῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς. *Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex* ε, *tenui præcedente fiunt, & uocali sequente: et duæ sunt tantum,* ει *scilicet &* η. ει *enim in datiuo singulari,* τῷ βασιλέϊ, λεῖ. *in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, ὦ βασιλέες, λεῖς. η *uero in nominatiuo & uocatiuo duali,* τὼ βασιλέε, λῆ, ὦ βασιλέε, λῆ. *Genitiuorum autem nullus patitur* συναίρεσιν, *sed diuersus est secũdum linguarum diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem, hoc est,* ε ψιλὸν, *in omnibus casibus, dempto singulari nominatiuo & uocatiuo, in* η *conuerti* ἔθει ἰωνικῷ, *nec ex ea synæresim fieri.*

Παράδειγμα.

o Vasileus Rex

Ενικὰ. ὁ βασιλεὺς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τῶν βασιλέα, [illegible], καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλήε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, [illegible], καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες.

De accusatiuo autem singulari in ῆ, *utrum synæresis sit, an apocope, libro quarto uideris.*

De quarta declinatione contractorum nominum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, in* ω, *& in* ως, *femininorũ tantum.*

tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in ος *existens, in* ους κατὰ κρᾶσιν *facit contractū. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex* ο *paruo præcedente uocali sequente fiunt, tres sunt,* ου, οι, ω, *quæ sic ordinantur, duo* οο *in* ου *in genitiuo singulari,* τῆς λητόος, λητοῦς. ο *&* ι *in* οι *in datiuo singulari,* τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο *&* α *in* ω *in accusatiuo singulari,* τὴν λητόα, λητώ. *Cetera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem.*

Ενικὰ. ἡ λητὼ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητὼ, *accentu acuto.* ὦ λητοῖ. Δυϊκὰ. τὰ λητὼ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοὶ. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητοὺς. ὦ λητοί.

Ενικὰ. ἡ αἰδὼς. τῆς αἰδόος, αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα, δῶ, *accentu circunflexo.* ὦ αἰδοῖ. Δυϊκὰ, τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

De quinta declinatione contractorum nominum in ας purum, & in ρας.

QVINTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes,* ας *purum &* ρας, *neutrorum tantum. quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, *& in* αος, *subtracto* τ, ἰωνικῶς, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in* α *productum, et in* ω. *Ex* α *enim præcedēte et* ο *utcunque sequente, siue* ο *paruum sit, et idē siue solum siue in diphthongo, siue sit* ω μέγα, *semper fit synæresis in* ω, *quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in* α *productum fit synæresis.*

Ενικὰ.

to creas caro

Ενικὰ. τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας, ὦ κρέας. Δυϊκὰ. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi sciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν *pati, atque* συναίρεσιν. *nam ex* α *&* ο *crasi facta in* ω μέγα, *ei per synæresin* ι *subscribitur.*

to cieras cornu

Ενικὰ. τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας, ὦ κέρας. Δυϊκὰ. τὼ κέρατε, κέραε, κέρα. τοῖν κεράτοιν, κεράοιν, κερῷν. ὦ κέρατε, κέραε, κέρα. Πληθ. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα. τῶν κεράτων, κεράων, κερῶν. τοῖς κέρασι. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα. ὦ κέρατα, κέραα, κέρα.

Contractiones in omnibus casibus.

PRAETER *dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & casus synæresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simplicium declinationis, feminina uero secundæ, quæ a Theodoro Gaza* ὁλοπαθῆ *appellãtur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflexio talis est.*

o noos mens

Ενικὰ. ὁ νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκὰ. τὼ νόω, νὼ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ *accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in* ω *desinens, siue a circunflexis, siue ab oxytonis, acuitur, circunflectitur autem nunquam, ut* καλὸς, τὼ καλὼ.

ὁ ἀργυροῦς,

ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. *A grauitonis uero acuitur penultima, ut* ὁ λόγος, τὼ λόγω. *Hanc enim Græci regulam ita tradunt.* τὰ εἰς ω, δυϊκὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. *(auersantur enim circunflexum)* ὀξύνεται μὲν ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων, χρυσοῦς, χρυσώ. καλὸς, καλώ. πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον τὰ ἀπὸ βαρυτόνων, φίλος, φίλω. Πληθ. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ. *Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.*

Ο νοῦς. τοῦ νοὸς. τῷ νοῒ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. *sicut* βοῦς. βοὸς. βοΐ.

Ο ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ο πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. *sic* ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. *et alia, quorum femininum & neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.*

Η ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, &c. i aploi

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. to aploon Δυϊκὰ. τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πληθ. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Η λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν, ὦ λέξις. Δυϊκὰ. τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων. ὦ λέξεε. Πληθ. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν

λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις, ſicut nominatiuus. Sic πλῶσις, πλώσεως, & alia huiuſmodi, quæ paſſim inueniuntur.

In paucis contracta.

S Vnt & alia nomina in υς deſinentia & impariſyllaba, quæ cum in paucis caſibus ſynæreſim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta ſunt: et a Theodoro Gaza partim primum υ, appellantur, & ὀξύτονα ſunt, ut ἡδὺς, ἡδέος. ὠκὺς, ὠκέος. Partim uero ſecundum υ, et grauitona ſunt, ut βότρυς, βότρυος. στάχυς, στάχυος. Quæ ſunt primi υ, in datiuo ſingulari ſynæreſim patiuntur, ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: ſicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. & in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. ſicut δημοσθένεες, νεις. δημοσθένεας, νεις. nullius tamen ſunt contractorum declinationis. Quæ uero ſunt ſecundi υ, in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur: nam præcedente υ, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in υ, fit ſemper, ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς: ſicut ex ι, præcedente, & quauis uocali ſequente fit ſynæreſis in ι, ut in ſecunda contractorum declinatione dictum eſt.

Similiter & quæ in ους, deſinunt, & impariſyllaba ſunt, in tribus caſibus pluralis numeri tantum ſynæreſim patiuntur: & ea unica eſt, ου, ſcilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ενικά. ὁ βοῦς. τοῦ βοὸς. τῷ βοΐ. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες,

βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ. τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

De comparatiuorum contractione.

C Omparatiua quoque in ων desinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt: cum in accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in ω, fiat synæresis, Atticorum more, ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: expuncto scilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. in nominatiuo uero plurali & uocatiuo masculinorum ν, prius eliso, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto ν, ut supra, ο et α etiam in ου contrahi necesse est, ut μείζονας, μείζοας, μείζους: sicut βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. et duum sunt generum, ac in ον neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, siue de adiectiuis.

T Ων ἐπιθέτων, hoc est, adiectiuorum, aliqua in ας mittunt masculinum, femininum in σα, & neutrum in αν, ut ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. omnis

Aliqua uero in ης, duum generum, & neutrum in ες, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

Aliqua uero in εις, femininum in εσα, & neutrum in εν, ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in ις, duum generum, et neutrum in

ι, ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, femininum in εια, & neutrum in υ, ut ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in υς grauitona duum generum neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος, purum, simplicia communia triũ generum, in α, formant femininum, et neutrum in ον, ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo quæcunque in ultima syllaba habent ρ, ut ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρόν. σοφίη uero et similia Ionica sunt. desinentia autem in ος, non purum, in η, femininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duum sunt generum, & neutrum habent in ον, ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in ους, duum generum, & in ουν, neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Απλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς, trium sunt generum: quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, feminina uero secundam, ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen, χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua uero in ως, *duum generum, & neutrum in* ων, *quæ Attica ſunt, ut* ὁ καὶ ἡ ἀνώγεως, τοῦ καὶ τῆς ἀνώγεω. τὸ ἀνώγεων, τοῦ ἀνώγεω.

Aliqua in ην, *duum generum, & neutrum in* εν, *ut* ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων, *duum generum, & neutrum in* ον, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀνώδαίμων, τοῦ καὶ τῆς ἀνώδαίμονος. τὸ ἀνώδαιμον, τοῦ ἀνώδαίμονος.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ,
ſiue de nominibus numeralibus.

Nomina numeralia unum ſignificantia, ſingulariter tantum declinantur: quæ uero duo, dualiter: quæ autem plura, pluraliter, & trium ſunt generum.

Singularia tantum, quorum εἷς *maſculinum,* μία *femininum,* ἓν *uero neutrum eſt.*

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἓν.

Dualia.

Δύο κοινῶς, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω, μεγάλου, δυοῖν, καὶ δυεῖν, *in genere feminino,* ο *in* ε *uerſo. Declinatur etiam in plurali numero ſic,* οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. ~~τῶν δύο~~. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσὶ. τοὺς δύο, τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Pluralia quorum τρεῖς *&* τέσσαρες *maſculina & feminina ſunt,* τρία *uero &* τέσσαρα *neutra.*

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *duum generum.* τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, *duum ge-*

nerum . τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

A quattuor autem usque ad centum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur cuius sint generis & casus, hoc modo.

quinque

Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. Αἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰς πέντε. Τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε.

sex

Eodem modo declinantur & ἕξ, *&* ἑπτὰ, *&* ὀκτὼ, *&* ἐννέα, *&* δέκα, *& alia usque ad centum.*

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic:

Οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας. Τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΝΙΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ.
ὀρθεῖα	ὀρθεῖα καὶ	ὀρθεῖα
γενικὴ	αἰτιατικὴ	γενικὴ
δοτικὴ	γενικὴ καὶ	δοτικὴ
αἰτιατικὴ	δοτικὴ	αἰτιατικὴ
κλητικὴ	κλητικὴ	κλητικὴ

ARTICULI PRAEPOSITIVI.

ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν.	τὼ, τοῖν.	οἱ, τῶν, τοῖς, τούς.
ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.	τὰ, ταῖν, ὦ.	αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς, ὦ.
τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ.	τὼ, τοῖν.	τὰ, τοῖς, τά.

Prima declinatio mariũ eſt tantum in ας, *et in* ης.

ας ᾳ. αν. α.

ου α αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

ης ῃ. ην. η.

Secunda eſt femininorum tantum, quæ in α, *et in* η, *terminant.*

α αν. α.

ης. ῃ. α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

η ην. η.

Nomina tamen quæ in α, *purum,* δα, θα, ρα, *finiunt, ſeruant* α, *in genitiuo & datiuo ſingulari, ut* θεὰ, θεᾶς. λήδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio eſt ſingulorum generum in ος *exeuntium, & neutrororum in* ον.

ος ε οι ους. οι.

ου. ῳ. ον. ω. οιν. ω. ων. οις.

ον ον α α. α.

Aduerte Atticos in omnibus declinationibus facere uocatiuũ nominatiuo ſimilẽ, uti ſupra declaratũ eſt.

Quarta eſt Atticorum, quæ fit a tertia, mutato ο *in* ω, *quod in omnibus caſibus retinet.*

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.

ως ως ῳ ως. ῳ

ω. ῳ. ων ω. ῳν. ω. ων. ῳς

ων ων ω ω. ω.

Hæ quattuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generũ omnium, quæ creſcunt in obli-

quis, quorum terminatio uaria eſt: ſed hæ quinque cõſonantes, diuerſis uocalibus iunctæ, nunc ſatis erũt.

[illegible]		ν			σ	
ξ		ξ			ξ	
ρ	ος, ι, αν.	ρ	ε, οιν, ε.	ες, ων,	ψ	ι, ας, ες.
σ		σ				
ψ		ψ				

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus accuſatiuos & uocatiuos ſuis nominatiuis ſimiles ubique facies, & eorum pluralia in α, ut & latina.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ,
ſiue de contractis nominibus.

A*b hac quinta aliæ quinque fiunt declinationes, quæ ſynæreſiatæ dicuntur, quòd ſynæreſim, id eſt contractionem patiuntur. Quarum prima eſt maſculinorum, femininorum, & communium deſinentium in ης, neutrorum uero deſinentium in ες adiectiuorum, & in ος ſubſtantiuorum.*

ης	ους, ει, η, ες, η, οῖν, η, εις, ῶν.	εσι	εις, εις.
	εος, εϊ, εα, ης, εε. έοιν, εε, εες, έων.		εες, εας.

Neutra ſeparatim poſuimus.

ες	ους, ει.	ες, ες.	η, οῖν, η.	η, ῶν.	εσι	η, η.
ος	εος, εϊ.	ος, ος.	εε, έοιν, εε.	εα, έων.		εα, εα.

In qua declinatione quinque hæ ſynæreſes colliguntur, hoc eſt, εο in ου, εϊ in ει, εα & duo εε, etiam in ει, & in η, εοι in οι, εω in ω.

Secunda eſt maſculinorum, femininorum, et communium in ις, deſinentium, & neutrorum in ι, quorum

rum genitiuus in ιος *, communiter facit , in* εος *Ionice, in* εως *Attice, per* ω.

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.
ιος ι ι, η, ιοιν, ι, η, ις, εις, ίων ις. ις
ις εος ιι, ιν, ι. ιε, εε, εοιν, ιε, εε, ιες, εες, έων, εσι. ιας, ιες
εως εϊ εῳν εων, ισι. εας, εες
ει εις. εις

Neutra ſeparatim ponenda fuerunt.

ιος. ι ι. ι ι. ίων. ι. ι.
ι εος. ιι ι, ι ιε. ίοιν. ιε ια. έων, ισι. ια, ια
εως. εϊ εε. εοιν. εε εα. εων, εσι. εα, εα
ει η. η η. η. η

In neutris aduertendi ſunt tres plurales caſus ſimiles in hac declinatione, quorũ propria ſynæreſis una eſt in ι, *productum. nam ubicunque euenit ſynæreſin fieri ex* ι, *& quauis uocali ſequente, fit contractio in* ι. *cum uero mutatur* ι, *in* ε, *Ionice, fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima.*

Tertia eſt maſculinorum tantummodo in ευς *exeuntium, quorum genitiuus in* εος *fit communiter, in* εως *Attice, & in* ηος *Ionice, & ita ſingulatim unũquodque idioma potes uariare.*

εος, εϊ, εα, ευ. εε εε εες έων εας, εες
ευς εως, ει, η, ευς. η εοιν η εις εων, ευσι. εις, εις.
ηος, ηϊ, ηα, ευς. εε ηοιν ηε ηες ηων, ησι. ηας, ηες.

In qua declinatione duæ ſynæreſes fiunt, quæ a prima ſunt, hoc eſt, ε *&* ι *in* ει, *duo* εε *in* ει, *& in* η. ε *&* α *etiam in* η.

Quarta eſt femininorũ ſolũ in ω, *uel in* ως, *exeuntiũ.*

ω οῦς.οῖ.ω

οος.οϊ.οα.οῖ. ω.οιν.ω οι.ων.οις.ους.οι.

ως

In qua quidem tres hæ ſynæreſes οο *in* ου, οϊ *in* οι, οα *in* ω *in ſingulari tantum habentur, alij uero duo numeri tertiam ſequuntur ſimplicium declinationē.*

Quinta eſt neutrorum in ας, *purum uel in* ρας, *exeuntium.*

Ενικὰ.	Δυϊκὰ.	Πληθυντικὰ.
ατος, ατι.	ατε, άτοιν, ατε.	ατα, άτων, ατα, αται
ας, ρας. αος. αϊ. ας.	ας. αε, άοιν. αε.	αα. άων ασι αα. αα
ως. ᾳ ρας. ρας	α. ῷν. α	α. ῶν α. α

In hac declinatione duæ ſunt ſynæreſes, in genitiuis in ω, *in reliquis caſibus in* α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes caſus patiuntur ſynæreſim, ut νόος, ῥόος, ἁπλόος, *& alia huiuſmodi.*

ους. ου. ῳ. ουν. ου ω οῖν. ω οι. ων. οις. ους. οι.

οος. οε. οῳ. οον. οε. οω. οοιν. οω οοι. οων. οοις. οες. οοι.

Νοῦς *tamen etiam per quintam ſimplicium declinatur, ut* νοῦς. νοὸς. νοΐ. νόα.

Nomina numeralia.

εἷς ἑνὸς ἑνὶ ἕνα *quintæ*

μία μιᾶς μιᾷ μίαν *ſecundæ* *declinationis*

ἓν ἑνὸς ἑνὶ ἓν *quintæ*

οἱ τοῖς τοὺς

αἱ δύο τῶν δύο ταῖς δυσὶ τὰς δύο

τὰ τοῖς τὰ

οἱ

οἱ τρεῖς		τοῖς		τοὺς	τρεῖς
αἱ	τῶν τριῶν	ταῖς	τρισί.	τὰς	
τὰ τρία		τοῖς		τὰ	τρία
οἱ		τοῖς		τοὺς	τέσσαρας
αἱ τέσσαρες	τῶν τεσ	ταῖς	τέσσαρσι	τὰς	
τὰ τέσσαρα	σάρων	τοῖς		τὰ τέσσαρα	

F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ΡΗΜΑ ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερον τι σημαῖνον, hoc est, *Verbum est pars orationis declinabilis cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans. Cui accidunt octo,* ἔγκλισις, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία. *id est, Modus, Genus, Species, Figura, Numerus, Persona, Tempus, & Coniugatio.*

Modi sunt quinque, ὁριστικὴ, προστακτικὴ, εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, καὶ ἀπαρέμφατος. *hoc est, Indicatiuus, Imperatiuus, Optatiuus, Subiunctiuus, & Infinitiuus. Indicatiuus, ut* τύπτω. *Imperatiuus, ut* τύπτε. *Optatiuus, ut* τύπτοιμι. *Subiunctiuus, ut* ἐὰν τύπτω. *Infinitiuus, ut* τύπτειν.

Genera quinque, ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον

ρον, κοινὸν ἢ μέσον, ἀποθετικὸν ἢ αὐτὸ ἐνεργητικὸν, id eſt, Actiuum, Paſſiuum, Neutrum, Commune ſiue medium, Deponens ſiue per ſe actiuum. Actiuum, ut τύπτω, uerbero. Paſſiuum, ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum, ut ὑγιαίνω, ualeo. Commune ſiue mediū, ut βιάζομαι, cogo & cogor. Deponens ſiue per ſe actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ, Πρωτότυπον, καὶ παράγωγον, id eſt, Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua, ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba, ut a πόλεμος, πολεμίζω.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, id eſt. Simplex, Compoſita, et Decompoſita. Simplex, ut ἱστῶ. Compoſita, ut παριστῶ. Decompoſita, ut παριστάνω. Deriuantur autem decompoſita a compoſitis. nam a φίλω uerbo, & ἵππος nomine componitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς, i. Singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Perſonæ tres, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. i. Prima, ſecunda, & tertia. Prima a qua fit oratio, ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio, ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio, ut γράφει.

Tempora ſex, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, ἀόριστος, καὶ μέλλων, hoc eſt, Præſens, Præteritum imperfectum, Præteritum perfectum, Præteritum pluſquamperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præſens, ut τύπτω.

Præ-

Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. *Præteritum perfectum, ut* τέτυφα. *Præteritum plusquamperfectum, ut* ἐτετύφειν. *Præteritum indefinitum, ut* ἔτυψα. *Futurum, ut* τύψω.

Coniugationes tredecim, sex τῶν βαρυτόνων, *hoc est, grauitonorum: tres* τῶν περισπωμένων, *id est circunflexorum in* ω *desinentium: & quattuor in* μι. *Vnde tres sunt uerborum terminationes,* ω *scilicet grauitonum, ut* γράφω: ω *circunflexum, ut* γελῶ: *et* μι, *ut* τίθημι.

CONIVGATIONES GRAVITONORVM.

PRIMA *igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per* β, *uel* π, *uel* φ, *uel* πτ, *profertur, ut* λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. *Quorum futurum per* ψ, *ut* λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *Præteritum uero per* φ, *ut* λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SECVNDA *coniugatio est, quæ per* γ, *uel* κ, *uel* χ, *uel* κτ, *ut* λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. *Quorum futurum per* ξ, *ut* λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. *Præteritum uero per* χ, *ut* λέληχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIA *est, quæ per* δ, *uel* θ, *uel* τ, *ut* ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. *Quorum futurum per* σ, *ut* ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. *Præteritum uero per* κ, *ut* ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVARTA *est, quæ per* ζ, *uel geminum* σσ, *ut*

φράζω,

φράζω, ὀρύσσω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurũ nunc per σ, ut φράσω: nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα, nunc per χ, ὤρυχα.

QVINTA est, quæ per quattuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. quorum futurũ penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per easdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι scilicet. Præteritum per κ, ut ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTA uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. quorum futurum per σ, ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκουκα, ἵππευκα. Quo in loco sciendum est coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc est, quæcunque uerba ante ω, habent siue β, siue π, siue φ, siue πτ, primam constituere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω: quæcunque uero γ, siue κ, siue χ, siue κτ, siue geminatum σσ, siue ζ, et in futuro ξ, secundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. at quæcunque δ, siue θ, siue τ, siue ζ, siue geminatum σσ, siue ω purum, & in futuro σ, tertiam: ut ἄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero quampiam immutabilem habent, quartam constituere necesse est: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero, quæcunque in μι, desinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt: hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit actiuis, tam in ω, quàm in μι, desinentibus, & ambobus etiam Aoristis passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur litteraturam.

Etiam tertia persona plurali in ι, aut in αι, exeunte, hoc est, ι, in actiuis, & αι, in passiuis, secundam et tertiam dualis numeri similes esse. si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre.

Etiam in modo Imperatiuo, & subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristis in usu haberi.

Etiam præsens, et præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in modo indicatiuo, diuisim inflecti, in alijs uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in alijs modis, & participijs omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paullo post futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Exemplum grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
		τύπτομεν

τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι
	Παρατατικός.	
ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	Παρακείμενος.	
τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.
	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	Ὑπερσυντέλικος.	
ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	Ἀόριστος πρῶτος.	
ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	Ἀόριστος δεύτερος.	
ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	Μέλλων πρῶτος.	
τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
	Μέλλων δεύτερος.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυφάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τύπε	τυπέτω.
τύπετον	τυπέτων.
τύπετε	τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.

τύψαιμεν τύψαιτε τύψαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύποιμι τύποις τύποι.
τύποιτον τυποίτην.
τύποιμεν τύποιτε τύποιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψοιμι τύψοις τύψοι.
τύψοιτον τυψοίτην.
τύψοιμεν τύψοιτε τύψοιεν.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι τυποῖς τυποῖ.
τυποῖτον τυποίτην.
τυποῖμεν τυποῖτε τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τύπτω τύπτῃς τύπτῃ.
ἐὰν τύπτητον τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν τύπτητε τύπτωσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω τετύφῃς τετύφῃ.
ἐὰν τετύφητον τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν τετύφητε τετύφωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ.
ἐὰν τύψητον τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν τύψητε τύψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ.
ἐὰν τύπητον τύπητον.

ἐὰν τύπωμεν τύπητε τύπωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τετυφέναι.
ἀόριστος ά. τύψαι.
ἀόριστος β'. τυπεῖν.
μέλλων ά. τύψειν.
μέλλων β'. τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφῦα, τῆς τετυφύας.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum eſt, participia maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationem referri, feminina uero ad ſecundam.

De uerbis paſsiuis.

IN paſſiuis uero hæc ſunt annotanda, hoc eſt, dualem numerum omnes habere perſonas, cum prima pluralis non in μεν, *ſed in* θα, *exeat: demptis Aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum litteraturam ſequuntur.*

Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante ται, *finalem ſyllabam aliam habeat conſonantem. pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur et ſubſtantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & ſubiunctiui, in omnibus numeris & perſonis, cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquã habeat conſonantem ante* μαι, *finalem.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικός.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.

ἐτυ-

ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

2 τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί,
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.

Ὑπερσυντέλικος.

2 ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

5 ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

Μέλλων πρῶτος.

4 τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

6 τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τετύψομαι τετύψῃ τετύψεται.
τετυψόμεθον τετύψεσθον τετύψεσθον.
τετυψόμεθα τετύψεσθε τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτου τυπτέσθω.
τύπτεσθον τυπτέσθων.
τύπτεσθε τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο τετύφθω.
τέτυφθον τετύφθων.
τέτυφθε τετύφθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

τύφθητι τυφθήτω.
τύφθητον τυφθήτων.
τύφθητε τυφθήτωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

τύπηθι τυπήτω.
τύπητον τυπήτων.
τύπητε τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην τύπτοιο τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος εἴην εἴης εἴη.
τετυμμένω εἴητον εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν εἴητε εἴησαν.

Αόρι-

Αόριστος πρῶτος.

3 Τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Αόριστος δεύτερος.

5 τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

4 τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

6 τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον	συπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

7 τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

1 ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

2 τετυμμένος	ἐὰν ὦ ἦς	ᾖ.
τετυμμένω	ἐὰν ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι	ἐὰν ὦμεν ἦτε	ὦσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

5 ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς	τυφθῇ.
ἐὰν	τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

5 ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν	τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	1 τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	2 τετύφθαι.
ἀόριστος ά.	3 τυφθῆναι.
ἀόριστος β́.	5 τυπῆναι.
μέλλων ά.	4 τυφθήσεσθαι.
μέλλων β́.	6 τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	7 τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

1 ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

2 ὁ τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη,	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ὁ τυφθεὶς,	τοῦ τεφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν,	τοῦ τυφθέντος.

Ἀορι-

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπεὶς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν,	τοῦ τυπέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος *masculina, et neutra in* μενον *tertiæ esse simplicium declinationis: feminina uero eorũ, secundæ. At participia utriusque aoristi passiui, masculini generis et neutri, quintæ declinationis: eorũ uero feminina secũdæ.*

De uerbo medio.

L *Ibuit mihi in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam imitanti, communi ordine relicto, per omnes modos & tempora, uerba media seorsum uariare, cum alij partim Actiuis, ut præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectũ: partim uero Passiuis, hoc est, ambos aoristos, et utrunque futurum admiscuerint. Quod quidem*

quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostenderemus. Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio, quæ quidẽ in præsenti, & præterito imperfecto passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς.

1	τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
	τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
	τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

1	ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

4	τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
		τετύπατον	τετύπατον.
	τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.

Υπερσυντέλικος.

4	ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
		ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

3	ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

Αόριστος δεύτερος.

5	ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

2 τύψομαι τύψῃ τύψεται.
τυψόμεθον τύψεσθον τύψεσθον.
τυψόμεθα τύψεσθε τύψονται.

Μέλλων δεύτερος.

6 τυποῦμαι τυπῇ τυπεῖται.
τυπούμεθον τυπεῖσθον τυπεῖσθον.
τυπούμεθα τυπεῖσθε τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

1 τύπτου τυπτέσθω.
τύπτεσθον τυπτέσθων.
τύπτεσθε τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

4 τέτυπε τετυπέτω.
τετύπετον τετυπέτων.
τετύπετε τετυπέτωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

3 τύψαι τυψάσθω.
τύψασθον τυψάσθων.
τύψασθε τυψάσθωσαν.

Αόριστος δεύτερος.

5 τυποῦ τυπέσθω.
τύπεσθον τυπέσθων.
τύπεσθε τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

1 Τυπτοίμην τύπτοιο τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην.

τυπτοί-

τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

4 τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.

Αόριστος πρῶτος.

3 τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.

Αόριστος δεύτερος.

6 τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.

Μέλλων πρῶτος.

2 τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

5 τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

1 ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

4 ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.

ἐὰν

ἐὰν τετύπωμεν τετύπητε τετύπωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ἐὰν τύψωμαι τύψῃ τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον τύψησθον τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα τύψησθε τύψωνται.

Ἀόριστος δεύτερος.

5 ἐὰν τύπωμαι τύπῃ τύπηται.
ἐὰν τυπώμεθον τύπησθον τύπησθον.
ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. 1 τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. 4 τετυπέναι.
ἀόριστος α΄. 3 τύψασθαι.
ἀόριστος β΄. 5 τυπέσθαι.
μέλλων α΄. 2 τύψεσθαι.
μέλλων β΄. 6 τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

1 ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου,
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

4 ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπῦα, τῆς τετυπύας.
τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

5 ὁ τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τοῦ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων πρῶτος.

2 ὁ τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου,
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

Μέλλων δεύτερος.

6 ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Circunflexa uerba a ſexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, ſed ab ijs ſolum, quæ in penultima habent ſiue ε, *ſiue* α, *ſiue* ο, *ut* ποιέω, βοάω, χρυσόω. *Et dicuntur circunflexa, quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut* ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. *Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, et etiam participijs ſimul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas tres uocales, hoc eſt,* ε, α, *&* ο, *diſtinguuntur, quas* χαρακτηριστικὰ, *id eſt, formatiuas litteras appellare poſſumus, quemadmodum & conſonantes in grauitonis. Eſto igitur* ε, χα-

pa-

ρακτηριστικὸν, *primæ coniugationis circunflexorum, α secundæ, ο tertiæ.*

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Id est, prima coniugatio circunflexorum uerborum in εω desinentium.

P*Rima coniugatio circunflexorũ, a uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in* εω, *desinentibus, per synæresim fit: ut* ποιέω, ποιῶ. *Cuius futurum in* σω, *desinens, a uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est,* ε *in* η *conuersa: ut* ποιέω, ποιήσω. *Eandem quoque uocalem & præteritum perfectum in* κα, *desinens seruat: hoc idem & præteritum plusquamperfectum, & aoristus primus faciunt: ut* πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. *Quædam tamen inueniuntur, quæ in huiusmodi temporibus* ε, *immutatum retinent, ut* τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ, ἀρκέσω, *& alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut* φρονέω, ῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ, κορέσω, καὶ κορήσω, *& alia. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex* ε, *præcedente, & uocali sequente fiunt, sex sunt,* ει, ου, οι, ῃ, η, ω. *nam si post* ε, *alterum sequatur* ε, *in* ει, *diphthongum fit synæresis, ut* ποιέετον, ποιεῖτον: *si* η, *in* η, *ut* ποιέητε, ποιῆτε: *si* ο, *in* ου, *ut* ποιέομεν, ποιοῦμεν: *si* ω, *in* ω, *ut* ποιέω, ποιῶ: ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρα-

χαρακτηριστικὸν ε	ε ει η ῃ ο ου ω ω	*Si post ε, sequitur diphthongus, in eandem fit synæresis.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικός.

ἐποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
	ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.

Παρακείμενος.

πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ποίεε, ποίει.	ποιεέτω, ποιείτω.
ποιέετον, εῖτον.	ποιεέτων, είτων.
ποιέετε, εῖτε.	ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίηκε	πεποιηκέτω.
πεποιήκετον	πεποιηκέτων.
πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποίησον	ποιησάτω.
ποιήσατον	ποιησάτων.
ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ποιέοιμι, οῖμι.	ποιέοις, οῖς.	ποιέοι, οῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.

ποιήσομεν ποιήσοιτε ποιήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέω, ῶ.	ποιέῃς, ποιῇς.	ποιέῃ, ποιῇ.
ἐὰν	ποιέητον, ῆτον.	ποιέητον, ῆτον.
ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν.	ποιέητε, ῆτε.	ποιέωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιήκω	πεποιήκῃς	πεποιήκῃ.
ἐὰν	πεποιήκητον	πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν	πεποιήκητε	πεποιήκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ.
ἐὰν	ποιήσητον	ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν	ποιήσητε	ποιήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	ποιέειν, εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιηκέναι.
ἀόριστος ά.	ποιῆσαι.
μέλλων ά.	ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν.	τοῦ ποιέοντος, οῦντος.
ἡ ποιέουσα, οῦσα.	τῆς ποιεούσης, ούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν.	τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιηκὼς,	τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα,	τῆς πεποιηκυίας.
τὸ πεποιηκὸς,	τοῦ πεποιηκότος.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον	τοῦ ποιήσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

ποιέομαι, οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται, εῖται.
ποιεόμεθον, ούμεθον.	ποιέεσθον, εῖσθον.	ποιέεσθον, εῖσθον.
ποιεόμεθα, ούμεθα.	ποιέεσθε, εῖσθε.	ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικός.

ἐποιεόμην, ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο, εῖτο.
ἐποιεόμεθον, ούμεθον.	έεσθον, εῖσθον.	ἐποιεέσθην, είσθην.
ἐποιεόμεθα, ούμεθα.	ἐποιέεσθε, εῖσθε.	ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται,
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.

ἐποιήθητον ἐποιηθήτην.
ἐποιήθημεν ἐποιήθητε ἐποιήθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

4 ποιηθήσομαι ποιηθήσῃ ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον ποιηθήσεσθον ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα ποιηθήσεσθε ποιηθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

5 πεποιήσομαι πεποιήσῃ πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον πεποιήσεσθον πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα πεποιήσεσθε πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

1 ποιέου, ποιοῦ. ποιεέσθω, είσθω.
ποιέεσθον, εῖσθον. ποιεέσθων, είσθων.
ποιέεσθε, εῖσθε. ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

2 πεποίησο πεποιήσθω.
πεποίησθον πεποιήσθων.
πεποίησθε πεποιήσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ποιήθητι ποιηθήτω.
ποιήθητον ποιηθήτων.
ποιήθητε ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

1 ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο.
ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην, οίσθην.
ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

2 πεποιήμην	πεποιῆο	πεποιῆτο.
πεποιήμεθον	πεποιῆσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῆντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ & tertiæ personæ cuiusuis numeri, nisi longa sequatur: quod in omnibus sane uerbis circumflexis seruandum est.

Αόριστος πρῶτος.

3 ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

4 ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
ποιθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

5 πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

1 ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. έησθον. ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

2 ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιηθῶ	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in μαι *desinentia, si a circunflexis existant, circunflectere penultimã,* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι: *etiam si sint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι: *grauari autem, si a grauitonis extiterint,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *& reliqua eodem modo.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι, εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος ά.	ποιηθῆναι.
μέλλων ά.	ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιηθεὶς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθὲν,	τοῦ ποιηθέντος.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

4 ὁ ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη,	τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον,	τοῦ ποιηθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

5 ὁ πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη,	τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

1 ποιέομαι, οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται, εῖται. etc.

Παρατατικὸς.

1 ἐποιεόμην, ούμην.	ἐποιέου, οῦ.	ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cetera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquam perfectum, & secundus aoristus, ac futurum secũdum omnino desunt in huiusmodi uerbis circunflexis, paucis quibusdam exceptis, ut in præteritorum formatione latius dicetur.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

2 ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται.
ποιησόμεθον	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

1 ποιέου, ποιοῦ. ut passiuum.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ποίησαι ποιησάσθω.
ποιήσασθον ποιησάσθων.
ποιήσασθε ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

1 ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ποιησαίμην ποιήσαιο ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον ποιήσαισθον ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα ποιήσαισθε ποιήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

2 ποιησοίμην ποιήσοιο ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον ποιήσοισθον ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα ποιήσοισθε ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

1 ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

3 ἐὰν ποιήσωμαι ποιήσῃ ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον ποιήσησθον. ποιήσησθον.
ἐὰν ποιησώμεθα ποιήσησθε ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ποιέεσθαι, εῖσθαι. 1
ἀόριστος ά. ποιήσασθαι. 2
μέλλων ά. ποιήσεσθαι. 3

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη, τὸ ποιησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Est uerborum in αω desinentium.

Secunda coniugatio circunflexorum a uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω, *desinentibus, per synæresim fit: ut* γελάω, γελῶ. *Cuius futurum in* σω, *desinens a uerbo perfecto fit, nunc penultima uocali seruata, ut* γελάω, ῶ, γελάσω: *nunc in* η *conuersa,* βοάω, βοῶ, βοήσω. *Eandem quoque penultimam et præteritum perfectum in* κα *desinens seruat, ut* γεγέλακα, βεβόηκα. *Sic & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex* α, *præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt,* α *scilicet et* ω. *nam post ipsum* α, *aut* ε, *sequitur aut* η, *aut* ο μικρὸν, *aut* ω. *si* ε, *aut* η, *sequantur, in* α *productum fit crasis, ut* βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε: *si* ο μικρὸν, *aut* ω, *in* ω μέγα *fit semper, ut* βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. *At ubi* ι, *in diphthongo repertum fuerit, idem facta crasi in diphthongum*

gum impropriam per synæresim resumendum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. Si uero υ, omnino abijciendum, ut βοάουσι, βοῶσι.

χαρακτηριστικὸν α	ε α / η / ο ω / ω	*Si post α, sequitur ι in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικός.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας,	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

Παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

βόαε, βόα.	βοαέτω, βοάτω.
βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων, άτων.
βοάετε, βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτωσαν.

Παρακείμενος.

βεβόηκε	βεβοηκέτω.
βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

βόησον	βοησάτω.
βοήσατον	βοησάτων.
βοήσατε	βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον, ῷτον.	βοαοίτην, ῴτην.
βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε.	βοάοιεν, ῷεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Αόριςος πρῶτος.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.

βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.
	Μέλλων πρῶτος.	
βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοησοίτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν	βοάητον, ᾶτον.	βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν.	βοάητε, ᾶτε.	βοάωσι, ῶσι.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ.
ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.
	Αόριστος πρῶτος.	
ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ.
ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	βοάειν, βοᾶν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοηκέναι.
ἀόριστος ά.	βοῆσαι.
μέλλων ά.	βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοάων, βοῶν,	τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα.	τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάον, βοῶν.	τοῦ βοάοντος, ῶντος.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς,	τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα,	τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς,	τοῦ βεβοηκότος.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοῆσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

βοάομαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον.	βοάεσθον, ᾶσθον.	βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοάονται, ῶνται.

Παρατατικός.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον.	άεσθον, ᾶσθον.	ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα.	ἐβοάεσθε, ᾶσθε.	ἐβοάοντο, ῶντο.

Παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

Υπερσυντέλικος.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβοήσθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.
βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

βοάου, βοῶ.	βοαέσθω, άσθω.
βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων, άσθων.
βοάεσθε, ᾶσθε.	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον.	άοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα.	βοάοισθε, ῷσθε.	βοάοιντο, ῷντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβοῄμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον	βεβοῇσθον	βεβοῄσθην.

βε-

βεβοήμεθα βεβοῆσθε βεβοῆντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοηθείην βοηθείης βοηθείη.
βοηθείητον βοηθειήτην.
βοηθείημεν βοηθείητε βοηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

βοηθησοίμην βοηθήσοιο βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον βοηθήσοισθον βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα βοηθήσοισθε βοηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην βεβοήσοιο βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον βεβοήσοισθον βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα βεβοήσοισθε βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. άησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα. άησθε, ᾶσθε. βοάωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι βεβοῇ βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον βεβοῆσθον βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα βεβοῆσθε βεβοῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοηθῶ βοηθῇς βοηθῇ.
ἐὰν βοηθῆτον. βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν βοηθῆτε βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοῆσθαι.

ἀόριστος

ἀόριστος ά.	βοηθῆναι.
μέλλων ά.	βοηθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,	βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος. ἡ ομένη, ένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος,	ἡ βεβοημένη,	τὸ βεβοημένον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ βοηθεὶς,	ἡ βοηθεῖσα,	τὸ βοηθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοηθησόμενος,	ἡ βοηθησομένη,	τὸ βοηθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος,	ἡ βεβοησομένη,	τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

βοάομαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, ᾶται. etc.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ᾶτο. etc.

Αόριστος πρῶτος.

ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ.	έσθω, άσθω. &c.

Αόριςος πρῶτος.

βόησαι	βοήσασθω.
βοήσασθον	βοησάσθων.
βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, ῷτο. etc.

Αόριςος πρῶτος.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται, ᾶται etc.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.	βοάεσθαι, ᾶσθαι.
ἀόριςος ά.	βοήσασθαι.
μέλλων ά.	βοήσεσθαι.

E Μετο-

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος. ἡ ομένη, ωμένη. τὸ όμενον, ώμενον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη, τὸ βοησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοησόμενος ἡ βοησομένη, τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ,

id est circunflexorum desinentium in οω.

TERTIA *coniugatio circunflexorum, a uerbis sextæ cõiugationis grauitonorum in* οω, *desinẽtibus, per synæresim fit, ut* χρυσόω, χρυσῶ. *Cuius futurum ante* σω *ut plurimum* ω *habet. cognoscitur autem sic. nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, a quo deriuatur; tunc futurum habet* ω, *ut* ἀργυρὸς, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. *Si autem uerbum nullum habeat nomen, a quo deriuetur; tunc futurum retinet* ο μικρὸν: *ut* ὁμόω, ῶ, ὁμώσω. *Præteritum quoque perfectum in* κα *desinens, et præteritum plusquamperfectum, & aoristus primus, eandem seruant penultimam, quam habet futurum: ut* κεχρύσωκα, ὤμοκα.

Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ου, ω. *nam si post* ο, *sequitur* ε, *aut alterum* ο, *siue solum, siue in* ου *diphthongo, fit synæresis in* ου, *ut* χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. *si* η, *aut* ω, *in* ω μέγα, *ut* χρυσόητε, χρησῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. *si uero* ι, *in quapiam*

piam diphthongo repertum fuerit, in οι, *semper fiet synæresis*, χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. *dempto infinitiuo actiuo, qui in* ουν, *facit contractum*, χρυσόειν, χρυσοῦν.

		ε		
χαρακτηριστικὸν	ο	ο	ου	*Sequente* ι, *in quauis diphthongo fit synæresis in* οι.
		η	ω	
		ω		

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

χρυσόω, χρυσῶ.	χρυσόεις, σοῖς.	χρυσόει, χρυσοῖ.
	χρυσόετον, οῦτον.	χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν.	χρυσόετε, οῦτε.	χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικός.

ἐχρύσοον, ἐχρύσουν.	ἐχρύσοες, ύσους.	ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
	ἐχρυσόετον, οῦτον.	ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν.	ἐχρυσόετε, οῦτε.	ἐχρύσοον, σουν.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε.
	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.

Υπερσυντέλικος.

ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυσώκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον	ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσω	χρυσώσεις	χρυσώσει.
	χρυσώσετον	χρυσώσετον.
χρυσώσομεν	χρυσώσετε	χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

χρύσοε, χρύσου.	χρυσοέτω, ούτω.
χρυσόετον, οῦτον.	χρυσοέτων, ούτων.
χρυσόετε, οῦτε.	έτωσαν, ούτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωκε	κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον	κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε	κεχρυσωκέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

χρύσωσον	χρυσωσάτω.
χρυσώσατον	χρυσωσάτων.
χρυσώσατε	χρυσωσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

χρυσόοιμι, σοῖμι.	χρυσόοις, σοῖς.	χρυσόοι, χρυσοῖ.
	χρυσόοιτον, οῖτον.	χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν, οῖμεν.	χρυσόοιτε, οῖτε.	χρυσόοιεν, σοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοις	κεχρυσώκοι.
	κεχρυσώκοιτον	κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν	κεχρυσώκοιτε	κεχρυσώκοιεν.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσώσαιμι	χρυσώσαις	χρυσώσαι.
	χρυσώσαιτον	χρυσωσαίτην.

χρυ-

χρυσώσαιμεν χρυσώσαιτε χρυσώσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσοιμι χρυσώσοις χρυσώσοι.
χρυσώσοιτον χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν χρυσώσοιτε χρυσώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόω, ῶ. χρυσόῃς, σοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν χρυσόητον, ῶτον. χρυσόητον, ῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν. σόητε, σῶτε. χυσόωσι, σῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν κεχρυσώκω κεχρυσώκῃς κεχρυσώκῃ.
ἐὰν κεχρυσώκητον κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν κεχρυσώκητε κεχρυσώκωσι.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσω χρυσώσῃς χρυσώσῃ.
ἐὰν χρυσώσητον χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν χρυσώσητε χρυσώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. χρυσόειν, σοῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσυ. κεχρυσωκέναι.
ἀόριςος ά. χρυσῶσαι.
μέλλων ά. χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

ὁ χρυσόων, σῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, σοῦν.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς, ἡ κεχρυσωκυῖα, τὸ κεχρυσωκὸς.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσώσας, ἡ χρυσώσασα, τὸ χρυσῶσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσώσων, ἡ χρυσώσουσα, τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.
χρυσοόμεθον, ούμεθον. σόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον.
χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικός.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. σόεσθον, οῦσθον. σοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. σόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον κεχρυσώσεσθον κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσεσθε κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων.
χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, ούσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε κεχρυσώσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσώθητι χρυσωθήτω.
χρυσώθητον χρυσωθήτων.
χρυσώθητε χρυσωθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο.
χρυσοοίμεθον, οίμεθον. σόοισθον, οῖσθον. οίσθην, οίσθην.
χρυσοοίμεθα, οίμεθα. υσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώμην κεχρυσῷο κεχρυσῷτο.
κεχρυσώμεθον κεχρυσῷσθον κεχρυσῴσθην.
κεχρυσώμεθα κεχρυσῷσθε κεχρυσῷντο.

Αόριςος πρῶτος.

χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη.
χρυσωθείητον χρυσωθειήτην.

χρυσωθείημεν χρυσωθείητε χρυσωθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθησοίμην χρυσωθήσοιο χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον χρυσωθήσοισθον χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα χρυσωθήσοισθε χρυσωθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην κεχρυσώσοιο κεχρυσώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον κεχρυσώσοισθον κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα κεχρυσώσοισθε κεχρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. χρυσόηται, ῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. όησθον, ῶσθον. σόησθον, ῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. σόησθε, ῶσθε. σόωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῷ κεχρυσῶται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον κεχρυσῆσθον κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσωθῶ χρυσωθῇς χρυσωθῇ.
ἐὰν χρυσωθῆτον χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν χρυσωθῆτε χρυσωθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος ά. χρυσωθῆναι.
μέλλων ά. χρυσωθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, κεχρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ ομένη, ουμένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ υσωθησομένη, τὸ υσωθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ υσωσομένη, τὸ υσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. υσόεται, οῦται. &c.

Παρατατικός.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. σόετο, σοῦτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσωσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο,

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

χρυσόου, χρυσοῦ.	υσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον, οῦσθον.	έσθων, ούσθων.
χρυσόεσθε, οῦσθε.	έσθωσαν, σούσθωσαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

χρύσωσαι   χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον   χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε   χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. σόοιτο, σοῖτο &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσωσαίμην   χρυσώσαιο   χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον   χρυσώσαισθον   χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα   χρυσώσαισθε   χρυσώσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωσοίμην   χρυσώσοιο   χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον   χρυσώσοισθον   χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα   χρυσώσοισθε   χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. σόηται, ῶται &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χυσώσωμαι   χρυσώσῃ   χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον   χρυσώσησθον   χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα   χρυσώσησθε   χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.   χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
ἀόριστος ά.   χρυσώσασθαι.
μέλλων ά.   χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ σοομένη, ένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

id eſt, de uerbis in μι.

Verba in μι, deſinentia fiunt a uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiuntur ſynæreſim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua a grauitonis ſynæreſim patientibus, quæ iccirco περισπώμενα *dicta ſunt, reduplicationem plerunque ſuſcipiunt, & ea quidem triſyllaba eſſe debent, connumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam per geminationem ſiue reduplicationem aſſumunt: etſi apud poetas aliqua inueniantur triſyllaba, quæ omnino reduplicatione carent, ut* δίζημι, ὄλυμι, *& ſimilia. Eſt autem reduplicatio (quæ græce* ἀναδιπλασιασμὸς *dicitur) eiuſdem conſonantis, aut proprij antiſtichi cum uocali correpta aſſumptio. & eſt duplex, propria & impropria.*

Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum ι, *breui* κοινῶς: *ut* δῶ, διδῶ, δίδωμι. *Hoc idem fit, ſi etiam duæ ſint conſonantes, quarum prior ſit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt ſyllabam: tunc enim prior repetitur, muta ſcilicet, cũ* ι, *hoc in loco pro breui habeatur: ut* πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. *At ſi ab aliqua aſpira-*

aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem, ſed in eius locum ἀντίϛοιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed ι, tantum uerbo præponitur, idq́. duobus etiam modis fieri contingit, uno cū uerbum incipit a uocali, ὧ, ἱῶ, ἵημι: altero autem quando a ϛ principium capit, ut ϛῶ, ἱϛῶ, ἵϛημι. ubi σ, non repetitur: quandoquidem ἰῶτα productum exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, σ, & τ, non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit, ſiue impropria, in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui uerborū in μι exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionē: at præteritum imperfectum, et aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea, futurum a perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. ϛάω, ϛήτω. δόω, δώσω. cetera uero tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uero a uerbis grauitonis non patientibus ſynæreſim

næreſim

næresim deducuntur, ab ijs solum fiunt, quæ ante ω, υ habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut ζωγνύω, ζώγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι, deducantur: item a uerbis grauitonis in υω, desinentibus, quattuor coniugationes uerborum in μι, omnino esse oportet, & eas quidem per quattuor uocales distinctas, ε scilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ, hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur Ε, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι, Α secundæ, Ο tertiæ, Υ quartæ: de quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΟΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. id est, prima coniugatio uerborum in μι, a circunflexis in εω descendens.

PRIMA igitur coniugatio uerborum in μι, a perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima, quæ breuis est, in η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in ε, iterum uersa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι, dicitur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

τίθημι τίθης τίθησι.

τίθετον τίθετον.

τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.

Παρατατικός.

ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος.

τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα *tamen esse debuerat,* διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω *futuro: sed Bœotorum mos obtinuit, ut* η, *mutaretur in* ει, *diphthongum.*

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Εθησα *tamen dicendum fuerat* διὰ τοῦ σ, *quæ est futuri consonans: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, hoc est,* εἶπα, ἤνεγκα, *tres uero in uerbis in* μι, *quippe* ἔθηκα, ἔδωκα, *&* ἧκα: *qui non seruant consonantes suorum futurorum.*

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.

ἔθεμεν

ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσω	θήσεις	θήσει.
	θήσετον	θήσετον.
θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

τίθετι	τιθέτω.
τίθετον	τιθέτων.
τίθετε	τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεικε	τεθεικέτω.
τεθείκετον	τεθεικέτων.
τεθείκετε	τεθεικέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

Θῆκον, θηκάτω *esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sed in usu non est: quod quidem & ceteris modis, & participijs euenit.*

Αόριςος δεύτερος.

θέτι ἢ θὲς, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

τιθείην	τιθείης	τιθείη.
	τιθείητον	τιθειήτην.
τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι.
	τεθείκοιτον	τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

Αόριςος

Αόριςος πρῶτος.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τετείκηθε	τεθείκωσι.

Αόριςος δεύτερος.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεικέναι.
ἀόριςος β'.	θεῖναι.
μέλλων α'.	θείσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος.

ἡ τιθεῖσα,

ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς, ἡ τεθεικῦα, τὸ τεθεικός.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Τέθεμαι *tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in* μι, *amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem: ut* δέδωκα, δέδομαι. ἕστακα, ἕσταμαι. *Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi* τίθημι, *propriam amisit penultimam & assumpsit* ει, *diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum passiuum:* τέθεικα, τέθειμαι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθον.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo super penultimam secundæ & tertiæ personæ cuiusuis numeri, tam præsentis temporis, quàm præteriti perfecti, nisi longa sequatur: quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι *omnino seruandum est.*

Αόριστος πρῶτος.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἐὰν τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.
	Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.
	Ἀόριστος ά.	
ἐὰν τεθῶ	τεθῇς	τεθῇ.
ἐὰν	τεθῆτον	τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεῖσθαι.
ἀόριστος ά.	τεθῆναι.
μέλλων ά.	τεθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

	Ενεστὼς καὶ παρατατ.	
ὁ τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον,
	Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ τεθειμένος,	ἡ τεθειμένη,	τὸ τεθειμένον.
	Ἀόριστος πρῶτος.	
ὁ τεθεὶς,	ἡ τεθεῖσα,	τὸ τεθὲν.
	Μέλλων πρῶτος.	
ὁ τεθησόμενος,	ἡ τεθησομένη,	τὸ τεθησόμενον.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ὁ τεθεισόμενος,	ἡ τεθεισομένη,	τὸ τεθεισόμενον.

Ὁριστικὰ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται. &c.

Παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθȣ,	ἐτέθετο. &c.

Aduertendum est medium præteritum perfectũ, & præteritum plusquamperfectum, in ijs uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, a quibus deriuantur: neque secundum aoristum, neque futurum secundum.

Αόριςος πρῶτος.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκαθον	ἐθηκάθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκαθε	ἐθήκαντο.

Αόριςος δεύτερος.

ἐθέμην	ἔθεσο καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεθον	ἐθέθην.
ἐθέμεθα	ἔθεθε	ἔθεντο.

Μέλλων πρῶτος.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεθον	θήσεθον.
θησόμεθα	θήσεθε	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέθω.
τίθεθον	τιθέθων.
τίθεθε	τιθέθωσαν.

Αόριςος δεύτερος.

θέσο καὶ θοῦ	θέθω.

θέσθον θέσθων.
θέσθε θέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. &c.

Αόριστος δεύτερος.

θείμην θεῖο θεῖτο.
θείμεθον θεῖσθον θείσθην.
θείμεθα θεῖσθε θεῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

θησοίμην θήσοιο θήσοιτο.
θησοίμεθον θήσοισθον θησοίσθην.
θησοίμεθα θήσοισθε θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι τιθῇ τιθῆται. &c.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶμαι θῇ θῆται.
ἐὰν θώμεθον θῆσθον θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα θῆσθε θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. τίθεσθαι.
ἀόριστος β΄. θέσθαι.
μέλλων ά. θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.

Μέλλων περιττός.

ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

id est, secunda coniugatio uerborum in μι a circunflexis in αω descendentium.

SECVNDA *coniugatio uerborum in* μι, *a perfectis uerbis secundæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in* μι, *ac penultima in* η, *mutatis: ut* ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. *In duali uero & plurali, ac in passiuis* η, *in* α, *iterum uersa,* ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι, *dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

ἵστημι	ἵστης	ἵστησι.
	ἵστατον	ἵστατον.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι.

Παρατατικός.

ἵστην	ἵστης	ἵστη.
	ἵστατον	ἱστάτην.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.

Παρακείμενος.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε.
	ἑστάκατον	ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

Εστηκα *tamen esse debuerat* διὰ τοῦ η, *a futuro* στήσω: *sed ne coincidat cum* ἕστηκα, *quod est medium præteritum* ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, *mutata est* η, *in* α, *&* ἕστακα *factum.*

Ὑπερσυντέλικος.

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

στῆθι	στήτω.
στῆτον	στήτων.
στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι.
	ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶ	ἱστᾷς	ἱστᾷ.
ἐὰν	ἱστᾶτον	ἱστᾶτον.

ἐὰν

ἐὰν ἱστῶμεν   ἱστᾶτε   ἱστῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστάκω   ἑστάκῃς   ἑστάκῃ.
ἐὰν   ἑστάκητον   ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν   ἑστάκητε   ἑστάκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσω   στήσῃς   στήσῃ.
ἐὰν   στήσητον   στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν   στήσητε   στήσωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν στῶ   στῇς   στῇ.
ἐὰν   στῆτον   στῆτον.
ἐὰν στῶμεν   στῆτε   στῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.   ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.   ἑστακέναι.
ἀόριστος ά.   στῆσαι.
ἀόριστος β΄.   στῆναι.
μέλλων ά.   στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς σης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος.

ὁ ἑστακὼς,   ἡ ἑστακυῖα,   τὸ ἑστακὸς.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στήσας,   ἡ στήσασα,   τὸν στήσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ στὰς,   ἡ στᾶσα,   τὸ στὰν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στήσων,	ἡ στήσουσα,	τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

ἵσαμαι	ἵσασαι	ἵσαται.
ἱσάμεθον	ἵσασθον	ἵσασθον.
ἱσάμεθα	ἵσασθε	ἵσανται.

Παρατατικός.

ἱσάμην	ἵσασο καὶ ἵσω	ἵσατο.
ἱσάμεθον	ἵσασθον	ἱσάσθην.
ἱσάμεθα	ἵσασθε	ἵσαντο.

Παρακείμενος.

ἕσαμαι	ἕσασαι	ἕσαται.
ἑσάμεθον	ἕσασθον	ἕσασθον.
ἑσάμεθα	ἕσασθε	ἕσανται.

Υπερσυντέλικος.

ἑσάμην	ἕσασο	ἕσατο.
ἑσάμεθον	ἕσασθον	ἑσάσθην.
ἑσάμεθα	ἕσασθε	ἕσαντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐσάθην	ἐσάθης	ἐσάθη.
	ἐσάθητον	ἐσαθήτην.
ἐσάθημεν	ἐσάθητε	ἐσάθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

σαθήσομαι	σαθήσῃ	σαθήσεται.
σαθησόμεθον	σαθήσεσθον	σαθήσεσθον.
σαθησόμεθα	σαθήσεσθε	σαθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑσάσομαι	ἑσάσῃ	ἑσάσεται.

ἑσα-

ἑστασόμεθον ἑστάσεσθον ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα ἑστάσεσθε ἑστάσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἵστασο καὶ ἵστω ἱστάσθω.
ἵστασθον ἱστάσθων.
ἵστασθε ἱστάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστασο ἑστάσθω.
ἕστασθον ἑστάσθων.
ἕστασθε ἑστάσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στάθητι σταθήτω.
στάθητον σταθήτων.
στάθητε σταθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην ἱσταῖο ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον ἱσταῖσθον ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα ἱσταῖσθε ἱσταῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑσταίμην ἑσταῖο ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον ἑσταῖσθον ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα ἑσταῖσθε ἑσταῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

σταθείην σταθείης σταθείη.
σταθείητον σταθειήτην.
σταθείημεν σταθείητε σταθείησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

σταθησοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο.
σταθησοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθησοίσθην.
σταθησοίμεθα	σταστήσοισθε	σταθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστασοίμην	ἑστάσοιο	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον	ἑστάσοισθον	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα	ἑστάσοισθε	ἑστάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστῇ	ἱστᾶται.
ἐὰν ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστῶμαι	ἑστῇ	ἑστᾶται.
ἐὰν ἑστώμεθον	ἑστᾶσθον.	ἑστᾶσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα	ἑστᾶσθε	ἑστῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ.
ἐὰν	σταθῆτον	σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστᾶσθαι.
ἀόριστος α΄.	σταθῆναι.
μέλλων ά.	σταθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱςάμενος,	ἡ ἱςαμένη,	τὸ ἱςάμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑςαμένος,	ἡ ἑςαμένη,	τὸ ἑςαμένον.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ ςαθεὶς,	ἡ ςαθεῖσα,	τὸ ςαθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ςαθησόμενος,	ἡ ςαθησομένη,	τὸ ςαθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑςασόμενος,	ἡ ἑςασομένη,	τὸ ἑςασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςώς.

ἵςαμαι	ἵςασαι	ἵςαται &c.

Παρατατικός.

ἱςάμην	ἵςασο καὶ ἵςω	ἵςατο. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐςησάμην	ἐςήσω	ἐςήσατο.
ἐςησάμεθον	ἐςήσαθον	ἐςησάσθην.
ἐςησάμεθα	ἐςήσαθε	ἐςήσαντο.

Μέσος ἀόριςος *non eſt in uſu in hoc uerbo* ἵςημι, *poſſet tamen formari ſecundum analogiam, ut in libro ſeptimo loco ſuo diſſeritur.*

Μέλλων πρῶτος.

ςήσομαι	ςήσῃ	ςήσεται.
ςησόμεθον	ςήσεθον	ςήσεθον.
ςησόμεθα	ςήσεθε	ςήσονται.

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἵςασο καὶ ἵςω ἱστάσθω.
ἵσταϑον ἱςάσθων.
ἵσταϑε ἱστάσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

στῆσαι στησάσϑω.
στήσαϑον στησάσϑων.
στήσαϑε στησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἱσταίμην ἱσταῖο ἱσταῖτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

στησαίμην στήσαιο στήσαιτο.
στησαίμεϑον στήσαισθον στησαίσθην.
στησαίμεϑα στήσαισϑε στήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

στησοίμην στήσοιο στήσοιτο.
στησοίμεϑον στήσοισθον στησοίσθην.
ςἱησοίμετα στήσοισθε στήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱςῶμαι ἱστᾷ ἱστᾶται. &c.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν στήσωμαι ςἱήσῃ στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον στήσησϑον στήσησθον.
ἐὰν στησώμεϑα στήσησϑε ςἱήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. ἵστασϑαι.

ἀόριςος ά. στήσασθαι.
μέλλων ά. στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη. τὸ ἱστάμενον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ στησάμενος ἡ στησαμένη τὸ στησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στησόμενος ἡ στησομένη τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

idest, tertia coniugatio uerborum in μι, descendentium a circunflexis in οω desinentibus.

TERTIA *coniugatio uerborum in* μι, *a perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in* μι, *ac penultima in* ω, *mutatis: ut* διδόω, διδῶ, δίδωμι. *In duali uero ac plurali, ac in paßiuis* ω *magno in* ο *paruum iterum uerso:* δίδοτον, δίδομεν, *&* δίδομαι *dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε, διδοῦσι,	καὶ ἰωνικῶς διδόασι.

Παρατατικός.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Παρακείμενος.

Παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

Υπερσυντέλικος.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

Αόριστος δεύτερος.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

δίδοθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δῶκον, δωκάτω esse debuerat secundum analogiã, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

Ἀόριστος δεύτερος.

δόθι καὶ δὸς	δότω.
δότον	δότων.
δότε	δότωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν καὶ δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.

ἐὰν

ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.	διδόναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος β΄.	δοῦναι.
μέλλων ά.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ όντος.	ἡ διδοῦσα, ούσης.	τὸ διδὸν, όντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς,	ἡ δεδωκυῖα,	τὸ δεδωκὸς.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα,	τὸ δὸν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δώσων,	ἡ δώσουσα,	τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων.
δίδοσθε	διδόσθωσαν.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδοσο	δεδόσθω.
δέδοσθον	δεδόσθων.
δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

δόθητι	δοθήτω.
δόθητον	δοθήτων.
δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Αόριςος πρῶτος.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δέδοσθαι.
ἀόριςος ά.	δοθῆναι.
μέλλων ά.	δοθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

δίδομαι	δίδοσαι.	δίδοται. &c.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου,	ἐδίδοτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον	ἐδώκαθον	ἐδωκάθην.
ἐδωκάμεθα	ἐδώκαθε	ἐδώκαντο.

Αόριστος δεύτερος.

ἐδόμην	ἔδοσο καὶ ἔδου	ἔδοτο.
ἐδόμεθον	ἔδοθον	ἐδόθην.
ἐδόμεθα	ἔδοθε	ἔδοντο.

Μέλλων πρῶτος.

δώσομαι	δώσῃ	δώσεται.
δωσόμεθον	δώσεθον	δώσεθον.
δωσόμεθα	δώσεθε	δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων. &c.

Αόριστος δεύτερος.

δόσο καὶ δοῦ	δόσθω.
δόσθον	δόσθων.
δόσθε	δόσθωσαν

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.

Αόριςος δεύτερος.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο.
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.

Αόριςος δεύτερος.

ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον.	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριςος β'.	δόσθαι.
μέλλων ά.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.

Αόριςος δεύτερος.

ὁ δόμενος,	ἡ δομένη,	τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δωσόμενος,	ἡ δωσομένη,	τὸ δωσόμενον.

Τε-

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

id eſt, quarta coniugatio uerborum in μι, ab υω, deſcendentium.

QVARTA *coniugatio uerborum in* μι, *a uerbis grauitonis ſextæ coniugationis in* υω, *deſinentibus fit, extrema in* μι, *mutata. Quorum penultima ſingularis actiui* υ, *habet productũ: ut* ζευγνύω, ζεύγνυμι. *In dualis uero & pluralis ac paſſiui penultima, idem* υ, *correptum: ut* ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ *enim anceps eſt, nec ullum habet* ἀντίστοιχον *in quod mutari poſſit, ſed* μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, *hoc eſt, longa ſiue correpta linea notatur ſic* ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur, quoniam huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolum, et præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis quàm in paſſiuis. ſi uero diſyllaba; & futurum primum, & ſecundum aoriſtum habent: ut κλῦμι, μέλλων κλύσω, ἀόριστος β'. ἔκλυν, *ſicut præteritum imperfectum.*

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι ζευγνύτω.
ζεύγνυτον ζευγνύτων.
ζεύγνυτε ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

ζεύγνυμαι ζεύγνυσαι ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον ζεύγνυσθον ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα ζεύγνυσθε ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

ἐζευγνύμην ἐζεύγνυσο ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον ἐζεύγνυσθον ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα ἐζεύγνυσθε ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

ζεύγνυσο ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε ζευγνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ενεςὼς, ζεύγνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ, hoc est, substantiuum uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ,

Ενεστῶς.

εἰμὶ	εἷς καὶ εἶ	ἐστὶ.
	ἐστὸν	ἐστόν.
ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσὶ.

Παρατατικός.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

Reliquorum temporum præteritorum, perfecti scilicet & plusquamperfecti, indefinitiq. nullus est usus, sicut nec futuri: quod esse debebat ἔσω*: loco tamen huius utimur futuro medio, quod est* ἔσομαι*: de quo libro octauo habebis.*

Μέσος μέλλων α΄.

ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ἔσο καὶ ἴσθι ἔστω.

ἔστον

ἔστον ἔστων.
ἔστε ἔστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

1 εἴην εἴης εἴη.
εἴητον εἰήτην.
εἴημεν εἴητε εἴησαν.

Μέσος μέλλων.

ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο.
2 ἐσοίμεθον ἔσοισθον ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

1 ἐὰν ὦ ᾖς. ᾖ.
ἐὰν ἦτον ἦτον.
ἐὰν ὦμεν ἦτε ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

1 Ενεστὼς εἶναι.
2 Μέσος μέλλων ά. ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

1 ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέσος μέλλων ά.

2 ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in communi usu. habeantur.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

A Ντωνυμία ἐςὶ μέρος λόγȣ κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. *id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. cui accidunt quattuor, genera, numeri, casus, & personæ.* Αντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. *hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.*

Primitiua quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὅς. *horum declinationes positiuæ hæ.*

Περὶ τȣ͂ πρώτου προσώπου.

Ενικὰ. ἡ εὐθεῖα, ἐγώ. ἡ γενικὴ, ἐμȣ͂. ἡ δοτικὴ, ἐμοί. ἡ αἰτιατικὴ, ἐμέ. Δυϊκὰ. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῷν. Πληθ. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενικὴ, ἡμῶν. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ, ἡμᾶς.

Τȣ͂ δευτέρου.

Ενικὰ. σὺ, σοῦ, σοὶ, σὲ. Δυϊκὰ. σφὼ, σφῷν. Πληθ. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Τȣ͂ τρίτου προσώπου.

Ενικὰ. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκὰ. σφὲ, σφὶν. Πληθ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ, *hoc est, declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.*

Possessiua uero a primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

Quo-

Quorum tria a genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς, ἀπὸ τοῦ οὗ: *duo uero a nominatiuis dualibus, hoc eſt,* νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *et hæc de duobus tãtum. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuũ. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina, hoc eſt,* ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. *Et hæc omnia trium ſunt generum. maſculina enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur, feminina uero ſecundam, & in eorum declinatione articulos ſuſcipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut* ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ. *ſicut* ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν. *ſic &* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν. ὁ ὃς, ἡ ἣ, τὸ ὃν. *Deriuatiua uero in* ρος, *in* α, *mittunt femininum, & id quoque in obliquis ſeruant: ut* νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: *quorum talis eſt inflexio.*

Ενικὰ. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκὰ. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πληθ. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη, &c.

Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο, &c.

ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.	&c.
ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.	&c.
ἐκεῖνο,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.	&c.

Relatiuum unum, & ipſum quoque trium exiſtit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς,

αὐτῇ, αὐτὴν. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό.

Huius autem pronominis proprium eſt ſignificatio trium perſonarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος: *& leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero* αὑτȣ̃, αὑτῷ, αὑτὸν, *aſpirata reperiantur, ſciendum eſt ea pronomina reciproca eſſe, & ab* ἑαυτȣ̃ *deducta* κατὰ ἀφαίρεσιν. *nam aſpiratio, quæ erat ſuper* ε, *eadem etiam ſuper* αυ, *ſeruatur.*

Compoſita pronomina ſunt tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτȣ̃, σαυτοῦ *&* ἑαυτȣ̃. *et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendũ eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari, tertiæ uero etiã in plurali, nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim.*

Τȣ̃ πρώτου προσώπου.

Maſc. Ἐμαυτȣ̃, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. *Fem.* Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτὴν. *Neut.* Ἐμαυτȣ̃, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τȣ̃ δευτέρου προσώπου.

Maſc. Σεαυτȣ̃, σεαυτῷ, σεαυτόν. *Fem.* Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτὴν. *Neut.* Σεαυτȣ̃, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτȣ̃, σαυτῷ, σαυτόν. Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτȣ̃, σαυτῷ, σαυτό.

Τȣ̃ τρίτου.

Maſc. Ἑαυτȣ̃, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. *Fem.* Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. *Neut.* Ἑαυτȣ̃, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

ΠΡόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων

πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt, Præpoſitio eſt orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue conſtructionem. Per compoſitionẽ, ut ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionẽ ſiue cõſtructionẽ, ut ἐν οἴκῳ, in domo.

Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent, ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt extremam ſyllabá corripi, duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes, quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ſcilicet ἐν, εἰς, ἐξ: σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero diſyllabæ, ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Sed de earum compoſitione & conſtructione libro nono latiſſime dicetur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut ſubiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος καὶ σχῆμα. hoc eſt, ſpecies et figura. Species duæ, primitiua, ut νῦν: deriuatiua, ut νυνὶ. Figuræ duæ, ſimplex, ut πάλαι: compoſita, ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua ſunt χρόνου σημαντικὰ, id eſt, temporis ſignificatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, ſtatim. παραχρῆμα, ſtatim. αὖθις, rurſus. ἐξαίφνης, repẽte. τέως, interea.

interea. ἕως, *donec, uſque.* ἡνίκα, *quando.* ἔπειτα, μετέπειτα, *poſtea.* ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, *poſtquam, cum.* σήμερον, *hodie.* αὔριον, *cras.* μεθαύριον, *perendie.* χθὲς, καὶ ἐχθὲς, *heri.* προχθὲς, *nudiuſtertius.* πάλαι, *diu, olim.* ἀρτίως, *modo.* εὐθὺς, καὶ εὐθέως, *ſtatim.* πρωῒ, *mane.* ἑσπέρας, *ueſperi.* ἐφόσον, *dum.* ἀεὶ, αἰὲν, *ſemper.* ὄφρα, *donec, dum.* τόφρα, *tantiſper, interea.*

Aliqua autem τόπου, *id eſt, loci : ut* ἐνταῦθα, *hic.* ἐκεῖ, *illic, ibi.* ἐκεῖσε, *illuc.* ἐκεῖθεν, *inde.* εἴσω καὶ ἔσω, *intus, intro.* ἔξω, *foris, foras.* αὐτοῦ, *illic.* ποῖ, *quo.* ὅποι, *quo.* ὅθεν, *unde.* ὁθένποθεν, *undecunque.* αὐτόθεν, *ex eodem loco.* δεῦρω, *huc.* αὐτόσε, *iſtuc.* ἄνω, *ſupra.* κάτω, *infra.* ἔμπροσθεν, *ante.* ὄπισθεν, *retro.* ἐγγὺς, *prope.* πόῤῥω, *procul.* ποῦ, *ubi.* οὐδαμοῦ, *necubi.* οὐδαμῇ, *nuſquam.* ὅπου, *ubi.* ὁπόθεν, *unde.* ἔνθεν, *inde.* ἐπέκεινα, *ultra.* μακρὰν, *longe, procul.* ἐκδεξιῶν, *dextrorſum.* ἐξαριστερῶν, *ſiniſtrorſum.*

Aliqua autem ποιότητος, *id eſt qualitatis : ut* εὖ, *bene.* καλῶς, *bene.* ἡδέως, *iucunde.* σοφῶς, *ſapienter.* ὡραίως, *pulchre. Quæ nempe & medietatis dicunt, quoniam a genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id eſt communis, cum ſit omnis generis : ut* τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. *in quibus* ν, *in* σ, *uerſo,* καλῶς *fit, &* σοφῶς. *Cetera uero cum aliunde deriuentur, hanc non aſſequuntur denominationem : ut* κυνηδὸν, *canine.* βοτρυδὸν, *racematim.* ἀγεληδὸν, *gregatim.*

Aliqua uero ποσότητος, *id eſt, quantitatis : ut* ἅπαξ, *ſemel.* δὶς, *bis.* τρὶς, *ter.* τετράκις, *quatter.* πολ-

λάκις, ſæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id eſt, congregationis: ut ἅμα, ſimul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehenſim. ἀθρόως, confertim.

Aliqua autem διαιρέσεως, id eſt, diuiſionis: ut ἄνευ, ſine. χωρὶς, ſeorſum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως, id eſt, electionis ſiue exceptionis: ut πλὴν, præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως, id eſt, hortationis: ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως, id eſt, ordinis: ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, ſtatim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, ſtatim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id eſt, ſimilitudinis: ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως, ſic. καθὰ, ſicut. καθάπερ, ſicut. ἠ̃, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὃν τρόπον, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως, id eſt, ſeparationis: ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως, id eſt, comparationis: ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id eſt, intentionis: ut λίαν, ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorſus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως, id eſt, remiſſionis: ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μόλις, uix. βραδέως, tarde. βάδην, paſſim. ὡσεὶ, fere.

Aliqua

Aliqua autem βεβαιώσεως, *id eſt, confirmationis: ut* δηλαδὴ, *profecto.* δήπουθεν, *nempe.* πάντως, *omnino.* ὄντως, *uere.* ἦ, *re uera.*

Aliqua autem κατωμόσεως, *id eſt, iurandi: ut* ναὶ, *certe.* νὴ, *per.*

Aliqua autem ἀπωμόσεως, *id eſt, abiurandi: ut* μὰ, *per.*

Aliqua autem ἀρνήσεως, *id eſt, negandi: ut* οὔ, *non.* οὐχὶ, *non.* οὔκουν, *non igitur.* οὐδαμῶς, *nullo modo.* ἥκιστα, *minime.* οὔτε, *neque.* οὐδὲ, *neque.*

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, *id eſt, prohibitionis: ut* μὴ, *ne.* μηδαμῶς, *nequaquam.*

Aliqua autem εἰκασμοῦ, *id eſt, euentus: ut* ἴσως, *forte.* τάχα, *fortuito.* τυχὸν, *forte.*

Aliqua autem ἐρωτήσεως, *id eſt, interrogationis: ut* πόθεν, *unde.* ποῦ, *ubi.* ποῖ, *quo.*

Aliqua autem δείξεως, *id eſt, demonſtrationis: ut* ἰδοὺ, *ecce.* ἐνὶ, *en.* ὧδε, *huc.* ἐκεῖ, *illic.* ἐνθάδε, *hic.*

Aliqua autem κλήσεως, *id eſt, uocandi: ut* ὦ, ὁ.

Aliqua autem διασαφήσεως, *id eſt, declarationis: ut* ἤγουν, *uidelicet.* οἷον, *ut, uidelicet.* τουτέστι, *hoc eſt.*

Aliqua autem θέσεως, *id eſt, poſitionis: ut* ἀναγνωστέον, *legendum.* γραπτέον, *ſcribendum.* πλευστέον, *nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniam determinant ſiue poſitionem rei, ſiue deliberationem.*

Aliqua antem εὐχῆς, *id eſt, uoti: ut* εἴθε, ὤφελον, *utinam.*

Aliqua autem σχετλιασμοῦ, *id eſt, exclamationis:*

nis: ut ὢ, heu. ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi. αἶ, ἰὼ, heu.

Aliqua autẽ θαυμασμοῦ, i. admirationis, ut ὢ, φεῦ.

Aliqua autem θειασμοῦ, id est, furentis, ut εὐοῖ, heu, euoe. εὐὰν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως, id est, perculsionis, siue terroris: ut ἆ, ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Συνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως: hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, figura: simplex, ut ἐπεὶ: composita, ut ἐπειδὴ.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ, id est, copulatiuæ: ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τὲ, que. καὶ, &. ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, sed. ὅτι, quòd.

Aliquæ autem διαζευκτικοὶ, id est, disiunctiuæ: ut ἢ, uel ἤτοι, siue: ἠὲ, siue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ, ut εἰ, si. εἴπερ, εἰδήπερ, siquidem.

Aliqua autem παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ, id est, caussales: ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut. γὰρ, enim. ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniam. ἕνεκα, caussa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ, id est, dubitatiuæ: ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliqua autem συλλογιστικοὶ, id est, collectiuæ, siue ra-

rationales: ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaque. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ, id est, repletiuæ: ut δὴ, iam. ῥα, nempe. θὴν, quidem. νυ, certe. ποῦ, τοὶ, αὖ, δ᾽ ὤν, πὲρ, πὼ, μὴν, δῆτα, γὲ, quidem. at γὲ non solum repletiua est, sed etiam diminutiua pro saltem, & caussalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ, id est, potestatis: ut ἂν, κὲ, κὲν, utique: quæ apud poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, siue ἐπιλεκτικοὶ, id est, discretiuæ, siue electiuæ: ut ἢ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ, id est, extenuatiuæ, siue diminutiuæ: ut γοῦν, γὲ, saltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ, id est, aduersatiuæ: ut ὅμως, tamen. καίτοι, etsi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰκαὶ, etsi.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMNE uerbum aut in ω, desinit, & id quidem si grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur, ut τύπτω: si circunflexum, περισπώμενον, ut ποιῶ. Aut in μι, & id a terminatione

nomen aſſumpſit, τὸ εἰς μι, hoc eſt, uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρύτονα quidem in ſex diſtinguuntur coniugationes, partim per conſonantes, partim per uocales atque diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante ω, finalem ſibi uendicat, ſcilicet ϐ, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc eſt, δ, ϑ, τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ ſcilicet & geminatum σσ. Quinta quattuor immutabiles, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales præter η, et omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῳ ſcilicet. Quæ quidem omnes ſiue conſonantes ſint, ſiue uocales, ſiue diphthongi, cum immediate ω, finalem ipſius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc eſt, figuratiuæ litteræ appellantur. per eas enim unumquodque uerbum diſcernitur quotæ ſit coniugationis. Quæ uero ſuperfluunt ex litteris, hoc eſt, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ ſunt futurorum. nam futurum primæ coniugationis ψ ſibi uendicat, ſecundæ ξ, futurum uero tertiæ, et aliarũ quæ ſequuntur, σ: etſi uerba quintæ coniugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quattuor immutabilibus, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ ſibi uendicent. Tot etiam ſunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet φ, χ, κ. nam ſi futurum habet ψ, præteritum habet φ: ſi ξ, χ: ſi σ, aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum ſex tempora uerborum quaſdam habeant inter ſe cognationes, conſonantes quoque inter ſe ſortita ſunt: nam præteritũ imperfectum cum naturam præſentis ſapiat, eiuſdem

ſibi

ſibi conſonantem aſciuit, ut τύπτω, ἔτυπτον : *præteri-*
tum uero pluſquamperfectum, præteriti perfecti, ut
ut τέτυφα, ἐτετύφειν : *quemadmodum & primus aori*
ſtus futuri, ut τύψω, ἔτυψα. *At medium præteri-*
tum conſonantem præſentis, quam figuratiuam uer
bi appellamus, aſſumpſit, ut τρίβω, μέσος παρακείμε-
νος, τέτριβα. *Eandem quoque ſecundus aoriſtus, &*
ſecundum futurum ſibi uendicarunt, ut ἔτριβον, τρι-
βῶ. *Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quo-*
niam cum ζ, *& geminatum* σσ, *earum ſint figurati-*
uæ litteræ, neutram tamen illarum aſſumit medium
præteritum, ſed nunc γ, *nunc autem* δ. Γ, *quidem ſi-*
bi aſciuit, cum futurum ξ, *habeat ante* ω, *finalem :*
ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, ὀρύσσω, ὀρύξω,
ὤρυγα. *Si uero futurum* σ, *habuerit, medium præ-*
teritum δ, *ſibi uendicabit :* φράζω, φράσω, πέφρα-
δα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, *ſi in uſu habeatur. Hoc i-*
dem & ſecundus Aoriſtus, & ſecundum futurum
ſequentur. At ſi ante ω, *diuerſæ fuerint conſonan-*
tes, hoc eſt, πτ, κτ, μν, *ſcito priorem illarum figura*
tiuam eſſe : nam π, κ, *per* παρέμπτωσιν τ, *ſibi aſci-*
ſcunt : μ, *uero* ν, *ut* κόπτει, μέσος παρακ. κέκοπα, τί-
κτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα.

In deſinentibus autem in σκω, *etſi ante* ω, *duæ exi*
ſtant conſonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ
locum poſſidet, cum huiuſmodi uerba nullius ſint con
iugationis, quandoquidem a futuro in σω, *fiunt*
πλεονασμῷ τοῦ κ : *ut* ἀρέσω, ἀρέσκω, τρώσω, τρώσκω,
& ſimilia : quæ uſque ad paratati cum ſolum ua-

riantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habent: hoc est, ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa et uaria inueniũtur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differenda.

CONIVGATIONVM TYPI.

	Ενεστὼς παρατ.	μέλλ.α. ἀόρ.α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.	ἀόρ. β.	μέλλ. β.		
	β				β			
πρώτη	π				π			
συζυγία	φ	ω	ψω	φα	φ	α	ον	ῶ.
	πτ	ον	ψα	φειν	π	ειν		
	γ				γ			
	κ				κ			
δευτέρα	χ	ω	ξω	χα	χ	α	ον	ῶ.
	κτ	ον	ξα	χειν	κ	ειν		
	δ				δ			
τρίτη	θ	ω	σω	κα	θ	α	ον	ῶ.
	τ	ον	σα	κειν	τ	ειν		
			σω	κα	δα	δον		δῶ.
	ζ	ω	α	ειν				
		ον	ξω	χα	γα	γον		γῶ.
τετάρτη			α	ειν				
			σω	κα	δα	δον		δῶ.
	σσ	ω	α	ειν				
		ον	ξω	χα	γα	γον		γῶ.
			α	ειν				

χαρακτηριστικά

		Ενεςῶς παρατ.	μέλλ.α. ἀόρ.α.	παρακ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.	ἀόρ. β.	μέλλ. β.
	λ		λ			λ	
	μ		μ			μ	
πέμπτη	ν	ω	ν	ω	κα	ν	α	ον	ῶ.
	ρ	ον	ρ	α	ειν	ρ	ειν		
	μν		μ			μ			

	α	φάω					
	ε	δέω					
	ι	τίω					
	ο	βόω					
	υ	δύω					
	ω	ῥώω					
ἕκτη		ω	ον	σω	κα	α	ον	ῶ.
	αι	παίω		α	ειν	ειν	
	αυ	ψαύω					
	ει	σείω					
	ευ	δεύω					
	οι	οἴω					
	ου	κρούω					
	υι	ὀπυίω					

χαρακτηριστικά

Dicuntur autem χαρακτηριστικὰ, *eo quòd ſint ſigna ſiue notæ coniugationum: per ea enim cognoſcitur, unumquodque uerbum quotæ coniugationis ſit. nam quidquid præcedit* ω *finale,* χαρακτηριστικὸν *appellatur.*

De

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

D MNE *uerbum incipit aut a uocali, aut a conſonante. Si a uocali, aut a ſimplici, aut a diphthongo. Si a ſimplici, aut a mutabili aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt,* η, ι, υ, ω, *nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut* ἠχέω ἠχῶ, ἤχεον ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ, ὠφέλεον ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. *At* ἰξεύω *&* ὑβρίζω, *& ſimilia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, eaſdem tamen in præſenti poſitione longas habent, in præteritis uero natura, quod augmenti ratione factũ eſt, ancipites enim ſunt.*

Si autem uerbum incipiat a mutabilibus uocalibus hoc eſt α, ε *et* ο, *in præteritis mutantur in longas: quam mutationem temporale augmentum appellamus.* α, *quidem in* η, *communiter mutatur: ut* ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν, ἤκουσα. *Excipiuntur* ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, *&* ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *propter alternationem duorum,* ηη. *Excipitur &* ἄω, *ſpiro, cuius præteritum imperfectum,* ἄον, *facit, ne coincidat cum* ἦον, *cuius thema eſt* ἔω *&* ἀΐω, *audio, quod* ἄϊον, *facit, ut differat ab* ἤϊον, *quod ibam ſignificat.*

Si autem ab ε, *incipiat uerbum,* ε *mutatur in* η, *ut* ἔδω, ἦδον, ἦκα, ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον, ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. *Excipiuntur aliqua in quibus* ε, *manens aſſumit* ι, *in diphthongum, hoc eſt,* ἔχω, εἶχον.

χον. ἕπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυ-
ον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑϛήκω, εἱϛήκειν, *me-
dium pluſquamperfectum.* ἕπομαι, εἱπόμην, ἑϛιάω, ῶ,
εἱϛίαον, εἱϛίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι. ἐρύω,
εἴρυον. ἔθω, εἴωθα, *medium perfectum.* ἐθίζω, εἴθιζον.
ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.

Si autem ab ο, *incipiat uerbum,* ο *uertitur in* ω, *ut*
ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, *& alia. Inueniun-
tur tamen apud poetas huiuſmodi uerba abſque aug-
mento Ionico more: ut* ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκȣσεν. ἔλαυ-
νεν, ἀντὶ τȣ̃ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ, τȣ̃ ὠνόμηνεν.

*Si uero a diphthongo incipiat uerbum, a mutabili
incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt,*
ει, ευ, *et* ȣ, *nulla fit mutatio: ut* εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω,
εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. *ſicut* εὔχομαι, ηὐχόμην *& ſimi
lia, in quibus Attici mutãt* ε, *in* η. ȣ̓ρέω, ῶ, ȣ̓́ρεον, ȣ̓́ρουν.
Si autem a mutabili, αι, *ſcilicet,* αυ, *et* οι, *eadem fit mu
tatio, quæ in ſimplicibus uocalib. nã ſi ab* αι, *incipiat
uerbũ, uertitur* α, *in* η, *et* ι, *ſubſcribitur, unde ex pro-
pria diphthõgo impropria fit: ut* αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾖρκειν.

Si autem ab αυ, *uertitur* α, *in* η, *ut* αὐλέω, ῶ, ηὔ-
λεον, ηὔλουν.

Si autem ab οι, *uertitur,* ο *in* ω, *cui ſubſcribitur* ι,
& fit ῳ, *diphthongus impropria: ut* οἰκτείρω, ᾤκτει-
ρον. *Annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio:
ut* οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριϛος ά. παθητικὸς. οἴμω, οἴμησα. οἰ-
νῶ, οἴνησα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰϛρῶ, οἴϛρωσα. οἰωνίζομαι,
οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ,
οἰωνοπόλησα. οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακο-
νόμησα.

νόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ ſecundum quoſdam annotata ſunt.

Si autem incipiat uerbum a conſonante, omnia præterita in principio aſſumunt ε, *quod ſyllabicum augmentum appellatur: ut* σπείρω, παρατατικὸς ἔσπειρον, παρακείμενος ἔσπαρκα, ὑπερσυντέλικος ἐσπάρκειν, ἀόριστος ά. ἔσπειρα, ἀόριστος β'. ἔσπαρον. *At præteritum perfectum præter* ε, *quod eſt commune augmentum, & præſentis conſonantem repetit, ſi tamen ſola ac ſimplex exiſtat: quia tunc* ε, *correptum remanet, et per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut* τύπτω, παρατ. ἔτυπτον, παρακ. τέτυφα, λέγω, ἔλεγον, λέλεχα: *ijs exceptis, quæ a* ρ *principium habent: quandoquidem in eorum præteritis,* ρρ *nempe geminandum eſt: ut* ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. *non autem* ῥέριφα: *quoniam* ε, *productum exiſtit, cum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt,* ρρ *geminatum. At* ῥεριπωμένα *participium præteriti paſſiui eſt, id eſt* ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, ῶμαι, ε *habet correptum metri gratia, altero quidem* ρ, *tranſpoſito: iccirco geminat* ρ, *præſentis conſonantem.* Ὀδυσσείας ζ.

Ἐς ποταμὸν πλωύνουσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται.

Sic ῥέρημα, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι, & *alia huiuſmodi. Cur autem* ρ, *ſit geminandum, in libro ſexto, hoc eſt, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.*

Si uero ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, ſed earum loco tenues ſubrogantur: ut θείνω, τέθακα. φαίνω, πέφαγκα, χαίρω, κέχαρκα. *At ſi duæ fuerint conſonantes, neutra illa-*

rum

rum geminatur, cum ε, quod natura breue exiſtit,
poſitione factum ſit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. niſi
muta cum liquida ſequatur ε: quia tũc repetitur mu
ta: quandoquidem ε, hoc in loco pro breui habetur.
nam muta cum liquida ſiue immutabili, communem
faciunt ſyllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur
quæ a γν, & γρ, principium habent, in quibus γ non
repetitur, quia longam faciũt ſyllabam: ut γναφδίω,
ἐγνάφδκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω, γρηγορῶ, ἐ-
γρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τῦ μνάομαι, ὦ-
μαι. κέκτημαι, ἀπὸ τῦ κτάομαι, ὦμαι. et πέπλομαι, ἀπὸ
τῦ πλάομαι, ὦμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τῦ πλόω ἀχρήςῦ.
in quibus præteritum perfectum priorem repetit.
nam κτ, μν, & πλ, apud poetas communem fa-
ciunt ſyllabam, ſicut & muta cum liquida. ſic He-
rodianus.

Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc
eſt, ζ, ξ, ψ: nullam illarum geminat præteritum
perfectum: cũ, ε breue poſitione producatur: ut ζάω,
ἔζηκα. ξέω, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uer
bis a conſonante incipientibus hoc breuiter aduerten
dum eſt, an præteritum imperfectum ε, quod eſt ſylla
bicum augmentum, correptam habeat: quia tũc præ
ſentis conſonans in præterito perfecto cum ipſo ε, cor-
repto geminatur, etiam ſi communis ſit ſyllaba. quo-
niam hoc in loco pro breui reputatur, ut λέγω, ἔλε-
γον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritũ
perfectum ε productum habeat, nequaquam præ-
teritum imperfectum geminationem ſuſcipit: quo-
niam

niam omnis geminatio siue reduplicatio communis per breuem uocalem, ι scilicet, siue ε, semper fit, nunquam autem per longam.

De uerborum compositorum augmento.

SCias uero hæc non tradi de ijs quæ cum nominibus componuntur: nam huiusmodi simplicium modo augeri solent, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν *: neque de ijs quorum simplicia in usu non sunt,* ἐμμελῶ, ἐμμέλουν *: &c. sed de illis solum, quorum cōpositio ex præpositionibus constat, & uerbis simplicibus in usu existentibus. Ergo quandocunque præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum, quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquam simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quàm ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est:* ἔνεπω, ἤνεπον *: ex* ἐν *præpositione &* ἔπω, *quod idem significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quàm ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum: ut* παρακούω, παρήκουον, α, *in* η *conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est,* ἀκούω, *audio significat: præposita uero* παρὰ, *præpositione, mutata est uerbi significatio. nam* παρακούω, *obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his compositis, præpositiones abijcere extremam uocalem, alia sequente uocali, tam in præsenti quàm in præteritis: ut* παρέχω, παρεῖχον, *ex* παρὰ *&* ἔχω, ἀπαυρῶ, ἀπηύρων.

ρων. *Quocirca etiam in uerbis a conſonantibus inci-
pientibus, cum in præteritis ſuſcipiant* ε, *ſyllabicum
augmentum, pari modo præpoſitiones abijciunt ex-
tremam uocalem: ut,* λείπω ἔλειπον, καταλείπω, κα-
τέλειπον. *At ſi uerba incipiant ab aſpiratis uocali-
bus, ſiue diphthongis, præpoſitiones mutant tenues
in proprias aſpiratas: ut* ἅπτομαι, καθάπτομαι, ἕπομαι,
καθέπομαι. Περὶ *uero &* πρὸ *extremam retinent uo-
calem, etſi cum a uocali incipientibus componantur:
ut* περιάπτω, περιέχω, προάγω, προῆγον. *Sunt quæ At-
ticorum more in principio compoſiti augmentum aſ-
ſumunt, quorum ſimplicia in uſu non ſunt: ut* ἀμ-
φισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν.

Quædam intrinſecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπή-
λαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον.

Quædam etiam a δυς, *&* δυ, *incipientia, hoc idem
patiuntur: ut* δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ, δυ-
σηρέστουν. δυσορκῶ, δυσώρκουν, δυσεργετῶ, δυσηργέτουν, δυσαγ-
γελίζομαι, δυσηγγελιζόμην.

*Sunt & quæ in principio duplex habent augmen-
tum, ſyllabicum ſcilicet & temporale: ut* μέλλω, ἤ-
μελλον, δύναμαι, ἠδυνάμην, βούλομαι, ἠβουλόμην: *pro*
ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. *Quædam uero in prin
cipio, & in medio: ut* ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθῶ, ἠνώρ-
θουν, ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, *ſecundum quoſdam:* πα-
ροινῶ, ἐπαρῴνουν. *Age uero dictionem hanc omnem
in compendium redigamus; quo facilius, & commo
dius intelligatur, atque etiam ediſcatur. ualde enim
ſtudioſis conſultum uolumus.*

Omne

Omne uerbum incipit aut a uocali, aut a conſonante. ſi a uocali, aut a ſimplici, aut a diphthongo. ſi a ſimplici, aut mutabili, aut immutabili. ſi a ſimplici mutabili, ut ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα: ἐλεύθω, ἤλευθον, ἤλευκα: ὀπάζω, ὤπακον, ὤπακα. *excipiuntur* ἀνθέσσω, ἀνθέσσον: ἀνδίζομαι, ἀνδιζόμην: ἄω, ἄον: ἀΐω, ἄϊον. *itē,* ἔχω, εἶχον: ἔπω, εἶπον: ἕλω, εἷλον: ἕλκω, εἷλκον: ἑλκύω, εἵλκυον: ἕρπω, εἷρπον: ἑρπίζω, εἵρπιζον: ἑστήκω, εἱστήκην: ἕπομαι, εἱπόμην: ἑστιῶ, εἱστίων: ἐῶ, εἴον: ἕω, εἷμαι: ἐρύω, εἴρυον: ἔθω, εἴωθα: ἐθίζω, εἴθιζον: ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. *A ſimplici immutabili, ut* ὤθω, ὦθον, ὦκα: ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα: ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα: ἠχέω, ἤχεον, οων, ἤχηκα. *Si uerbum incipit a diphthongo: uel mutabili, uel immutabili: mutabili, ut* οἰκίζω, ᾤκιζον, ᾤκικα: αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα: αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα. *excipiuntur* οἰῶμαι, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ, οἰμώζω. *Ab immutabili diphthongo incipit, ut* οὐτάζω, οὔταζον, οὔτακα: ἠκάζω, ἤκαζον, ἤκακα: εὐθύνω, εὔθυνα.

Si a conſonante uerbum incipit: uel a ſimplici, uel a duplici. ſi a ſimplici: præteritum perfectum, præter ε, *quod eſt commune augmentum in omnibus præteritis uerborum a conſonante incipientium, eandem aſſumit ſimplicem, ut* τύπτω, τέτυφα, *ijs exceptis, quæ a* ρ *principiū habent, in quibus* ρ *non repetitur, demptis etiam, quæ ab aſpiratis incipiunt, quoniam pro eis propriæ tenues ſuffragātur. ſi a duplici: uel actu, uel poteſtate. ſi actu: præteritum perfectū neutram*

aſſumit,

aſſumit, ut σπείρω, ἔσπαρκα *: niſi fuerit muta cum immutabili : quia tunc repetitur muta : ut* κρίνω, κέκρικα. *excipiuntur quæ a* γν, *&* γρ, *initium habent, in quibus* γ *non repetitur :* γνωρίζω, ἐγνώρικα : γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. *ſi a duplici, poteſtate, ut ſunt* ζ, ξ, ψ, *nulla earum in præterito perfecto repetitur.*

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONARVM IN NVMERIS, TEMPORIBVS, ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVI MODI ACTIVORVM.

Ενεςώς.

ΤΥΠΤΩ, *a nullo fit, cum ſit totius uerbi thema : ſecunda perſona* τύπτεις *a prima fit, extrema in* εις, *conuerſa : tertia* τύπτει, *a ſecunda expuncto* σ. Δυϊκὰ. *prima perſona formari non poteſt, quandoquidem prima pluralis in* μεν, *deſinit: ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto* σ, *ac* ι, *ſubiunctiua uocali diphthongi, et addita* τον, τύπτετον *: tertia eadem eſt cum ſecunda,* τύπτετον. Πληθ. *prima perſona a prima ſingulari fit,* ω, *in* ο, *conuerſo, & adiuncta* μεν, τύπτομεν *: ſecunda a prima, extrema in* τε, *&* ο, *in* ε, *mutatis,* τύπτετε *: tertia etiam a prima, extrema in* σι, *conuerſa, ac* υ, *penultimæ uocali adiuncto,* τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἑνικὰ.

Ετυπτον, *a* τύπτω *prima ſingulari præſentis tẽporis,*

ris, extrema in ον, mutata, ac ε, communi augmento præposito: secunda persona a prima eiusdem temporis, extrema in ες, conuersa, ἔτυπτες: tertia a secunda, expuncto σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. prima persona formari non potest, sicut neque in duali præsentis temporis: secunda persona a secunda singulari fit, expuncto σ, et apposita τον, ἐτύπτετον: tertia a secunda duali, extrema in την, conuersa, ἐτυπτέτην. nam quandocunque tertia persona pluralis desinit aut in ι, aut in αι, secunda & tertia dualis numeris similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πληθ. prima persona a prima singulari, interiecta με inter ο, & ν, ἐτύπτομεν: secunda a prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in ε, mutatis, ἐτύπτετε: tertia ἔτυπτον, quæ a genitiuo sui participij fit expuncta τος syllaba, ac ε, augmento præposito, ut τύπτον, τύπτοντος, ἔτυπτον et est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe & ambobus Aoristis euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, a τύψω, uenit futuro, extrema scilicet in φα, mutata, cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonorum, geminata etiam principali consonante præsentis, quæ præponitur ε, breui: quod est commune, ut modo diximus, augmentum. Quæ quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentē syllabam positione lōgam. de qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur,

ctaretur, ſatis locuti ſumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod fere omnibus quidem uerbis commune eſt: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *Attici tamen in diſſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, habentibus* ε, *in penultima, uertentes* ε, *in* ο, *faciunt præteritum: ut* πέμπω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. *Excipiuntur etiam uerba diſſyllabæ quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima* ε, *habent: quo in* α, *conuerſo, fit commune præteritum: ut* σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. *Vbi aduertendum eſt, immutabilem illam, quam ante* κα, *finalem inuenies, loco non moueri: ſi tamen aut* λ *fuerit, aut* ρ, *ut* ψάλλω, ἔψαλκα: φθείρω, ἔφθαρκα. μ, *uero ſequente* κ, *cum male inter ſe cohæreant, aſſumit* η, *ut* νέμω, νενέμηκα, *pro* νένεμκα: τέμω *ſiue* τέμνω, τετέμηκα, *quæ quidem in præterito* ε, *ſeruant, quanquam eorum futura diſſyllaba ſint. At* ν, *uertitur in* γ, *ſequente* κ, *quod nempe fit, quoties illud* ν, *ante* γ, κ, ξ, χ *inuentum fuerit: ut* φαίνω, πέφαγκα. *Si uero penultima præſentis diſſyllabi aut* ι, *fuerit, aut* υ: ι *omnino abijcitur ut* κρίνω, κέκρικα: θυΐω, τέθυκα: *etiam ſi fuerit* ει, *diphthongus: ut* κτείνω, ἔκτακα. *Præterea ſi præteritum in* κα, *deſinens longam habuerit penultimam: expuncto* κ, *Ionice corripit eandem: ut* βέβηκα, βέβαα: γέγηκα, γέγαα.

Secunda perſona a prima deducitur, adiuncto σ, τέτυφας: *tertia a ſecunda, extrema in* ε, *mutata,* τέτυφε. Δυϊκά. *ſecunda perſona a ſecunda ſingulari ex-*

puncto σ, et apposita τὸν, τετύφατον: tertia eadem est cum secunda, τετύφατον. Πληθ. prima persona a prima singulari, adiuncta μεν, τετύφαμεν: secunda a prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε: tertia quoque ab eadem fit, μεν, in σι, conuersa, τετύφασι.

De præterito Attico.

S Ciendum autem, Atticos in uerbis a mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α, ε, & ο, proprium facere præteritum actiuum, mediũ, & passiuum: principales duas litteras præsentis, cõmuni præterito præponentes, corripientes insuper, quantum pertinet ad uocalem, tertiam a principio syllabam, si supra tres syllabas præteritũ extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς: unde passiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi sciendum, præteritum actiuũ & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quattuor syllabis. Debet enim habere principalem syllabam præsentis temporis, eamq. breuem: quoniã præteritum Atticum nunquam a longa principium habet, sed a quapiam trium iam dictarum, α scilicet correpta, ε, & ο. secundam uero & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali. longa η, scilicet, siue ω. nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in η, ο μικρὸν uero in ω, quæ quidem uocales in communi præterito primum tenẽt locum: in Attico uero, secundum, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς: ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam syllabam sibi uendicat,

cat, quæ per propriam figuratiuam præteriti conſonantem cum α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt. quod nēpe euenit, cum uerbum diſyllabum forte extiterit. nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda et tertia per eandem conſonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis, & præteriti medij: ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ, quæ eſt præteriti medij figuratiua, effertur, et eadē repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem ſic, ἕδω, ἧκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. et alia huiuſmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito communi ſolum ε, Attici præponere conſueuerunt: ut ὥρακα, ἑώρακα: ὦσμαι, ἔωσμαι. Quos poetæ imitati, in præterito imperfecto, et in ambobus aoriſtis hoc idē facere conſueuerunt: ut ὥρων, ἑώρων. ὠνέμην, ἐωνούμην. ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα. et ſimilia. Sed quoniam dictum eſt, tertiam ſyllabam a principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciēdum, quia η, mutatur in ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ει in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ὀρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel ευ, uel οι, uel η. ει, quidem abijcit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ευ, quoque abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. at ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα,

καὶ μέσος ἀκήκοα. *Sed de hoc ſatis, quandoquidem hæc libro ſexto plenius dicentur.*

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν *a* τέτυφα *præterito perfecto deducitur, extrema in* ειν, *mutata, cui & alterũ* ε, *omnino præponitur: quod fit quandocunque præteritum perfectum a conſonante principium habet. At ſi a ſola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & pluſquamperfectum inchoare neceſſe eſt: ut* ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. *Secunda perſona a prima fit,* ν, *in* σ, *uerſo,* ἐτετύφεις: *tertia a ſecunda, expuncto* σ, ἐτετύφει. Δυϊκά. *ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto* σ, *& adiuncta* τον *ſyllaba,* ἐτετύφειτον: *tertia a ſecunda duali,* τον, *in* την, *mutata,* ἐτετυφείτην. Πληθ. *prima perſona a prima ſingulari, abiecto* ν, *& adiuncta* μεν, ἐτετύφειμεν: *ſecunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuerſa,* ἐτετύφειτε: *tertia etiam a prima,* μεν, *in* σαν, *conuerſa,* ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα *a futuro trahitur,* ω, *in* α, *mutato, eademq. conſonante ſeruata, et* ε, *communi augmento præpoſito: ut* τύπτω, τύψω, ἔτυψα. *Excipitur* εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω: *&* ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω: *&* ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω: *&* ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω: *&* ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. *quæ ſuorum futurorum conſonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoriſtus, & eam aut natura, aut poſitione productam. Igitur ſi*

penultima futuri breuis extiterit, ſicut uerbis quin-
tæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. ná
ſi fuerit α, ab ipſo themate, id mutabitur in η: ut ψάλ
λω, ψαλῶ, ἔψηλα. ſi αι, diphthongus, eadem fiet mu-
tatio in η, Atticorum Ionumq. more: ut χαίνω, χα-
νῶ, ἔχηνα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen
ἐμίανα dicitur: et ἐσήμανα, ἀπὸ τȣ̃ σημαίνω, α, exiſten
te longa. Si uero ι, aut υ, cum ſint ancipites, produ-
cuntur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρυνω ὀτρυνῶ, ὤτρυ-
να. Si ε, fuerit, aſſumet ι, in diphthongũ, ut φθείρω, φθε-
ρῶ, ἔφθειρα. Sunt et qui penultimá correptam ſeruát,
ut ἐτέλασα, ἐγέλασα. Secunda perſona ἔτυψας, tertia
ἔτυψε: ſicut a τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκὰ. ſecun
da perſona a ſecunda ſingulari expuncto σ, & adiun-
cta τον, ἐτύψατον: tertia a ſecunda duali, extrema in
την, mutata, ἐτυψάτην. Πληθ. prima perſona a prima
ſingulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν: ſecunda a prima
plurali, μεν, in τε, conuerſa, ἐτύψατε: tertia a geniti
uo ſui participij abiecta τος, ſyllaba, & ε, ſyllabico
augmento præpoſito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.
Siue a prima ſingulari, adiuncto ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ετυπον a primo fit aoriſto, extrema in ον, muta-
ta cum præſentis conſonante, quæ figuratiua dici-
tur, de qua in principio de uerborum formatione ſu-
pra dictum eſt: cui ε, quoque commune augmentum
præponitur, & eandem habet inflexionem in omni-
bus numeris, quam & præteritum imperfectum.
Eſt etiam ſyllabis par primo aoriſto, ſi thema gra-
uitonum

uitonum sit : ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. *Si uero circunflexum, una minuitur syllaba : ut* δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. χῶ, ἔχησα, ἔχον. *Vbi aduertendum est, secundum aoristum in hoc a præterito medio differre, quoniam etsi a primo aoristo una syllaba minuatur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico connumerato : ut* ἔχον, ἔχες, ἔχε: *quo abiecto fit* χὲ, τὸ προσακτικὸν, καὶ προθέσει τοῦ σ, χὲς : *unde* πρόχες, κατάχες. *abundat enim* σ, *quoniam monosyllabum est, ut inquit Zenodotus. Penultimam autē corripit secundus aoristus a themate grauitono existens, si polysyllabus sit : ut* λήβω, ἔλαβον. *nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiam principalis sit : ut* εἶδον, εἶλον, εἶχον, *& alia. Vertitur enim* η, *in* α, *quoniam secundus aoristus amat habere in penultima ancipitē correptam. Etiam si fuerit* ε, *in dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue sequente, ut plurimum uertitur in* α, *ut* δέρω, ἔδαρον : πλέκω, ἔπλακον. λέγω *tamen* ἔλεγον *facit, &* φλέγω ἔφλεγον, *&* βλέπω, ἔβλεπον. *Si uero* ω, *id quoque in* α, *mutatur : ut* τρώγω, ἔτραγον. *Si duæ fuerint bitemporeæ ancipites, abijcitur secunda : ut* καίω, ἔκαον, παύω, ἔπαυον. *unde* ἐπάην καὶ ἀνεπάην, *aoristus secundus passiuus in usu. Si* ευ, *aut* ει, *abijcitur* ε, *ut* φεύγω, ἔφυγον : λείπω, ἔλιπον. *Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto* ι, *diphthongi,* ε, *in* α, *mutatur : ut* σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω *uero* ὤφελον : *&* ἀείρω, ἤερον : *&* ἐγείρω, ἤγερον : *& similia. trisyllaba*

enim

enim sunt. A themate uero circunflexo existens secundus aoristus corripit penultimam, si ante ω, finalem sola consonans existat: ut πεσέω, ῶ, ἔπεσον. Excipitur δυπῶ, ἔδυπον: ἀρῶ, ἄρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima: ut βλασῶ, ἔβλασον, ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum a præsenti fit, & in ω, desinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem syllabam habent aspiratam, hoc est, θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id est, tenuem: ut τρέφω, τρέχω, ἔχω: & quidem propter sequentem aspiratam. nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonantes autem futuri iam dictum est tres esse proprias, etsi futurum uerborum quintæ coniugationis expuncto σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas sibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ: νέμω, νεμῶ: κρίνω, κρινῶ: δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut τίλλω, τιλῶ: κάμνω, καμῶ. aut ι, diphthongi, ut φαίνω, φανῶ: κείρω, κερῶ. Sunt et quædam alia quæ differentem habent penultimam, ut πλέω, πλεύσω: ῥέω, ῥεύσω: πνέω, πνεύσω: καίω, καύσω: κλαίω, κλαύσω. Est etiam futurum par syllabis præsenti, nisi synæresim, aut reduplicationẽ præsens patiatur, ut

est

est ποιῶ ποιήσω: τίθημι, θήσω. Quædam tamen sunt uerba, quæ ex circunflexis grauitona facta sunt ἔθει ἀττικῷ, ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ: quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed a circunflexorum perfectis est, ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω, μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patitur, & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ ἀλεξῶ, & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. et alia quæcunque inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præsens.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum fit a secundo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq́. penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ: σπέρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, a secunda persona singulari expuncto σ, & addita τον, syllaba. Πληθ. prima persona a prima singulari, ω, in ου, mutata, et adiuncta μεν, syllaba τυποῦμεν: secúda a prima plurali, ου, in ει, et μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε: tertia et ipsa quoque a prima, extrema in σ, conuersa, τυποῦσι, accentu circunflexo obseruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτε a tertia persona præteriti imperfecti, expūcto ε, syllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε: tertia per-

sona

ſona a ſecunda deducitur, adiunƈta τω, τυπτέτω. Δυϊκά. ſecunda perſona a ſecunda perſona ſingulari, appoſita τον, τύπτετον: tertia a tertia ſingulari, addito ν, τυπτέτων. Πληθ. ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, adiunƈta τε, τύπτετε: tertia a tertia ſingulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. ubi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoque locum uariari neceſſe eſt.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε a tertia perſona præteriti perfeƈti, nulla mutatione faƈta: tertia perſona a ſecunda fit, appoſita τω, τετυφέτω. Δυϊκά, καὶ Πληθ. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψον a tertia ſui temporis ἔτυψε, expunƈto augmento, & extrema in ον, mutata, Syracuſanorum more: tertia perſona a ſecunda fit, expunƈto ν, et ο, in α, uerſo, et appoſita τω, ſyllaba, τυψάτω. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν, α, ubique ſeruato. nam primus aoriſtus tam aƈtiuorũ quàm mediorum, α, ancipitem uocalẽ natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiũƈtiuo.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπε, τυπέτω, a tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes aƈtiui a genitiuis participiorũ fiũt, extrema in μι, uerſa, & abieƈto ν, quando interfuerit

ac penultimæ adiuncto ι. ου, uero quoties inciderit, in οι, mutabitur, ut semper sit diphthongus διὰ τοῦ ι.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο τύπτων, τοῦ τύπτοντος, *extrema genitiui in μι, ac expuncto ν, & eius loco ι, uocali assumpta, fit* τύπτοιμι: *secunda persona a prima, extrema in σ, mutata,* τύπτοις: *tertia a secunda, σ solum expuncto,* τύπτοι. Δυϊκά. *secunda persona a secunda singulari, expuncto σ, et adiuncta* τὸν, τύπτοιτον: *tertia a secunda duali,* τον, *in* την, *conuersa,* τυπτοίτην. Πληθ. *prima persona a prima singulari extrema in* μεν, *mutata,* τύπτομεν: *secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa,* τύπτοιτε: *tertia etiam a prima, expuncto* μ, *tantum,* τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. *unde* τετύφοιμι, *extrema scilicet genitiui in* μι *& ι, penultimæ apposito: secunda persona,* τετύφοις: *tertia* τετύφοι, *augmento ubique seruato,* καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τύποιμι, τύποις, τύποι.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

Accentu circunflexo ubique seruato, nisi postrema obstiterit.

Υποτακτικά

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuis omnibus præponitur ἐὰν *coniunctio, quæ latine, Cum, significat. Sed aduertendum est actiuos omnes subiunctiuos uerborum in* ω, *desinentium, similem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præsentis temporis,* ε, *tamen, ubi forte extiterit, in* η, *mutato, etiam si in diphthongo fuerit, &* ο, *in* ω, *conuerso, ac* υ, *uocali subiunctiua omnino abiecta: ut* τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. *Quam quidem litteraturam & præteritum perfectum, & ambo aoristi sequuntur.*

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτω, *a prima persona præsentis indicatiui uenit, siue a prima imperfecti,* ἔτυπτον, *ueterum more abiecto incremento, pariter &* ν, *finali, &* ο, *in* ω, *mutato.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, *a prima sui temporis* τέτυφα, α, *in* ω, *conuerso, & accentu in penultimam translato.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τύψω, *a prima aoristi* ἔτυψα, *expuncto augmento, &* α, *in* ω, *mutato.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τύπω, *a prima fit aoristi secundi, eodem modo, quo de præsenti dictum est.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Τύπτειν, *fit a tertia singulari præsentis temporis indicatiui*

indicatiui modi, adiuncta ν, τύπτει, τύπτειν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, a tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι, syllaba.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαι, a tertia sui aoristi ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε, tenui in αι, diphthongum uerso.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπεῖν, a tertia secundi aoristi ἔτυπε, expuncto augmento, et ι, cum ν, addito, ac ultima circunflexa.

Μέλλων ά. καὶ β'.

Τύψειν, & τυπεῖν, eodem modo formantur, quo & præsens, ν, scilicet adiuncto.

Infinitiuus uero actiuus uerborum circunflexorũ, a tertia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita ν, consonante: ut ἐποίει, ποιεῖν, ἐβόα, βοᾶν, ἐχρύσου, χρυσοῦν. nihil tamen prohibet, quin a perfecto infinitiuo præsentis temporis, in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus, ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. nam si ex ει, quæ est finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur ι, subiunctiua uocalis; & ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, & ε, sequente, quæ ex ει, diphthongo relicta est, fiat synæresis: id quidem eueniet, ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo propriam sortiatur synæresim: ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν: βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. siquidem duæ εε, in ει, contrahuntur: α, & ε, in α, productum: ο,

&

& ε, in ου. & ſic duplicem huiuſmodi infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτειν, τοῦ τύπτοντος *a prima fit præſentis tẽporis addito* ν. ἡ τύπτουσα, *a genitiuo maſculini, extrema in* σα, *conuerſa, ac* ο, *penultimæ uocali, adiuncto* υ, *prius tamen* ν, *conſonante expuncta.* τὸ τύπτον, *a genitiuo maſculini, extrema ſyllaba tantum expuncta.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, *a ſecunda ſui temporis,* α, *in* ω, *mutato, & accentu in ultimam translato.* ἡ τετυφυῖα *a genitiuo maſculini, extrema in* α, *mutata, &* ο, *penultima uocali, expuncta, ac eius loco,* υι, *diphthongo impropria interiecta.* τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, *a nominatiuo maſculini,* ω, *in* ο, *mutato: uel a genitiuo, abiecta* το, *ſyllaba.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, *a ſecunda ſui aoriſti, expuncto* ε, *ſyllabico augmento, & accentu in penultimam translato.* τύψασα, *a nominatiuo maſcul.* α, *tantum uocali adiuncta.* τὸ τύψαν, *a genitiuo maſculini, extrema ſyllaba abiecta.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος *a prima ſui aoriſti,* ο, *in* ω, *mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto.* ἡ τυποῦσα *a genitiuo maſculini, ſicut* ἡ τύπτουσα, *accẽtu tamen*

men circunflexo ſuper penultimam poſito, ubi poſtrema non fuerit producta τὸ τυπὸν, *a genitiuo maſculini extrema ſyllaba abiecta*.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, *a prima primi futuri, adiuncto* ν. ἡ τύψουσα, *ſicut* ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, *ſicut* τὸ τύπτον.

Μέλλων δεύτερος.

Ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *a prima ſecundi futuri,* ν *addito, & accentu circunflexo ubique ſeruato, niſi extrema fuerit impedimento.* ἡ τυποῦσα, *a genitiuo maſculini, extrema in* σα, *conuerſa, ſicut in* τύπτουσα *dictum eſt, accentu circunflexo ubique ſeruato, ubi poſtrema non obſtiterit.* τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, *a genitiuo maſculini, accentu circunflexo ſeruato, ut ſupra.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

Τύπτομαι, *a prima perſona præſentis actiui,* ω, *in* ο, *mutato, & adiuncta* μαι, *ſyllaba: ſecunda perſona a prima deducitur, expuncto* μ, *&* ο *in* ε *conuerſo,* τύπτεαι ἰωνικῶς, ε *uero &* α *in* η κατὰ κρᾶσιν *uerſis, ac ſubſcripto* ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *tertia a ſecunda perſona perfecta* τύπτεαι, *interiecto* τ, τύπτεται. Δυϊκὰ. *prima perſona a prima ſingulari, extrema in* μεθον *uerſa,* τυπτόμεθον: *ſecunda a tertia ſingulari,* ται, *in* σθον, *mutata,* τύπτεσθον: *tertia ſimilis eſt ſecundæ,* τύπτεσθον. Πληθ. *prima perſona a prima duali,* θον, *in* θα, *conuerſa,* τυπτόμεθα: *ſecunda a*

ſecunda duali, extrema in θε, *mutata*, τύπτεσθε: *tertia a tertia ſingulari*, ε, *penultima uocali in* ο, *uerſa, ac* ν, *conſonante interiecta*, τύπτονται.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, *a prima imperfecti actiui*, ἔτυπτον, μη, *inter* ο, *&* ν, *poſita: ſecunda perſona a prima fit, penultima in* ε, *& extrema in* ο, *uerſis*, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτύπτου κοινῶς: *tertia perſona a ſecunda perfecta* ἐτύπτεο, *interiecto* τ, ἐτύπτετο. Δυϊκά. *prima perſona a prima ſingulari, extrema in* μεθον, *uerſa*, ἐτυπτόμεθον: *ſecunda a tertia ſingulari duali, extrema in* σθον, *mutata*, ἐτύπτεσθον: *tertia a ſecunda duali, extrema in* σθην, *conuerſa*, ἐτυπτέσθην. Πληθ. *prima perſona a prima duali*, θον, *in* θα, *conuerſa*, ἐτυπτόμεθα: *ſecunda a ſecunda duali, extrema in* σθε, *uerſa*, ἐτύπτεσθε: *tertia a tertia ſingulari*, ε, *in* ο, *conuerſo, ac* ν, *conſonante interiecta*, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, *fit a præterito actiuo* τέτυφα. *Pro quo annotandum eſt, tres eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti*, μαι *ſcilicet primæ perſonæ*: σαι, *ſecundæ, uel actu, uel poteſtate*: ται *uero tertiæ*: *ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. nam prima coniugatio tres habet mutas*, β, π, φ, *& duplicem unam, hoc eſt*, ψ, *quæ* ἀντίστοιχα *ſunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur.* τύψω *enim futurum*, ψ, *duplicem ſibi uendicat, qua in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in* π,

& σ, cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω. at, σω, in α, conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π, in φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in π, uerſis, fit ſecunda τέτυπσαι. π uero & σ, iterum unitis, hoc eſt, in ψ, reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι, in ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. Τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantiũ ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterũ μ, ſequatur. Δυϊκὰ. prima perſona a prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεθον: ſecunda uero et tertia a tertia ſingulari, αι, in ον, & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πληθ. prima perſona a prima duali, θον, in θα, conuerſa, τετύμμεθα: ſecunda a ſecunda duali, ον, in ε, conuerſa, τέτυφθε: tertia uero formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, a qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cũ inter ipſam & penultimam ν, conſonans omnino ſit interponenda. nam τέτυπνται, dicendum quidem foret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participiũ & ſubſtantiuum uerbum, ut τετυμμένοι εἰσὶν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio, ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertià perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco ν, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. nam in prima & ſecunda coniugatione

*tione grauitonorum, a prima perſona præteriti acti-
ui fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta* ται, *ſyllaba, ſer-
uata tamen penultima præteriti paſſiui: ut* τέτυφα, τετύφαται: λέλεχα, λελέχαται. *In tertia uero et quar
ta a medio fit præterito, ſeruata ut ſupra penultima
præteriti paſſiui: ut* πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα, παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται: φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. *In quinta uero coniugatione ea ſo-
lum uerba hanc tertiam perſonam Ionice formatam
habent, quæ in* ρω, *deſinunt, & a medio præterito for
mari poteſt, ſeruata, ut dictum eſt, penultima præteri
ti paſſiui: ut* σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: *uel a
tertia ſingulari, hoc eſt,* ἔσπαρται, α *uocali ſolum inter
poſita,* ἐσπάραται. *At in uerbis in* ω, *purum deſinenti
bus, ſiue grauitonis, ſiue circunflexis, ac etiam in* μι, *aptius formabitur, ſi a tertia quoque ſingulari præte
riti paſſiui, nullam ante* ται, *habente conſonantē, de-
duxerimus, penultimam ſcilicet corripientes, ſi lõga
forte exiſtat, &* α, *uocalem interponentes: ut* κλείω, κέκλειται, κεκλίαται: ποιέω, ῶ, πεποίηται, πεποιέαται: χρυσόω, ῶ, κεχρύσωται, κεχρυσόαται: δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. *At* βεβοάαται, & ἑστάαται, *nõ dicimus,* διὰ τὴν κακοφωνίαν. *Poetæ tamen metri gratia nonnun-
quam antepenultimã productam ſeruant.* ὀδυσσείας ᾱ, αἰθίοπάς τοι διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. *In his
uero quæ* σ, *habēt ante* ται, *nequaquã formari poteſt
tertia perſona* ἰωνικῶς: *de qua lib.* VI. *latius dicetur.*

In ſecunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ *ſcilicet,* κ, χ, & ξ, *duplex: et hæ quoque* ἀντίστοι-

χα ſunt: et altera quidem in alterius locum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. duplici uero in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in κ, & σ, fit λέκσω, præteritum actiuum λέλεχα, paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ, uero & σ, iterum in ξ, reſtitutis, λέλεξαι: σαι uero in ται, fit λέλεκται.

Præteritum uero paſſiuum aliarum coniugationum tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι ab actiuo fit, κα, in μαι, conuerſa. ſed ante μαι aut σ, habet, aut quampiam immutabilem, uocalem ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritũ actiuum in χα deſinat: quia tunc ad ſecundam refertur coniugationem. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis, σ, plerunque ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quampiam ſibi uendicat immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασίλευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia perſona habet ante ται, ut, πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται, τέθειμαι. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nunquam σ, geminatur: ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκὰ. prima perſona a prima ſingulari, μαι, ſcilicet in μεθον, conuerſa: ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον: ſecunda & tertia a tertia ſingulari, ται, in θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον: ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίηται, πεποίησθον. Πληθ. prima perſona

ſona a prima duali deducitur, extrema in θα, conuerſa, ut πεπείσμεθα. ſecunda a ſecunda duali, ον, in ε, πέπειϑον, πέπειϑε: tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante ται, conſonans exiſtit.

Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi a uerbo in ω, deſinente ueniat: ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ in penultima præſentis ε, habent, quod quidem cum in præterito actiuo in ο, conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in ε, priſtinum reuertitur: ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. Verba quoque habentia ρ, in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis ε, habent, id in α, uertunt: ut τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, a præterito paſſiuo fit, μαι, in μην, conuerſa, ac altero ε, præpoſito, ſicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην: ſi uero paſſiuum præteritum a uocali inceperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit: ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda perſona a ſecunda præteriti, extrema in ψο, mutata, ut τέτυψαι, ἐτέτυψο: tertia uero a tertia, poſtrema in πτο, ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. a τετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον, a τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. a τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit, a τέτυφθε, ἐτέτυφθε, a τετυμμένοι εἰσὶν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ετύφθην, *a tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in* θης, *mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in* ται, *puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut* σ, *aut immutabilis. Si in* ται, *puram deſiuerit,* ται, *in* θην, *mutabitur: ut* κέκριται, ἐκρίθην: πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aſpiratam: ut τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, *aut immutabilis, eædem ante* θην *permanebunt: ut* πέπεισαι, ἐπείσθην: πέφρασαι, ἐφράσθην: ἔψαλται, ἐψάλθην: ἔσπαρται, ἐσπάρθην. *Excipiuntur* ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, *in quo* σ, *tollitur, quod quidem* ἐῤῥώσθην *ſuſcipit,* ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται, & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penultimam autem primus aoriſtus habet eandẽ cum paſſiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. *Excipitur* διήρημαι, *quod* διηρήθην, *facit, &* ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. *Circunflexa autem compoſita* ἀπὸ τοῦ αἱρῶ, *eandem penultimam non ſeruant: ut* καθῄρημαι, ἐκαθηρέθην. *Addantur illa etiam quæ* ρ, *habent cum aliqua implicitum conſonante, quæ in præterito perfecto paſſiuo* ε, *in* α, *transferunt, & in aoriſto* α, *in* ε, *reſtituunt: ut* ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. *Secunda perſona* ἐτύφθης *a prima* ν, *in* σ, *conuerſa: tertia*

ἐτύφθη,

ἐτύφθη, *a ſecunda, expunćto* σ. Δυϊκὰ. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πληθ. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, *a prima plurali, extrema in* σαν, *mutata: uel a tertia ſingulari, adiunćta* σαν.

Αόριστος δεύτερος.

Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, *fit a ſecundo aoriſto aćtiuo* ἔτυπον, ον *in* ην *conuerſa, & eandem habet cum primo aoriſto inflexionem.*

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum a ſecunda primi aoriſti perſona formatur, abiećto augmento, & appoſita ομαι, *ut* ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum autem ſecundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *a ſecunda fit ſecundi aoriſti, eodem modo quo primum futurum formari diximus.*

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Paullo poſt futurũ, quod græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλων *dicitur, ſcilicet* τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, *a ſecunda perſona paſſiui præteriti uenit, inter* ψ, *et* αι, *diphthongum,* ομ, *interpoſita:* τέτυψαι, τετύψομαι. *In quo quidem futuro ſciendum eſt, idem ſeruari augmentũ, quod in prætcrito, a quo ducitur, inuenies. quod ideo admonendum putauimus, quia in ceteris futuris augmentum tollitur eius temporis, a quo trahuntur.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Τύπτου, *a ſecunda imperfećti paſſiui* ἐτύπτου, *abiećto augmẽto, uenit: tertia perſona a tertia temporis*

 eiuſdem,

eiuſdem, extrema in σθω, *conuerſa, & accentu in penultimam translato, ut* ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυϊκά. *ſecunda perſona* τύπτεσθον, *a tertia ſingulari,* ω, *in* ον, *conuerſa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta eſt: tertia quoque ab eadem fit, adiuncto* ν, *ut* τυπτέσθων. Πληθ. *ſecunda perſona a ſecunda duali,* ον, *in* ε, *conuerſa.* τύπτεσθε: *tertia a tertia ſingulari, adiuncta* σαν τεπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *a ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile cum præterito perfecto incrementum habens: tertia perſona a tertia fit eiuſdem temporis, extrema in* θω, *conuerſa, ſeruatis tamen conſonantibus, quæ ante* το, *forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aſpiratam. Vbi autem nulla inciderit conſonans,* σ, *addatur neceſſe eſt, ut* ἐτέτυπτο, τετύφθω: ἐπέπειστο, πεπείσθω: ἔσπαρτο, ἐσπάρθω: ἐπεποίητο, πεποιήσθω. *Et alia ad præſentis inflexionem.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύφθητι, *a tertia perſona primi aoriſti, adiuncta* τι, *quanquã ratio poſtulabat ut* θι, *adderetur: quod quidem ob id factum non eſt, quoniam cum præcedẽs ſyllaba alteram habeat aſpiratam, neceſſe fuit ut pro* θ, *eius* ἀντίστοιχον, *hoc eſt,* τ, *poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aſpiratam, adiuncta* θι, *ſecunda fiet perſona: quod autem ad tertiam, et eas, quæ ſequuntur, attinet, illud* θ, *in* τ, *mutabitur.*

Tertia persona fit a secunda, extrema in τω, *mutata, et accentu ad penultimam translato: ut* τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πληθ. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τύπηθι, *a tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita* θι: *ut* ἐτύπη, τύπηθι: *secunda* τυπήτω, θι, *in* τω, *conuersa*, διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πληθ. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes passiuæ uocis a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, *conuersa, & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus* διὰ τοῦ ι, *ut* τύπτομαι, τυπτοίμην, πεποίημαι, πεποιήμην. *Vbi uero ante* μαι, *fuerit aut consonans, aut* υ, *aut diphthógus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.*

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, *deducitur a prima persona præsentis* τύπτομαι, *ut supra dictum est: secunda persona a prima formari potest, extrema in* ο, *conuersa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est, ut* τύπτοιο: *tertia a secunda, interiecto* τ, τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, *a prima singulari,* μην *in* μεθον *conuersa. Secunda persona* τύπτοισθον. *Tertia* τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι, *consonantem habeat, ut supra dictum*

ctum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum suppletur, sic uidelicet: τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθείην a genitiuo sui participij, extrema in ην, mutata, & addito ι, penultimæ, actiuorum more: ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda persona a prima fit, ν, in σ, uerso: τυφθείης. Tertia a secunda, expuncto σ, τυφθείη. Δυϊκά. Secunda persona a secunda singulari, expuncto σ, & adiuncta τον, τυφθείητον. Tertia a secunda duali, extrema in την, uersa: τυφθειήτην. Πληθ. Prima persona a prima singulari, interiecta μη, inter η, & ν, τυφθείημεν. Secunda a prima plurali, μεν, in τε, conuersa, τυφθείητε. Tertia quoque a prima, extrema in σαν, mutata, τυφθείησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπείην, a genitiuo sui participij, τυπεὶς, τυπέντος, sicut & primus.

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, a prima persona primi futuri passiui τυφθήσομαι, sicut & præsens.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, a prima secundi futuri passiui τυπήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, a prima persona paullo post futuri τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ἐὰν τύπτωμαι, a prima persona præsentis indicati-

ui

ui modi passiui. Pro quo aduertendum est, ο, in ω, & ε, in η, ubique uertenda esse: ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι: τύπτεται, ἐὰν τύπτηται: τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, *& sic de alijs. Potest etiam & a prima persona subiunctiui actiui deduci adiuncta,* μαι. *nam regula est,* ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι: *hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione* μαι, *passiuum fit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι, *consonans forte extiterit, aut* υ, *aut diphthongus ex eo consistens. Oportet igitur aliá esse monophthongum, qua in* ῶ, *circunflexum mutata apte formari poterit: ut* πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. *Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante* μαι, *consonans existat: ut* τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *a tertia persona primi aoristi* ἐτύφθη, *extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & ε, augmento syllabico expuncto.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν, τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, *a tertia secundi aoristi,* ἐτύπη, *sicut & primus.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, *a secunda persona pluralis numeri* τύπτεσθε,

πτεσθε, ε, tenui in αι, diphthongum uerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, *a secunda pluralis præteriti passiui* τέτυφτε, ε, *in* αι, *diphth. conuerso, & accentu in penultimam translato.*

Αόριστος πρῶτος.

Τυφθῆναι, *a tertia persona singularis numeri primi aoristi* ἐτύφθη, *adiuncta* ναι, *expuncto tamen prius augmento.*

Αόριστος δεύτερος.

Τυπῆναι, *a tertia singulari secundi aoristi* ἐτύπη, *eodem modo.*

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθήσεσθαι, *a secunda pluralis numeri temporis eiusdem* τυφθήσεσθε, *sicut & præsens.*

Μέλλων δεύτερος.

Τυπήσεσθαι, *a secunda pluralis numeri eiusdem temporis* τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, *a secunda pluralis eiusdem temporis* τετύψεσθε. *Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in* σθαι, *desinunt, a tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in* σθαι, *conuersa:* τύπτεται, τύπτεσθαι: τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς.

Ο τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, *a prima indicatiui,* μαι, *in* μενος, *uersa.*

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, a prima præteriti passiui, eodem modo.

Αόριστος πρῶτος.

Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, a secunda primi aoristi ἐτύφθης, extrema in εις, uersa.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, a secunda secundi aoristi, eodem modo.

μέλλων α΄.	ὁ τυφθησόμενος	a prima suorum tem
μέλλων β΄.	ὁ τυπησόμενος	porum μαι, in μενος
μετ' ὀλ. μέλ.	ὁ τετυψόμενος	uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediorum præsens & præteritū imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt, præteritum perfectum & plusquamperfectum actiuam sequuntur terminationem, reliqua uero tempora passiuam.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo, sicut & passiuum.

Παρατατικός.

Ετυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

Παρακείμενος.

Τέτυπα, a præterito actiuo fit, idem habens participium, & in α, desinens cum præsentis consonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα, μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα,

μέσος

μέσος παρακ. λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ con iugationis, quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum ſint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum, ſed nunc γ, nunc uero δ. γ, quidem ſibi aſciſcit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρα. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, ſibi uendicabit: ut φράζω φράσω, πέφραδα: ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. At ſi præſens duas diuerſas habuerit conſonantes, uideli cet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem aſſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, τύπτω, μέσος παρακ. τέτυπα: τίκτω, τέτοκα: τέμνω, τέτομα. nam τ, & ν, cum per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὸν coniugationis eſſe non poſſunt. Quattuor tamen inueniuntur uerba, quæ etſi per πτ, euuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, ſed partim β, partim uero φ, ſibi uen dicat: ut βλάπτω, βέβλαβα: καλύπτω, κεκάλυφα: κρύπτω, κέκρυβα: σκάπτω, ἔσκαφα. quæ conſonantes propriæ ſunt ſuorum perfectorum figuratiuæ, ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, etſi omnia in uſu non ſint. At ἔῤῥογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος uerbale nomen, licet ambas ſeruauerit conſonantes, ſcito tamen κ, ſolum eſſe χαρακτηριστικὸν. nam γκ, in eadem ſyllaba minime comprehendi poſſunt, ſed per διάστασιν in diuerſis locari ſyllabis, &c. Si uero in ω, purum deſinat uerbum: ſiue monophthongus præcedat, ſiue diphthongus: eandem et me-

dium

dium præteritum seruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα, μέσος παρακ. λέλυα: ἀκέω, παρακ. ἤκεκα, μέσος παρακ. ἤκεα. Pauca tamen inueniuntur huiusmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: sed quæ aut ει, aut ε, habent, omnino carent, præter ἀκέω, ut dictũ est. Est autem præteritum medium par syllabis actiuo, quãdo a themate grauitono deducitur: ut τύπτω, παρακ. τέτυφα, μέσος παρακ. τέτυπα. Si autem a circunflexo, una minuitur syllaba. nam quandocunque futurum primum superat præsens circunflexum, tũc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo. secundus Aoristus a primo: ut δεπῶ, μέλλων δεπήσω, παρακ. δεδέπηκα, μέσος παρακ. δέδεπα, ἀόριστος ά. ἐδέπησα, ἀόριστος β΄. ἔδεπον. qua syncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ α, finali iuncta erat, hoc est, κ. unde appa ret medium præteritum haud dubie sequi præsens circunflexum, cum par sit ei syllabis, augumento detracto, cumq. eandem suscipiat consonantem quam præsens habet circunflexum ante ω, finalem, tanquam cõiugationis figuratiuam: ut δεπῶ, δέδεπα, sicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præterea sciendum est, uerba circunflexa quæ a consonante incipiunt, præterito medio quandoque deficere: id uero accidere, quando circunflexũ thema monosyllabum existit. tunc enim necesse est actiuum præteritum ex tribus tantum constare syllabis, mediũ uero ex duab. annumerata etiã ea syllaba, quã ex augmento syllabico suscipit: ut χῶ, χήσω, ἔχηκα, μέσος παρακ. ἔχα. ubi expuncto ε, χα

mono-

monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſens circunflexum χῶ, quod nempe abſurdum eſt. quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue a conſonante, ſiue a ſolo, ε, incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum.

Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα. *niſi forte in diſſyllabo futuro* ε, *ſiue ſolum, ſiue in diphthongo exiſtat. tunc enim* ε, *in* ο, *mutatur: ut* λέγω, λέξω, λέλεχα, μέσος παρακ. λέλογα: πείθω, πείσω, πέπεικα, μέσος παρακ. πέποιθα: σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, μέσος παρακ. ἔσπορα: δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα, μέσος παρακ. δέδρομα. Οδυσσείας ζ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. *Verum* τέτελα *&* μέμελα, *& alia huiuſmodi, quorũ themata uidentur eſſe grauitona,* τέλω, *ſcilicet, &* μέλω, *quæ ex circunflexis* τελῶ *&* μελῶ, *grauitona facta ſunt Atticorum more, ſi quis a perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt, a* τελέω, ῶ, τελέσω, τετέλεκα, μέσος παρακ. τέτελα: μελέω, ῶ, μελήσω, μεμέληκα, μέσος παρακείμενος μέμελα, καὶ μέμηλα, ε *in* η, *mutato.* ὀδ. η, τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. *Si autem in penultima præſentis fuerit* α, *ſolum, idem ſeruatur in præterito medio: ut* ψάλλω, ἔψαλα. *Non nunquam uero in* η, *mutatur: ut* θάλλω, τέθηλα, ἡ μετοχὴ, τεθηλώς. Οδυσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. *Si uero fuerit* αι, *diphthongus, tunc* α, *mutabitur in* η, *&* ι, *ſubſcribetur in medio præterito, ut* χαίνω, κέχηνα. *Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ coniugationis,*

in φ, & χ, desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo, cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & præsentis temporis, et præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα, μέσος παρακ. γέγραφα. *est enim* φ, *præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic* τρύχω, τέτρυχα, μέσος παρακ. τέτρυχα, διὰ τοῦ χ, *cum sit figuratiua præsentis temporis secundæ coniugationis.*

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύπειν, *a præterito medio* τέτυπα, *sicut a* τέτυφα, ἐτετύφειν.

Ἀόριστος α΄.

Ἐτυψάμην, *a prima persona primi aoristi actiui* ἔτυψα, *adiuncta* μην. *Secunda persona a prima fit, extrema in* ο *uersa, & accentu in antepenultimam retracto,* ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α *uero &* ο *in* ω, *contractis,* ἐτύψω *fit. Tertia persona a secunda fit perfecta, interposito* τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐτυπόμην, *ab actiuo* ἔτυπον, *interiecta* μη. *sic* ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψομαι, *a prima primi futuri actiui, sicut & præsentis. nam omne futurum actiuum in* ω, *desinens, assumens* μαι *syllabam, ac uertens* ω *in* ο, *si grauitonum est: si uero circunflexum, in* ου, *medium futurum facit: ut* λέξω, λέξομαι: ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῦμαι, a prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum est supra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, a secunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, a tertia præteriti medij, sicut τέτυφε.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαι, τυψάσθω, a prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, expuncta μην, finali syllaba, & adiuncto ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit a prima actiui abiecto augmento, & addito ι penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia a tertia actiui, τω in σθω conuersa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκὰ. Τύψασθον, τυψάσθων. Πληθ. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α quidem ubique seruato.

Αόριστος δεύτερος.

Τυποῦ, τυπέσθω, a secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, a τύπτομαι, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, a genitiuo participij τετυπότος.

Αόριστος

Αόριστος πρῶτος.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *a prima primi aoristi medij* ἐτυψάμην.

Αόριστος δεύτερος.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, *a secundo aoristo* ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *a primo futuro* τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, *a secundo futuro* τυποῦμαι, ου, *in* οι, *uersa, et* μαι, *in* μην, *ac circunflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui longa facta est.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *sicut & passiuum.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν τετύπω, *a præterito medio* τέτυπα, *sicut a* τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν τύψωμαι, *a prima primi aoristi medij* ἐτυψάμην, *penultima in* ω, *&* μην, *in* μαι, *mutatis, expuncto prius augmento. nam regula est,* ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, *hoc est, Omne passiuum, siue medium, habens in fine* μ κλιτικὸν, *uertens extremam in* μαι, *& in penultima assumens* ω, *subiunctiuum fit.*

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν τύπωμαι, a ſecundo aoriſto ἐτυπόμην, eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, a ſecunda plurali præſentis temporis, ε in αι diphthongum conuerſo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, a tertia præteriti medij, adiuncta ναι, ſicut τετυφέναι.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψασθαι, a ſecunda plurali eiuſdem aoriſti ἐτύψασθε, ſicut & præſens.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπέσθαι, eodem modo ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψεσθε, a ſecunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπεῖσθαι accentu circunflexo ſuper penultimam, a ſecunda perſona plurali ſecundi futuri medij τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc infinitiua, quæ in σθαι, finiunt a tertia ſingulari ſuorum temporum deducere, extrema in σθαι, conuerſa, ſicut in paſſiuis dictum eſt: ut τύπτεται, τύπτεσθαι: ἐτύψατο, τύψασθαι. ſic & de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, a prima persona præsentis indicatiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, a secunda persona præteriti medij τέτυπας, α in ω, uersa.

Αόριςος πρῶτος.

Ο τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, a prima primi aoristi ἐτυψάμην.

Αόριςος δεύτερος.

Ο τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, a prima secundi aoristi ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, a prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, a prima secunda futuri τυποῦμαι.

F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
LIBER QVARTVS.
DE LINGVARVM VARIETATE.

SVPERIORIBVS *tribus libris de octo partibus orationis ſimpliciter quodam modo locuti ſumus, quippe ſecundũ linguam communem: nunc quia magna inter hanc & alias diuerſitas eſt, de eiſdem ſecundũ eas dicemus. Quia uero reliqui laboris noſtri conatus in linguarum diuerſitate plurimum uerſantur, iјs libris titulum fecimus, De linguarum uarietate, additis quibuſdam regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, tam nominum quàm aliarum partiũ orationis, iterum ſumpto a litteris initio. quæ (ut alibi dictum eſt) quattuor & uiginti cum ſint, bipartito diuiduntur* εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, *hoc eſt, in uocales & conſonantes. uocales ſunt ſeptem,* α. ε. η. ι. ο. υ. *&* ω. *Conſonantes uero decem & ſeptem.* β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

De uocalium diuiſione & natura.

Vocales trifariam diuiduntur, εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα, *hoc eſt, in mutabiles & in immutabiles:* εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, *longas, breues, & ancipites:* εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, *hoc eſt,*

præ-

præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. Mutabiles ſunt α, ε,
ο μικρὸν: *quæ ſic appellatæ ſunt, quòd in uerborum*
præteritis mutentur hoc modo, α & ε *in* η, ο μικρὸν *ue*
ro in ω μέγα: *ut* ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤ-
θελον. ὀφείλω, ὤφειλον. *Immutabiles uero ſunt,* η, ι, υ,
& ω: *quæ cum in præteritis non mutentur, hoc ſorti*
tæ ſunt nomẽ: ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἰξώω, ἴξωον.
ὑβρίζω, ὕβριζον. ὤθω, ὦθον. *Vocales natura lõgæ duæ,*
η, & ω μέγα: *natura breues duæ,* ε ψιλὸν, & ο μι-
κρὸν: *ancipites tres,* α, ι, & υ, *quas alij alijs nomini-*
bus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, *hoc eſt, indif-*
ferentes & ambiguas, tanquam dubias, quoniam
interdum ſunt longæ, interdum breues. Alij ὑγρὰ,
hoc eſt, liquidas, ſiue labiles ad tempus & longæ &
breuis ſyllabæ. Alij autem appellauerunt ipſas δίχρο
να, *quod obtinuit: interdum enim ſuſcipiunt tempus*
longæ ſyllabæ, interdum uero breuis. quod & Dio-
nyſius Thrax dicit, propter hoc ipſas δίχρονα *dictas*
eſſe, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, *quoniam producun*
tur & corripiuntur. non tamen omnino plenam &
abſolutam ſortitæ ſunt licentiam, ut, ubicunque ſi-
tæ ſint, & longæ & breuis ſyllabæ locum poſſideant,
ſed de eis etiam dantur regulæ. nam aut in fine dictio
nis reperiuntur, atque ita regulam finalium uoca-
lium natura breuium uel longarum ſequuntur; aut
in principio ſiue medio dictionis, & hoc duplici-
ter. uel enim quibuſdam grammaticorum regulis,
poetarumque auctoritate coarctantur, ne quis ex
arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas,

nunc breues indifferenter accipiat. & sic quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ᾽ ὅγ᾽ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. *ubi* πάθεν *penultimam corripit, cum sit aoristi secundi* τῶν βαρυτόνων, *qui quidem natura appetit penultimam breuem.* τετύφασι *uero penultimã producit: quoniam omnia uerba in* σι, *desinentia ante finalem natura habent longam: etsi poetæ nonnunquam eam corripiant, ut etiam Herodianus* ἐν τῷ περὶ χρόνων *asserit, ijs utens exemplis,* Ὀδυσσείας λ̄. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ Ξενοφάνει: ἐξ ἀρχῆς καθ᾽ ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. *Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit: & contra, quæ semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint & breues, & sic* δίχρονα, *hoc est, ancipites merito appellandæ sunt. Exemplum de* α, *(quod e nostris citat Martialis epigrammatarius: Et queis* ἄρες ἄρες *licet sonare) habetur apud Homerum* Ἰλιάδος ε̄. ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα: *nam* ἄρες *primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem. De* ι, Ὀδυσσείας ω̄. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατυφέες ἐσσόμεθ᾽ αἰεὶ. *& in eodem:* μὴ ἴομεν, μὴ πώς τις ἐπισπαστὸν κακὸν εὕρῃ. *in primo uersu* ἴομεν *producit primam, in secundo uero corripit eandem.* υ, Ὀδυσσείας ε̄. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β̄. Ἀξίου, οὗ κάλλι-

σον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uersu υ producta est, in secundo uero correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripiuntur secundum regulam grammaticorũ, ut πάθεν, et id genus alia: aut semper producuntur, ut ἱκάνω, τίω, μῦθος, & similia: aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur, ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. hæq., ut arbitror, dicuntur proprie a grammaticis ἀμφίβολα, id est, ambiguæ siue ancipites: δίχρονα uero, id est, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuscunque ordinis, tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumuntur. sed de ijs satis.

De diphthongis.

Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. & ω: subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthongos faciunt: subiunctiuæ uero, quoniam præpositiuis in constitutione diphthongorum supponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι: & ex ε, & ι, fit ει. et sic de alijs. υ autem etsi sit subiunctiua, nonnunquam tamẽ præponitur τῷ ι, ut ὑιὸς, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum, quæ ex dictis uocalibus constituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ sunt sex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæc εὔφωνοι dicuntur, id est, sonoræ, uel (ut uerbum uerbo reddamus) benesonæ. Impropriæ item sex, quinque communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ἰώνων propriæ ωυ. ut ὤυτὸς pro αὐτὸς. quarum tres sunt

κακόφονοι,

κακόφωνοι, id est dissonæ, uel malesonæ, hoc est, νυ. ψ. ων. tres uero ἄφωνοι, id est absonæ. ᾳ, scilicet, ῃ. & ῳ.

De consonantium diuisione, & natura.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα, *hoc est, consonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem,* β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, *quæ in quadrati figuram dispositæ, duobus modis possunt considerari, uno modo quatenus ex eis tres carent aspiratione, & hæ* ψιλὰ, *hoc est, tenues litteræ nuncupantur,* κ, π, τ. *Tres plenam eam possident, & hæ* δασέα, *hoc est, crassæ dicuntur,* θ, φ, χ. *Tres neque prorsus carent aspiratione, neque eam plenam possident, & hæ* μέσα, *hoc est, mediæ habentur,* β, γ, δ. *Et sic earum tres habentur ordines: unus medius, hoc est,* β, γ, δ, *alter læuus,* π, κ, τ, *& tertius dexter,* φ, χ, θ, *ita ut* Β, *media sit inter* π, *&* φ: Γ, *inter* κ, *&* χ: Δ, *inter* τ, *&* θ. *Alio modo quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines transuersi: primus,* π, β, φ. *secundus,* κ, γ, χ: *tertius,* τ, δ, θ. *& hoc modo* ἀντίστοιχα *appellantur. nam tenues pro aspiratis ponuntur, hoc est* π, *pro* φ: κ, *pro* χ: *&* τ, *pro* θ. *ut* φράζω, πέφραδα: χαίρω, κέχαρκα: θείνω, τέθακα. *pro* φέφραδα, χέχαρκα, θέθακα, *quod non dicimus propter uocis asperitatem. Item aspiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque post ipsas tenues sequitur dictio a uocali aspirata incipiẽs, siue in compositione, siue in diuisione: ut* ἐφίστημι, οὐχ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. *ob quam rem in* ἐπὶ *præpositione,*

&

& μετὰ, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, tranſiit, ſequente ὅπως.

Semiuocales autem ſunt octo, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. quæ diuiduntur εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ, id eſt, duplices, & ſimplices. Duplices ſunt tres, ζ, ξ, ψ. quæ ſic appellantur, quòd unaquæque illarum uim habet duarum conſonantium, Ζ, σ & δ. Ξ, κ & σ. Ψ, π & σ. Simplices uero bifariam & ipſæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον, hoc eſt in immutabiles ſiue liquidas, & in aſemum. Immutabiles ſunt quattuor, λ, μ, ν, ρ. quæ ſic appellatæ, quòd non mutantur in declinationibus nominum, neque in futuris uerborum: ut νέςωρ, νέςορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ασημόν uero unum, σ ſcilicet, quæ iccirco ita nuncupata eſt, quòd non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem ut aliæ. nam ξ & ſemiuocalis, & duplex, ut ζ, & ψ. ſic λ, & ſemiuocalis eſt, & immutabilis, ut μ, ν, ρ. At σ ſolum ſemiuocalis, unde ἄσημον dicitur. a quibuſdam etiam μοναδικὸν appellatur quaſi ſuæ cuiuſdam poteſtatis. Sed enim horum omnium ſummam, quo facilius & ſcientia comprehendi, & memoriæ mandari poſſint, breuiter infra collegimus, atque expoſuimus.

Litterarum

Litterarum breuis explicatio.

Litteræ ſunt omnes uigintiquattuor. diuiduntur, in uocales & conſonantes uocales ſunt ſeptem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. *reliquæ omnes conſonantes. uocales trifariam diuiduntur, in mutabiles, & immutabiles; longas, & breues, & ancipites; præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. mutabiles ſunt* α, ε, ο: *immutabiles* η, ι, υ, ω. *longæ ſunt* η, ω: *breues* ε, ο: *ancipites* α, ι, υ. *præpoſitiuæ ſunt* α, ε, η, ο, ω: *ſubiunctiuæ* υ, ι. *Ex his fiũt diphthongi, proprie, & improprie: proprie, ut* αυ, ει, ευ, οι, ου: *improprie, ut* ᾳ, ῃ, ηυ, υι, ῳ, ωυ.

Conſonantes uel ſunt mutæ, ut β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ: *uel ſemiuocales, ut* ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. *mutæ diuiduntur in tenues,* κ, π, τ: *aſpiratas,* θ, φ, χ: *medias,* β, γ, δ. *&, quia tenues pro aſpiratis ponuntur, ut* π *pro* φ, κ *pro* χ, τ *pro* ϑ; *propterea uocantur a Græcis* ἀντίςοιχα, *quaſi, litteræ pro litteris. Semiuocales uel duplices ſunt, uel ſimplices. duplices* ξ, ψ, ζ: *quarum* ζ *uim habet duarum,* σ, *et* δ: ξ *duarũ,* κ, & σ: ψ *duarum,* π, & σ. *ſimplices uel immutabiles,* λ, μ, ν, ρ: *uel quæ a Græcis dicitur* ἄσημον, *id eſt, ſine altera ſignificatione: quæ una eſt,* σ.

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι σύνελευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων: *hoc est, syllaba est concursus ad minimũ duarum litterarum. Vel sic,* Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: *hoc est, syllaba est comprehensio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic,* Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατάλληλος ὑφ᾽ ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη: *id est, syllaba est connexio siue copulatio elementorum adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta.*

Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. *abusiuæ uero & solæ uocales, quæ suum habent tonum, syllabæ dicuntur, ut* ἄω, *uerbum.*

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt: sed eæ, quæ natura sunt, modis tribus ordinantur: aut quando per longa elementa enuntiantur, ut ἥρως: *aut quando habẽt ancipitem aliquam per productionem assumptam, ut* ἄρης: *aut quando habent diphthongum, ut* αἴας. *Positione longa fit syllaba modis quinque: uno, cum correpta uocalis in duas desinit consonantes, ut* ἄλς, δάμαρς: *altero, si desinat in duplicem litteram,* ἄραψ, κόραξ: *tertio, cum in comprehensione duæ inferuntur consonantes, ita tamen ut non sit muta cum liquida, ut,* νέστωρ, ἕκτωρ: *quinto, si desinat in unam consonantem, & sequens item a consonante incipiat, ut* ἔργον, ἕρκος.

Breues ſunt, quæ correptam uocalem habent, & non deſinunt in duas conſonantes, uel in aliud quod poſſit pro duabus conſonantibus accipi, ut λόγος, βρέφος. *Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem aſſumptam, ut* νῆα, ἄλα, ὦλα. Ὀδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλα δ᾽ εἴρυσεν. α, *enim utrobique correpta eſt.*

Communis ſyllaba eſt, longa in breuem, uel contra, certis obſeruationibus uerſa. Communium ſyllabarum modi ſunt tres. Primus eſt cum locum breuis longa occupat, finita parte orationis uocali ſequente, ſiue diphthongo, nec ulla interpoſita conſonante. Ἰλιάδος γ. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐστὶ, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. *Secundus, cum breui uocali, ſiue ancipiti correptæ, duæ inſeruntur conſonantes, quarum prior ſit muta, ſequens uero liquida:* Ἰλιάδος τ. πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, *hoc eſt, Patrocle mi miſeræ animo gratiſſime noſtro. Tertius, cum dictio præcedens deſinat in uocalem breuem, ſeu puram, ſeu cum aliqua conſonante, & ſequens incipiat a uocali, non quauis tamen, ſed* ἰῶτα *tantummodo: ſic enim inuenio traditum a quibuſdam: quod etiam Priſcianus uidetur ſenſiſſe, ubi de diphthongis loquitur. ſed aduertendum eum locum eſſe mancum.* Ὀδυσσείας κ. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσ᾽ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων. & Ἰλιάδος ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν. *& in eodem,* Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης. τὸ μέγα *enim extremam habet productam ſequente* ἰῶτα, *quæ alioqui breuis eſt. ſic* ἔλαθεν. *Sunt*

tamen

men qui simpliciter dicunt sic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, hoc est, & sequentem habeat a uocali incipientem: nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem. secundum quos esset illud Homeri Ιλιάδος ζ'. αἴκε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος communis est syllaba. Et illud Hesiodi ἐν ἔργοις, ῥηΐδιον γάρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν. nam πος, cum breuis sit, hic pro longa habetur, sicut & illud Homericum κος. id enim fit ratione cesuræ: quod sæpe etiam Maro noster usurpat.

De dictione.

Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχιςον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικὸν, id est, dictio est minima pars orationis composita, quæ diuidi potest.

De oratione.

Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα, hoc est, oratio est dictionum compositio, sententiam perfectam demonstrans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod est dico. nam nomina deriuata a uerbis habentibus ε in penultima, loco ε habent ο, ut φέρω, φόρος: τρέχω, τρόχος: sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinque, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία: indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος.

DE NOMINE.

Ο Νομα ἐσὶ μέρος λόγȣ πτωτικὸν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον, id eſt, nomen eſt pars orationis caſualis, corpus uel rē ſignificans, communiter ſiue proprie dictum: corpus, ut λίθος: rem ut παιδεία: communiter dictum, ut ἄνθρωπος: proprie, ut πλάτων. nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu aut uiſu percipitur: res uero, quod ſola mente comprehendi poteſt.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, ſpecies, figura, numerus, & caſus.

Γένη, genera quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, ȣ̓δέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον, hoc eſt, maſculinum, femininū, neutrum, commune, promiſcuum. Αρσενικὸν, nominatiuo caſui numeri ſingularis præponitur articulare ὁ, ut θεός. θηλυκὸν, cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare ἡ, ut ἡ ἀρετή. ȣ̓δέτερον, cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare τὸ, ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo ſingulari præponuntur duo articularia, ut ὁ ϗ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine promiſcuum dicitur, eſt quod aut ſpecie maſculini generis declinatur, & ſimul ſignificat etiam femininum genus, ut ὁ στρȣθὸς, hic paſſer: aut declinatur ſpecie feminini generis, ac etiam maſculinum genus ſignificat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: et ſic ſub uno genere utrunque intelligitur. nam inter commune & epicœnum hoc intereſt, quòd commune eſt, ubi uiſu ſecernimus ſexum, ut κύων, canis.

epicœnum

Epicœnum eſt e contrario, ubi uiſu non ſecernimus ſexum, ut κόραξ, coruus.

Εἴδη δύο, *ſpecies duæ,* πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: *primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut* ὐρανὸς, γῆ. *Deriuatiua, ut* οὐράνιος, γήϊνος: *cœleſtis, terreſtris. Deriuatiuorum autem ſeptem ſunt ſpecies:* πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν: *de quibus poſt nominum declinationes dicetur.*

Σχήματα τρία, *figuræ tres,* ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: *ſimplex, compoſita, & decompoſita. Simplex, quæ ſecundum ſeipſam ſimpliciter dicitur, ut* ἵππος. *Compoſita, quæ ex duabus componitur dictionibus, ut* φίλιππος. *Decompoſita, quæ a compoſitis deriuatur, ut* φιλιππίδης.

Figura compoſita quattuor fit modis. aut enim fit ex duobus perfectis, ut χειρίσοφος, *ex* χειρὶ *datiuo caſu, &* σοφὸς: *aut ex duobus corruptis, ut* σοφοκλῆς, *ex* σοφὸς *&* κλέος: *aut ex perfecto & corrupto, ut* περικλῆς, *ex* περὶ *præpoſitione, &* κλέος: *aut ex corrupto & perfecto, ut* φιλόδημος, *ex* φιλὸς *&* δῆμος.

Ἀριθμοὶ, *numeri ſunt tres,* ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: *ſingularis, dualis, et pluralis. Singularis, ut* ὁ ἄνθρωπος. *Dualis, ut* τὼ ἀνθρώπω. *pluralis, ut* οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις, *caſus quinque,* ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, & uocatiuus.* Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, *id eſt rectus caſus ſic appellatur, quòd recte ſubſtãtiam rei ſignificat. Dicitur autem* εὐθεῖα καὶ ὀνομαστικὴ: εὐθεῖα

quidem, quoniam συνώνυμον eſt εὐθὺ τῷ ὀρθῷ : ὀνομαστικὴ δὲ, id eſt, nominatiuus, quòd uolentes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc eſt, recto utimur. Reliqui autem quattuor caſus πλάγιαι, id eſt, obliqui uocantur, quia ex obliquo ſignificant ea, quæ ſunt, aut fiunt circa ſubſtátiam. Volentes enim ſolem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ ſunt, ſiue definire, ſiue deſcribere, uel nominare, dicimus homo, leo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo, equi ferocitas.

De accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: hoc eſt, accentus eſt tonus uocis litteratæ. ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι' οὗ. γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: hoc eſt, accentus eſt ſignum quoddam ſcriptum, per quod cognoſcitur integra uocum prolatio, temporum et ſpirituum, & differentia ſignificati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς, ſicut apud Latinos, accẽtus dictus eſt ab accantando, quòd ſit quaſi quidam cuiuſque ſyllabæ cantus.

Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ: id eſt, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea ſecundum Priſcianum, ſiue longus & breuis ſecundum Diomedem, aſpiratio, læuigatio ſiue ſiccitas, auerſio, ſubunio ſiue coniunctio, & diſtinctio. Οξεῖα eſt nota a ſiniſtra parte aſcendens in dex-

dextram, in hunc modũ, ʹ, qua ſyllaba acuitur. Βαρεῖα *eſt nota a ſummo in dextram partẽ deſcendens, ita* ̀, *qua ſyllaba deprimitur ac deponitur.* Περισπωμένη *eſt nota ex acuto & graui facta ita* ͂, *qua acuitur et deprimitur ſyllaba.* Μακρὰ *nota a ſiniſtra in dexteram partem æqualiter ducta, ita* ¯. *quæ eſt ſignum productæ uocalis, ut* ἀνεψῑου κταμένοιο. ψῑ, *enim producta eſt, icc irco ſupra ſe characterem habet* τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα *nota iacens ſimiliter ſupra correptam, ſed panda, & contractior, quaſi ſurſum ſpectans.* ˘. *quæ eſt ſignum correptæ uocalis, ut* ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. *nam* α. *ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem* τῆς βραχείας: *ijs enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt,* α, ι, υ, *ueteres utebantur, ut in quibuſdam codicibus adhuc uidere licet.* Δασεῖα *ad ſummam uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, & hac nunc notatur figura* ʽ, *quæ eſt læua pars circuli, ut* ἡμέρα, ὥρα. Ψιλῆ *etiam ad ſummam uocalem læuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui ſpiritu enuntianda ſit, & hac nunc notatur figura* ʼ, *quæ eſt dextera pars circuli, aſpirationis notæ appoſita, ut* ἄλας, ἀνὴρ. *Veteres tamen diuidentes* Η, *uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebantur, ut* ⊢ΑΓΝΟΣ: *dextera uero pro læui, ut* ⊣ΑΡΓΟΣ. *Vbi aduertendum eſt, quòd omnis dictio a uocali incipiens uel a diphthongo, aut* δασείᾳ *ſignatur, aut* ψιλῇ: *non item incipiens a conſonante, niſi a* ρ, *incipiat, quæ ſemper aſpiratur, ut* ῥοπῆ. *Excipitur* ῥάρος,

ῥαριάς, et ῥάριον. sed de ijs cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorũ, hoc est, ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόστροφος est item dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita'. Hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimam uocalem: ut ἄρ' οὕτως, pro ἄρα οὕτως: quod quattuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, scilicet & ο, ut φέρ' εἰπὲ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc est, α, & ι, si correptæ fuerint: ut παρ' ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet, & οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ' ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς.

Ὑφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. est nanque ὑφὲν subiecta uirgula uersui circunflexa in hũc modum, ‿ ut ὅπως‿οὖν.

Ὑποδιαστολὴ, est dextera pars circuli ad imam litteram in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernuntur: ut ὅ, τι, τό, τε, ἔστι, νοῦς.

Exigit autem hic locus, ut de accentibus aliquid insuper dicam, finitionemq́., quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexandrini, Apollonij ueteris grammatici filij, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est: Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης,

ἤτοι

ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc eſt, ut uerbum uerbo reddam, Accentus eſt quædam extenſio uocis litteratæ ſanæ, ſecundum enuntiationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum, quæ ſunt coniuncta circa unam ſyllabam, ſiue ſecundum conſuetudinem linguæ certæ, ſiue ſecundum definitionem, quæ ſecundum proportionem exiſtat et rationem. Dictus eſt autem accentus ab eo, quòd accinit & congruit dictioni ſubiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionem, ex quibus ſeptem, qui ſunt a litteris, proprie uocantur accentus: tres autem ultimi abuſiue, qui a litteris non fiunt. Ex Λ, enim diuiſio in duas partes fit acutus & grauis. Ex Θ, tres fiunt, circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo, breuis ex inferiori, longus autem ex linea media. Ex H, diuiſo duo fiunt ſpiritus, & pars quidem ſiniſtra ⊢. eſt denſus, dextra autem ⊣. tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex litteris. Diuiduntur uero omnes in quattuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη, id eſt, tonos, tempora, ſpiritus, & paſſiones.

Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circunflexus: qui extendunt uoces ad ſimilitudinem currentium: tot enim ſunt etiá uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ. Et acutus quidem acuens uocem, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti. Grauis autem deprimens, & ſecundum æqualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. At circunflexus, qui medius eſt, circúflectit. Horum duo proprij ſunt toni, acutus et circunflexus. nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper

ſyllabis, quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circunflexus autem compoſitus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circunflexus toni dictionum dicuntur, grauis ſyllabarum. Omnis uero dictio ſiue monoſyllaba ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima: & unuſquiſque tonus ſortitus eſt proprium locum. Acutus tres, ultimam uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quaudo id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſque ſynæreſi, uel breue, ut ἀνήρ, σοφός: talia enim per ſe poſita acuuntur: in conſequentia uero, hoc eſt, in contextu pluriũ dictionum grauantur, ut καλὸς ἄνθρωπος, σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine ſuſcipiens per ſe acuitur, in conſequentia autem acutus in grauem mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod ſuſcipit, natura ſit longum, uel poſitione, & finalis ſit longa: longa enim ante longam non inflectitur: ſi non inflectitur, acuitur neceſſario: (nã grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra longam poſitione circunflexus non ponitur, ſed acutus) etiam quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis aut longa, ut λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. (nam ſuper breui inflexus non ponitur, ſed acutus) Item in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis, ut δημήτριος, φιλόσοφος. Longa uero exiſtente finali, dictio non poteſt

acui

acui in antepenultima κοινῶς, ἁπλικῶς uero potest, ut
μενέλεως, λέξεως. Ante duas syllabas circunflexus
non ponitur, sed acutus ex necessitate. Iccirco ha-
bens ὀξεῖαν in ultima syllaba, ὀξύτονον appellatur: in
penultima παροξύτονον, siue βαρύτονον: in antepenul
tima προπαροξύτονον, siue βαρύτονον. Οξύτονον enim
dicitur, quòd ultima syllaba acuatur: παροξύτονον,
quòd penultima: προπαροξύτονον, quòd antepenulti-
ma. Βαρύτονον uero quòd ultima grauatur, a qua om
nis accentum ratio pendet. Ponitur autem accentus,
cum opus sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis
accentus, si signandus est, unum tantum possidet lo-
cum, extremam scilicet syllabam, ut supra dictum
est. Ponitur nanque super ipsam grauans & per se,
ut τὸν, τῷ, τὰς: ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc est, in cõ
sequentia. Est enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων,
καὶ συνεκφώνησις, ut τὰς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα: ubi quat
tuor dictiones omnes accentum grauem habent, cum
se inuicem sequantur, et simul aliam alia trahat, nec
inter ea spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in alijs syl
labis nunquam signatur grauis accẽtus, etsi quælibet
syllaba, præter illam quæ acuitur aut circũflectitur,
graui accentu enuntietur. tot enim sunt accentus gra
ues in unaquaque dictione, quot sunt syllabæ, illa ex-
cepta quæ proprium habet, ut ἀγασάμενος. σά enim
proprium habet accentum, acutum scilicet, ceteræ ue
ro tam præcedentes quàm sequentes grauem. Circun
flexus uero circunflectens dictionem, duo loca occupa
uit, ultimam scilicet syllabam, et penultimá. Ponitur

autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæreſi longa fit, ut ναυσικάα, ναυσικᾶ. *omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam ſuper ſimpliciter longam, ut* τιμῆς.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur, ut ἀρετῆς, ἀρετῇ. καλȣ͂, καλῷ: *quemadmodum & nominatiuus, & accuſatiuus acuitur,* ἀρετὴ, ἀρετήν. καλὸς, καλόν. *Etiam & diphthongus finalis habens,* υ, ψιλόν, *ſi ſuſcipit tonum, circunflectitur,* ὦ, φῶ, ȣ̓δαμȣ͂: *præter annotata, uidelicet,* ἰδοὺ, ἰοὺ, & ὀὺ. *Ponitur etiam ſupra penultimam, cum longa ſit natura, & ultima breuis, ut* μαῖα, γαῖα, μȣ͂σα. *Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fuerit: ut* βοάεται βοᾶται. *Omnis nanque ſynæreſis ex acuto & graui circunflexum facit. iccirco habens circunflexum in extrema ſyllaba,* περισπώμενον *appellatur, ut* ποιῶ: *habens uero in penultima,* προπερισπώμενον, *ut* ποιοῦμαι.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circunflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ ſcilicet, penultimæ, & antepenultimæ. Reſpondetur, quòd huius gratia non poteſt circũflexus ſuper tertiam ſyllabam locari, quia ex acuto et graui per craſim compoſitus eſt. acutus enim & grauis concurrentes, quod ſæpe repetendum eſt, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accentus ante tres ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam ſi ſu

per

per quartam syllabam ponatur acutus, ut ἀπολλώνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neque circunflexus ante duas syllabas locari potest, ut γεῶργιος, ποιοῦμενος. Si enim circunflexus super ῶρ, syllabam ponatur, & super οῦ, quæ a fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. nam tametsi nō omnis dictio habens circunflexum ex crasi consistat, at saltem ipse circunflexus ui ac potestate & acutum complectitur & grauem, & ob hanc caussam syllabam appetit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionem & ipse circunflexus diuidatur, in acutum scilicet & grauem, ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidē sequeretur tres graues accentus post unum acutum pronuntiari, ut ποιοῦμεθα, ποιέομεθα, quod quidem ineptissimum est. Dictum est etiam circunflexum poni super penultimam, si sit natura lōga & extrema breuis, ut μαῖα, μοῦσα. At si forte euenerit, ut ultima quoque sit natura longa, nequaquam penultima circunflexum super se habere potest. quamobrem ambæ siue actu siue potestate diuisibiles sunt: ad quarum diuisionem & circunflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet

&

& grauem: ſic acutus quartum poſſidebit locũ, grauis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt ut longa ante longam acuatur, quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutum, qui ſimplex eſt, ſuper penultimam manere neceſſe eſt, ut πηλείδης πηλεΐδης, ἐποιείθην ἐποιεέθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circunflectitur, ſed acuitur.

Quandoquidem uocalis, quæ ex ſe natura breuis eſt, et unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur, nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutũ ſcilicet, ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſtendentes quæ earum longæ eſſent, & quæ breues.

Πνεύματα autem, hoc eſt, ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur, ut ῥώμη.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum a litteris factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt, paſſiones, quæ circa dictiones patientes uerſentur: nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alij accentus. nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem

nantem

nantem locatur. Ὑφὲν *uero &* ὑποδιαστολὴ *dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uero, ut male cohærentes diſcernat. Horum autem omnium ſumma hæc eſt.*

De accentibus.

Accentus ſunt decem, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea, aſpiratus, tenuis, auerſio, ſubunio, diſtinctio. Diuiduntur in tonos, tempora, ſpiritus, paſſiones. Toni ſunt acutus, grauis, circunflexus. Tonorum loci ſunt ultima ſyllaba, penultima, antepenultima. Acutus tonus conuenit in ultimam ſyllabam, penultimam, antepenultimam: grauis duntaxat in ultimam: circunflexus in ultimam, & penultimam. Tempora ſunt longũ, & breue. Spiritus, aſpiratus, & tenuis. Paſſiones, auerſio, ſubunio, ſubdiſtinctio.

DE

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

NOMINVM *declinationes sunt quinque, quattuor parisyllabæ, quinta uero imparisyllaba: & hæ quidem simplices dicuntur, quando neque synæresim neque crasin patiuntur.*

PRIMA *igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in* ας, *&* ης, *desinentium, ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de caussa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo deq. alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur, primum quidem sciendum est, quod ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in* ας, *desinentibus (nisi Dorica fuerint, sicut est* ὁ λάας, τοῦ λάα, *&* ὁ ἀλλᾶς, τοῦ ἀλλᾶ*) uertere* α, *in* η, *ac dicere* ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο Ερχεται ἑρμείης. *Dores uero contrarium facientes in nominibus in* ης, *desinentibus uertere* η, *in* α, *productum, & dicere* ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. *&* ὁ χρονίδας, ἀντὶ τοῦ χρονίδης. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. *Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in* ας, *aut in* ης, *desinens, apud poetas in* α *ad similitudinem uocatiui terminatur* ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ καὶ

θεσσα-

καὶ θεσσαλικῷ: *ut* ὁ ἀρχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. *Sunt tamen qui uelint hic* ἀντίπτωσιν *esse, hoc est, uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit: Antiquis quoque mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus* Ιλιάδος γ̄. ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. *quem secutus Virgilius in undecimo,*

Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum.
fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Thessali e contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Home. Ιλιάδος ᾱ. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. *hic uocatiuus pro nominatiuo,* μητιέτα *pro* μητιέτης. *Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum, etiam pro suo nominatiuo proferunt, ut sophista, citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit.*

Censorem ue tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Η γενικὴ, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. *nam* δῶρες *in huiusmodi nominibus in* ας, *communiter desinentibus, siue ex conuersione* η, *in* α, ἔθει δωρικῷ, *abiecto* σ, *faciunt genitiuum: ut* ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου. ὁ φιλώνδας, τοῦ φιλώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι. εἰπέμοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλώνδα; ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. *Sic igitur* ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. *Cui si addatur* ο, μικρὸν, *fit* ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: *sicut* βορέας

βορέα,

βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἴμῳ ἐπὶ θρηΐκι τόθεν βορέαο καταΐξ ἔρχεται. *Mutatis uero α, in ε, & ο, in ω, μέγα, fit* ἑρμείεω ἰωνικῶς *cum accentu acuto in antepenultima: quanquam extrema sit natura longa: quoniam genitiui* διὰ τοῦ εω, ἰωνικῶς, *si a communibus genitiuis grauitonis sint, acuunt antepenultimam: ut* ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: *ni forte syncopá patiantur, ut* βορέας βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέωτε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. *Si uero a circunflexis genitiuis sint,* παροξύνονται, *ut* αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Ἡ δοτικὴ, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, *sicut in nominatiuo.* Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διὶ κρήτη. *Dores uero e contrario in nominibus desinentibus in* ης, κοινῶς, *uertunt* η, *in* α *sicut in nominatiuo: ut* ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα αἰακίδα πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ. ἰῶτα *tamen ubique subscripto, quoniam omnis datiuus singularis aut in* ι, ἐκφωνούμενον, *hoc est, prolatum desinit, ut* τῷ αἴαντι: *aut in* ι, *non prolatum, sicut est in diphthongis,* τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. *Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus in diphthongis etiam improprijs* ι, *adscribere solebant: nunc uero in tribus improprijs hoc est,* ᾳ, ῃ, ῳ *usus obtinuit ut* ι, *subscribatur. quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in* υς, *desinentia, quæ per abiectionem* τοῦ σ, *inflectuntur: ut* ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ

ἀπφῦς,

ἀπφῦς, τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. et *similia, quorum datiuus omnino respuit* ι, *quoniã nulla inuenitur dictio, quæ in* υ *diphthongum desinat. Quinetiam Aeoles datiuis in* ω, *desinentibus,* ι, *non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphthongum, siue propriam siue impropriam exeat,* ι, *non prolatum semper habet: ut* τοῖν ἑρμείαιν, τοῖν αἰάντοιν, τοῖν μενέλεῳν. *At datiuus pluralis aut in* ι, *prolatum desinit, ut* τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξὶ: *aut non prolatum, ut* τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μενέλεῳς.

Η αἰτιατικὴ, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, *ut supra*. Ιλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε: καὶ ἑρμείεα *sicut* ξέρξην, ξέρξεα: *dissoluunt enim Iones* η, *in* εα, *&* *abijciunt* ν, *quia* α, ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, *hoc est, abiectiuum, nisi a declinatione sit: ut* ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν, *&* ἔτυψα, ἔτυψαν. *Herodotus historiarum* VII. ἀποδέξας δὲ βασιλῆα, πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὥρμᾶτο στρατεύεσθαι. *Sic* δεσπότην δεσπότεα, *&* *similia. Dores uero in nominibus in* ης, *uertentes* η, *in* α, *sicut in alijs casibus,* τὸν κρονίδαν *dicunt*. Θεόκριτος ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης, μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Η κλητικὴ, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς: *nã Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum est, nomina parisyllaba in* ης, *desinentia, facere uocatiuum in* η, *ut* ὁ χρύσης, ὦ χρύση. *annotantur* ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, *quæ hanc regulam*

non

non ſequuntur. Etiam in της, *deſinentia pariſyllaba, in* α, *correptum faciunt uocatiuum: ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Excipiuntur* ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. *Etiam in* πης, *poetica, ut* ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. *Nomina quoque gentilia in* ης, *deſinentia, in* α, *faciunt uocatiuum: ut* ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η, *faciunt uocatiuum: ut* ὦ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. *Etiam compoſita a* τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: *ut* ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω, εἰς α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς, καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. *Et Pindarus* ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. *Et* ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α, *ſicut* ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Ὀδυσσ. β. οὐ γάρ τις ὅς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. *Et* ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α, εἰς ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. *Herodotus tertio hiſtoriarum.* εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. *Poſſunt & ſingula a ſingulis genitiuis ſingularibus deduci, hoc eſt,* ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν,

ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ ἑρμείᾳ, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμειέω, τῶν ἑρμειέων.

Ἡ δοτικὴ, τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. *Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in* σ, *desinentem* κοινῶς, *assumere* ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ, *ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Ὀδυσσ. ᾱ. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. *At Iones in ijs, quæ habent* αι, *diphthongon, siue in* σ, *desinant, siue in* ι, κατὰ προσχηματισμὸν *etiam* α, *in* η, *uertere consueuerunt, sicq. ex diphthongo propria fit impropria: ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. *nam sicut Atticorum est proprium uertere* ε, *in* η, τῆς ει, διφθόγγου, *ut* εἴδειν, ᾔδειν: *sic Ionum mutare* α, *in* η, τῆς αι, διφθόγγου. *Sic Herodianus.* Ἰλιάδ. β̄. ἔασι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Ὀδυσσ. ε̄. Οἳ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ἑρμείας κοινῶς. *Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in* εας, *desinere: tanquam a singulari accusatiuo Ionico* κατὰ διάλυσιν, *hoc est,* τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, δεσπότεας. *Herodotus primo historiarum,* καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. *& alia.*

Παραδείγματα *declinandi secundum dialectos.*

Ἑνικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείας αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ

ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. Ω ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθ. Οἱ ἑρμείαι. Τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. Ω ἑρμείαι. *Inuenitur tamen ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud poetas ſcribi ſic.* ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ' ἑρμᾶς κράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, δάφνι.

Et ſic de alijs caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ο κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. Ω κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθ. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. Ω κρονίδαι.

De ſecunda declinatione pariſyllaborum, ſecundum uarietates linguarum.

SECVNDA *declinatio eſt pariſyllaborum nominum*

minum in α, *ſiue in* η, *deſinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in* ας, *uel in* ης, *datiuus in* ᾳ, *uel in* ῃ, *diphthongos improprias deſinit. In* ν, *uero accuſatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus* α, *finalē quaſdam* η, *non nullas utrunque appetere.* Ε, *quidem &* ι, α, *ſibi uendicant, ut* ῥέα, φιλέα: Υ, *uero &* ω, *appetunt* η, δύη, ζωή: Α, *&* ο, μικρὸν *utrunque poſtulant,* ναυσικάα, δανάη, χρόα, *&* ἀκοή. *Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt* α, *ut* ζ, ξ, ψ, σ *ſimplex ac duplex, & geminatum* λλ, *ut* ῥύζα, μύξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, σίκελλα. Ελλη *tamen nomen proprium mulieris, &* πέλλη, *quod eſt urbis nomen, excipiuntur. quædam præterea* η, *ut* β, *&* γ, *& ſimplex* λ, *ſiue per ſe, ſiue in alterius complexione conſonantis, &* μ, π, τ, φ, χ, *ut* θήβη, στέγη, αὐλή. *Excipiuntur,* παῦλα, *&* ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ζεύγλη, *&* ζεύγλα *ſecundum ueteres,* οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. *At* δ, θ, κ, ν, *appetunt* α, *&* η, *ut* λήδη, κνίδη, κισσαῦθα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκὴ, χλαῖνα, τέχνη. *Etiam in* ρα, *deſinentia, ſiue unius ſint generis, ſiue trium,* α, *debent habere finalem, ut* ἡμέρα, διφθέρα, περιστερὰ, φοβερὰ, σκιερά. *Excipiuntur* ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάθρη, ὀλυκρὴ, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. *Adiectiua quoque feminini generis, quæ in nominibus maſculinis in* ος, *purum deſinentibus fiunt* α, *finalem deſiderant: ut* λόγιος, λογία: ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖα. *excipitur*

ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero masculina in ος, non purum terminabuntur, feminina oportebit, in η, desinere, ut καλὸς, καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. Excipiuntur quæ habent ρ ante ος, ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, quia latinum est, η, in α, correptum transtulit. nam αὐγούστη, dicendum fuerat: sed Latini Aeolum more, η, in α, correptum uertere consueuerunt. Id quoque & Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη, Ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ Ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam φα, breuis est, quare in genitiuo & datiuo ipsum α, in η, reuertitur, αὐγούστα, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uero αὐγούστα proprium est nomen, α, productum habet, idq. in obliquis seruat ἔθει δωρικῷ, ut αὐγούστα, αὐγούστας. nam Dorum est uertere η, in α, productum, ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη, & κράνα pro κρήνη, & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. Et in eodem ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus, α, productum in η, uertunt, nisi Dorica fuerint, ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ, pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipso statim historiarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδειξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα, idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. Ὀδυσσείας ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαῶτα μείζονα.

De

De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est, sola nomina in α, purum, necnon in δα, in θα, & in ρα, desinentia, seruare α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Obseruat tamen semper mutationem α, in η, & η, in α, ut σοφίης pro σοφίας, & τιμᾶς pro τιμῆς: sic & in datiuo & in accusatiuo. ἀθηνᾶ uero & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum desinant terminationum, α, tamen in genitiuo seruant & datiuo, sicut eorum perfecta, quæ in α, purum exeunt, hoc est, ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Est enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: sicut a σελήνη σεληναία. abiecto uero ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: sicut μναία, μνάα, μνᾶ: iccirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cetera uero omnia uertunt α, in η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo singulari.

Aduertendum est, huius declinationis datiuũ singularẽ apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν, ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς ῃ, διφθόγγου: & ἀλκὶ, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & similia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci potest, sicut πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in alijs casibus tam singularis numeri, quàm pluralis

apud poetas frequentissimo habetur in usu, nec solú in hac secunda declinatione, sed in aliis, in pronominibus etiam & aduerbiis, nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. quorum omnium hæc sint exempla.

In nominatiuo secundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. *In genitiuo.* Ὀδυσσ. β̄. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ἰλιάδ. θ̄. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. *In datiuo.* Ὀδυσσ. ε̄. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. *In accusatiuo.* Ἰλιά. π̄. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. *In uocatiuo.* Οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. *In datiuo plurali.* Ὀδυσσ. ε̄. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. *Sic Eustathius. nam* πρὸς *præpositio datiuo iuncta, inhærentiam quandam significat, quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet,* ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. *In accusatiuo plurali.* Ἰλιάδ. ν̄. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. *In genitiuo singulari tertiæ declinationis.* Ὀδυσσ. ω̄. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ Ἰλιάδ. κ̄. αἰείμην ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. *In datiuo singulari.* Ὀδυσσ. γ̄. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ

ἐπὶ

ἐπὶ ἠκρίῳ. *In genitiuo plurali.* Οδυσσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κυύες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. *In datiuo plurali.* Οδυσσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρποντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. *In accusatiuo.* Οδυσσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ. *In genitiuo singulari quintæ declinationis.* Ιλιάδ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. *In genitiuo plurali.* Οδυσσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ Ιλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. *In datiuo.* Ιλιά. ε. εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. *In accusatiuo.* Ιλιάδ. β. ἱδρώσει μέντευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. *In pronominibus.* Ιλιάδ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. *In datiuo plurali.* Ιλιάδ. μ. εἴπερ γὰρ χρεῖρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. *In aduerbijs.* Οδυσσ. χ. κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. *In quibus enumerandis paullo curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpatam.*

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus pluralis primæ declinationis, in ων *κοινῶς, ut* ἡμερῶν, *in* ᾶν, *δωρικῶς, ut* ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τόδ' ὧς' ἀλεκτεινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. *pro* ἀμαρῶν, *accẽtu circunflexo super extremam,*

 etiam

etiam si genitiuus communis acutum habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν: ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, *& sic de alijs. In* αων, βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, *ut* ἀδινάων.. Ιλιάδ. β. Ηύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. *pro* μυιῶν, ἀδινῶν. *Et in* εων, ἰωνικῶς, *ut* ἡμερέων. *Herodotus historiarum lib.* I. Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. *pro* ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc est, προσχηματισμὸν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ, καὶ δωρικῷ: *ut* πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. *sicut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. *Herodotus historiarum lib.* I. δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. *Ceteri uero casus communem sequunttur inflexionem.*

Παραδείγματα *Dialectorum.*

Η ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Η ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πληθ. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Η κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη κοινῶς.

Η κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα δωρικῶς.

De tertia declinatione parisyllaborum.

TERTIA *declinatio parisyllaborum nominũ est* tam

tam masculinorum quàm femininorum, communiũ & promiscuorum in ος, *desinentium, & neutrorum in* ον. *Quorum genitiuus desinit in* ου, κοινῶς, *in* οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *& in* ω, δωρικῶς. *Datiuus autem in* ῳ, *diphthongon impropriam. Accusatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea quæ in libro primo dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt annotanda. Sciendum est igitur complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut feminini, in plurali uero neutri: ut* ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς, τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. *quorum exempla apud poetas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem, ut* τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. *Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt.* Τὰ δένδρεα *uero quidam uolunt non* ἀπὸ τοῦ δένδρεος, *sed* ἀπὸ τοῦ δένδρεον *fieri.*

De genitiuo singulari.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitiuum singularem per οιο, *enuntiare,* τροπῇ τῆς ου, διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο, μικροῦ: *ut* ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Οδυσσείας ᾱ. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. *Dores uero abijcientes* υ, τῆς διφθόγγου ου, *ac uertentes* ο, μικρὸν

in

in ω, μέγα, enuntiare τοῦ καλῶ, nec ſubſcribere, ι. Θεοκρ. Καὶ μὲν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

De datiuo ſingulari.

Datiuus uero ſingularis in quibuſdam nominibus diuerſorum generum, μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ ι, ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. quare illud etiam Homeri, λιπ᾽ ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiam ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Οδυσσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λίπ᾽ ἐλαίῳ.

De accuſatiuo ſingulari.

Accuſatiuum quoque ſingularem apud poetas ſcito μεταπλασμὸν pati. λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ιλιάδος θ. ἅρματα δ᾽ ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. *ubi, mutata litteratura, accentus quoque mutatus eſt, & locus eius.*

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uero ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν, & ποδοῖϊν pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, καθ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifeſtum eſt nõ ſolum προσχηματισμὸν τοῦ ι, ſicut in alijs declinationibus, ut λόγοισι, νόμοισι, ſed etiam μεταπλασμὸν, ut ἄστρασι pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις, πέταλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι *uero pro τοῖς, & σχηματισμὸν τοῦ ι patitur ἔθει ἰωνικῷ,*

&

& ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra ſuam naturam) circunflectatur. quod ſane factum eſt, ut inquit Euſtathius Οδυσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis ſuam prorſus amittat proprietatem. Οδυσ. β. Εγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiam duæ eſſe appoſitiones, δε, ſcilicet & σι, quandoquidem apud Homerum τοῖσδε inuenitur abſque σι. Οδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. nam ὁ articulus præpoſitiuus aſſumens δε coniunctionem, uim habet pronominis demonſtratiui οὗτος.

De accuſatiuo pluralis.

Accuſatiuum etiam pluralem in ους communiter deſinentem, ſciendum eſt per ως enuntiari δωρικῶς, τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ, τῆς ου διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν, in ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἆβαι. & rurſus, καὶ γὰρ ἐγῶ μισέω τὼς κανθάρως, οἱ τὰ φιλῶντα. Vbi aduertendum eſt ſyllabam corripi, uel eſſe potius ἀμφιμακρον. In quibuſdam tamen codicibus inuenimus, huiuſmodi accuſatiuos per ο, μικρὸν, ἀμπέσος, & κανθάρος, ſubtracto ſcilicet υ, ex ου diphthongo, δωρικῶς: ſicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νάσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι, hoc eſt, Vbi beatorum inſulas oceaneæ auræ circunflant. quod magis quidem conſentaneum uidetur.

Παράδειγμα

Παράδειγμα *uariarum linguarum.*

Ο λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λόγοιϊν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. et alia *huiuſmodi nomina κατ' ἀναλογίαν uariabis.*

De quarta declinatione pariſyllaborum, quæ Attica eſt.

QVarta declinatio eſt Atticorum nominũ pariſyllaborum maſculini generis, & feminini, ac communis in ως, & neutrorum in ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in ω, deſinunt: accuſatiuus uero in ν, cum uocali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam imitati, ſciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum eſſe. Nam nomina in ος, deſinentia maſculini generis & feminini, & in ον, neutri, quæ ſecundum alios in ordine ſimplicium declinationum quartum tenent locũ, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ eſt in ως, & in ων, per ω, magnum ſicut dictum eſt. ut ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, paruo in ω, magnum mutato: quæ cum a communi declinatione pendeat, poſt ipſam merito locanda eſt. Vbi aduertendum eſt, quòd cum proprium ſit Atticorũ in huiuſmodi nominibus uertere, non ſolum, ο, μικρὸν in ω, μέγα, ſed etiam α, finalem

in plurali numero neutrorum nominũ, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω, μέγα desinant, siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ, omnino abijcitur: si uero ι, seruatur, & sic ex ω, et ι, fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali, & plurali, et nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis & feminini & communis.

Corripiunt etiam penultimã, quæ si fuerit α, productum, uertunt in ε, ut ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεὼς. προτεσίλαος, προτεσίλεως. *Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est* οἰνόμαος, οἰνομάου *fit* οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς: *quandoquidem penultima,* α *scilicet, si breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentum regulas non omnino sequuntur: nã ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.*

Ο νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. *uocatiuus enim, ut sæpe dictum, in omni numero similis est nomina-*

minatiuo Atticorum more. Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεῳ ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ a supradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. in his enim α, remanet immutabilis. quod factum puto, quoniã non desinunt in ος, purum, sicut λαὸς, & ναὸς, & similia. ὀρφὸς uero mutato accentu ὀρφῶς facit, & λαγὸς, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri, assumunt, ο, μικρὸν, ut ταλαῶ, ταλαῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ιλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο uero quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ οι, τῆς διφθόγγου, εἰς ω μέγα. ideo censuerunt ι, esse subscribendum ταλαῷο.

Sunt & pauca quædam feminina propria urbium nomina, ut τρῶς, τλῶς, ῥῶς, κῶς, quæ, amoto σ, Attice declinantur. δὼς, uero, quoniam nec proprium est, nec circunflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quattuor etiam annotantur, quæ absque ν, accusatiuum singularem faciunt, hoc est, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. quidam addunt ἕως, ἕω.

De quinta declinatione imparisyllaborum.

QVINTA *declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, femininorum, neutrorum, & promiscuorum, differentes terminationes habentium: quorum genitiuus desinit in* ος, *datiuus in* ι, *accusatiuus in* α. *Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis, quàm in femininis & in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generales regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt: ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur: sed ea duntaxat, sine quibus non facile intelligi possit quomodo unumquodque nomen sit declinandum. sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est.*

Masculina.

Quorum finales litteræ, siue elementa, quinque sunt ν, ξ, ρ, σ, ψ. *omne enim masculinũ græce declinatũ in aliquarũ harũ desinit consonanté: ut* δίων, φοῖνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ: Ασρουβαλ *uero, et* βάκαλ, *et similia barbara sunt. At* ἰακὼβ, δαυὶδ, ἀδὰμ, ἀβραάμ, *Hebræa, reduci tamé ad græcá declinationé possunt: ut* ἰάκωβως, ἰακώβου. δαυῖδος, δαυίδου. ἄδαμος, ἀδάμου.

μȣ. ἄβραμος, ἀβράμȣ. *Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat.* τοιόσδε *enim* ἀντὶ τȣ̃ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τȣ̃ τοσὸς, & ȣ̓τοσὶ ἀντὶ τȣ̃ ȣ̃τος, & *similia,* κατ᾽ ἐπέκτασιν *facta sunt. At* νεφεληγερέτα ζὲὺς, & ἱππότα νέστωρ, *et similia, ut quibusdam placet,* μεταπλασμὸς *est* ἀντὶ τȣ̃ νεφεληγερέτης, *et* ἱππότης. *Alij tamen uolunt* ἀντίπτωσιν *esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictú est. Ex dictis igitur consonantibus quattuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc est,* ν, ξ, ρ, ψ. *quæ in* ος, *mittunt genitiuum: ut* δίων, δίωνος. κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ, *uero communis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in* ȣ, *mittunt genitiuum: ut* αἰνείας, αἰνείȣ. σοφὸς, σοφȣ̃. *Imparisyllaba uero, ut dictum est, in* ος, *habent genitiuum: ut* μίνως, μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτȣς *uero &* δημοσθένȣς & *similia, genitiui sunt* κατὰ συναίρεσιν. *Desinentia in* σ, *ante ipsam omnes uocales habere possunt præter* ε, *ut* ἀρχίας, χρύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺ, ἥρως. Ε, *tamen inuenitur ante* σ, *non quidem solum, sed cum* ι, *aut* υ, *in diphthongo: ut* χαρίεις, βασιλεὺς. *Sunt & quæ in* ȣς, *desinunt: ut* μελάμπȣς, δίπȣς. *unum in* αι, *ut* παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. *De quibus dicendum est, & primum de nominibus in* ας, *desinentibus, cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintq. uariatu faciliora. propterea & ueteres grammatici, et iuniores ab eis initium sumpserunt.*

Parisyllaba

PARISYLLABA IN ΑΣ TERMINATA.

Pariſyllaba igitur in ας, primæ ſunt declinationis, & genitiuum habent partim in ου, partim in α. Quæcunque enim in ας, purum deſinunt polyſyllaba, habentia ι in penultima, ut νικίας, λυσίας: uel ε, ut ἀγέας, πυγέας: uel ει, diphthongum, ut αἰνείας, ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας: & quæcunque in ρας, deſinunt, habentia ο, μικρὸν in penultima, ut ξεναγόρας: in ου, mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum in α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: πυθαγόρας, πυθαγόρα. nam ſunt quæ abiecto σ, in α, ſolum faciunt genitiuum: quæ quidem etſi Dorica ſunt, eorum tamen uſus communi lingua frequentiſſimus eſt: ut ὁ σουΐδας, τοῦ σουΐδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cum multa ſint & uaria, opus eſt ut per litterarum ordinem accuratiſſime ea percurramus, diſcernamusq́. ab ijs, quæ impariſyllaba ſunt.

Nomina igitur in ας, deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim ſunt pariſyllaba, & declinantur per abiectionem τοῦ σ: partim impariſyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατὴρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ. Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per τ, ſolum. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uero ζάντος, & φθᾶς φθάντος. cũ participij ſumpſerint terminationẽ, accentum quoque in genitiuo ad eius ſimilitudinem

seruauerunt: ut στᾶς, στάντος.

Desinentia in ας, polysyllaba circunflexa, quæ sint parisyllaba, in α, mittunt genitiuum: ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. Imparisyllaba uero in τος, faciunt genitiuum: ut πελεκᾶς, πελεκάντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in δος mittunt genitiuum, βιττᾶς, βιττάδος. κυρᾶς, κυράδος. Etiam desinentia in βας, ante β, aliam consonantem habentia dummodo non sit ρ, in α faciunt genitiuum: ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χᾶλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. His similia sunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. Etiam in γας, desinentia dissyllaba solum propria: ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα, quod extremam producit. Excipitur σάλγας, quod σάλγαντος facit. at ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, heteroclitum est, & adiectiuum. μέγας enim quintæ declinationis μέγαος facit, sicut λάας, λάαος, et extremam habet correptam. at μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis est parisyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & per geminum λλ, proprium est nomen κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Eustathius ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ. Etiam polysyllaba, ut ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. Excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, nomen fluuij Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος nomen urbis. Etiam in δας, dissyllaba & polysyllaba, ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima, ut

ὁ ἀφείδας,

ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. Etiam in ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. Etiam in λας, ἁπλᾶ dissyllaba, quæ sint unius generis, & non habent penultimam natura longam. & polysyllaba quoque duo λλ, habentia ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας, consonantem habentia ante μ, ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας, τοῦ ἀκαματοχάρμα. excipitur ὁ τόλμας, τοῦ τάλμαντος. Etiam desinentia in μας, περσικὰ: ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. Etiam in νας, ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in πας desinentia unius generis, ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς, adiectiuum & monosyllabum. Etiam in ρας, non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho eius incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in σας desinentia dissyllaba, quæ non habeant ε in penultima: ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in τας, ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.

Etiam in φας, desinentia dissyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiam in ας, a uerbis circunflexis composita, ut ὁ πατρα-

λοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω. *Etiam in* ας, *nominibus femininis composita: ut* ἡ φαρέτρα, ὁ ἀφαρέτρας, τοῦ ἀφαρέτρα. ἡ βία, ὁ ἀρυβίας, τοῦ ἀρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου, *quamuis hoc nomen alij aliunde deducunt.* ἡ ἀνία, ὁ πανσανίας, τοῦ πανσανία. *Et hæc de pariter declinatis.*

DE IN ΑΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ας *purum, dissyllaba grauitona, & quæ Dorica non sunt,* διὰ τοῦ ντ, *declinantur: ut* ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος: *excipitur* ὁ λάας, τοῦ λάα, *cum proprium est nomen: cum uero appellatiuum est,* ὁ λάας, τοῦ λάαος *facit,* καὶ κράσει λᾶος. Ὀδυσ. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λάϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λάϊ. Δυϊκὰ. τὼ λάαε, λᾶε. Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ. *Declinatur etiam* ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. *Etiam in* ας, *monosyllaba* ὀξύτονα, *in* τος *faciunt genitiuum: ut* ὁ ϖρὰς, τοῦ ϖραντός.

Etiam polysyllaba, ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος. *Etiam in* βας, *desinentia, si ancipitem correptam in penultima habuerint: ut* ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, *cuius penultima longa est. Excipiuntur* ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. *at* ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, *proprium nomen. Similiter &* ἰόβας, ἰόβα. *&* ῥήβας, ῥήβα. *Etiam in* βας, *& quæ ante* β *habent* ρ, *impariter declinantur: ut* ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.

τος. *Etiam in* γας, *desinentia dissyllaba propria & appellatiua siue gentilia, ut* ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. *Etiam in* δας, *dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima, ut* ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. οἴδας, τοῦ οἴδαντος. *Etiam polysyllaba siue dissyllaba a uerbis grauitonis deriuata, ut* μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. *Etiam desinentia in* ζας, *habentia* υ *ante* ζ, *ut* ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. *Etiam in* λας, *dissyllaba* μονογενῆ, *& quæ habent penultimam natura longam: ut* ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. *Similiter & quæ habent consonantem cnm* λ, *ut* ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. *Etiam habentia duo* λλ, *ut* ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας *uero*, τοῦ μέλανος, *&* ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, *trium generum sunt. Etiam in* μας, *dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante* μ, *breuem uocalem habent: ut* ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. *& cum his* ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. *Etiam in* ρας, *dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut* ὁ βάρβας, τοῦ βάρβαντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τάλθρας, τοῦ τάλθραντος. *Similiter & ea quæ participijs incidunt, ut* ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. *Similiter & quæ habent* α *ante* ρ, *ut* ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. *Etiam desinentia in* σας, *polysyllaba, & quæ in penultima habent* ε, *ut* ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. *Etiam*

in φας, *desinentia polysyllaba, ut* ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας *uero* ὀνόφα *facit. Desinentia in* ας, *composita simplicium seruant declinationem, ut* λυκοθόας, λυκοθόαντος: *quoniam* θόας, θόαντος: σύμπας, σύμπαντος: *quoniam* πᾶς, παντὸς *dicimus. Et hæc de nominibus in* ας, *desinentibus, & eorum genitiuis. nunc de alijs casibus nominum quintæ declinationis; pro quibus* ὁ αἴας *commune sit exemplum.*

Genitiuus.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. *nam desinentia in* ας *purum dissyllaba grauitona, penultimam productam habentia,* διὰ τοῦ ντ *declinantur.*

Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, *a genitiuo fit: nam omnis genitiuus in* ος, *desinens, mutata os, in* ι, *datiuum singularem facit.*

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, *a datiuo: nam omnis datiuus singularis in* ι, *prolatum desinens,* ι, *in* α, *conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in* α, *correptum, desinere, aut in* ν. *In* α, *correptum, ut* τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. *In* ν, *cum genitiuus singularis in* ος *purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, a nominatiuo fit* σ, *in* ν, *conuerso: ut* ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθῦν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. *Excipitur* διὸς, δία. *Desinentia uero in* υς, *etsi frequenti usu in* ν, *mittunt accusatiuum, ut* ταχὺς, ταχὺν. ὀξὺς, ὀξὺν: *nonnunquam tamen in* α, *faciūt accusatiuum* ποιητικῶς, *ut* εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατὸν.

Similiter & in ους, desinentia nunc in α, mittunt ac-
cusatiuum, nunc in ν, sed in ν, frequentius, raro au-
tem in α, ut τὸν βοῦν καὶ βόα.

Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, a genitiuo fit, extrema syllaba
abiecta. nam in nominibus διὰ τοῦ ντ declinatis, &
quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abie
cta, fit uocatiuus singularis: ut θόας, θόαντος, ὦ θό-
αν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. poetæ ta-
men huiusmodi uocatiuum absque ν proferre consue-
uerunt. Οδυσ. θ.

Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. &
Ιλιάδ. ν. πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀ-
ρίστους. Σιμοῦς, & similia etiam ν, extremæ syllabæ
adijciunt, ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦν. πλακοῦντος, ὦ πλα-
κοῦν. Excipitur ὀδοὺς, ὀδόντος: huius enim uocatiuus
solus similis est nominatiuo, ὦ ὀδοὺς. In quibus uero
genitiuus διὰ τοῦ εος existens in ους, faciunt synæresia
tum, a nominatiuo fit, η, in ε, conuerso, ὁ δημοσθένης,
ὦ δημόσθενες. In desinentibus uero in ω, siue in ως, fe-
mininis, a nominatiuo fit, extrema in ο, μικρὸν muta
ta, ac ι, in diphthongum assumpto: ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ. ἡ
αἰδὼς, ὦ αἰδοῖ. In ijs uero, quæ exeunt in ην, siue in
εις, quorum neutrum in εν, est formatum, a genitiuo
fit, abiecta ος syllaba: ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις,
χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In desinentibus autem in ηρ, graui
tonis, fit uocatiuus in ερ, ut μήτηρ, ὦ μῆτερ. Excipitur
ὦ πίηρ. Ex oxytonis uero quattuor sunt his similia,
πατὴρ, ὦ πάτερ. δαὴρ, ὦ δάερ. σωτὴρ, ὦ σῶτερ. ἀνὴρ,
ὦ ἄνερ. Etiam in quibusdam similis est uocatiuus

nominatiuo prorſus, in quibuſdá uero & ſine σ, profertur. nam in ijs, quæ in ευς, aut in ους exeunt, etiam ſine σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ, ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. nam ὦ πούς, & ὦ ὀδούς ſolum dicimus, ne coincidant cum ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis grauitonis in ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinentibus in ις, grauitonis, ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς, grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis, quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδὺς, ὦ ἡδύ. In ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuis nominatiuo: & omnino in deſinentibus in ως, pure autem declinatis, ſiue per τ, præter feminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in ης, grauitonis iambicis, & omnino in ης, deſinentibus, declinatis autem per τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις, oxytonis, ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς, oxytonis, ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας, oxytonis, ut παλλὰς, ὦ παλλάς. Etiam in λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquam duplicium, ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus, ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκὰ.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε, *a datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in* ι, *prolatum deſinens, mutato* ι *in* ε, *nominatiuum et accuſatiuum dualem facit,* τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. *Omnis nominatiuus dualis in* ε, *ſiue in* ω *exiens, in* οιν *facit genitiuum*

uum & datiuum dualem, ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. *Omnis enim nominatiuus dualis in* ε, *desinens, apposito* σ, *nominatiuum pluralem facit*, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, *neutris tamen exceptis.*

Η γενικὴ τῶν αἰάντων. *omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in* ων, *exit.*

Η δοτικὴ τοῖς αἴασι: *ubi aduertendum est datiuũ pluralem partim a nominatiuo singulari fieri, partim a datiuo. si a nominatiuo, hæc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in* σ, *desinens cum longa, siue uocali siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens genitiuum contractum, apposito* ι, *datiuum pluralem facit, ut* ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ ἥρως, τοῖς ἥρωσι. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. *Annotantur* τοῖς ποσὶ, *quod a datiuo singulari fit* ποδὶ, *&* τοῖς υἱέσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεὺς, *&* δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς, *pro* ποσὶ, υἱεῦσι, *&* δρομεῦσι. *Sciendũ est autẽ nominatiuum in* υς, *productam desinentem, assumpto* ι, *ac* υ, *correpto, datiuum pluralem facere: ut* ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσι. *excipitur* τοῖς μῦσι, ἀπὸ τοῦ μῦς, *quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit*, ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habeat terminationẽ. Pro quo aduertendum est, quòd si datiuus singularis

in

in ι, purum exeat, aſſumpto σ, ante ι, datiuum pluralem facit. τῷ ὄφιϊ, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam: δημοσθένης uero etſi in σ, cũ uocali longa exeat, genitiuum datiuumq́. tamen habet per ſynæreſim. Si uero datiuus ſingularis conſonantem habeat ante ι, aſſumpto σ, ac conſonantibus abiectis, quæ cum ipſo minime audiri poſſunt, datiuum pluralem facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus ſingularis ν, ſolum habeat ante ι, mutato ν, in σ, datiuum pluralem facit: ut πλάτων, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. &, ſi alibi ν ante σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertendum, penultimam datiui pluralis aut parem eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ ſi ſit anceps, & per abiectionem conſonantium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam productam mutari: ut τῷ θόαντι, τοῖς θόᾰσι, θόᾱσι. Si uero breuis fuerit, ε ſcilicet aut ο μικρὸν, ε, quidem aſſumpto ι, in diphthongum producitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero aſſumpto υ, ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & ſimilia, cum in εις deſinant διὰ τῆς ει, διφθόγγου, & imparibus inflectantur ſyllabis, nec habeant genitiuum contractum, a nominatiuo ſingulari datiuum pluralem deducere poſſunt aſſumpto ι, ut χαρίεις, χαρίεισι, & τιμήεις τιμήεισι, ſicut a βασιλεύς, βασιλεῦσι. Poſſunt etiam formari a datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι, et τιμήεισι:

σι: *sicut a* τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. *Quidam tamen non* ἰῶτα, *sed alterum* σ, *addentes* χαρίεσι *dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit: quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam* ν, *consonans huiusmodi datiuis in* ι, *prolatum desinentibus, uocali sequente, ut* τοῖς αἴασιν. *Sed apud poetas etiam consonante sequente additur* ν, *quod quidem metri gratia fit.* Ἰλιάδος ᾱ.

ἐν δέ οἱ ἦτορ Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

& in eodem.

Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν;

Η αἰτιατική, τοὺς αἴαντας. *nam omnis accusatiuus singularis in* α, *desinens, assumpto* σ *accusatiuum pluralem facit.* τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας.

Η κλητική, ὦ αἴαντες, *nominatiuo plurali omnino similis.*

Aduertendũ est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in ας, *desinentia,* διὰ διφθόγγου *enuntiare, ut* τάλαις *pro* τάλας, μέλαις *pro* μέλας, *&* θόαις *pro* θόας: *non tamen* αἴαις *pro* αἴας *dicunt* διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. *At genitiuus nonnunquam* ἀποκοπὴν *patitur* ποιητικῶς *metri gratia, ut* αἴαν *pro* αἴαντος. θόαν *pro* θόαντος. *Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam, hoc est,* ι, *facta communi syllaba præcipue per cæsuram, ut* αἴαντι, δαΐφρονι: *cum regula id corripi postulet. Nonnunquã* κατὰ κρᾶσιν *eandem producit, ut* θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ἰλιάδος. σ̄.

πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. ζωάγρια τίνειν: *sic* μήτιδι.

μή-

μήτιϊ, μήτι. Οδυσ. ν̄. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν, ut ἱδρῶτι, ἱδρῷ. Ιλιάδος ρ̄. τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ ὀδόντεσσι. Accuſatiuus quoque idem patitur, ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδος κ̄. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων, deſinentibus craſim patitur ἀττικῶς, ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μείζω. Nec ſolum accuſatiuus ſingularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, ſed etiam nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, etſi non in ω, ſed in ου, craſim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ, ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. ſic accuſatiuus caſus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo. nam regula eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: id eſt, quòd omnis nominatiuus pluralis in σ, deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum & uocatiuum habet ſibi conſonum, & contemporalem. At in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit craſis, quæ in accuſatiuo ſingulari maſculinorum, ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάντεσσι, & fit a nominatiuo plurali in ες, deſinente, ſiue maſculini generis ſit, ſiue feminini, addita σι, ſyllaba, ut κύνες, κύνεσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero, aut a nominatiuo plurali, extrema in ες, mutata, &

adiuncta σι, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. *uel a genitiuo singulari* ο, *in* ε, *conuerso*, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. *iccirco duplici* σ, *scribitur, nisi metri gratia alterum eijciatur.*

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ο θόας κοινῶς, καὶ θόες αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόανθα. ὦ τόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πληθ. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN ΗΣ, PARISYLLABIS.

Nomina in ης, *desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uere inæqualiter: & quæ æqualiter declinantur, aliqua mittunt genitiuum in* ου, *aliqua in* η, ἔθει δωρικῷ: *ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab ijs, quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in* ου. *Desinentia igitur in* ης, *grauitona spondaica, in* ου *faciunt genitiuum, ut* ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. *Excipiuntur* ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, *fluuij nomen, qui &* τίγρις τίγριδος, *et* τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος. μένδης, μένδητος. *Etiam in* ης, *circunflexa in* ου, *faciunt genitiuum: ut* ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς,

λῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσης, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. *Etiam in* ης, *grauitona a femininis in* η, *desinentibus deriuata, ut* ἡ λέσχη: ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη: ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου: ἡ χαίτη: ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. *Etiam in* δης, *desinentia* πατρωνυμικὰ, ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. *Etiam in* δης, *propria, patronymici formam habentia,* ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. *Etiam in* ης, *desinentia grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, a nominibus in* ος, *deriuata, ut* ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος: ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. *Etiam in* της, *quæ composita non sunt a uerbo* κρατῶ: ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. *In* θης, *quoque desinentia his similia sunt,* ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. *Etiam in* ανης, ινης, ονης, υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης. τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, *sæpe apud poetas.* ὁ κερύνης, τοῦ κερυύου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. *Grauitona quoque in* ης, *desinentia, super duas syllabas habentia ante* ης, *immutabilem quampiam geminatam,* ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. *Excipitur* ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, *(est enim dissyllabum) &* ὁ ἀελλὴς, τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. *Etiam in* ης, *quæ sunt unius generis, & a uerbis composita, ut a* πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. *a* μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. *a* τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρί-

δοτρίβου. a βαίνω, ὁ χοινοβάτης, τοῦ χοινοβάτου.

Monoſyllaba autem in ης, *deſinentia circunflexa, abiecto* σ, *faciunt genitiuum, ut* ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. *Sic* ποδῆς, ποδῆ, *ſolea: quod diſſyllabum eſt. Et de pariſyllabis hactenus.*

DE IN ΗΣ, IMPARISYLLABIS.

D*Eſinentia in* ης, *grauitona iambica a præſenti uerbo deriuata, cuius conſonantem ſeruant, in* τος, *mittunt genitiuum, ut a* λέβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. *a* λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. *a* πένω. ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. *a* πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος. καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. *a* κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. *a* δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος καὶ πύλου. ὁ μωύης, τοῦ μωύητος, καὶ μωύου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος καὶ μέγου. *Etiam in* ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα *in* τος *mittunt genitiuum, ut* ὁ κρὴς κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. *In* ης *quoque deſinentia polyſyllaba, compoſita communia, oxytona, & a uerbis deriuata, per* τος *purum uariantur, et unam ſyllabam præteriti perfecti ſeruant: ut a* βέβληται, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. *a* δέδμηται, ἀδμῆς, ἀδμῆτος. *a* τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, *ſemimortuus. Etiam in* ης, *quæ habent ante* ης *immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam, ut* ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. *Etiam in* ης, *circunflexa, a nominibus in* εις *deriuata,* δαφνῆς, δαφνῆντος,

τος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. *Annotantur etiam hæc quæ in* ης, *desinunt, & in* εντος *mittunt genitiuum: ut* ὁ κλήμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in ης, *quæ per crasim in* ους *faciunt genitiuum.*

Nomina in ῆς, *circunflexa, composita* ἀπὸ τοῦ κλέος, *in* οῦ κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum: ut* ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. *Etiam nomina propria in* ης, *a uerbis composita, in* ους *faciunt genitiuum, ut a* δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. *a* μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. *a* φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. *Etiam in* ης, *a neutris in* ος, *composita, ut a* σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. *a* γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. *a* τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. *& cetera huiusmodi. Excipitur* ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. *&* ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. *Etiam adiectiua in* ης, ὀξύτονα *& grauitona habentia neutrum in* ες, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. *Etiam in* ρης, *dissyllaba*, ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Αρης *uero* ἄρου. *&* ἄρης, ἄρητος. *&* ἄρης, ἄρεος, ἄρους. *&* ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. *Etiam in* ωρης *desinentia, & in* ηρης, *&* ωδης:

& ωδης: ut διώρης, τριήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα, σαφηνὴς, γαληνής. Desinentia quoque in ης, a nominibus in υς, deriuata, ut a βαρὺς, ἀβαρής. ab ὠκὺς, ποδώκης. Hic aduertendum est, nomina in ης, composita a neutris in ος, desinentibus, si sint propria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης: si uero adiectiua, acui: ut δυμενὴς, δυσμενὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς. Deriuata autem, ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita a trisyllabis nominibus in ος, & etiam dissyllabis habentibus η, in penultima, si post eam sequatur consonans: ut a μέγεθος, παμμεγέθης. a κῆτος, μεγακήτης. ab ἦθος, κακοήθης. a μῆκος, ἐπιμήκης. &c. Hoc etiam annotandum est, desinentia in ης, impariter declinata, si per τ, uarientur, eundem habere & nominatiuum et uocatiuum: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum: τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθ. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

De nominibus in ις, in ιος, purum genitiuum facientibus.

Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. *Inuenitur etiam* μάντιδος, διὰ τοῦ δ, *raro tamen: in compositione ue-*

ro frequentiſſime, ut προμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντι, ὀρθομάντιδος. μάντεος *uero proſa oratione frequentius.*

De nominibus in ις, *in* ιος *impurum genitiuum facientibus.*

Ο μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, *ſpecies herbæ.* ὄρνις, ὄρνιθος, *auis. ſed hæc pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt, nomina tam maſculina quàm feminina in* ις *deſinentia, ſiue per* ι, *ſiue per* υ, *facientia genitiuum in* ος *purum, ſi habeant ante* ος δίχρονον, *in* ν *ſolum mittere accuſatiuum: ut* ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. *Hoc idem faciunt &* ὀξύτονα *in* υς, *quanquam ante* ος, δίχρονον *non habeant, ut* ἡδὺς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρὺς, εὐρέος, εὐρύν. *At* εὐρέα, *&* πολέα στρατὸν, *& ſimilia, poetica ſunt. Si uero in* ος, *non purum deſinãt, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint* ὀξύτονα, *in* α *ſolum mittunt accuſatiuum, ut* κρηπὶς, κρηπίδος, κρηπίδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. *Si uero ſint grauitona, non ſolum in* α, *ſed in* ν *faciũt accuſatiuum, ut* χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἐπήλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. *Videntur tamen huiuſmodi nomina, quæ in* δος *mittunt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accuſatiuum, ſed ex diuerſa. declinantur enim* διὰ τοῦ δ, κοινῶς, *ut* πάρις, πάριδος, πάριδι, *unde* πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. *ſubtracto uero* δ, ἰωνικῶς *fit* πάρις, πάριος, *ſicut* ὄφις, ὄφιος. Ιλιάδος γ̄. Αψ

ὀρόων

ὀρόων. πάριος δὲ θοῶς ἐκκλῆρος ὄρουσεν. *unde accusatiuus* πάριν, *qui a nominatiuo fit, sicut* ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. & μῆνις, μήνιος. Οδυσ. γ.

Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

unde accusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. *nam Iones in nominibus desinentibus in* ις, *grauitonis, declinatis* διὰ τοῦ δος, *abijcientes* δ, *proprium faciunt genitiuum, quod non faciunt in* ὀξυτόνοις: *non enim dicunt* ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. *sed horum usus uarius est.*

De nominibus in εις.

Ο τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθ. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

De nominibus in υς.

Ο δρύς. τοῦ δρέος. τῷ δρέϊ, καὶ δρεῖ. τὸν δρέα, καὶ δρήν. ὦ δρῦ κοινῶς, καὶ ὦ δρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δρέε. τοῖν δρέοιν. ὦ δρέε. Πληθ. οἱ δρέες, δρεῖς. τῶν δρέων. τοῖς δρέσι. τοὺς δρέας, δρεῖς. ὦ δρέες, δρεῖς.

Ο νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι, τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in υς, *circunflexa, abiecto* σ, *paribus syllabis declinantur: ut* ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυσῦς. τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. τὸν κλαυσῦν. *quorũ datiuus in* υ, *solũ*

absque ι, desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, et in singulari numero tantũ inflectuntur.

De nominibus in ους.

Ο βοῦς. τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non autem βουός: quoniam desinentia in σ, cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo, exceptis κλεῖς, κλειδός. δαῖς, δαιτός. & παῖς, παιδός. τῷ βοΐ, non autem βοῖ κατὰ συναίρεσιν, sicut λητοΐ, λητοῖ: quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens synæresim non patitur. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκὰ. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος π. ἄλλοι δὲ ῥηνοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, & α, in ου, diphthongum contractis: non autem βῶς, secundum communem regulam, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω μέγα. quandoquidem in huiusmodi contractis casibus propria assignatur regula, quæ est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν, ὦ βόες, βοῦς. hanc eandem regulam paullo ante habes in μείζονες, μείζους, in comparatiuis in ως.

Ο πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

De nominibus in ως.

Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκὰ. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθ. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. Τοὺς ἱδρώτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ

τὰ λοιπά.

Quo in loco aduertendum est, nomina in ως, desinentia oxytona μονοσύλλαβα, *habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc est,* δ, θ, τ, *per* ος *purum uariari: ut* δμὼς, δμωός. θὼς, θωός. τρὼς, τρωός. *Quæ uero nullam dictarum consonantium habent, si sint* ἀπαθῆ, *hoc est, si non patiantur, per* τος *uariari: ut* φὼς, φωτὸς, *uir.* χρὼς, χρωτὸς, *corpus. si autem patiantur, abiecto* σ, *ad similitudinem Atticæ declinationis uariari: ut* ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. *quorum* ὁ ζὼς *acuitur, quanquã ex crasi fiat, quoniam ex accentu graui & acuto non fit circunflexus.*

Ο ἐρὼς, τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυσσ. α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. *nã Attici huiusmodi nomina ad propriã referunt declinationẽ.*

De nominibus in λς.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἅλοιν. ὦ ἅλε. Πληθ. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. *quod in masculino genere sal significat, in feminino uero mare, & in numero singulari tantum declinatur.*

De nominibus in ρς.

Ο μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. *quod nomen tres habet nominatiuos, uidelicet* ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. *abiectis uero duabus*

bus extremis syllabis, ρ tamen ac σ manentibus, fit μάκαρς: *expuncto deinde* σ, *fit* μάκαρ μάκαρος. Οδυσ. ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS IN N. *& in primo in* αν.

Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. Ο deus *Arcadiæ.* πᾶν *uero* παντὸς *neutrum,* ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, *adiectiuum est.*

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πληθ. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

De nominibus in ην.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

De nominibus in ιν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum est, nomina in ιν *desinentia* δικατάληκτα, *hoc est, duarum terminationum appellari, quoniam in* ις, *etiam desinunt:* δελφὶς: *quod & Theodorus asserit, sic inquiens:* δικατάληκτά τε καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥίς. *eadem tamen seruatur declinatio, & ubique* ι *manet productum. excipitur* τὶς, τινός. *quod* ι *habet natura correptum, nec* διακατάληκτον *est.*

De nominibus in υν.

Ο φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπὴν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN ΩN.

Nomina in ων desinentia aut acuuntur, ut ἑλικών: *aut grauantur, ut* πλάτων: *aut circunflectuntur, ut* ποσειδῶν. *Oxytona enim, apposita* ος, *syllaba, faciunt genitiuum: sed in obliquis partim seruant* ω, μέγα, *ut* κοιτὼν, κοιτῶνος: *partim uero uertunt illud in* ο, μικρὸν, *ut* σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. *Grauitona uero, aut adiuncta* ος *syllaba declinantur, nunc seruato* ω, *magno in obliquis, ut* πλάτων, πλάτωνος: *nunc in* ο, *paruum uerso, ut* σώφρων, σώφρονος. *aut per* ντ, ω *magno in* ο *paruum mutato, ut* θεράπων, θεράποντος. *At circunflexa ut plurimum* διὰ τοῦ ντ *declinantur, & in obliquis* ω, *magnum omnino seruant, ut* δημοφῶν, δημοφῶντος. *Sed quia huiusmodi nomina multa & uaria sunt, eundem ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus est: & primum de monosyllabis.*

Monosyllaba in ων *desinentia acuuntur, & apposita* ος, *syllaba declinantur, seruantq.* ω, *magnum in obliquis. ut* πρὼν, πρωνός. κλὼν, κλωνὸς. θὼν, θωνός. χθὼν *uero* χθονὸς, *terra, per* ο, *paruum, quoniam solum feminimum: iccirco ab Herodiano* μόνηρες, *hoc est, unicum,*

ſiue ſolum dicitur.

Deſinentia in ων, *comparatiua, per* ο, *paruum declinantur, ut* κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Deſinentia in ων, *patronymica, per* ω, *magnum uariantur:* πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων *uero* κρονίονος, *apud poetas temporis quantitatem mutauit.* Ιλιάδος ξ.

Ζηνός δ' ὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua quoque in ων, *ſeruant* ω, μέγα: *ut* ζήνων, ζήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deſinentia in ων, *quæ a futuro uerborum deriuantur, per* ο, *paruum inflectuntur:* νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Deſinentia in ων, *iambica, ſiue acuantur ſiue grauentur, ſeruant* ω, μέγα, *ſi ante finalem* ι, *habeant:* τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Deſinentia in ων, *oxytona, feminina ſuper duas ſyllabas, uertunt* ω, *magnum in* ο, *paruum:* λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Nomina gentilia in ων, *grauitona, in obliquis ſeruant* ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. *excipitur* κίκων, κίκονος. *Si uero proprium ſit nomen,* κίκωνος *facit. excipitur etiam* μαλθάων, μαλθάονος.

Deſinentia in ων, *purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per* ο, *paruum in-*

flectun-

flectuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, si ι correptum habeat. Εὐριπίδης. τάτ' ἄςρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Necessario enim quarta sedes iambum habet, qui nō de sede secunda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero productum, ὠρίονος facit. Homerus tamen ὠρίωνα dixit, ι existente longa. Οδυσ. λ̄. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ̄.
ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ων, purum grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per ω, μέγα uariantur: ἀμφιτρύων, ἀμφιτρύωνος.. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ων, & quæ habent ε in penultima, ω, seruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in βων, omnia per ω, μέγα inflectuntur: τρίβων, τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

Desinentia in γων, dissyllaba grauitona, διὰ τȣ̃ ω, μεγάλȣ, uariantur: πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Desinentia in δων, grauitona simplicia, ω, μέγα seruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositū est παρὰ τὸ ὀδὲς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι: πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τȣ̃ δ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur.

Desinentia in θων, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per ω, magnū inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος.

αἴθωνος. σφὼν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων, λάμπωνος. πλέτων, πλέτωνος.

Desinentia in λων, omnia per ω, magnum infle-ctuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in μων, & quæ habent ε ante μ, per ο, μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ, ω, μέγα ser-uant in obliquis: ποταμὼν, ποταμῶνος: χειμὼν, χει-μῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. Si uero μ cum aliqua conso-nante implicitum sit, per ο, paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

Desinentia in νων, ω, μέγα seruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος, quoniam com-paratiuum. annotatur & κανὼν, κανόνος.

Desinentia in ρων, omnia per ω, μέγα uariantur. εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος, proprium nomen. com-paratiuum uero χείρονος facit.

Desinentia in ζων, & quæ alijs non subijciuntur re-gulis, per ω, μέγα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄ-ζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων, comparatiua sunt, & communis generis.

Desinentia in ξων, et quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται. δράξων, δρά-ξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

Desinentia in σων, per ω, μέγα declinantur. γράσ-σων, γράσσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσωνος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertēdum est nomina participialia, etsi sub ali qua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ declinari:

ut

ut χαρναβὼν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ιλιάδος γ̄. οὐκαλέγωντε, καὶ ἀνθήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, βαέθοντος. Neque hoc ignorandum, quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur: ut χάρων, quod quatenus participiale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero desinit in ρων, χάρωνος. sic & δράκων, quatenus habet femininum διὰ τοῦ αινα, per ντ uariatur: δράκων, δράκοντος: quatenus uero in κων, δράκωνος facit.

Desinentia in ων, si in penultima αι diphthongum habuerint, per ω, magnum inflectuntur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Composita in ων, simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀστυγείτων, ἀστυγείτωνος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα, in penultimam retrahunt accentum: ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων: αἰὼν, μακραίων.

Desinentia in ων, circunflexa, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, seruantq. ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀκλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος, & ταῶν, ταῶνος, & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est, ardeo, καὶ ἀττικῶς τυφὼς, τυφῶ. dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφοεὺς, τυφοέως: & τυφάων, τυφάωνος. Inueniuntur etiam apud poetas δημοφόων, & δημοκόων, quæ perfecta sunt eorū quæ sunt δημοφῶν et δημοκῶν.

nam

nam ex ο, & ω μέγα fit crasis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod est ποσειδέων, siue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ων desinentium.

Aduertendum est, desinentia in ων, oxytona, eundem habere nominatiuum et uocatiuum: ut ὁ ἐλαιὼν, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικὼν. Similiter circunflexa, ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero a genitiuo formant suum uocatiuum, abiecta finali syllaba: ut τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in ον facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. at Aeoles corripiunt ω, in uocatiuo casu omnium nominum in ων, desinentium: ut ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

Παραδείγματα.

Ο ἑλικὼν. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα, ὦ ἑλικών. Δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθ. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπὴν, ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ᾽ ἀποκοπὴν. ὦ ἄπολλον.

Terminata

TERMINATA IN Ξ. Ψ. ET Ρ.

Nomina in ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. *Excipitur* ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *quod* η, *in* ε, *uertit: ut* κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. *Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in* ξ, *consonantes secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis, hoc est,* γ, κ, χ: *ut* ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. *& datiuum pluralem in* ξ *mittunt. Desinentia uero in* ψ, *consonantes primæ coniugationis seruant, uidelicet* β, π, φ: *ut* ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. *& datiuum pluralem in* ψι, *mittunt, de quibus paullo post.*

Παραδείγματα.

Ο ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πληθ. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ο κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ο ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτήναντο. *Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est,* ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος *factum esse,* παρεμπτώσει τοῦ τ. *& quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet,* χ, *in propriam tenuem,* κ *scilicet, mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum* ἄνακος *esse,*

eſſe, διὰ τοῦ κ, *ſed ut a nominatiuo proprij nominis, hoc eſt,* ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου *differat, interpoſitum eſt* τ, *& ſic* ἄνακτος *factum eſt.*

Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

Ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

Ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA IN ρ.

Ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκὰ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δάερ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρὶ. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκὰ. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ὁ πατὴρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρὸς. τῷ πατέρι, καὶ πατρὶ. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ. Hom. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum eſt, ex nominibus in ηρ *exeuntibus, quædam pati ſyncopam in omnibus obliquis, niſi quid prohibeat: ſicut eſt* ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρὸς.

δρὸς. ἀνρὸς tamen esse debuerat, sed ν ante ρ neque in comprehensione, neque in distinctione locum habet: in comprehensione, quoniam immutabilis præcedere non potest aliam immutabilem in eadem syllaba comprehensam, nisi μν, ut μνᾶ, μνῆμα: in distinctionè uero, quoniam ρ, non uult aliam habere consonantem iuxta se, præter alterum ρ, ut ἄῤῥωστος. ideo interpositum est δ, & ἀνδρὸς factum est. Cuius accusatiuus singularis est ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus: sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis, quorum genitiuus dissyllabus in ος desinit. in iis enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauatur, ut βοὸς, βόα. διὸς, δία. sic ἀνδρὸς, ἄνδρα. tanquam dissyllabum faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis, nisi quid obstet, ut dictum est. nam non dicimus in accusatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum est, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus est τῆς πάτρας. Demosthenes περὶ στεφάνου, Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, hoc est, patriæ gratia. Etiam ex huiusmodi nominibus quattuor annotantur, hoc est, σωτὴρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ, accentu etiam in penultimam retracto: quoniam desinentia in ρ, supra unam syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralem

lem proprium faciunt, hoc eſt, ἀνὴρ, ἀνδράσι. *&* πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ, *datiuis ſingularibus,* τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ προσθέσει τῆς σι. *Inuenitur etiam* ἄνδρεσσι, *a nominatiuo plurali* ἄνδρες, *adiuncta* σι *ſyllaba.* Οδυσσείας λ̄. Δωτίνην τελέσω, πομπὴ δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει.

Ο φθεὶρ. τοῦ φθειρὸς. τῷ φθειρὶ. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

Ο μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. *Declinatur etiam,* ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. *&c.*

Ιλιάδος ᾱ. τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ο ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτορ.

Ο ἰχὼρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Deſinentia in ωρ, ὀξύτονα, *ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, & grauitona, etiam habentia* λ *ante* ω, *in obliquis ſeruant* ω, μέγα: *ut* φὼρ, φωρός. ἰχὼρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. *Cetera uero mutant* ω, μέγα *in* ο, μικρὸν, *ut* ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. *Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.*

TERMINATA IN Ψ.

Deſinentia in ψ, *aut* β, *habent in obliquis aut* π, *aut* φ, *ut ſupra dictum eſt: ſed uniuerſaliter per* π, *uariantur, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ut* ὤψ, ὠπὸς. κύκλωψ, κύκλωπος. *Quattuor inueniuntur monoſyllaba, quæ per* β, *inflectuntur:* φὰψ, φαβός. φλὲψ, φλεβὸς. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. *& diſſyllaba totidem,* ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος.

χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. *Tria uero* διὰ τοῦ φ, κώιψ, κώιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατῆλιφος. *At compoſita* ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β, *inflectuntur*, παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. *Aduertendum autem eſt, nomina in* οψ *ſuper unam ſyllabam per* ο, μικρὸν *ſcribi:* αἴθιοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. *Annotantur* κύκλωψ, μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Παραδείγματα.

Ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθ. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

Ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus femininis.

F*emininorum nominum octo ſunt litteræ finales*, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ.

Deſinentia in α, *&* *in* η, *feminina æquiſyllabica, ſecundæ ſunt declinationis ſimplicium. Quæ uero in* ω, *deſinunt, quartæ ſunt declinationis contractorum, & in* ους κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum, de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus, & primo de ijs, quæ in* ν *deſinunt.*

In ν.

Feminina in αν, *aut in* εν, *non inueniuntur, ſed in* ην, ιν, υν, *&* ων.

Deſinentia in ην, *feminina, adiecta* ος, *ſyllaba faciunt genitiuum, ſeruantq.* η *in obliquis: ut* τροιζὴν,

προιζῆνος. σειρὴν, σειρῆνος. *excipitur* φρὴν, φρενὸς. *eo quòd monoſyllabum eſt. Inuenitur autem & γλὴν indeclinabile*, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρήν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρὴν. Δυϊκά. τὰ σειρῆνε. τοῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πληθ. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Η φρὴν. τῆς φρενὸς. τῇ φρενὶ. τὴν φρένα. ὦ φρὴν.

Deſinentia in ιν, διικατάληκτα *ſimplicia, acuunt extremam, & adiectione* ος, *faciunt genitiuum, ſeruantq́. ubique* ι, *productum, ſicut & maſculina: ut* σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. *dicuntur autem* διικατάληκτα, *quòd nunc in* ν, *nunc in* σ *deſinunt, ut ſupra dictum eſt.*

Η σαλαμὶν, καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμίς. *& alia ſimiliter.*

Deſinentia in ῡν, *feminina pauca ſunt, & appoſita* ος, *faciunt genitiuum, ſeruantq́. in obliquis* υ, *productum, quemadmodum & maſculina.*

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων, *deſinentia feminina aut grauantur, ut* τρήρων, μήκων: *aut acuuntur, ut* τρυγὼν, ἀηδὼν: *nunquam autem circunflectuntur.*

Deſinentia in ων, *grauitona, appoſita* ος, *ſyllaba, ac etiam* ω, *magno ſeruato, genitiuum faciunt, ut* μήκων, μήκωνος. *Similiter & urbium nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue grauitoua, ut* πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος.

δῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρώτων, κρώτωνος. λακεδαίμων uero ſeruans ſimplicis declinationem, λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος.

Deſinentia in ων, ὀξύτονα, & quæ non ſint urbium nomina, uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρὸν, ut τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & ⅂υφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος.

Etiam iu δων, nomina urbium, & quæ habent η, in penultima uertunt ω μέγα in ο, μικρὸν: ἰσηδὼν, ἰσηδόνος. ἀσπηδὼν, ἀσπηδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His ſimilia ſunt & ἑρμηὼν, ἑρμηόνος. ϐιὼν, ϐιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοοσὼν, ὀλοοσόνος. poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt, ut metri neceſſitas exigit.

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκὰ. τὰ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθ. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. &c.

DE NOMINIBVS FEM. IN ξ.

Deſinentia in αξ, feminina ſimplicia, polyſyllaba, per κ declinantur, ac extremam corripiunt, unde circunflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παραδείγμα.

Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκὰ. τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πληθ. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Η γυύαιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, a nominatiuo γυύαιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γυύαι ἀπὸ τοῦ γυύαιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.

Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχὸς, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

De terminatis in ρ.

Η Δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκὰ. τὼ χεῖρε *maſculino genere, non autem* τὰ χεῖρε. (*ſimiliter &* τὼ γυναῖκε, *&* τὼ πόλιε, *& alia multa priſcorum more*) ταῖν χεροῖν, *ut plurimum, abiecto* ι τῆς ει διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τάς χεῖρας. ὦ χεῖρες. *Inuenitur etiam apud poetas* ἡ χείρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

Η μήτηρ.

Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα solum: (quoniam si μῆτρα diceretur, coincideret cum hoc nomine ἡ μῆτρα, τῆς μήτρας, quod matricem significat) ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι, sicut πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.

Η δημήτηρ. τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι. καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρὶ. τὴν γαστέρα solum. ὦ γαστήρ.

In ωρ, non inueniuntur quæ sint feminini generis solum, sed communis: ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντα μάτωρ, τοῦ καὶ τῆς πανταμάτορος.

DE TERMINATIS IN Σ.

Η Τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμιστος πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμιστι: & in aliis casibus similiter.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν

δύο ιι, εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτιϊ, καὶ μήτι.

Οδυσσείας ν. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννυῦ κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.

Desinentia in ως, *feminina & communia, siue* βαρύτονα *sint, siue* περισπώμενα, *siue* προπαροξύτονα *Attica, in* ω *faciunt genitiuum*, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. ἡ ἥως, τῆς ἥω. ὁ καὶ ἡ δύσκερως, τοῦ καὶ τῆς δύσκερω. *Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur.*

Duo inueniuntur feminina in ως, *oxytona, quæ in* ους *faciunt genitiuum per synæresim.* ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. *Horum tres accusatiui adnotantur absque* ν, τὴν ἕω, κέω, κῶ.

Η λαίλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.

Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

N*eutrorum nominũ sex sunt litteræ finales*, α, ι, υ, ν, ρ, σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η, *uero &* ο, μικρὸν, *et* ω, μέγα *etsi in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt, cũ huiusmodi nomina*

nomina apocopen patiantur.

In η, ut τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδος χ.

Κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν.

uel, ut quibusdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἰωνικῶς. Κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον: quod Doricum est. Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. ἁπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον. Quidam uero τὸ κάρα, τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι declinant. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος. Apollonius Argon. 4. ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Ὀδυσσείας ο.

Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

Etiam ἡ καρὴ, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος.

Ἄρτεμι, σήν τε καρὴν ὤμοσα, σόν δε βίον.

Etiam ἡ κρὰς, τῆς κρατός. Ὀδυσσείας ι.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσείας χ.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Eustathius ἐν τῷ μ τῆς Ὀδυσσείας, an sit masculini generis, an feminini, ubi dicit: φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρῴροιο. sic enim legit ipse. Κόϊντος autem in undecimo, feminino genere indubitanter usus est. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια. Inuenitur etiam κράατι. Ὀδυσσείας χ.

Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα in plurali. Ἰλιάδος τ.

Ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

ὅ ἐςι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα Apcllonius Argonauticῶn quarto:

Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐςεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc ſatis.

In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abie-ᴄto ν, ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο. quæ cum in ν, etiam deſinere inueniantur, ut τοιοῦτον, τοσοῦτον: non erit ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν, ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

De neutris in α.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τὸ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον eſt, ſicut & maſculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia ſunt, τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Αλιφα uero, & λίπα, & ὗφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, etſi in α deſinant, non tamen eſt propria eorum terminatio, quoniam ἀποκοπὴν patiuntur: eorum uero perfecta ſunt, ἄλιφαρ, λιπαρὸν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum eſt. Γάλαξ tamen non dicimus, cum nullum neutrū in ξ, deſinat, quanquam eius obliqui in uſu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος. ſic et νίφα, ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

De neutris in ι.

In ι, deſinens unum ſolum inuenitur, quod græcum ſit, τὸ μέλι: et uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος.

τος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. *Similiter & ab eo composita* τὸ οἰνομέλι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ις, desinentium, seruant declinationem: τίς, τινός: τί, τινός. ὁ καὶ ἡ δίχαρις, δίχάριτος: τὸ δίχαρι, τοῦ δίχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος: τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. *& alia similia.*

Σίνηπι *uero, &* πέπερι, *&* κόμι, *&* κινάβαρι, *& alia huiusmodi barbara sunt, uariãtur tamen* διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. *Quæ cum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur.* κρὶ *uero, &* ἄλφι, *&* ἔρι, *&* τρόφι, *apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt* τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. *quare* ι, *non est propria eorum terminatio, et sic indeclinabilia sunt.*

De neutris in υ.

Desinentia in υ, *per* ος, *purũ declinantur:* τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. *Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato* υ, *in* ε, *declinantur:* τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος, *cuius masculinum est* ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. *femininum* ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etsi per εος, *inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur, sicut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *sicut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γουνῶν. καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γουνας. τοῦ γουνατος. τῷ γουνατι. τὸ γουνας. ὦ γουνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσι τοῦ υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. *sicut* τὸ γουνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ, *desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur, ut* ὁ δρὺς, τοῦ δρέος: τὸ δρὺ, τοῦ δρέος. ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος: τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. *Illud uero Hesiodi* ἐν ἔργοις, Γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν *fit per apocopen*.

Neutra in αν, εν, ουν, ην, &c.

Neutra in αν *desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequũtur*: ὁ πᾶς, τοῦ παντός: τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος: τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. *Eodé modo & participia in* αν *desinentia*, ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

In εν *quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum*: ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος: τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος: τὸ τέρεν, τοῦ

τέρενος

τέρενος. *Sic & participia* ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Etiam in ουν, *desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia:* ὁ δίπους, τοῦ δίποδος: τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος: τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Participia quoque in υν, *hoc idem faciunt:* ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ον, *partim sunt tertiæ declinationis simpliciũ, partim quintæ, de quibus satis dictũ est lib. 3.*

Neutra in ων, *quæ productionem patiũtur, a neutris communibus in* ον *desinentibus, Atticorum more in* ω *mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur,* τὸ ἀνώγεων, τοῦ ἀνώγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. *Participia uero contracta imparibus syllabis declinantur,* τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ.

Neutra in αρ, *semper grauitona sunt: quæ si sint dissyllaba, et penultimã habeant natura longam, per* τ *uariantur: ut* τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμα, ἥματος. *si breuẽ,* διὰ τοῦ ρ, *ut* ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄκαρ, ἄκαρος. ὄναρ *uero* ἄκλιτον. *Annotantur* στέαρ, *quod* στέατος *facit, et* φρέαρ, φρέατος. *quorũ etsi penultima breuis est, non tamẽ uariantur* διὰ τοῦ ρ. *sed sciendũ est, prius fuisse* στεῖαρ & φρεῖαρ, *penultima natura lõga, unde* στείατος & φρείατος. *in quibus licet sit abiectũ* ι *ex diphthongo, non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heteroclita sunt.*

Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ *uariantur: ut* ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitari

Dubitari poſſet hoc in loco, cur ρ, cum immutabile ſit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non ſit ſeruatum: ſi uero heteroclita, cur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, huiuſmodi nomina indubitato eſſe heteroclita, cum proprij eorum recti in ας, *deſinant, ut* τὸ δέλεας, τὸ ἧπας, τὸ φρέας, *& alia. ſed quoniam hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſubijcere, quanquam in heteroclitis hoc inuſitatum ſit.*

Deſinentia in αρ, *ſi habeant* ω, *in penultima, indeclinabilia ſunt: ut* μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρώς. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ σέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Deſinentia in ηρ, *pauca ſunt, & per craſim fiunt a nominibus in* αρ, *deſinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum: ut* τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In υρ, *unum tantum, ideoq.* μονῦρες *ab Herodiano nuncupatur, & appoſitione* ος, *facit genitiuum: ut* τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. *Producit enim* υ, *in nominatiuo, ſed in obliquis illud corripit.*

Deſinentia in ορ, *pauca ſunt: ut* ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κάλορ*: quæ per* ο, μικρὸν *declinantur:* ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κάλορος.

In ωρ, *neutra, appoſita* ος, *ſyllaba faciunt genitiuum, & in obliquis ſeruant* ω, μέγα. τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκὼρ, τοῦ σκάτος, τῷ σκάτι, *heteroclitum eſt.* σκὰς *enim* σκατὸς *facit, &* σκὼρ, σκωρός. *Etiam* ὕδωρ, ὕδατος. *non* ὕδωρος *facit. &* ὕδας, ὕδατος. *Declinatur etiam* τὸ ὕδος. τοῦ

ὕδεος

ὕδεος. τοῦ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. Hesiodus, γαῖα ὕδει φύρειν.

Neutra in ας purum, & in ρας.

Neutra in ας *purum & correptum, & in* ρας, *in* τος *mittunt genitiuum* κοινῶς, *& in* αος, ἰωνικῶς, *& in* ως, ἀττικῶς: *ut* κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. *de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.*

In λας, *uero desinentia, in* ατος *faciunt genitiuũ.* τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσιπέλας. τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. *Quæ uero aliam habent consonantem ante* ας, *indeclinabilia sunt:* τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας *uero* ἔθει ἰωνικῷ *declinatur,* τοῦ δέπαος, τῷ δέπαϊ. *Apollonius Argonauticõn tertio:*

Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Ὀδυσσ. γ. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, Χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, *neutrum unũ inuenitur,* τὸ σταῖς, τοῦ σταιτός.

Desinentia in ες, *adiectiua declinationem masculinorum sequuntur: ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενὲς *uero id est, unius generis, unum tantum,* τὸ κωνοσακές, ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ος, *unius tantum sunt generis, & grauitona, patiunturq. synæresim: ut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. *Sed de his in prima declinatione cõtractorũ dicetur.* ὄφελος *uero, et* ἦδος *indeclinabilia sunt.*

Neu-

Neutra in ως, duo inueniūtur circunflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, a quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. Sciendum eſt autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. nam quæ patiuntur, perfectorum ſeruant declinationē: illorum autē genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάους ἀπὸ τῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τῦ ἄεος. Sed primum καθ᾽ ὑπέρθεσιν fit φόας, ὄας, quorum genitiui ſunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiuſmodi genitiuos, hoc eſt, φωτὸς, & ὠτὸς, non a perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per craſim fieri: quoniam eorum penultima circunflectenda eſſet, quandoquidem acutus et grauis concurrentes, accentum faciunt circunflexū: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος: ſed potius a nominatiuis monoſyllabis, φῶς ſcilicet & ὦς, deduci. iccirco huiuſmodi obliqui extremam acuunt, tanquam diſſyllabi perfecti, non autem contracti ſecundum regulæ præceptionem, quæ eſt: πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλημμένη ὀξυνέται, χηνὸς, ζηνὸς, φωτός. φῶς uero, quod uirum ſignificat, maſculini generis eſt, & acutum habet accentum: quoniam non per ſynæreſim fit, ſed a uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur. utrunque tamen per τ, declinatur, ſeruatq́. ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φῶς τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc eſt, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν, id eſt, cum lumen ſignificat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum eſt.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile,

nabile, hoc est, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit. est etiam οὖας, οὔατος.

F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
LIBER QVINTVS.
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΙΡΗΜΕΝΩΝ.

NOMINVM *aliqua sunt* ἀπαθῆ, *hoc est, perfecta & simplicia, cum neque synæresim patiantur, neque crasim: quorum (ut dictum est) quinque sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero* ἐμπαθῆ, *hoc est, affecta, & ea sunt quæ synæresim patiuntur, siue crasim. Differt autem synæresis a crasi, quoniam synæresis est contractio duarum uocalium: quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur: ut* δημοσθένεϊ, δημοσθένει*: ex* ε *enim &* ι *fit* ει *diphthongus. Crasis uero est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ, ut* δημοσθένεα, δημοσθένη*: aut altera illarum, ut* δημοσθένεος, δημοσθένους. *Vbi sciendum est, præcedente uocali longa, quantacunque sit sequens, nunquam ex eis fieri synæresim, ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit: fieri autem aut ex duabus breuibus. aut ex breui et longa, et semper in longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresim pro crasi accepisse: quandoquidem sæpius altera pro altera ponitur, hoc est*

synæ-

ſynæreſis pro craſi. nam ſynæreſis, quatenus a craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui raro fit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοθένεϊ, δημοθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ κρᾶσιν frequenter, atque in diphthongum ſemper impropriam: ut νηρηΐδες, νηρῇδες, κρεάοιν, κρεῷν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At ceteræ contractiones, quæ in ijs declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſim fiunt omnes, & ex præcedente uocali breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipſis declinationibus liquido apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphthongo: aut altera uocalis ipſius diphthongi, hoc eſt, ſubiunctiua, κατὰ ἔκθλιψιν omnino abijcitur, ut δημοθενέοιν, δημοθενοῖν: πλακόεις, πλακοῦς: aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν, ut κρεάοιν, κρεῷν: quoniam in eadẽ ſyllaba non poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. nam ſynæreſim & craſim ex duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgo creditur: etiam ſi forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex quauis uocali ſequẽte. Prius enim ſubiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt atterẽda, certe

ſubiunctiua communiter expungenda eſt, ut appendix, & omnibus præpoſitiuis uocalibus communis, ac ſubiecta: dein ex uocali relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis, fit ſynæreſis ſiue craſis, ut ἐμοὶ ὑποδυνει, ἐμȣ̃ποδυνει: καὶ ἐγὼ, κἀγὼ. *nec amplius reſumitur* ι, *in diphthongum, cũ id ſemel ex præcedente diphthongo eliſa ſit. Sed de ijs habebis in tractatu* περὶ παθῶν *Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione* δημοθενέοιν, *primum abijcitur* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, *quæ quidem eſt ſubinnctiua uocalis diphthongi, deinde uero ex* ε *&* ο *fit craſis iterum in* οι, *ut* δημοθενοῖν. *quoniã omnem datiuum dualem in diphthongum* διὰ τȣ̃ ι, *ſiue propriam ſiue impropriam deſinere neceſſe eſt: cũ alias* ε, *&* ο, *in* ȣ, *diphthongum per communem regulam contrahantur, ut* ποιέομαι, ποιȣ̃μαι. *Quare fatendum eſt, regulas generales pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere.* δημοθένεας *enim in* ει, *diphthongum, contractum facit,* δημοθένεις: *quamuis* ε, *&* α, *per communem regulam, nunc in* α, *nunc in* η, *contrahantur. Sed* βόας, βȣ̃ς, ο *ſcilicet &* α *in* ȣ, *diphthongum contractis, non autem* βῶς, προπῆ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα *ſecundum communem regulam: quandoquidem huiuſmodi accuſatiui peculiarem ſibi uendicant regulam, quæ eſt:* πᾶσα δ᾽ θεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγȣσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικὴν: *hoc eſt, omnis nominatiuus pluralis in* σ *deſinens, & ſynæreſim patiens circa finem,*

nem, accuſatiuum habet ſibi conſonum & contemporalem, & uocatiuum: ut δημοσθένεες, νεις: & δημοσθένεας, δημοσθένης. βόες, βοῦς: & βόας, βοῦς. & ſic de alijs, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre diſſentienti, Apollonius enim ſynæreſeos eſſe ſpeciem uel apparentiam, non autem re ſynæreſim putat. quod ut etiam concedamus, aliunde tamẽ eam formari neceſſe eſt. In alia uero dictione, hoc eſt, κρεάοιν, ſoluta prius οι, diphthongo, α, & ο, in ω monophthongum κατὰ κρᾶσιν contrahuntur. Dein ex ω magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diphthongus impropria: ut κρεῷν. quod & ipſe Emanuel affirmat, dicens: τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

Contractorum diuiſio.

Contractorum nomina aliqua ſunt, quæ per omnes caſus ſynæreſes ſuſcipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur: et pariſyllaba ſunt, ut νόος, νοῦς: νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς: ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impariſyllaba ſunt, qualia ſunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque impariſyllaba ſunt, ut βασιλεὺς, αἰδὼς, βοῦς, βότρυς, ἡδύς. Sed quoniam huiuſmodi nomina uarias patiuntur ſynæreſes, uarias quoque declinationes habere neceſſe eſt. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, a quinta ſcilicet ſimplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibuſdam quæ ſunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum ſint impariſyllaba, et lin-

linguarum proprietatem suscipiant, συνῃρημένα, hoc est, contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quàm ab alijs iunioribus tradita sunt: quoniam non ea solum, quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

Prima declinatio nominum contractorum.

PRIMA *igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, femininorum, & communiũ in ης, neutrorum uero in ες desinentium adiectiuorũ, & in ος substantiuorum. quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος, existens, in ους facit contractũ κατὰ κρᾶσιν: & datiuus in ει, diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis, secundum linguarum uarietatem apud poetas, inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est, ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν, in genitiuo singulari contrahi in ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in ευ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ω̄. τῆς Ὀδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ἰλιάδος θ̄. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα συγεροῦ ἀΐδαο. Trifariam enim ε, & ο, contrahuntur, hoc est, in ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν: in ει, ἀττικῶς, δέον, δεῖν: & in ευ, δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accusatiuo, non solum in η, sed etiam in α, synæresim fieri. nam quandocunque ante ε, & α, aliqua inuenitur consonans, tunc solum in*

η, fit ſynæreſis : ut τὸν δυσσεβέα, δυσσεβῆ : τὸν δυγενέα, δυγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præceſſerit, non ſolum in η, ſed in α quoque fit ſynæreſis : ut τὸν δυφυέα, δυφυῆ, καὶ δυφυᾶ. nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis eſt, ſciendū hoc per ſyncopam metri gratia factum eſſe. Ἰλιάδ. β΄. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus proprijs in ης, habentibus genitiuum in ους, κατὰ κρᾶσιν, a nominatiuo ſingulari faciunt accuſatiuum in ην, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ν : ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam ſynæreſis in duali numero, non ſolum in η, ſed in ει, in neutris nominibus, rariſſime tamen : ut τὼ σκέλεε, σκέλει : τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam annotandum eſt : accuſatiuum pluralem maſculini generis & feminini a nominatiuo eiuſdem numeri fieri, extremo ε in α conuerſo : ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem ſuſcipit ſynæreſim : quanquam ε, & α, in η, communiter contrahuntur, & in α productum.

Eſt enim regula, quam ſupra etiam poſuimus, quòd omnis nominatiuus pluralis in σ deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum habet ſibi conſonum ac contemporalem, & uocatiuum : & ſic tres caſus plurales, maſculini generis et feminini eandem ſortiuntur ſynæreſim : ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres caſus pluralis numeri in η, faciunt contractum : ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα,

ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & *similia, quæ in* α *correptum desinunt.* Ιλιάδος ῑ.

Τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, ἄει δε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Apollonius in Argonauticis.

Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημοσθένες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθ. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. *De nominibus in* ης *desinentibus, quæ a* κλέος *componuntur.*

Nomina in ης *desinentia, a* κλέος *composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem, quam &* δημοσθένης: *ut* ὁ δυσκλεὴς, τοῦ δυσκλεέος, δυσκλεοῦς. τῷ δυσκλεέϊ, δυσκλεεῖ. *si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.*

Ο ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλένος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ,

κλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ, Πληθ. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

De ſecunda declinatione contractorum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in* ις, *maſculinorum & femininorum, & in* ι, *neutrorum. quorum genitiuus* διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. *Huius autem declinationis, quæ etiam eſt* τῶν πολυπαθῶν, *una tantum ſynæreſis eſt propria, hoc eſt,* ι, *productum: quoniam præcedente* ι, *ſequente uero quauis uocali, ſemper in* ι *fit ſynæreſis. Eodem autem*

*tem ι, conuerſo in ε, ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt ſynære-
ſes quæ ſunt in prima declinatione. Sed aduertendũ,
nominatiuum & uocatiuum dualis numeri huius de-
clinationis non pati ſynæreſim* κοινῶς. *nam præceden
te ι, & ſequente quauis uocali, fit ſynæreſis in ι, ut
dictum eſt: & ſic dicendum eſſet* ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πό-
λι. σινήπιε, σινήπι. *Sed his aduerſatur regula quadã
dualis numeri propria, quòd nominatiuus dualis ni-
hil habet finale, niſi* α, ε, η, *&* ω. *propterea non ha-
bet* ι, ἀνεκφώνητον, *hoc eſt, non prolatum. Multo igi
tur minus* ἐκφωνούμενον, *hoc eſt, prolatum.* ὄφεε *ue-
ro* ἰωνικῶς *Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati,
& hanc adducit regulam:* ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνι-
κῶν οὐσυναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν
δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται, *hoc eſt, quorumcun-
que genitiuus ſingularium non contrahitur, horum
neque nominatiuus & accuſatiuus dualium ſynære-
ſim ſuſcipiunt. Apud Theodoſium tamen, & alios
ueteres grammaticos ſic inuenimus,* ὄφεε, ὄφη, ὡς δη-
μοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας
τῶν δυϊκῶν εἰς η, κιρνᾶται: ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πλη-
θυντικῶν εἰς τὴν ει, δίφθογγον. *Hoc quoque annotan-
dum, genitiuum ſingularem etiam in* ηος *deſinere,*
διὰ τοῦ η, ποιητικῶς: πόληος. Οδυσσ. α̅. Νηῦς δέ μοι ἥ
δ᾽ ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος. *quod & in alijs caſi-
bus & numeris ſeruatũ eſt. In datiuo,* Ιλιάδος γ̅. Πα
τρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. *In accu
ſatiuo* Κοΐντος, ὡς οἵ γ᾽ ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα
φεῦγον. *Et Heſiodus* ἐν ἀσπίδι. Ος θήβης κρήδεμνον ἔχει

ῥύεταί τε πόληα. *In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis*, Σχεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. *In accusatiuo plurali idem Orpheus*. Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας Απιδος. *Et Homerus* Οδυσ. θ. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ο ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθ. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὄφεων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. τοὺς ὄφιας, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Η πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, πόλη ἀττικῶς, πόληε ποιητικῶς. ταῖν πολίοιν κοινῶς, πολέοιν ἰωνικῶς, πόλεων ἀττικῶς. ὦ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, καὶ πόλη ἀττικῶς, καὶ πόληε ποιητικῶς. Πληθ. αἱ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες ἰωνικῶς, καὶ πόλεις ἀττικῶς, καὶ πόληες ποιητικῶς. τῶν πολίων κοινῶς, καὶ πολέων ἰωνικῶς, καὶ πόλεων ἀττικῶς.

κῶς, καὶ πολήων ποιητικῶς. ταῖς πόλισι κοινῶς, καὶ πόλεσι ἰωνικῶς, καὶ πόλησι, καί πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις κοινῶς, καὶ πόλεας πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόληας ποητικῶς. ὦ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

De tertia declinatione contractorum in εὺς.

TERTIA *declinatio contractorum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *unam tantum habet terminationem in* εὺς, *masculinorum nominum: quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος, *fit* κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. *Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quoniam ex* ε *præcedente semper fiunt, & uocali sequente.*

Sed sciendum est, nomina in εὺς *desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba,* ὀξύνεσθαι κοινῶς: *ut* ὀδυσσεὺς, ἀχιλλεὺς, ζεὺς, φεὺς ὁ διόνυσος, δνεὺς *nomen urbis:* αἰολικῶς *uero* βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. *Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in* εὺς, *diuersos habere genitiuos: ut* ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Οδυσσείας ω. ὀδυσσεῦς δὲ λαθὼν κύσε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος.

Nec

Nec patitur ſynæreſim, niſi ε purum ante ως, forte inueniatur, ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεὺς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accuſatiuus quoque horum uarius eſt, ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος deſinens, accuſatiuum ſingularem in α habere debet ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, hoc eſt, eiuſdem temporis, & toni, ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo ſingulari mutant ο, μικρὸν, in ω, μέγα, ut βασιλέως, πηλέως accuſatiuum quoque in α, productum faciunt, ut ὁμόχρονος ſit proprio genitiuo, βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καίμην δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in ως contractum, in α ſolum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accuſatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα, δῶρες uero βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & caſtigatis codicibus inueni Ἰλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ἰλιάδος ο.

μηκιστῆ δ' ἕλε πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ, ut quidam legunt, neque μηκιστὴν pro μηκιστέα. Vel ut Euſtathio placet, κατ' ἀποκοπὴν: hæc enim ſunt eius uerba: τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τῆ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo εε in η contrahuntur, ut

Theodosio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ *sicut* δημοσθένεε, δημοσθένη, *&* ὄφεε, ὄφη. *Etiam annotandum, duo* εε, *in nominatiuo plurali in* ει *diphthongum semper contrahi in nominibus proprijs: in appellatiuis uero in* ει *diphthongum* κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, *& in* η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεῦς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος, καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

De quarta declinatione contractorum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *duas habet terminationes in* ω, *& in* ως, *femininorum tantum, quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus in* οος, *existens*,

existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο, & sequente uocali fiunt, sic ordinantur, οο, ου, οϊ, οι, οα, ω. Aduertendum est hoc in loco, nomina huius declinationis in ω desinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθὼ, ἐρατὼ, κλειώ. Similiter & quæ in ως desinunt, ut ἠὼς, αἰδώς. Patiuntur autẽ synæresim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est, in genitiuo, datiuo, & accusatiuo: cetera uero omnia tertiam sequuntur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nominũ in ω desinentium uario modo inuenitur, secundum uarios idiomatum usus. nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero & communis lingua, λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. at Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes σ nominatiuo casui, propriũ faciunt genitiuum: ἡ λητὼ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ, τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in οι omnibus idiomatis est communis. Sed accusatiui uarius est usus. soli enim Aeoles addentes ν nominatiuo casui, proprium faciunt accusatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφὼν: Iones uero in ουν, τὴν λητοῦν, τὴν σαπφοῦν: at communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accẽtu acuto super extremam, licet ex crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quod omnis casus eundem sonum habens, siue litteraturam cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα: sic ἡ λητὼ, τὴν λητὼ, τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum est, Eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ

da-

datiuus ſingularis circunflectitur: ſed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur. Additum eſt, & idiomatis, quoniam βασιλεῦς nominatiuus ſingularis κοινῶς ȧcuitur, & βασιλεῦς genitiuus ſingularis δωρικῶς circunflectitur. Accuſatiuns uero nominum in ως exeuntium circunflectitur: quoniam non eundem ſonum, ſiue litteraturam habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiá non ſolum in οι deſinere inuenitur apud poetas, ſed etiam in ω, Atticorú more. Apollonius in principio tertij Argonauticῶn. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ, πάρα θ' ἵςασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in οι, a nominatiuo ſingulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ ι, λητοῖ. Quo in loco quæri poteſt, cur uocatiuus femininorum nominum in ω, deſinentiú, plures habet uocales proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητικὴ? Reſpondetur, quòd genitiuus in ους deſinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες: τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. Huius gratia correptum eſt ω, magnum in ο, paruum: ſed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in ο breue deſinens, quæ ſuper unam ſyllabam ſit, acuatur, ut ἐκεῖνο, ἀλλοῖο, exceptis αὐτὸ, ὑπὸ, ἀπὸ: aſſumpſit ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus eſt, quoniá datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Παράδειγμα.

Ἡ λητὼ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῇ λητόϊ, καὶ λητοῖ κοινῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοιῶ ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ κοινῶς, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητοὺς. ὦ λητοί.

De quinta declinatione contractorum in ας purum & in ρας.

Q V I N T A *declinatio contractorum nominum* τῶν πολυπαθῶν, *duas habet terminationes in* ας, *purum, &* ρας, *neutrorum nominum, quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, *& in* αος ἰωνικῶς *subtracto* τ, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *Synæreses autem huius declinationis duæ sunt,* α, *productum, &* ω μέγα: *præcedente enim* α, *&* ο, *utcunque sequente, semper fit synæresis in* ω, *quod quidem solis genitiuis euenit: sequente uero quauis alia uocali* ι *in* α, *productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum* κρέαϊ, κρέᾳ. *nonnunquam apud poetas ipsum* α, *non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur.* Ὀδυσσεί-ας μ̄. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκὰ. τὼ κρέατε κοινῶς, καὶ κρέαε ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς καὶ τὰ λοιπὰ, *sicut in tractatu simplicium, libro primo.*

De

De quibusdam extra ordinem synæresiatis.

QVAEDAM *præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab ijs quæ supra commemorata sunt: quæ quidem iccirco separatim locanda censuimus, quia nullam suprædictarum declinationum sequuntur.*

Η ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰί. τὴν ὄϊδα ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν οἴων, καὶ οἰῶν. ταῖς ὄϊσι, καὶ οἴεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. *Vbi aduertendum est, genitiuum singularem* οἰὸς, *& datiuum* οἰὶ, *extremam acuere, tanquam a nominatiuo monosyllabo* οἶς, *non autem a genitiuo perfecto* ὄϊος, *& datiuo* ὄϊι: *quoniam eorum penultima circunflectenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admittit sicut* φῶς, φωτός. *&* ὦς, ὠτός. *Inuenitur etiam* ὄϊς *in genere masculino apud Homerum* Ιλιάδος ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. *& in eodem,* ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς σφάξε. *& in plurali,* Ιλιάδος δ. πολλοί δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. *quod & Latini ueteres usurparunt, unum ouem dicentes. Sic* φθόϊς, φθοῖς. *&* φθόϊδες, φθοῖς. *&* φθόϊδας, φθοῖς.

Ο πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν, καὶ πλακοῦ ποιητικῶς.

Ο σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν, καὶ σιμοῦ ποιητικῶς.

Υἷϊς quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquam in nominatiuo syngulari, & uocatiuo. quoniam si in ijs fieret sinæresis, inueniretur cousonans post υι, diphthongum: ut υἷις, υἷς, quod communi regulæ aduersatur. nam post υι, diphthongum nunquam sequitur consonans, sed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α, ut υἱΐσι, υἱάσι.

Ὁ υἷϊς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐϊ, υἷϊ. τὸν υἱΐα, υἷα, ὦ υἷϊς. Δυϊκὰ. τὼ υἱΐε, υἷε. τοῖν υἱΐοιν, υἱοιν. ὦ υἱΐε, υἷε. Πληθ. οἱ υἱΐες, υἷες. τῶν υἱΐων, υἱων. τοῖς υἱΐσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱΐας, υἷας. ὦ υἱΐες, υἷες. καὶ ἄλλως.

Ὁ υἱεύς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱεῖ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦς, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ, sicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ὁ ζεύς. τοῦ διὸς. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦς. καὶ ὁ ζὴν. τοῦ ζηνὸς. τῷ ζηνὶ. τὸν ζῆνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis Græcis uarijs ac diuersis modis appellatum fuisse, ut ex antiquorum fragmentis colligere potui.

Dictus est ζεὺς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεὺς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ, & βδεὺς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres comicos, τροπῇ τοῦ σ εἰς β: unde illud, ὦ βδεῦ δέσποτα. Dictus est autem ζὰν, ζανὸς, ἀπὸ τοῦ ζῆν, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoque inuenitur, unde accusatiuus ζὴν, παρ' Ἐπιχάρμῳ. ζήν τε, &c. τροπῇ τοῦ

σ εἰς

σ, εἰς ν, ſicut ποδὴς, ποδήν. & ἑρμῆς, ἑρμὴν, καὶ παρὰ τῷ τῆς δρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίωμαι δρύοπα ζῆν Παῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζῆς, ὡς ζῆν, ζάν. Dictus eſt etiam δὶς, διὰ τοῦ ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoque ἀπὸ τοῦ ζῆν, καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς, ὡς παρὰ κορίννῃ, δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. Et ſic decem inueniuntur nominatiui uidelicet ζεὺς, δεὺς, βδεὺς, ζὴν, ζὰν, ζῆς, ζὰς, δὶς, δὴν, δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nomiuatiui ζεὺς, hoc eſt, διὸς dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: non enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci poſſe uidetur. quidam uolunt a nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari: ſed ijs aduerſatur Herodianus, inquiens: Nomina in ις, monoſyllaba, ι, uolunt habere productum: & id quoque in genitiuo ſeruare, excepto τὶς, τινὸς: διὸς, uero ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur eſſe deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent, quod Bæotorum eſt proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam eſt δέος, ubi mutato ε, in ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος. hoc magis quidem conſentaneum eſt. Quid uero de accuſatiuo ζὴν dicendum eſt? quo caſu Homerus ter in Iliade uſus eſt: loci quidem hi ſunt, Ιλιάδ. θ. Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν δρύοπα ζῆν, Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο. Et Ιλιάδος. ξ. Η φῇς ὡς τρώεσσιν ἀρηγέμεν δρύοπα ζῆν, Ως ἡρακλῆος πέρι. Et Ιλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ, τῶδ' οὐ λάθον δρύοπα ζῆν, Ες πεδίον προφανέντε.

φανέντε. Quo in loco dicendum ne ζῆν accuſatiunm imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ ζῆς? Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopé fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abijciendam fuiſſe, hoc eſt, να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimam ſyllabam abſque ν, relinquendá fuiſſe. Si uero apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abijciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illam eandem iungendam eſſe uocali, ſiue diphthongo dictionis ſequentis: ut τοῦτο ἐμὸν, τοῦτ' ἐμόν: κατὰ ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis uerſibus ν, quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζῆν, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principiam, ut liquido putet. Et ſic ſcribendum eſt, δρύοπα ζῆ Ν'αὐτοῦ. & in ſecundo, δρύοπα ζῆ Ν'ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, δρύοπα ζῆ Ν' ἐς πεδίον. Quòd ſi hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit, qui aſſerunt ζῆν, integrum ac perfectum eſſe accuſatiuum a nominatiuo ζῆς, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ζῆντε, & ζῆν παῦσαι, in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, cum poſt ν, nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans: neque apocopen, cum extrema ſyllaba integre non ſit expuncta. Sed ſuper hoc ſatis.

Duo

Duo nomina feminina ſolum inueniuntur in αυς, *exeuntia circunflexa, & per* ος *purum declinata: quorum quidem uaria inflexio talis eſt.*

Η ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναὶ, καὶ νηί. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθ. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρηΰς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραὶ, καὶ γρηί. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρηΰ. Δυϊκά. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθ. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρήεσσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

De accidentibus nomini.

Nomini accidunt quinque prius dicta, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. *Quorum & genus abuſiue aliquod commune, et aliquod promiſcuum erit. maſculino enim ſoli articulo ſubiunctum maſculinum erit, feminino autem ſolum femininum, neutro neutrum, ambobus & maſculino et feminino commune erit, alterutro autem ambo genera ſignificans, promiſcuū: ut* ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών. *Species autē alia primitiua, ut* λόγος: *alia deriuatiua, ut* λόγιος. *Deriuatiuorum autem ſeptem maxime ſunt ſpecies,* συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκορι-

στικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. hoc eſt, comparatiuum, ſuperlatiuum, patronymicum, diminutiuum, poſſeſſiuum, denominatiuum, & uerbale.

De comparatiuis, & ſuperlatiuis.

Comparatiui & ſuperlatiui formationes ita ſe habent. nomina adiectiua trium generum in ος, *deſinentia, mutatione* σ, *in* τ, *& adiectione* ερος, *comparatiua fiunt, ut* ἔνδοξος, ἐνδοξότερος: *aſſumptione autem* ατος, *ſuperlatiua, ut* ἐνδοξότατος. *Excipitur* καλὸς, *&* κακὸς, *& alia quædam:* καλλίων *enim,* κάλλιστος, *&* κακίων, κάκιστος. βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, βέλτιστος, ἄριστος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων, μείων, ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥᾴων, ῥᾷστος. *& hæc anomala ſunt.*

Si autem in ης, *poſitiuum deſinens per* εος, *declinetur, a neutro in* ες, *aſſumptione* τερος, *fiunt comparatiua,* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ ἀσεβὴς, τὸ ἀσεβές, ἀσεβέστερος: *aſſumptione autem* τατος, *ſuperlatiua* ἀληθέστατος, ἀσεβέστατος.

Si autem in υς, *deſinat poſitiuum, commune trium generum, a neutro ſimiliter fiunt,* βραχὺς, βραχὺ, βραχύτερος, βραχύτατος: *præter* ἡδὺς, πολὺς, ταχὺς, ἡδίων, ἥδιστος: *&* πλείων, πλεῖστος: *&* ταχίων, τάχιστος. *Quamuis & hæc formari poſſunt adiectione* τερος, *&* τατος, *excepto* πολὺς. ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. *Ex his igitur quæ deſinunt in* υς, *aliqua faciunt ſimplex comparatiuum & ſuperlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut* εὐρὺς. εὐρύτερος *enim &* εὐρύτατος *ſolum. Duplex autem, ut* ἡδὺς, *&* γλυκὺς, *&* ὠκὺς. *hæc enim non ſolum in* τερος, *& in* τατος,

ſed

sed in ων, *&* *in* ϛος, *ut* ἡδίων, ἥδιϛος. γλυκίων, γλύκιϛος. ὠκίων, ὤκιϛος. *His autem similia sunt* αἰσχρὸς *&* ἐχθρός. αἰχίων *enim* αἴχιϛος, *&* ἐχθίων ἔχθιϛος. *Si au tem* βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων *prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nam ab ijs, quæ sunt* βραχὺς, *&* βραδὺς, *fit comparatiuum* βραχύτερος, βραχίων, *&* βράσσων: βραδύτερος, βραδίων, *&* βράσσων. *nam utrunque po sitiuum idem habet comparatiuum in* σων, *quo Hom. in secunda significatione manifeste usus est*, Ιλιάδ. ψ.

Αλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐϛι βραδύτερος νόος. *Et a* ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, Ιλιάδ. ν.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et a παχὺς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Οδυσ. ζ.

Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαῦα

Μείζονα τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων *quoque ab eo quod est* γλυκὺς, *Aristopha. usus est, ut* γλύσσονα σῦκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. *Et ab eo quod est* ἐλαχὺς *fit* ἐλαχύτερος, *&* ἐλαχίων, *&* ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος, *unde superlatiuum* ἐλάχιϛος. *Vbi attendendum est, comparatiua in* ων, *desinentia dissyllaba, diphthongum habere in penultima, ut* μείων, πλείων, χείρων: *polysyllaba uero* ἰῶτα *monophthongum, ut* βελτίων, καλλίων, ταχίων. *Excipiuntur* ἀμείνων, ἀρείων, χερείων, *quæ in penultima diphthongum habent.*

Quæ autem in aliquam aliam desinunt terminationem,

tionem, in ἔστερος, & ἔστατος formant comparatiua et ſuperlatiua: ut σώφρων, σώφρονος: σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος: χαριέστερος, χαριέστατος. ἄνους uero ἀνούστερος, & ἀνούστατος facit abſque ε.

Non ſolum autē a nominibus comparatiua fiunt, ſed a uerbis quoque, ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs, ut ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος. A præpoſitionibus autem, ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbijs, ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος deſinunt, ſi ante ο, ſyllabam breuē habeant, per ω, μέγα, ſcribuntur, ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος: excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longam uel natura uel poſitione, per ο, μικρὸν, πρᾶος, πραότερος, πραότατος.

Conſtructio eorum.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo ſingulari adiungitur, necnon & plurali, ſi res comparata, & cui comparatur, diuerſi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος καὶ τῶν τρώων. Quòd ſi eiuſdem fuerint generis, genitiuo tantum ſingulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. nam ſi eiuſdem generis ſint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum, qui comparatur, ſe quoque ipſum in ea re, quæ uenit in comparationem, ſuperare. iungitur etiam datiuo ſignificanti exceſſum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem poſtulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάν-

τῶν

των τῶν ποιητῶν. *nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.*

De patronymicis.

P*Atronymicum nomen est, quod a proprijs tantummodo patrũ nominibus deriuatur, & filium significat: ut* πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱὸς, *hoc est, Achilles: iccirco superfluum est patronymico addere* τὸ υἱὸς, *quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit* Ιλιάδος λ. Αἴας δὲ τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον, Πριαμίδην νόθον υἱόν. *scire debemus, poetam non ad patronymicum* πριαμίδην, *sed ad* νόθον *retulisse, ut a legitimis discerneret.*

Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab ijs solum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, *hoc est, Achilles Aeaci nepos.* δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, *hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim, & Aeacus, & Dardanus, ex Ioue nati sunt.*

Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque a patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua: ut φωκυλίδης, θουκυδίδης, φυλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεὺς, ἀρισείδης. *& similia.*

Patronymica masculina.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud femininum. Masculini quidem tres sunt formæ, εις. δης.

 κοινῶς

κοινῶς, ut κρονίδης. εἰς ων, ἰωνικῶς, ut κρονίων. εἰς αδιος, αἰολικῶς, ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιτ͂ακὸς τοῦ ὕῤῥα υἱός. ὕῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit, Pittacus uero eius filius, ex ſeptem ſapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quattuor ſunt: uocales duæ, α ſcilicet & ι, ut ἰφιτάδης πελοπίδης: diphthongi uero totidem, ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem patronymicum maſculinum a genitiuo ſingulari, in ος, deſinente, ſiue in ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, ſiue in ους, κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης, conuerſa: ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in ου, deſinat genitiuus, a nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι, in penultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. quòd ſi ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymicum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fuerint declinationis, omnino in αδης exit patronymicum, ut βορέας, βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου ἱπποτάδης. Vbi ſciendum eſt, patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuum ſuperare: ſi uero ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut ει, diphthongum, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut οι, ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ιλιάδος ν̄. Οἱ δ' ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Οδυσ. δ̄. Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοίδη ἐτεωνεῦ.

Sunt

Sunt quæ duarum ſyllabarum ſyncopam patiuntur, ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης, ἰδομενεὺς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ιλιάδος ν̄. Δευκαλίδη πῆ τ᾽ ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης. *id eſt, Sol Hyperionis filius,* Οδυσσ. μ̄. Ηελίου τ᾽ αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκη δ᾽ ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ τροπῇ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς, *fit* ὑπεριονίων: *ſicut* ἀτρείδης, ἀτρείων: *&* πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίωνος. Οδυσσείας ᾱ.

Νήπιοι οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν *ſcilicet duarum ſyllabarum: ut* ἰαπετιονίδης, ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. *cuius primitiuum eſt* ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. *Apollonius Argonauticῶn tertio,* ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Patronymica feminina.

Feminini quoque patronymici tres ſunt terminationes, ας *ſcilicet,* ις, *&* νη. *Quæ in* ας, *& in* ις, *deſinunt, a proprijs maſculinis fiunt, ſubtracta* δη, *extremæ ſyllabæ, ut* βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. *Quæ uero in* νη, *deſinunt, ſi a primitiuis habentibus* ι, *in penultima fiant,* ω, μέγα *habent ante* νη, *ut* ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ιλ. ξ̄.

Οὐ δ᾽ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.

Si autem non habuerint ι, *in* ινη, *patronymicum formant: ut* ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ιλιάδος ε̄. Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ,

ὠκεα-

ὠκεανίνη. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ηελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Πηρσηΐς.

δ'ῆνος, δ'ήνου, δ'ηνίνη. Ιλιάδος ι.

Κούρη μαρπίσσης καλλισφύρου δ'ηνίνης.

Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquam a matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi a Ioue (ut dictum est) originem traxerint: quod illum quidẽ in utroque opere, ὀδυσσείας *scilicet &* ἰλιάδος*, uidemus constantissime seruare. Sed quid de* μολίονε *censendum? qua dictione usus est Homerus ipse cum de Cteato, & Euryto loqueretur.* Ιλιάδος λ. καὶ νύκεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. *nam hi duo re uera Neptuni fuerunt filij, & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, a quo* ἀκτορίωνες *dicti sunt, hoc est, Actoris filij. Sed de Molione dicendum est, non patronymicum a matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuum nomen,* ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦ*, hoc est, bellicosos: sic enim in uetustissimis codicibus legimus interpretatum,* ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. *In hymnis tamen, qui quidem an eiusdem poetæ sint, ambigitur,* λητοΐδης *usus est, sicut et alij poetæ, præsertim epigrammatarij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse* εἰς ἑρμῆν, Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας. *& in eodem hymno.* Λητοΐδου ὑπὸ χερσίν δ' ἐκ προθύροιο περήσειν. λητοΐδης *enim dictus est Apollo a Latona matre, quæ græce* λητὼ *dicta est, a cuius genitiuo perfecto, uidelicet* λητόος*, patronymicum est formatum, extrema in* ίδης *uersa,* λητοΐδης.

Patronymica

Patronymica masculina primæ sunt declinationis, ut πριαμίδης, πριαμίδου. *Feminina uero quintæ, ut* πριαμὶς, πριαμίδος.

De diminutiuis.

Diminutiua & a proprijs, & ab appellatiuis formantur, ut a ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ ἀπὸ μηνόδωρος, μηνᾶς. *Appianus enim Menodorum uocat Cn. Pompeij libertum, quem Latini Mená. Ab eo autem quod est* ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. *Formæ autem masculinorum sex: in* ων, *diminutiuum duarum syllabarum,* βάκχων, ὁ βακχυλίδης. *In* ων, *terminans penultimam:* μωρίων, ὁ μωρός. *In* αξ, ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. *In* ας, ζηνᾶς, μητρᾶς. *In* κος, ἀνθρωπίσκος. *In* λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. *Femininorũ auté tres: in* ων, *ut* ὕφων, ἡ ὑφηλή. *In* ις, θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. *In* κη, παιδίσκη, ἡ παῖς. *Neutrorũ aũt una forma in* ον, μειρακίλλιον, γερόντιον.

De possessiuis.

Possessiua autem a proprijs, et ab appellatiuis deducuntur: & ab ijs quæ desinunt in ευς, *terminantur in* ειον, νηλεῦς, νηλέως, νήλειον. *sed nõ ab his solis. ná ab eo quod est* ἄνθρωπος, *fit* ἀνθρώπειον. *Desinentia in* κος, *& in* ωδες, *ueniunt ab ijs quæ desinunt in* ος, λόγος, λογικὸς. *sed non ab his solis, nam a* βασιλεὺς, βασιλικὸν. *et a* δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοπονησιακὸς. *Potest tamé et hic grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non sit in usu. ut enim ab eo quod est* ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, *et* ἀνθρώπειον. *sic ab eo quod est* ὅμηρος, ὁμηρικὸν, *&* ὁμήρειον*: & ab*

eo

eo quòd est πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nónulli autem appellant οἰκειωματικὰ possessiua ea, quæ a loco denominatiue dicuntur: ut ὀράνιος, ἀπὸ τοῦ ὀρανοῦ, & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse: aut enim οἰκειωματικῶς, hoc est domestice, ut ὀράνιον: aut συνεκφαντικῶς, hoc est, professiue, ut γραμματικὸν: aut μετουσιαστικῶς, id est, per communicationem materiæ, ut λιθῶδες.

De denominatiuis.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species, & licet ab unoquoque nomine denominare, masculinum quidem in ων, ut φίλος, φίλων: femininum autem in οτης, unius generis, ut φιλότης: neutrum uero in ιον, et omnino in ον, trium generum, ut φίλιον, φιλικὸν. Nō simpliciter autem trium generum, sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶδες, & πήλιον, & ἀνθηρὸν, omnino secundum formationem specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrū species tria suscipiant genera: quia desinentia in ον, neutra, non omnino communia sunt trium generum. ζωΐφιον igitur, & μειρακίλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis sunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam specierum, ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς: in patronymico autem in δης.

De

De uerbalibus.

V Erbalia (ut in uniuersum dicam) a passiuo præterito fiunt, uidelicet a prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. *Feminina autem in* ις, *a secunda persona, ut* λέλυσαι, λύσις, λέλεξαι, λέξις. *Desinentia autem in* τος, *communia trium generum, a tertia,* ἤκουσαι, ἀκουστός. *Et præterea appellatiua in* ηριον, *ut* πέποται, ποτήριον.

Est præter ea, quæ dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quæ a composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι,
id est, de speciebus nomini subiectis.

P Ræter memoratas deriuatorum species, quæ (ut diximus) septem maxime sunt, inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, *hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet* κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικὸν. *hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictũ, quasi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocũ, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitũ,* rela-

relatiuum ſiue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehenſiuum, factitiuum, generale, ſpeciale, ordinale, numerale, materiale, abſolutum, temporale, & locale.

Κύριον igitur eſt, quod propriā cuiuſque rei ſubſtantiam et qualitatē ſignificat, et unius tātū generis eſt. maſculini ſcilicet uel feminini, ut πλάτων, πηνελόπη.

Προσηγορικὸν, hoc eſt, appellatiuum dicitur, quod communem ſubſtantiam & qualitatem ſignificat, ut ut ἄνθρωπος. Appellatiuorum autem quæcunque ſignificant animalia communia, duum generum plerunque ſunt: non nulla tamen ſunt promiſcua.

Επίθετον autem eſt, quod in proprijs uel appellatiuis æquiuoce poſitum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq. accipitur: ab anima, a corpore, & ab ijs quæ extra ſunt. Ab anima quidem, ut σώφρων, ἀκόλαστος, id eſt, modeſtus, & immodeſtus. A corpore, ut ταχὺς, βραδὺς, id eſt, uelox, tardus. Ab ijs quæ ſunt extrinſecus, ut πλούσιος, πένης, id eſt, diues, pauper. Et eſt trium generū, ſi proprie ſit adiectiuum, ut σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. ſi uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuum accipitur, ut εὐεργέτης, & πολίτης, & ſimilia, duū generum communia ſunt. tale autem eſt τρήρων columba. Ιλιάδ. ψ̄. Υψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. id eſt, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ιλιάδ. χ̄. Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. hoc eſt timidum leporem.

Πρός τι ἔχον, quod quidem dialectici correlatiuum appellant, eſt, quod aliquid refert, ita quidem ut ſi-

ne

ne eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc eſt, pater & filius, dominus & ſeruus. correlatiua enim ob id ſunt, quòd nec pater quis eſſe poteſt ſi filium non habeat, nec dominus ſi ſine ſeruo ſit, & econuerſo. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, ſeruus appellatur.

Ὡς πρός τι ἔχον, ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωὴ. quaſi ad aliquid dictum iccirco eſt, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neque ex illo denominationem accipit, ut dies, nox. nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit, quod illi adhærebat. quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt.

Ὁμώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuoce ponitur. In proprijs quidem, ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ ὀϊλέως. hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt, æquiuocatione, communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In appellatiuis autem, ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενὴς, id eſt, mus marinus, & mus terreſtris: ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant, differentia autem maris et terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idē ſignificat, ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη: enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. nam συνώνυμον Latine uniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem, quod a Priſciano agnomē appellatur, eſt quod ab aliquo euentu ſiue accidente alicui ſo-

ſolet imponi: ut τισάμενος *filius Oreſtis, &* μεγαπένθης *Menelai filius. nam cum Oreſtes ulciſceretur Clytemneſtram matrem, quæ Agamemnonem patrem ſuum occiderat, euenit ut ei naſceretur filius quem* τισάμενον *appellauit,* ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, *quod eſt ulciſci.* Μεγαπένθης *quoque & ipſe ab accidente ſimili dictus eſt: nam cum propter raptam Helenã Menelai uxorem tota Græcia in maximo luctu eſſet, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius naſceretur, qui* μεγαπένθης, *id eſt, in magno luctu natus, dictus eſt.*

Διώνυμον, *eſt cum duo propria nomina alicui imponuntur, ut* πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. *Differt autem* διώνυμον τοῦ συνωνύμου: *quoniam* διώνυμον *de proprijs nominibus dicitur, ut* νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος *Achillis filius:* Συνώνυμον *uero de appellatiuis tantum:* ἦτορ, καρδία, *id eſt, cor:* ἄορ, ξίφος, *id eſt, enſis.*

Ἐπώνυμον *autem eſt, quod proprio nomini in una & eadem ſubſtantia, tanquam proprium eius adiectiuum, iungitur, ut* τερπικέραυνος ζεὺς, φοῖβος ἀπόλλων, ἐννοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον *tamen ab adiectiuo nomine differt: quoniam* ἐπώνυμον *proprijs tantum nominibus adiungitur, &, quod uni competit, alijs iungi non licet.* ἐννοσίγαιος *enim ſoli Neptuno cõuenit, iccirco pro illo ponitur, & uice proprij nominis fungitur, uniusq. tantum generis eſt.* Ἰλιάδος θ̄. Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὖδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. *Quemadmodum & illud de Mercurio,* Ἰλιάδος β̄.

Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ.
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Vbi & illud sciendum est, quandocunque duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, *alterum illorũ proprij nominis uicem gerere, quemadmodum in præcedentibus uersibus,* διάκτορος ἀργειφόντης, *&* ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. *Nomen uero adiectiuum & proprijs nominibus & appellatiuis indifferenter adiungitur, et per se positum nec proprij nominis uicem gerit nec appellatiui, nec ullo modo absque ijs subsistere potest, & communiter trium est generum. Differt etiam* ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, *quoniam* ἐπώνυμον *conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. nam* ποσειδῶν, *ipse est &* ἐνοσίχθων: *& contra* ἐνοσίχθων, *ipse est &* ποσειδῶν. *Sic &* φοῖβος ἀπόλλων, *&* τερπικέραυνος ζεὺς, *&* παλλὰς *siue* ἀθηνᾶ, ὀβριμοπάτρη. *hoc est, Pallas fortem patrem habens.* διώνυμα *uero non conuertuntur, nam etsi* σκάμανδρος *ipse est &* ξάνθος, ξάνθος *tamen non omnino conuertitur, cum plures Xanthi sint, & diuersa significent: nam fluuius etiam Lyciæ, & proprium philosophi nomen. Sic &* πάρις *&* ἀλέξανδρος, *cum plures Alexandri fuerint. Sic et* νεοπτόλεμος *et* πύῤῥος, *cum plures* πύῤῥοι *fuerint. nam & Epirotarum rex* πύῤῥος *est appellatus.*

Ἐθνικὸν *proprie est quod gentem significat, ut* γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας: φρὺξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. *Improprie uero trifariam dicitur,* ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, *hoc est a regione, ab urbe, & a rege.*

Ερωτηματικὸν, ὃ καὶ πὐσικὸν, hoc est, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, est quod cum interrogatione profertur, & est commune trium generum, ut τὶς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autem uel secundum substantiam, ut τὶς, quis: uel secundum quale, ut ποῖος, qualis: uel secundum locum, ut ποδαπὸς, cuias.

Αόριστον, hoc est, infinitum, interrogatiuo est contrarium, & id commune est trium generum, & singula a singulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο, ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος.

Αναφορικὸν autem quod relatiuum dicitur, est quod similitudinem significat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæsitæ, ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Περιληπτικὸν autem, quod Priscianus collectiuum appellat, est quod in singulari numero multitudinem significat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba, & unius tantum generis est.

Επιμεριζόμενον, hoc est, diuiduum, siue partitiuũ, quattuor accipitur modis. Aut enim unum ex duobus, ut ἕτερος, alter. Aut duo per unum, ut ἑκάτερος, uterque, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc est, alter uestrum legit, et uterque uestrum discit. Aut unum ex multis, ut ἄλλος, alius. Aut multi per unum, ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται, id est, alius uestrũ cantat, & quilibet uestrum oblectatur.

Περιεκτι-

Περιεκτικὸν, *hoc eſt comprehenſiuum eſt quod in ſe ipſo comprehendit aliquid contentum, ut* δαφνὼν, *lauretum, quòd plures contineat lauros:* ἀμπελὼν, *uinetum, quòd plures in ſe uites comprehendat, & unius tantum generis eſt.*

Πεποιημένον *autem, quod a proprietate ſonorum, per imitationem dicitur, ut* φλοισβὸς, *aquarum ſonitus.* ῥοῖζος, *ſibilus cum ſtridore.*

Γενικὸν, *eſt quod in plures ſpecies diuidi poteſt, ut* ζῶον, φυτὸν, *animal, planta. nam* ζῶον, *commune eſt ad* ἄνθρωπον, ἵππον, *&* λέοντα. φυτὸν *uero ad omnes plantas,* ἄμπελον, *&* ἐλαῖον, *& ſimilia.*

Εἰδικὸν *autem eſt, quod ex genere diuiditur, ut* ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. Ελαῖα, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικὸν, *ordinale eſt, quod ordinem ſignificat, et eſt trium generum, ut* πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Αριθμητικὸν, *eſt quod numerum ſignificat, ut* εἷς, δύο, τρεῖς.

Μετουσιαστικὸν, *eſt quod de alicuius ſubſtantia participat, ut* πύρινος, *igneus.* δρυΐνος, *quernus. Subſtantialia autem ſiuemateríalia ab his ſolum fiunt, quæ ſimilium quidem ſunt partium.* πῦρ *enim &* δρῦς, *&* ὀστοῦν, *&* σὰρξ, *hoc eſt, ignis, quercus, os, & caro, ſunt ſimilium partium, quoniã quælibet pars ignis, eſt ignis, & quælibet pars carnis, eſt caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in* ινον, *ut* πήλινον, *aut in* ωδες, *ut* πηλῶδες, *cenoſum. Eorum tamen, quæ ſunt ex metallis, propria eſt terminatio*

in εον, *& in* ουν, κατὰ κρᾶσιν, *ut* χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν. *quæ quidem* κεράμεον *secutum est.*

Ἀπολελυμένον *autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet: nam* θεὸς, σοφία, παίδευσις, πεπρωμένη, λόγος, *& similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud, cum omnes aliæ species aut cum aliis aut ex aliis intelligantur, & hac de caussa* ἀπολελυμένα, *id est, absoluta uocantur.*

Χρονικὸν *autem est, quod tempus ostendit, ut* μὴν, ἔτος, *mensis, annus.*

Τοπικὸν *est quod locum significat, ut* πλήσιος *propinquus.* δέξιος, *dexter.* ἀριστερὸς, *sinister.*

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

P Ημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον *&c. hoc est, uerbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem siue passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus orationis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum & nominum. uerbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres, ut* λέγω, λέγεις, λέγει: *suscipit autem personas & numeros.*

meros. *Actionem uel passionem significat. Actioné, ut* τύπτω: *passionem, ut* τύπτομαι. *Accidunt autem uerbo,* ἔγκλισις, γένος ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία: *de quibus tametsi supe rioribus in libris disputatum est, ab re non erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.*

Modus uerbi.

Εγκλισις igitur: *id est, affectus, est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, et similia. Sciendum autem, antiquos* ἐγκλίσεις *&* διαθέσεις *communiter* διαθέσεις *nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, & animi quidé appellauisse* ἐγκλίσεις, *id est, inclinationes, corporis uero* διαθέσεις, *id est, dispositiones, ut* ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, *hoc est, cogitare, uerberare,* ἔγκλισιν *appellant, in quod animus inclinat:* τὸ δὲ ἐνεργῆσαι, καὶ τύψαι, *hoc est, agere & uerberare,* διάθεσιν. Διαθέσεις *autem tres sunt,* ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, *id est, actio, passio, & medietas.* ἐνέργεια, *ut* τύπτω: πάθος, *ut* τύπτομαι. μεσότης *autem, quæ interdum actionem significat, interdum passionem: actionem, ut* γράφομαί σε: *passionem, ut* γράφομαι ὑπό σου. *Et aliqua sunt, quæ neque actionem, neque passionem significant, &* οὐδέτερα *appellantur, hoc est, neutra, ut* ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. *Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera,* αὐτοενεργητικὸν, *hoc est, per se actiuum, ut* μάχομαι, *pugno,* καὶ αὐτοπαθητικὸν, *hoc est, per se passiuum, ut* πάσχω, *patior.*

De coniugatione.

Σ

Υζυγία δὲ ἐϛι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις, hoc eſt, coniugatio autem eſt conſequens uerborum declinatio, quæ ſic appellata eſt per translationem ſumptam ab ijs animalibus, quæ ſub idem iugum mittuntur. ut enim illa parem faciunt curſum, ſic & hæc, quæcunque ſub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem. unde rationabiliter græce συζυγία appellata eſt ex σὺν præpoſitione & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγὸς, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγὸς, quod iugum ſignificat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam ſub unum exiſtens iugum, & hoc ualet ipſa in uerbo, quod character in nominibus, diuerſas enim uoces ſub unum motum agit. Et quemadmodum dicimus, nomina maſculina in ος deſinentia ſic declinamus, & ſpondaica terminata in ης: ſic eodem modo & in uerbis dicimus, quæcunque uerba per β, π, φ, enuntiantur, ſecundum thema ſic declinamus. Si enim inuicem cõiungit uerba omnia, unum & conſequentem inuicem motum facit. Conſequés enim uerborum declinatio eſt, priuatim unamquanque coniugationẽ conuenienter ſibi et conſequenter declinari. Verborũ autẽ coniugationes tredecim ſunt, ſex grauitonorum, quæ in ω, μέγα grauitonum deſinunt: tres circunflexorũ, quæ & ipſæ in ω, μέγα, ſed circunflexum finiunt: quattuor in μι: tot enim ſunt uerborum terminationes. hoc eſt, ω, grauitonũ, ut τύπτω. ῶ, circunflexum, ut ποιῶ. & μι, ut τίθημι.

Sed cum ita sit, quoniam patet quare circunflexa ita sint appellata & terminata in μι, latet autem plerosque cur grauitona sint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id ostendendum esse putaui.

Grauitona igitur sunt dicta eo, quòd habent accentum grauem super extremam syllabam, a qua omnis ratio accentus pendet, quòd etiam nomen ipsum declarat. nam grauitonum dictum est ex eo quod est βαρὺς, quod idem est quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam neque circunflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitato habet potestate, si non actu, hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est, omnes syllabas, quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circunflexum, siue sequantur. ob quam rem syllabicus accentus appellatur: cum alij duo proprij nuncupentur, ut in accentuum tractatu dictum est.

De prima coniugatione.

PRIMA *igitur grauitonorum coniugatio formatur per primam consonantem β, ante ω, μέγα. Et quoniam β, media est inter π, & φ, effertur prima coniugatio granitonorum per β, uel π, uel φ, ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiuæ sint tres, (proprie enim συζυγία, hoc est, coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc assumit τ, ex tertia coniugatione, fitq. πτ: Et quod reliquum est,*

prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari a quattuor, hoc eſt, β, uel π, uel φ, uel πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ abundat, non alia conſonans, quia (ut progredientes uidebimus) præſens analogiam habet cum genitiuo: et quia innatum eſt τ abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui τ abundat in præſenti. Ob hanc autem cauſſam π, in prima coniugatione, & rurſus κ, in ſecunda, quia eodē modo ipſæ tenues ſunt, ſicut & τ. Eſt autem regula, quòd tenues tenuibus præcedant, & craſſæ craſſis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc eſt, per comprehēſionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ habet ante ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

De ſecunda coniugatione.

SECVNDA *coniugatio grauitonorum per ſecundam conſonantem, hoc eſt, γ, effertur. Et quia γ, media eſt inter κ, & χ, ſecunda coniugatio grauitonorū enuntiatur per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus coniugatio ſtare nequit: propterea aſſumit τ, ex tertia coniugatione, & ita inueuitur enuntiari per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum futurum ξ habet ante ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.*

De tertia coniugatione.

TERTIA *autem coniugatio grauitonorum per*

tertiam est consonantem, hoc est, δ. Et quia media est δ inter θ, & τ, propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ, uel θ, uel τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod est propriũ coniugationis seruari, (quoniam additum est eam efferri per tres consonantes, quod non est proprium cõiugationis: nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quòd duo agat) iccirco auctores nõ nulli diligenter perscrutati, fecerunt tertiam grauitonorum coniugationem carere terminatione τοῦ τ, et per solum δ, uel θ, enuntiari, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω enim, quod Atticum est, ἀνύω dicunt. T autem omnino raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauitonorum, ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborum per σ, enũtiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. et præteritum per κ, ut ἦκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipienda sunt, ut uerborum coniugationes aliæ sint quadrigarum instar, aliæ bigarum: quandoquidẽ coniugatio inde mihi dici posse uidetur, quòd uno posito themate, puta λείβω, si declinandum aliud uerbum sit eiusdem inflexionis & naturæ, puta γράφω, quasi compar equus sub idem iugum mittatur, atque ita totis spatijs eodem cursu, pariq. contentione uterque ferri cogatur. Neque tamen aliorum inuenta uelim improbare, sed ijs potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingenijs pro mentis quisque suæ captu laborauerunt.

De quarta coniugatione.

QVARTA *coniugatio grauitonorum per quartam*

tam consonantem, uidelicet ζ, effertur. Et quoniam ζ, non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replendam, nec potuit aliam accipere consonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sunt futuri grauitonorum, ψ, quidem primæ coniugationis, ξ, autẽ secundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω, ὀρύξω: σφάζω, σφάξω: *non possunt figuratiuæ futuri grauitoni, esse figuratiuæ etiam præsentis grauitoni, ut quæ figuratiua est futuri grauitoni, quemadmodum* νοήσω, *non est figuratiua etiam grauitoni præsentis, sed circunflexi, ut in* φυσῶ, νοσῶ. *additum est, grauitoni futuri, propter* κείρω, κερῶ. *ecce enim* ρ, *cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni præsentis: sed non est figuratiua grauitoni futuri, sed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum, quodammodo* σ *mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per* ζ, *uel geminatum* σσ, *ut* φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, *utroque* σ *in* ττ *mutato. consueuerunt enim Attici uertere,* σ, *in* τ, *siue simplex sit, ut* σεῦτλον, τεῦτλον: *siue geminatum, ut* γλῶσσα, γλῶττα. *Et propria seruatur consequentia coniugationis, habet enim* ζ *duplex, habet* σσ *geminatum, quod parem uim habeat* τοῦ ζ. *Propter hoc autem duplicatur* σσ, *primum ut parẽ uim habeat cum* ζ, *quæ duplex est, deinde, quia (ut dictum est)* σ,

cum

cum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis.

De futuro uero horum uerborum sciendum est, desinentia in ζω, *super duas syllabas, præter* σχετλιαστικὰ, *ut plurimum in* σω *mittere futurum,* ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, *&* σαλπίξω ποιητικῶς. *Similiter* βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. *quæ uero* σχετλιαστικὰ *sunt, hoc est, miserationis significatiua, in* ξω *faciunt futurum, ut* οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολίζω, ὀλολίξω. *At dissyllaba nunc in* ξω, *mittunt futurum, ut* παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω: *nunc in* σω, *ut* κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Desinentia uero in σσω, *uel* ττω, ἀττικῶς, *ut plurimum* ξ, *habent in futuro, ut* ὀρύσσω *siue* ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, *siue* πράττω, πράξω. *& alia. Excipiuntur* πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, λίσσω, *quæ unum* σ, *habent in futuro, ut* πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πάσω, λάσω, λίσω. *& in præterito* κ. *iccirco quæ horum habent in futuro* ξ, *ad secundam reducuntur coniugationem, quæ uero* σ, *ad tertiam.*

An ΤΓ sint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza existimasse uidetur.

NEque hoc prætermittendum censui, quod plerique dubitare solent. nam Theodorus Gaza, uir & græce & latine doctissimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, *in secunda coniugatione grauitonorũ, inter alias figuratiuas litteras eiusdem coniugationis,*

nis, etiam dupliees ponit, ζ, ſcilicet duplex σσ, duplex ττ, ſiue τγ, ἀττικῶς ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω, καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt, τγ, dubitari ſolet, an ſint duo ττ, ex geminato σσ conuerſa ἀττικῶς, ſicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero ſint duo diuerſa elemēta, τ, ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt ττ, hoc modo diſpoſita & connexa, τγ, ne toties calami ductus iteretur (nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemper quærunt, & breuiorem) ut duo σσ in unum, cum geminanda ſunt, connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exemplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiuſmodi charactere ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro τ, & γ, quæ ſunt elementa diuerſa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα: uidetur profecto noua quædam pronuntiatio & duriuſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ, ſcilicet et γ: ſed ut quidam aſſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex ττ, habentibus, Atticorum more, ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt, ἀλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in ζω, deſinentium, ſi diſſoluamus ζ in eas conſonantes, quas poteſtate in ſe coutinet, hoc eſt, σ, & δ, nimirū

δ ſicut

δ erit figuratiua littera uerbi, ut φράζω, φράσδω, *sicut* μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. *quam litteram mediū præteritum accipit, ut* πέφραδα. *A simili igitur habentia duplex* ττ, *si eorum medium præteritum suscipit* γ, *uidentur profecto mutare posse alterum* τ *in* γ, *ut* ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. *quorum media præterita sunt* ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. *et sic de similibus. Sed quid hoc asserētes de alijs uerbis dicent, quæ in* ζω, *desinunt, & futurum habent in* ξω? *nunquid dissoluto* ζ, *ut supra, medium præteritum eorum accipiet* δ? *Non profecto, sed* γ *potius, ut* κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, *non autem* κέκραδα. *Contra autem in uerbis habentibus duplex* σσ, *siue duplex* ττ, *& in futuro* σ, *ut* ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, *mutato altero* τ *in* γ, *sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet* γ, *ut* ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα? *Quare potius eorum sententiæ adhæreo, qui uolunt huiusmodi uerba tam in* ζω, *quàm in* ττω, *habentia in futuro* σ, *accipere* δ *in medio præterito, si* ξ, γ. *nam* σ, *cognationem habet cum* δ, *ut in declinationibus nominum ac uerborum liquido apparet.* πάρις *enim* πάριδος *facit,* τροπῇ τοῦ σ, εἰς δ: *&* ᾄδω, ᾄσω *facit in futuro, mutato e contra* δ *in* σ. *At* ξ, *cognationem habet cum* γ, *ut* τέττιξ, τέττιγος: *&* λέγω, λέξω. *ob quam rem indubitato teneo huiusmodi characteres,* τγ, *pro duplici* ττ, *ubique esse suscipiendos. Huic nostræ opinioni astipulatur epigramma illud peruetus, quod nos Constantinopoli* ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ *uidimus in basi columnæ cuiusdam pyramida-*

lis

lis litteris antiquioribus notatum. Eius epigramma tis uersus apposui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΩΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ, ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ,
ΟΥ ΡΩΜΑΝΩΣ ΠΑΙΣ, ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ.
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩι,
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Occurrerit aliquis quamobrẽ inquiens notatum sit ΚΡΕΙΤΓΩΝ *per* ΤΓ, *ac non potius per duo* ττ, *sicut linguæ Atticæ usus exigit? uitandæ, ut ego existimo, confusionis gratia id factum est. nam si apices seu cornicula utriusque* ΤΤ, *pari figura protraherentur, duæ in unam conglutinarentur litteram, eamq. penitus diuersam, id est,* ΤΓ. *ut ergo ea perturbatio declinaretur, secundum* Τ, *altero cornu truncatum fuit: ita* Γ *factum. Ne ue spatia inter ipsas figuras magis dilatarentur, id quod maxime datur uitio ijs qui antiquas notant litteras, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protẽdere permissum est, quum secus fieri in minutioribus, quibus nunc utimur, uideamus: illæ enim pro scriptorum arbitrio pingi consueuerũt. decepti igitur aliqui scriptores huiusmodi*

iusmodi figuram Γ *pro elemento, quod medium est inter* Κ, *&* Χ, *mutas acceperunt, non pro* Τ, *quod opponitur* Θ, *antisticho. decepti inquam alteram quoque figuram*, γ *scilicet, loco alterius quod est* Γ, *addiderunt ipsi* Τ, *hoc modo*, τγ, *ut supra ostendimus. Quæ res cum a posterioribus non probaretur, nõ* τγ, *sed* ꞇ͂, *scribi cœptum est, secundo* Τ *priori supereminente: nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoque cornu detractum est, ut eodem calami ductu perficeretur. Nec solum huiuscemodi elemento id euenisse intelligitur, sed & spiritibus*, δασεῖα *scilicet &* ψιλῆ: *nam eorum notæ ex* Η *in duo sic*, ⊢. ⊣, *diuiso factæ sunt. quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt.* L. ⅃. *subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur, nam & scriptoribus aliquid dandum est*, ΤΓ, *scriptum reperiatur ita ut duo esse* ꞇ͂, *intelligamus, non* τγ. *nam in antiquis, ut modo diximus, secundum* τ, *sinistrum cornu amisit hac nota*, Γ: *in hodiernis dextrum, eo in hanc figuram*, τ, *declinato.*

De quinta coniugatione.

QVINTA *coniugatio grauitonorum per quattuor immutabiles effertur, hoc est*, λ, μ, ν, ρ. *ut* πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. *quorum futurum circunflexum penultimam corripiens, per easdem immutabiles effertur, ut* παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. *Præteritum uero habet* κ, *ut* πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. *reliqua hoc suis paullo infra habebuntur.*

De sexta coniugatione.

SEXTA *coniugatio per ω, purum ut* ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. *Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in præsenti, partim in futuro, rationabiliter sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonantes formaretur, per uocales formata est, acceptis in penultima diuersis uocalibus aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quo modo sextam coniugationem per* ω, *purum dicamus formari. Dicendum est igitur, licet per* ω, *purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc ostendimus* ω, *esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum, ut* θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. *quorum futurum habet* σ, *& præteritum* κ, *ut* θέσω, τέθεκα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Sunt igitur in uniuersum formatiuæ litteræ præsentis temporis, quibus grauitonorum coniugationes inter se distinguuntur, hæ mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. *una duplex,* ζ, *cum* σσ *geminato, ut* φράζω, ὀρύσσω. *quattuor immutabiles, ut* τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. *uocales omnes præter* η, *ut* φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥόω. *inuenitur tamen apud Homerum* δήω, τὸ εὑρίσκω, *quod est inuenio,* διὰ τοῦ η, Ὀδυσσ. π. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους. *&* Ὀδυσσ. δ. Οὐκ ἄνισίν τινα δήομεν. *unde* ἡ δηὼ, τῆς δηόος, δηοῦς

Ceres. Sciendum autem eſt hoc ſolum inueniri uerbũ habens η, ante ω, ob idq́. ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc eſt, ſolæ ſiue unicæ, annumeratum eſt. Quocirca ſeponi poteſt. ἡ μία γὰρ χελιδών, φασι. Diphthongi propriæ omnes, ut παίω, ψαύω, σείω, δίω, οἴω, κρούω. impropria una, ὀπύω. Quæ ſequuntur, partim futuri ſunt, partim præteriti perfecti. Futuri, ψ, ξ, σ, & quattuor immutabiles, λ, μ, ν, ρ. Ψ quidem futuri uerborum primæ coniugationis. Ξ ſecundæ, & quorundam etiam quartæ. Σ uero tertiæ, & ceterarum coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, deſinentium in μι, præter quintam grauitonorũ, cuius futurum per immutabileis, uidelicet, λ, μ, ν, ρ. communiter effertur. Conſonantes præteriti tres, φ. χ, κ. Φ, quidem præteriti primæ coniugationis. Χ, ſecundæ. Κ, reliquarum tam grauitonorum quàm circunflexorum, et terminatorum in μι. quia ubi ψ eſt in futuro, illic præteritum habet φ. quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. & quæ in futuro habent σ, aut immutabilem, in præterito habent κ.

De temporibus uerborum.

SED *quoniam dictum eſt, ſex eſſe uerborum tempora, hoc eſt, ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντέλικον, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα, et ſolum de tribus mentio facta eſt, hoc eſt, præſenti, præterito perfecto, et futuro: non erit ab re de eiſdẽ iterum et reliquis aliquid dicere. Tempora igitur propriè ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων: ex qui-*

bus ἐνεστὼς non suscipit diuisionem, quia dubitatur sit tempus necne, quia, ut dicunt quidam, si tempus semper mouetur, non potest consistere: quòd si non consistit, non est tempus præsens, aut præsens non est tempus. Sed dicimus, quòd, si tempora non constiterunt, neque etiam præterierunt. quonam enim modo potest præterisse, quod non constiterit? Dies enim hesternus nisi prius ortus esset, nunquam præterijsset: & rursus, si quis tinxerit digitum in fistula, siue canali semper fluente, uel pedem in fluuio semper fluente, procul dubio neque in præterito, neque in futuro potest illum tingere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. Et impressio facta ex rota, nimirum per præsens fit, non per præteritum, neque per futurum. Et quæcunque dicuntur, & quæcunque fiunt, ea in præsenti tempore dicuntur & fiunt. Præsens autem est sine capite, hoc est, principium non habet, id est, cum dicitur, pariter habet esse. Quod cum ita sit, merito nullam suscipit diuisionem. Sciendum est autem, quòd apud grammaticos præsens habet dilationem, hoc est, latitudinem subostendit, ut cum dicimus, præsens annus talis est. apud philosophos autẽ, ut dictum est, principium non habet, hoc est, cum dicitur, pariter habet esse. Παρεληλυθὼς autem, qui et παρῳχημένος dicitur, hoc est, præteritum, cum habeat dilationem, diuersas suscipit diuisiones. præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta sunt, et perficiunt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. nondũ enim res perfectæ sunt, sed in parte

te præterierunt. unde παρατατικὸς *dicitur, ab eo quòd extenſam & imperfectam habeat ſignificationem,* ἀπὸ τοῦ τείνω, *quod porrigo, ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ factæ ſunt, et paullo ante completa eſt res, & perficit tempus, quod græce* παρακείμενος *dicitur, ut* τέτυφα, πεποίηκα, *quod etiã propter hoc uocatur* παρακείμενος, *quoniam perfectio adiacet præſenti, hoc eſt, nuper perfecta eſt,* ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, *quod adiaceo ſignificat. Vel præterita multo ante præterierunt, & perficiunt* ὑπερσυντέλικον, *ut* ἐτετύφειν, *quod propter hoc* ὑπερσυντέλικος *dicitur, quòd multo ante res completa ſit:* συντέλικος *enim idem eſt, quod* πεπληρωμένος, *hoc eſt, completus & perfectus, unde* ὑπερσυντέλικος *pluſquamperfectus,* ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ, *quod perficio ſignificat. Sciendum autem* παρακείμενον *habere in ſe ipſo* ἄρτι, *hoc eſt, nuper, quia* τέτυφα *oſtendit rem nuper completam,* ὑπερσυντέλικον *autem* τὸ πάλαι, *hoc eſt, multo ante:* ἐτετύφειν *enim rem multo ante completam oſtendit. Si autẽ præterita incerta ſint quando præterierunt, perficiunt* ἀόριστον, *ut* ἔτυψα: *incertum eſt enim utrum paullo ante, an multo ante præterierint, & propter hoc* ἀόριστος, *id eſt, infinitum dicitur, et indeterminatum. Sciendũ* ἀόριστον, *ſi aſſumpſerit* ἄρτι, *tantũ ualere, quantum* παρακείμενος: *quia* ἔτυψα ἄρτι, *par eſt* τέτυφα, *hoc eſt, uerberaui: ſi autẽ* πάλαι, *par eſt præterito pluſquamperfecto, nam* ἔτυψα πάλαι, *par eſt* ἐτετύφειν, *hoc eſt, uerberaueram.* Μέλλων *autẽ, hoc eſt, futurum cum etiam ipſe habeat*

latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionem: futura enim aut paullo poſt futura ſunt, aut multo poſt. Sed quoniam futura incognita ſunt, incognita autem non poſſunt tanquam ignorata diuiſionem ſuſcipere, propter hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. Athenienſes tamen diuiſerunt ipſum, in futurum ſimpliciter, & in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, hoc eſt, paullo poſt futurum. Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων., & quattuor diuiſiones præteriti temporis, hoc eſt, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, & ἀόριστος. Horum autem cognationes ſunt tres. nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt (ἐνισταμένην γὰρ, id eſt, inſtantem enim & imperfectam habet ſignificationem, unde merito a quibuſdam Latinorum præſens inſtans imperfectum appellatur) ſic & παρατατικὸς imperfectus eſt. nam παρατεταμένην, hoc eſt, iuxta extenſam & imperfectam habet ſignificationem. Ὑπερσυντέλικος cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque ſignificat rem perfectam: licet παρακείμενος ſignificet rem paullo ante perfectam, ὑπερσυντέλικος uero multo ante. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro, ut τύψω, ἔτυψα: & uidetur contrarium eſſe. quonam enim pacto præteritum poteſt affinitatem habere cum futuro? contrarium enim eſt, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere, propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter ſe affinitatem habere, quoniam utrunque ſignificat infinitum

ſiue indeterminatum & incertum: etenim ἀόριστος, *ut* μέλλων, *incertus eſt. Quæ cum ita ſint, nemo mirabitur non eaſdem conſonantes in omnibus temporibus, ſed alias in alijs inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter ſe, illa eaſdem conſonantes ſiue litteras habent. ſicut eſt* ἐνεστὼς & παρατατικὸς, *ut* τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος, *ut* τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, *ut* τύψω, ἔτυψα. *At* μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, *formatiuas litteras coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdam paucis exceptis, ut in proprio loco latiſſime dicetur.*

De augmento præteritorum libro tertio, quãtum ad communem linguam pertinet, ſatis dictum eſt, ſed de eorum formatione etſi illic aliqua dicta ſunt, quæ ad eruditionem incipientium ſatis eſſe putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere ſtatuimus, iterum ab ipſo themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ, Ενεστώς.

Τύπτω *a nullo fit, cum ſit thema totius uerbi.*
T *Secunda perſona a prima fit, extrema in* εις, *mutata,* τύπτεις: καὶ δωρικῶς τύπτες, *abiecto ι,*

cto ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. *Tertia persona a secunda fit, expuncto* σ, τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτε, καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. *Dualis numerus a plurali deducitur antiquorum more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis a ueteribus grammaticis nusquam inuenimus seruatum. nam maiores nostri, & maxime Aeoles, duali numero non utebantur, sed singulari tantũmodo, & plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerũ posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in obscuro habitus ignorabatur, sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Sero autem superueniẽtibus sæculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irrepsit: & hac de caussa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est: siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in* μεν, *tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. Quarum prima est, quòd dualis numerus uerbi natura appetit extremã syllabam desinere, aut in* τ, *in actiuis, aut in* θ, *in passiuis, & sic formandum fuerat* τύπτομεν, τύπτοτον. *Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum,*

ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον, exceptis pronominibus primitiuis, quæ a regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκὰ. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. et ſic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente τ, illa uero μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatem. Quo factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima perſona pluralis in μεν, ſyllabam exeat. unde datur talis regula. Εν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. quod potiſſimum eſt argumentum, pluralem numerum prius formatum fuiſſe quàm dualé: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etſi prioribus libris Theodorum Gazá imitati, dualem numerum a ſingulari ubique deduxerimus, hic tamen antiquorum traditioné ſequemur. Secunda igitur perſona dualis numeri a ſecunda plurali fit, τε in τον mutata, ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον. Πληθ. Prima perſona pluralis fit a prima ſingulari, ut τύπτω. τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, ſicut πράσσομες pro πράσσομεν. Θεόκρι. ἐν θυωνίχῳ, Πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα θυώνυχε. Secunda perſona a prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque perſona a prima fit, extrema in σι, et adiūcto υ, penultimæ uocali, ut τύπτομεν, τύπτουσι. eſtq. omnino ſimilis datiuo plurali participij eiuſdem temporis. nam regula eſt, quòd tertia perſona pluralis præſentis temporis, & futuri actiuorum omnium,

similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. *At* τύπτοντι *dicunt Dores pro* τύπτουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij præsentis:* τυψοῦντι *pro* τύψουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij futuri uidelicet* ὁ τύψων, τῷ τυψοῦντι, *a futuro Dorico* τυψῶ. *At præterito perfecto non hoc euenit, etsi tertia persona pluralis in* σι *desinat* κοινῶς, *& in* τι, δωρικῶς, *ut* τετύφασι, τετύφαντι. *quandoquidem non omnino eadem est litteratura cum datiuis eiusdem temporis,* τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. *Fit autem a tertia communi,* σ, *in* τ, *conuerso, ac* ν *interiecto,* τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum desinentium in ι, *sequente uocali assumere* ν, *ut* τύπτουσιν ἐκεῖνοι: *quoniam natura appetit* ν, *quandocunque* σ *præcedit ipsum* ι, *in fine dictionis, siue actu, siue potestate, ut* τρωσὶν, φοίνιξιν, *datiui plurales* ἀπὸ τοῦ τρώς, τρωὸς, *&* φοίνιξ, φοίνικος. *Sic in tertijs personis uerborum in* ι, *desinentibus, ut* τύπτουσιν, τεφύσασιν. *Attici tamen etiam sequente consonante addunt* ν, *Iones uero neque consonante sequente, neque uocali. quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus.*

ΑΙ Δ'ΕΙΣ'ΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ. *Et in fronte orientem uersus,* ΑΙ Δ'ΕΙΣ'ΑΔΡΙΑΝΟΥ Κ'ΟΥΧΙ ΘΗ-

ΣΕΩΣ

ΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἵ δ' εἰσὶν ἀθῆναι. & αἵ δ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus Οδυσσ. δ. οὐ δὲ οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵκεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵκεν. Sic faciunt & in tertia perſona ſingulari eiuſdem uerbi ſubſtantiui ἐστὶν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι: Κἀδόκει μὲν ἐσθ' ὅτε διασοὺς Ατρείδεας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem. Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶν ὅτε, & ἐστὶν ὅπου. nam ſi dictæ tertiæ perſonæ in ν, deſinerent, nuſquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ε, patitur Atticorum more, cum tertia perſona uerbi in id deſinat, ut ἔτυπτεν, ἔτυπεν. At Iones neque in his ν addere conſueuerunt. Ιλιάδος α. Αλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὅν ἠ τίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem: Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠ τίμησ' ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν. Quod & ſecundæ perſonæ imperatiuorum (licet & ipſæ in ε deſinant) nequaquam admittunt, ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Ετυπτον, fit a prima perſona præſentis, extrema in ον, mutata, ac propoſito ε, ſyllabico augmento, quod commune eſt omnibus præteritis uerborum a conſonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. uel in genitiuo participij præſentis temporis, extrema ſyllaba abiecta, ac præpoſito ε, augmento, ut τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον. nam participij natura eſt, ut ſuo ſtatim tempori ſuccedat, quamuis ad euitandam confuſionem loco ultimo ſtatuatur.

Sed hic aduertendum, quandocunque præſens incipit

cipit a ρ, præteritum imperfectum accipere alterum ρ, ut ῥίζω, ἔῤῥιζον. et hoc ut in eo ſeruetur ſpiritus præſentis temporis. nam regula eſt, quod ſpiritus thematis & in alijs temporibus ſeruandus eſt φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. ecce hic ſeruatum eſt φ. Si igitur ſimplici ρ præteritum imperfectum ſcriberetur, neceſſario tenui ſpiritu ſcribendum eſſet. nam ρ etſi in principio dictionis aſpiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione ſimplici, exilem ſpiritum habet, ut χαίω, φέῤω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ῤῥ habere debet, ut alterum quidem, hoc eſt, in quod prior ſyllaba deſinit, exilem ſpiritum habeat, alterum uero, a quo ſequens ſyllaba initium habet, aſpiretur, ut in eo ſpiritus præſentis omnino ſeruetur. Eſt etiam regula, quod quandocunque duo ρρ inueniuntur, ſiue in ſimplici ſiue in cōpoſita dictione, alterum quidē exili ſpiritu, alterum uero aſpirato ſcribitur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος. Aeoles tamen aſpirationē omnino fugientes, utrunque ρρ exili ſpiritu ſcribere conſueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur autē alterum ρ hoc eſt, primum exilē ſpiritum habeat, hæc aſſignatur ratio. nam apud Græcos nulla eſt dictio, aut ſyllaba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea, ubi aliqua earum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei propria, ut ἀτθὶς, σαπφὼ, βάκχος. Si igitur utrunque ῤῥ aſpiraretur, eueniret ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud Græcos abſurdū eſt. Eſt igitur communis regula huiuſmodi litteræ ρ, quod

quan-

quandocunque ponitur in principio dictionis, aſpiratur tanquam media inter uocales & conſonantes, ut ῥῆμα ῥέω. *Excipiuntur,* ῥάῤος, & ῥαῤιὰς, ῥαῤιάδος, ἡ δημήτηρ, *quippe Ceres. et* ῥάῤιον, τὸ βρέφος, *infans. de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus ſi prima & ſecunda ſyllaba a* ρ *incipiant, leuem ſpiritum habere debent, quod non fit in uerbis, neque participijs, ut* ῥέῤημαι, ῥεῤυπομένα. *Si autem aſſumit ſecum aut ſyllabam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur* ρρ. *primum quidem habet* ψιλὴν, *alterum uero* δασεῖαν, *ut* ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: ῥωστὸς, ἄῤῥωστος. *Poetæ tamen in omnibus compoſitis gratia metri ſimplici* ρ *aliquando ſcribere conſueuerunt, ut* ἄῤεκτον, ἀμφίῤητος. *Compoſita etim ab* δυσ, *unico* ρ *communiter ſcribuntur, ut* ῥῶστος, δύσῤοστος. ῥοῦς, δύσῤυς. *habet enim* δυσ, *diphthongus pronuntiationem ſecūdæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus.* ἔῤεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. *præteritum imperfectū a uerbo* ῥέζω. *et in alijs multis. In quibus ſciendū eſt illud* ρ *eſſe exterendum, quod tenuem habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem et extrinſecus aſſumptum, alterum uero, hoc eſt, aſpiratum, cum id quidē dictio ex ipſa poſitione ſiue principio habeat, ſeruandum, ut* ἔῤῥεζε, ἔῤεζε: ἄῤῥητος, ἄῤητος. *Tribus enim modis duplicatur* ρ *aut per compoſitionē ut* ἐπίῤῥημα, *aut per augmentum ſyllabicum, ut* ἔῤῥιψα, *aut per naturam, ut* πύῤῥος, θάῤῥος. *quibus autem ineſt gemin atū natura, in ijs dubitant non nulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrunque habeat* ψιλήν. *ſed de hoc ſatis.*

De augmento temporali.

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt cum breuis uocalis in longam mutatur, quod commune eſt omnibus præteritis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino reſpuunt incrementum, tam ſyllabicum quàm temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. hoc idẽ & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ cauſſa, partim emphoniæ, partim ſolo uſu non augentur in principio præteritorum. Secunda perſona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco ſciendum eſt, Iones conſueuiſſe formare tertiam perſonam præteriti imperfecti, et primi & ſecundi aoriſti actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam ſyllabicum quàm temporale, & apponentes σκε, ſyllabam. Sed quia horum penultima uaria eſt, ſecũdum uarias uerborum coniugationes, ſciri uelim, quæ ſit penultima in unaquaque coniugatione. nam tertia perſona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, ε, habet ante σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de alijs ſimiliter. Circunflexorum uero, & terminatorum in μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ cõiugationum appellantur, hoc eſt, ε, α, ο, υ. Ε, quidem formatiua eſt primæ coniugationis, tam circunflexorum, quàm terminatorum in μι. Α, ſecundæ. Ο, tertiæ. Υ, uero quartæ uerborũ in μι tantum, quoniam circunflexorũ tres ſunt coniugationes, ut ἐποίει, ποίεσκε.

σκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵςη, ἵςασκε. ἐχεύ-σε, χεύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. *At tertia persona primi aoristi omnium uerborum, α, habet ante σκε, cum propria sit uocalis primi aoristi, et formari potest a secunda persona, adiuncta κε, ut* ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησαν, ποιήσασκε. ἔςησαν, ςήσασκε. *nam si a tertia formare uoluerimus, ε, in α, iterum mutandum erit, ut* ἔτυψε, τύψασκε, *& sic in alijs coniugationibus. Tertia uero persona secundi aoristi grauitonorum & circunflexorum omnium, ε, habet ante* σκε, *ut* ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε, ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. *At tertia secundi aoristi uerborum in* μι, *easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborum, ut* ἔθη, θέσκε, *sicut* ἐτίθη, τίθεσκε. ἔςη, ςάσκε, *sicut* ἵςη, ἵςασκε. ἔδω, δόσκε, *sicut* ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ιλιάδος θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴανθ᾽. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. *Hoc autem imitati poetæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut* τύπτεσκον, τύπτεσκες, *&* τύπτεσκον *tertia pluralis.* Eδίδασκε *uero et* ἐρίπτασκε, *&* ἐγίνωσκε, *& similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed a uerbis in* σκω, *deducuntur, hoc est,* διδάσκω, ῥιπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. *Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est: secunda* ἐτύπτετον, *tertia* ἐτυπτέτην, *quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia plu-*

pluralis nec in ι deſinat, nec in αι. Πληθ. Prima perſona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες, ſicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεόκ. ἐν ὕλᾳ. Οὐκ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις.
Ἧς χρόνος ἁνίκ' ἔγω τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda perſona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit a prima plurali ſicut in præſenti, nec pares habet ſyllabas, ſed magis ſimilis eſt primæ ſingulari ἔτυπτον. nam cum participium actiuum deſinit in σ ὀξύτονον, tunc tertia perſona pluralis par eſt ſyllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc eſt τετυφὼς in σ deſinens acuit extremā, alioqui diſpares ſunt, & tunc tertia perſona a genitiuo ſui participij fit, abiecta τος, ſyllaba, ac ε, communi augmento præpoſito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima ſingularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. et τυπὼν, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de ſolis præteritis intelligendum. nam præſens et futurum hanc non ſequuntur regulam. Inueniuntur tamē ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν, tertia perſona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ, & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδωσαν, & ſimilia Bœotorum ſiue Chalcidicorum more. conſueuerunt enim ipſi Bœoti in ijs quæ non habent participium in σ oxytonum, hoc eſt, in præterito imperfecto, & in ambobus aoriſtis actiuorum, pares facere & primam et tertiam perſonam pluralis numeri, ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in ijs quæ habent

bent participium in σ ὀξύτονον, *& declinatũ per* ντ, *hoc eſt in aoriſtis paſſiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & ſecundo aoriſto uerborum actiuorum in* μι, *impares facere primam & tertiam perſonam pluralis numeri, ut* ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔϐημεν, ἔβαν, *pro* ἐτύφθησαν, ἔφασαν, *&* ἔβησαν. *de quibus proprijs locis ampliſſime dicetur.*

Παρακείμενος.

Τέτυφα, *a futuro fit, extrema in* φα *conuerſa, cum ſit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem ſyllabam, ſciendum eſt præterita omnia circa principiũ, aut tempore, aut ſyllaba augeri, ſicut libro* III. *de augmento præteritorum abunde dictum eſt. Tempore quidem augeri, ſi uerbum a uocali quapiam incipiat. Quæ ſi ſit immutabilis,* η, *ſcilicet aut* ι, *aut* υ, *aut* ω, μέγα, *eadem remanet immutabilis:* ι, *tamen & υ, ſi in præſenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum* δίχρονα *ſint. At ſi mutabilis fuerit, hoc eſt,* α, *ſiue* ε, *ſiue* ο: Α, *quidẽ &* ε, *in* η, *&* ο, *in* ω, *natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero ſyllaba contingit, ſi a quapiam conſonante uerbum initiũ habeat. Quo in loco ſciendum eſt, præterita omnia uerborum a conſonãte incipientium, in principio aſſumere* ε, ψιλὸν, *quod augmentum ſyllabicum nuncupatur. At præteritũ perfectum, præſentis conſonantem cum eadem uocali* ε, *ſcilicet nonnunquã geminare. quod ei euenit ſi breuis exiſtat, ut* λέγω, ἔλεγον: *nam* ε *breuis eſt, cum ſola ac*

ſimplex

ſimplex ſequatur conſonans. παρακ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. *quæ quidem geminatio, ſiue reduplicatio, quàm Græci* ἀναδιπλασιασμὸν *appellant, cōmunis eſt, etſi alibi per* ι *correptum fieri contingat. Si uero poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequantur conſonantes, ſiue actu ſiue poteſtate, nulla fit conſonantium geminatio, ut* σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα: *niſi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut* κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. *Et quoniam reduplicationis mentio facta eſt, non erit inutile præter ea quæ in lib.* III. *diximus, hoc etiam in loco ſecundum diuerſarum linguarum uarietatem, quædam ad eam pertinentia dicere. Eſt igitur* ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, *hoc eſt, reduplicatio eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, ſiue antiſticho eius. Eſt autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, communi, Ionico, & Attico: ſed ex ijs communis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe præterquá in hoc, quod in communi* ι *præponitur, in Ionico uero* ε. *Duobus autem modis ambo fiunt: altero quidem cum uerbum a tenui conſonante media ue incipit, altero autem cum a craſſa inchoat. nam ſi a tenui incipiat media ue, & ea quidem ſiue ſola, ſiue cum alia conſonante, eadem repetitur, ut* δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Ὀδυσσείας χ̄.

Ερχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρά τι εἴπῃ.

Si a craſſa, pro ea, ſiue ſola ſit, ſiue cum alia conſonante, antiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis

ponitur,

ponitur, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. *Et hac reduplicationem Iones reſpuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis & temporibus, maxime autem in ambobus aoriſtis uti conſueuerunt. cuius uſus apud Homerum frequentiſſimus eſt in uerbis, nec ſolum in* ω, *deſinentibus, ſed etiam in* μι. Οδυσ. δ. Καδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ιλιάδος δ. Υπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο Ανδρὸς ἀκοντίσαντος. & Οδυσσείας γ. Τῷ κέντις κείνωνγε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ιλιάδ. ζ. Φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Οδυσσείας δ.

Τὸν εἴπως σὺ δυνάαιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.

Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito per conſonantem præſentis, ſi ipſum ε, *correptum exiſtat, ut ſupra dictum eſt, ut* τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. *Attico modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, hoc eſt, ab* α, ε, ο. *nam principales duæ litteræ præſentis præponuntur communi præterito, et tertia ſyllaba a principio corripitur, ſicut in præterito Attico dicetur,* ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. *Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea conſonans reduplicatur, etſi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. nam in cómuni reduplicatione & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba geminatur conſonans, & per* ι *ſiue* ε *uocales breues, ut* δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, *unde &* τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. *In Attica*

uero, in secunda & tertia syllaba, et per uocalem longam, η scilicet, siue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ubi λ, cum η, geminatur. ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς: hic uero ρ, cum ω. α enim & ε, ex temporali augmento in η uertuntur, ο μικρὸν uero in ω, μέγα. quæ quidem uocales longæ in communi præterito, ratione augmenti primum tenent locum, in Attico uero secundum, ut in dictis exemplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per ι, altero per ε. Per ι, item duobus modis. Vno quando uerbum incipit a uocali, ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. altero quando uerbum incipit a ς, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo σ, non repetitur, quoniam ἰῶτα positione duarum consonantium, σ scilicet & τ, existit productum. Sed utroque modo ι, solum præponitur, & hic modus communis est. Per ε solum, ut ὦ, ἕω, ἕνημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. et hac geminatione Attici uti solent in præteritis uerborum ab ο, incipientium, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦσμαι ἕωσμαι. quos poetæ imitati, etiam in alijs temporibus uerborum, tam in ω, quàm in μι desinentium, ea frequēter utuntur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. Quæ quidem reduplicatio impropria dicitur, quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatione.

Quod ad ultimam uero syllabam, sciēdum est præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in α desinere, & a futuro fieri, extrema uocali, ω scilicet, in α, conuersa, sed ante eam diuersam habere conso-

nantem ut in coniugationum diuiſione dictum eſt. Si
igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum
habebit ψ, *ante* ω, *&* *præteritum ante* α, φ *habebit,*
ut τύψω, τέτυφα. *Si uero ſecundæ, futurum habebit*
ξ, *&* *præteritum* χ, *ut* λέξω, λέλεχα. *At ſi tertiæ, &*
cuiuſuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauito-
norum quàm circunflexorum, & *terminatorum in*
μι, *futurum habebit* σ *ante* ω: *quo in* κ *conuerſo, et* ω
in α, *fiet præteritum actiuum, ut* πείσω, πέπεικα.

Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω, *et in* σσω
deſinentia, quæ cũ ξ, *habeant in futuro,* χ, *in præte-*
rito habere neceſſe eſt. Iccirco ad ſecundã reducenda
ſunt grauitonorum coniugationem, ut κράζω, κράξω,
κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. *Verba autem quintæ*
coniugationis, etſi actu non habẽt σ *in futuro* διὰ τὴν
κακοφωνίαν, *natura tamen illud appetunt, cũ ſit pro-*
pria futuri conſonans: Aeoles enim per σ, *huiuſmodi*
futurũ enuntiare conſueuerunt, quo in κ, *conuerſo, ac*
immutabili permanente, fit præteritũ perfectum, ut
ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρα-
κείμενος ἔψαλκα. σπείρω, μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω
αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. *Habentia uero* μ, *ſer-*
uant quidem ipſum μ *in præterito perfecto, ſed inter-*
ponunt η *inter* μ, *&* κ, *ob ineptam conſonantiũ ſtru*
cturã. Debebat enim eſſe ab eo quod eſt νέμω, νεμῶ, νέ
νεμκα, *et ab eo quod eſt* βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα: *at* νε
νέμηκα *dicimus, et* βεβρέμηκα. *nam* μ, *ante* κ, *neque in*
comprehenſione ſyllabarũ, neque in diſtinctione poni
tur. Iccirco huiuſmodi uerba aberrauerunt a grauito

norum regula, et ſecuta ſunt circunflexorum formá. Et hæc ſunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. *Deſinentia uero in* νω, *non ſeruant* ν *in præterito actiuo, ſed in* γ, *conuertunt, ſequente* κ*: nam* ν *ante* γ, κ, ξ, χ, *ſemper in* γ *uertitur, ut* φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω *tamen* μεμένηκα *facit tanquam a themate circunflexo deductum, hoc eſt,* μενέω, μενῶ. *At diſſyllaba habentia ante* ν *ſiue* ι, *ſiue* ει, *ſiue* υ, *prorſus abijciunt* ν *in præterito, ut* κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. τύνω, τέθυκα. *Sed hæc pauca ſunt. Penultimá quoque habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis commune eſt, ut* λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *quibuſdam exceptis, ut primo libri* III. *tractatu dictum eſt. Secunda perſona* τέτυφας. *Tertia* τέτυφε. Δυϊκά. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. *Prima perſona* τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς, *ſicut* δεδοίκαμεν. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, *pro* δεδοίκαμεν. *Secunda perſona,* τετύφατε. *Tertia* τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, *ſicut* ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

De præterito Attico.

Quandocunque uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, uidelicet, ab α, ε, *&* ο, *aliqua ſequente conſonante, in quá non deſinit prima*

ma ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec a longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & paſſiuum principales duas litteras præſentis præponentes communi præterito, primam ſcilicet uocalem & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam a principio corripientes, ſi trium ſyllabarum numerũ exceſſerit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuum: ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. uult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, & eam ſemper breuem, quoniam præteritum Atticum nũquam a longa principium habet, ſed a quapiam triũ iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, & ο. At ſecundam & tertiam per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria: nam communis reduplicatio, et Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemper, ut in præterito communi dictum eſt. Quartam uero per formatiuam litterã præteriti perfecti, quam Græci χαρακτιριστικὸν appellant, ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. gaudent enim Attici conſonãtium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum a uocali incipientium. ubi cũ nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecũda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in communi præterito τέτυ-

φα & huiusmodi, opus fuit ut primam præsentis repeterent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda & tertia geminari posset, & omnino cum uocali longa, η scilicet siue ω, μέγα, ut supra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema est ἔδω, assumpsit, δο, syllabam κατ᾽ ἐπέκτασιν, ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est, δ, in secunda & tertia syllaba repeteretur, et ea, quæ a principio tertia facta est, corriperetur, sicq. ex trisyllabo tetrasyllabum factum est.

Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος?

Vnde passiuũ ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Οδυσ. χ̄.

Οσσάτοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς abiecit alterum γ, διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factũ est. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest: nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonãs & formatiua littera est præsentis temporis, et præteriti medij, ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ, quæ est præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττι-

ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπτα
κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. *Sunt quædam uerba ab* ο,
incipientia, quorum præterito communi ſolum ε, *præ*
ponere conſueuerunt, ut, ὤρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα.
unde ἀνέωγα *eius compoſitum.* ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι,
ἐώνημαι. *At* ἔοικα, *medium præteritum,* ἐκ τοῦ οἶκα,
cuius thema, εἴκω *ſcilicet, non ab* ο, *ſed ab* ει, *diph-*
thongo principium habet, idem patitur. Hoc idem
faciunt in præterito imperfecto, ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώ-
ρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. *Et in aoriſtis, ut* ἧκα, ἕη-
κα, ἕηκας, ἕηκε, *unde* ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας,
ἔειπε, *unde* προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην, μέσος ἀόρ. ά.
ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. *Sed hæc magis poetica ſunt. In qui-*
bus aduertendum eſt, uocales præteritis communi-
bus Atticorum more præpoſitas, præſentis ſeruare
ſpiritum, ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἁνδάνω, ἥνδα-
νον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐώνη-
μαι. *Eſt enim regula,* ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα, τὸ
πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι, *hoc eſt, Attice au-*
cta ſpiritum præſentis ſeruant. Sed quoniam dictum
eſt tertiam ſyllabam corripiendam eſſe, aduertendum
eſt quo pacto id ſit faciendum, quia η, *mutatur in*
ε, *ut* ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω,
in ο, *ut* ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. *Si*
fuerit diphthongus ει *uel* ευ, *uel* οι, *uel* ου: ει *qui-*
dem abiicit ε, *ut* ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἐρήρεικα
tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, *non abijcit* ε, *ne coincidat*
cum hoc præterito ἐρήρικα, *cuius thema eſt* ἐρίζω διὰ
τοῦ ι, *quod contendo ſignificat. Hoc idem facit &*

eius præteritum medium, & paſſiuum, ut ἤρειδα, ἐρήρειδα: ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia perſona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισαι tertia ſingularis ἀττικῶς corripit tertiam, non ε, ſed ι, abijciendo, contra regulam iam dictã, quod factum eſt non Atticorum more, ſed Ionum. ευ, abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiuſmodi præteritis Atticis tertiam natura longam ſeruant, ut ὁρῶ, ὁρήσω, ὥρηκα, ὁρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema eſt ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum ſit ε, ſed poſitione, quoniam non licuit ullo modo abijcere μ conſonantem, quæ extremam ſyllabam præcedit, cum ſit de eius formali eſſentia, quod quidẽ accidit omnibus paſſiuis præteritis, quæ ante μαι, finalem aliquam habent conſonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica ſunt, & præſentis temporis uerborum in μι, ut eorum teſtantur participia. hoc eſt, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habẽt in antepenultima, ſicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibuſdam placet, præſentis temporis eſt. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum eſt etiam, quando præſens incipit a λ, ſiue μ, Atticos abijcientes primum λ, ſiue primum μ, & interponentes ι, facere proprium præteritum, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς.

κῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύφειν, fit a τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν mutata, ſicut in primo tractatu dictum eſt. Sed hoc in loco illud annotandum eſt, quod quemadmodum Attici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & paſſiuũ, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc eſt, α, ε, & ο, eodem modo faciunt & præteritũ pluſquamperfectum eorundem uerborum, augentes inſuper principalem uocalem, quæ ſemper in præterito perfecto Attico corripitur: quoniã regula eſt, quòd uerba a breui uocali incipientia, in præterito pluſquamperfecto Attico tempore augẽtur, ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, quod ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit abſque augmento. Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, καὶ τοῦ ι, ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uero producitur, καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc eſt, per tranſitiouem temporis. nam ἠόλπειν, & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat ſecundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum eſt, Iones diſſoluentes ει, diphthongũ primæ perſonæ in εα, & abijcientes ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν et ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ιλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Οδυσ. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν

ἐπ

ἐπ᾽ἰθήν. *At in tertia perſona diſſoluentes* ει *in duo* εε, ἐτετύφεε *dicunt*, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει, *&* ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, *&* ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ιλιά. β̄. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. *&* Ιλιάδος σ̄. Οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. *Cum autem abijcitur* ν *in prima perſona, hæc aſſignatur ratio. nam* α, ἀπωςικὸν ἢ ἀποβλητικὸν ἐςὶ τοῦ ν, *hoc eſt, abiectiuum, niſi dictio ex declinatione in* ν *deſinat, ut* ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν: ἔτυψα, ἔτυψαν, *tertia perſona pluralis primi aoriſti. Sed de ijs, quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inſlexionis in* ν *cogit deſinere, omnino illud abijcit, ut* ξέρξην, ξέρξεα, *ſolutione* η *in* εα, *ſic* ἐτετύφειν, ἐτετύφεα. *Diſſoluunt quidẽ* ει *diphthongum in* εα, *in prima perſona, cũ* α *ſit formatiua littera primæ perſonæ, ut* ἔτυφα, ἔτυψα. *At in tertia perſona in duo* εε, *quoniam* ε *eſt formatiua littera tertiæ perſonæ, ut* ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. *Loquor de integris dictionibus. nam* ἐβόα *ex ſynæreſi eſt* ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. *Attici uero cõtrahentes* ε, *et* α, *in* η, *in prima perſona, & duo* εε *etiam in* η, *in tertia, dicunt* ἐτετύφη ἐγὼ, *&* ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγὼ, *&* ἐτετύφει ἐκεῖνος. *ſicut* ἐκεχήνη ἐγὼ, *&* ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ᾽ Αριςοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. *Sic* ᾔδη ἐγὼ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ιλιάδ. ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα, τά τ᾽ ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει, *tertia perſona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ ſyllabæ tam primæ quàm tertiæ,* ι, *ſit ſubſcribendum, etſi in quibuſdam codicibus inueniatur, quod ſcriptorũ errore*

arbitror potius accidiſſe, quàm ulla ratione. Euſtathius tamen ἐν τῷ ψ τῆς ὀδυσσείας ſuper ijs diſſerens tradit, ἤδεα fieri ἐκ τοῦ ἤδη ἀτ]ικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc ſunt: Non ſimpliciter ex ijs quæ ſunt ᾔδειν, & ἐπηποιήκειν, & ſimilia, per ſolutionẽ ᾔδεα, et ἐπεποιήκεα facta eſſe, ſed ex Atticis, hoc eſt, ᾔδη, & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta ſunt. tradit enim Heraclides, Atticos talia præterita pluſquamperfecta in η ſolo terminare, dicentes ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et ſic ait Panætius ſcripturas habere apud Platonem, et Thucydides huiuſmodi cõſuetudine Attica uſus eſt, & has diuiſiones ex ijs dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, reſolutione η in εα. hæc Euſtathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, ſiue ex ſolutione craſim fieri ᾔδεα, ᾔδη, ſiue ex craſi ſolutionem ᾔδη, ᾔδεα, apparet ι nullo modo extremæ ſyllabæ ſubſcribẽdum eſſe. At in prima ſyllaba huius præteriti ᾔδη ſubſcribitur ι, Atticorum more, qui ε præteritorum in η mutare conſueuerunt, ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ſic εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. Dores etiam has tertias perſonas per η, enuntiare conſueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secũda perſona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀτ]ικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικά. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε.

τε. ἐτετύφεισαν κοινῶς. καὶ ἐτετύφεσαν ἁπλικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ετυψα, a futuro fit, ω in α mutato, ac ε communi augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consonante ante α finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, quoniam non seruant futuri consonantes: nam enuntiandi fuerant, alter per ψ, ut ἔψω, εἶψα, alter uero per ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. et ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui quidem aoristi tametsi enuntiandi fuerant per consonantem suorum futurorum, hoc est σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα, in usu tamen habentur per κ nec uariantur nisi in indicatiuo. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προστακτικὸν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Ὀδυσσείας γ. Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Εἴπατε, δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἴπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, Οὐδὲ γὰρ ἵππῳ Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero, ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἔνεγκε ἐνεγκάσθω, τὸ προστακτικόν. quod ijs quidem duobus aoristis euenit, quia π & κ, etsi mutæ sint, sunt tamen dimidium consonantium eorum futurorum, hoc est, ψ, & ξ. nam ψ uim habet π, & σ: ξ, uero κ, & σ. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν

εἶναι,

εἶναι, εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. *Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος ά. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω.* Οδυσ. θ. Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προστακτικὸν ἐνεικάτω. Οδυσσείας θ.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius eſſe ἐνέκω, *deinde* ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι, *quo in* υ *uerſo ſicut* αἰεὶ αἰὲν. υ, *uero in* γ *ſequente* κ *fit* ἐνέγκω. *Excipiuntur etiam* ἔχδα, *&* ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χέω. *et* ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. *&* ἔσδα, ἀπὸ τοῦ σέω. *&* ἦλδα, ἀπὸ τοῦ ἀλδέω. *qui cum omnino futuri conſonantes reſpuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuerſaliter natura aut poſitione productam, ut* ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. *Aliquando uero natura & poſitione, ut* ἤμειψα. *Sed de ijs libro* III. *ſatis dictum eſt. Secunda perſona* ἔτυψας. *Tertia.* ἔτυψε. Δυϊκά. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθ. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, *a genitiuo ſui participij fit, cum non ſit* ὀξύτονον, *abiecta* τος *ſyllaba, ut* τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoriſtus actiuorum a priori fit, mutata finali in ον *breuem, & figuratiua poſita ante* ον, *loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo aoriſto, & eſt parium ſyllabarum cum primo, ſi ſit a grauitono themate, ut* τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. *Si autem a circunflexo, minuitur una ſyllaba, ut* δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. *quia quandocunque futurum primum ſuperat præſens circunflexũ, tunc medium præ*

teritum

tertium minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus a primo, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero secundum in uerbis circunflexis in usu non est. Quæ quidem tempora, hoc est, medium præteritum, & secundus aoristus, in prima & secunda coniugatione circunflexorum raro inueniuntur: in tertia uero nunquam, & ab ijs uerbis solum fiunt, quæ in ω non purum desinunt, ut δουπῶ, ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet syllabas cum præsenti, tunc medium præteritum parium est syllabarum cum actiuo, & secundus aoristus cum primo, & secundum futurum cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων πρῶτος τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Corripit autem penultimam a themate grauitono existens secundus aoristus, ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαον. Oportet autem illum polysyllabum esse, alioqui hoc non esset uniuersale. Εἶδον enim & εἷλον, & εἶκον, & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longam habent penultimam ratione principalis, hoc est, primæ syllabæ. nam dissyllabi existentes, eandem habent & primam & penultimá. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ σ, producit penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, secundum aliquos: sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ, σχήσω, ἤσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoristus, etsi eius thema circunflexum monosyllabum

*ſyllabum ſit, formari tamen potuit: quod medio præ
terito non euenit. unde* χὼν, χόντος *eius participium.*
Ὀδυσσείας ά. Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ᾽ οἱ
ἄλλοι. *&* σχὲ τὸ προσακτικὸν, καὶ σχὲς, προσθέσει τοῦ
σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέσθω. *unde* παράσχου κύριε. ἴδον
*uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum eſt.
Quædam tamen polyſyllaba poſitione penultimam
producunt, quorum thema quampiam mutarum ha
bet in ultima, & ante mutam* ρ *immutabilem, ut*
πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. μάρπτω, ἔμαρπτον.
ἔπραθον *uero &* ἔδρακον *poetica ſunt* κατὰ μετάθε-
σιν. *His adiungitur* ἤνεγκον *licet* ρ *non habeat ante
mutam, &* ἔπεφνον. ἔπληγον *etiam, quod penultimam
habet productam differentiæ cauſſa.* ἔπληγον *enim ad
corpus refertur,* ἔπλαγον *uero ad animam. In circun
flexis autem uerbis corripit penultimam ſecundus
aoriſtus, quandocũque thema ſolam conſonantem ha
bet ante* ω *finalem, ut* κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπε-
σον. *Excipiuntur* δουπῶ, ἔδουπον. δρῶ, ἔδρον. *Quan
do autem thema duas habet conſonantes, penultima
poſitione producitur, ut* χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ,
ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ,
ἤμαρτον. ἤμβροτον *uero mutatione* α *in* ο, *& tranſpo-
ſitione* ρ, *& interpoſitione* β *inter* μ *&* ρ, *cum nullo
modo cohærere poſſint in eadem dictione, corripit pe
nultimam. Quando autem corripitur penultima ſe-
cundi aoriſti, & quæ in quas mutentur, libro* III.
ſatis dictum eſt.

Sed aduertendum est, uerba in ω purum desinentia, si in penultima habuerint aut ευ, aut ου, nequaquam formare posse, neque medium præteritum, neque secundum aoristum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. secundus aoristus ἤκοον, ut quibusdam placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον, quibusdam regulis inter se pugnantibus, quæ huiusmodi sunt.

Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ, ἢ ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται, εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. *id est, uerba in ω, desinentia, per ευ diphthongum aut ου penultimam habentia, præteritum mediū non faciunt, ut βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritum medium ἤκουα, & Attice ἀκήκοα. & quo modo existente præterito medio, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonantem ante ον habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit. &, si fieret ἤκουον, eadem*

dem producta eſſe deberet, ſicut ἤκυα, *quod abſurdū eſt. Inuenitur tamen* ἔπαον ἀόριςος β΄. *unde* ἐπάνη, καὶ ἀνεπάνη, ἀόριςος β΄. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ, *id eſt, in uſu. Cuius præteritum medium, hoc eſt,* πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω, *abſque conſonante pure profertur, per* αυ, *ſcilicet diphthongum, qua ſoluta, ſecundus aoriſtus* α *ſolum admiſit. Secunda perſona a prima ſingulari fit* ον *in* ες *mutata,* ἔτυπον, ἔτυπες. *Tertia* ἔτυπε, *& alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino ſequuntur.*

Μέλλων πρῶτος.

Τύψω, *a* τύπτω *præſenti fit, idem habens principiū, quod quidem non omnibus accidit uerbis: nam* θρέψω *&* θρέξω *per* θ, *ſcribuntur, etſi illorum themata,* τ *habeant antiſtœchum eius, ut* τρέφω, *&* τρέχω. *Sciēdum tamen hæc quoque per* θ, *ſcribenda fuiſſe,* θρέφω, *&* θρέχω, *ſed quia regula eſt,* ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως, *id eſt, quòd nulla dictio diſſyllaba ſit in uſu, cuius prior ſyllaba incipiat a craſſa, altera quoque a craſſa principium habeat, propterea cautū eſt, ut prior craſſa in præſenti in propriam tenuem mutata ſit, ſed in futuro ſeruata, quamuis* ρ *ſequatur, quod craſſum ſpiritum uidetur habere. Sed de eo regula eſt, ut cū craſſis craſſum ſit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiam* ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, *quod aſpiratur ad differentiam* ἔξω *aduerbij loci, ſecundū aliquos. At Euſtathius* ἐν τῷ ι, Οδυσσείας, *eadē utitur ratione, in hoc uerbo* ἔχω, *qua uſi ſumus in*

τρέφω, & τρέχω, quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἕχω δασὺ ἦν τὸ ἑ, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἕχω aspiratum erat ἑ, sed tenue factum fuit ob illationem χ. iccirco aspiratum est ἕξω futurũ, docens ab eisdem spiritibus cum præsentibus incipere futura. Ante ω, ψ, habet futurum, cum primæ sit coniugationis grauitonorum, in quo est σ, potestate. Quoniam omne futurum cuiusuis coniugationis hanc appetit consonantem, et eam uel actu uel potestate habet, ut λέγω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in ω desinens circunflexum, per eandẽ immutabilem præsentis enuntiatur, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt et cũ σ & accentu acuto in penultima, hoc idem futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed communiter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationem. Multa tamẽ huiusmodi futura apud poetas inueniuntur. Dores uero futurum quoque tam actiuũ, quàm medium, uerborum aliarum coniugationum circunflectunt, non solum grauitonorum, uerum etiam circunflexorum & terminatorum in μι, ut τυψῶ, πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, τροπῇ τῆς ου εἰς ευ, ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν.

ἀναλογίαν. *At in subiunctiuo modo hæc eadem accentu graui enuntiant, ut* ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. *Vbi aduertendum est, Dores uertere* ου *diphthongum aliquando in* ω, *& hoc in nominibus, cum diphthongus non sit ex synæresi, ut* μοῦσα, μῶσα: βουκόλος, βωκόλος. *Aliquando autem in* οι, *quod participijs femininis grauitonorum præsentis temporis euenit, ut* τύπτουσα, τύπτοισα: γελάουσα, γελάοισα. *Nonnunquam uero in* ευ *cũ ex synæresi sit diphthongus, ut* δημοσθένεος, δημοσθένους, ϛένδς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. *Eodẽ modo & in uerbis circunflexis, ut* ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. *& in medijs futuris indicatiui modi, ut* κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, *& alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circunflecti, & per* ει *diphthongum scribi, addocentes illud Theocriti,* μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους. *sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cũ præsertim in pluribus uetustissimis codicibus* λωβάσησθε προπαροξυτόνως *scriptum inuenerim,* ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσομαι, τροπῇ τοῦ η εἰς α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. *quod & in antiquis Theocriti cõmentarijs super illud.* Αὖθις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα. *sic legimus.* τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. *Attici quoque in uerbis terminatis in* ζω *grauitonis polysyllabis,* ι *natura breue habẽtibus, abiecto* σ, *circunflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm*

medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι, μέλλων βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. *Penultimã etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur* πνίγω, πνίξω. *&* ἐρύκω, ἐρύξω, *et* ψύχω, ψύξω. *quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantũ. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut* ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. *aut* ι *diphthongi, ut* χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. *Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut* πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω: *quorum futuro assumit* υ *ab antiquis positionibus, hoc est,* πλεύω, ῥεύω, πνεύω. *Etiam annotantur* καίω, καύσω, *&* κλαίω κλαύσω, *quorum penultima præsentis est* αι, *diphthongus, futuri uero* αυ. *Quo in loco sciendum est* καύσω, καὶ κλαύσω *Aeolica esse.* καύω *enim &* κλαύω *Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodum* ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, *&* κλαίω, κλάω, *dixerunt subtracto* ι. *Hæc igitur Aeoles* καύω *dicunt, &* κλαύω πλεονασμῷ τοῦ υ, *futurum uero* καύσω, *&* κλαύσω. *Hoc autem in* δαίω, *&* παίω, *non faciunt, cum apud Atticos nec* δάω, *nec* πάω *inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut* τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. *Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis præsentibus,*

præsentibus, aduertendum est, quia ea non sunt eorum futura, sed aliorum, θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, & alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura eorum quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ, sed non sunt, uerum illorum quæ sunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt, θέλω, μέλω, &c. ποιήσω quoque, & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiusmodi, non sunt a circunflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, sed ab eorum perfectis, quæ sunt trisyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Aristophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω quoque, & στήσω, & δώσω, pauciores uidentur habere syllabas præsentibus suis, sed non habent, quia non existunt ab eis quæ sunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis horum, θέω scilicet, & στάω, & δόω, ut suo loco planius ostendetur. αὔξω quoque, & ἀλέξω, & ἕψω Attica sunt themata, et grauitona, quæ quidem secundum regulam communem circunflectuntur. nam uerba in ψω, et in ξω, desinentia circunflectuntur, ut διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. αὔξω uero & ἀλέξω, & ἕψω Atticorum more ex circunflexis grauitona facta sunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, sed ab ijs quæ synæresim patiuntur, ut αὐξέω, ῶ, αὐξήσω. ἀλεξέω, ῶ, ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ, ἑψήσω. Consonantes enim futuri hæ sunt, ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

Solet autem quæri, cur in prima coniugatione futurum

turum habeat ψ, in secunda ξ, in tertia σ, in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, & in sexta etiam σ? Dicendum, præsens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurũ uero ad nominatiuũ. nam cum nominatiuus enuntiatur per ψ, genitiuus declinatur aut per β, aut per π, aut per φ. ut ἄραψ ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. *Sic in prima coniugatione præsens cũ proportionem habeat ad genitiuũ, effertur aut per β, aut per π, aut per φ, aut per* πτ, *ut* λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. *futurũ uero per ψ cũ sit nominatiuo proportionatum,* λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *nam ψ potestate cõplectitur* β, π, φ, *et* σ.

Rursus quãdocunque nominatiuus effertur per ξ, tunc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. *Huius gratia quandocũque præsens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, enuntiatur, futurum per ξ effertur, ut* λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. τίκτω, τέξω. *ξ, enim uirtute comprehendit,* γ, κ, χ, *&* σ.

Etiam quandocunque nominatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ, *aut* θ, *aut* τ, *aut per* ος *purũ enuntiatur, ut* πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. *Huius gratia quoties præsens* δ, *aut* θ, *aut* τ, *aut* ω, *purum habet, sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur, ut* ᾄδω, ᾄσω. πείθω, πείσω. πέτω, πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. *Imparibus syllabis dictum est propter* κοχλίας, κοχλίου, *&* καλὸς, καλοῦ: *in ijs enim & similibus nominatiuus effertur per σ. at genitiuus neque*

per δ,

per δ, neque per θ, neque per τ, neque per ος purum enuntiatur, quoniam non imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ habet, nunc ξ. sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta, quæ ex quattuor constat immutabilibus, eadem est proportio futuri ad nominatiuũ, quæ est præsentis ad genitiuum, quoniam ubique eædem seruantur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος. ἦτορ, ἦτορος. *Sic &* μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. *quamobrẽ* ἀμετάβολα, *hoc est, immutabiles appellatæ sunt.*

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum τυπῶ, *fit a secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, eademq. penultima uocali ac eius cõsonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis, ut* τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. *Secunda persona* τυπεῖς. *Tertia,* τυπεῖ. Δυϊκὰ. τυπεῖτον, τυπεῖτον, *a secunda plurali,* τε, *in* τον *conuersa.* Πληθ. *Prima persona a prima singulari,* ω *in* ου *diphthongum, & adiuncta* μεν, *syllaba,* τυπῶ, τυποῦμεν. *Secunda a prima plurali,* ου, *in* ει, *et* μεν, *in* τε, *mutatis,* τυπεῖτε. *Tertia etiam a prima plurali,* μεν, *in* σι, *conuersa,* τυποῦσι, *accentu circunflexo ubique mutato.*

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporũ omnium aliorum modorum, aduertendum est primo præsens & præteritum imperfectum declinari simul, præteritum perfectum, & præteritum plus-

quam perfectum simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένους, *in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit, siue syllabicum, sicut & participia, & simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paullo post futuro, quæ in omnibus modis & participijs proprium seruant augmentum.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. *Quo in loco sciendum est, secundam personam imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam, nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per* ω, *magnum scribitur. In plurali uero tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam, ut* τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, *ad similitudinem genitiui pluralis eius participij,* οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε, *a tertia persona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia a secunda fit, adiuncta* τω, τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθ. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τύψον, *a tertia persona singulari* ἔτυψε, *extrema in* ον, *conuersa.* τύψε *tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in* ον *potius quàm*

in ε, *enuntiaretur: illi enim* ε, *in* ον, *uertentes, faciunt secũdam personam imperatiuorum actiuorum, ut* λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. *sic* τύψε, τύψον. *Tertia persona* τυψάτω, *quæ secundum analogiam imperatiuorum in* ε, *desinentium,* διὰ τοῦ ετω, *formanda fuerat: sed quia primus aoristus natura ubique appetit* α, *ut* ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι, *propterea & imperatiuus per* α, *potius quàm per* ε, *enuntiatur.* Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθυν. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. *Inuenitur tamen apud poetas* οἶσε, ἀντὶ τοῦ κόμισον. *&* ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, *& similia, quæ etsi habent consonantem primi aoristi, nihilominus præsentis temporis sunt. nã multa uerba sunt, quæ a futuro ad præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum et primus aoristus, & non nisi usque ad præteritum imperfectum uariantur: nec unius sunt coniugationis, cum per consonantem futuri efferátur in præsenti, ut* δύω, μέλλων δύσω, ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ̄. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω, μέλλων ὄρσω αἰολικῶς, ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδ. π̄. Ορσεο διογενὲς πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἀχρηστον, ὁ μέλλων οἴσω, ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, *fer.* Οδυσσ. χ̄. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιά. τ̄. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

μέμνων Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἐνεστὼς ἄξω, ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προσακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιαδ. γ. Αξετε δὲ πριάμοιο βίην, ὄφρ᾽ ὅρκια τάμνῃ. *Quibuſdam tamen placet, ut hæc ſint primi aoriſti per transformationem* ου *in* ε, *ut* οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. *ſed ijs aduerſari uidetur horum penultima*, ε *ſcilicet, cum primus aoriſtus in penultimam* α *ubique appetat. Non loquor de ſecunda perſona ſingulari, quæ in* ου *deſinit, ſed de tertia, & de ijs quæ ſequuntur, ut* ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, *et reliqua.*

Αόριστος δεύτερος.

Τύπε, *a tertia perſona ſecundi aoriſti*, ἔτυπε. τύπε, τυπέτω παροξυτόνως. *Annotantur ab antiquis tres aoriſti ſecundi, qui cum producant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. λάβε *uero, et* ἴδε *communiter grauitona ſunt, Attice uero* ὀξύτονα, λαβὲ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. *Aduertendum eſt, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo, Aoriſtos uero utriuſque habere ſignificationem.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

O*Ptatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm paſſiuorum & mediorum, nec grauitonorum ſolum, uerumetiam circunflexorum, et deſinentium in* μι, *proprium eſt terminare penultimã in diphthongũ, ſiue propriam ſiue impropriam, ſed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet unde, & quo modo ſingula formentur, et pri*

mum de formatione actiuorũ. Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι mutata, et abiecta ν consonante, si in eam penultima participij desiuerit, cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι addito. Si uero penultima participij fuerit ου, diphthongus, mutabitur in οι, cum omnino in penultima oporteat diphthõgum esse, cuius ι sit subiunctiua uocalis.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι *ergo est a genitiuo participij, ut dictũ est,* τύπτων, τύπτοντος. *Secũda persona a prima fit, extrema in* σ *conuersa,* τύπτοις. *Tertia a secũda, expuncto* σ τύπτοι. Δυϊκά. *Secunda persona a secũda plurali* τε *in* τον *conuersa,* τύπτοιτε, τύπτοιτον. *Tertia a secunda duali, extrema in* την, *conuersa,* τυπτοίτην. Πληθυντικά. *Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema in* μεν *conuersa,* τύπτοιμεν. *Secunda a prima plurali* μεν *in* τε *conuersa,* τύπτοιτε. *Tertia etiam a prima subtracto* μ, τύπτοιεν. *Et quoniam dictum est secundam personam singularis numeri a prima fieri, extrema syllaba,* μι *scilicet, in* σ *conuersa, nouum fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, cum sint natura diuersæ. Vbi sciri uelim, mutationem quinque modis fieri:* Κατὰ πάθος, *hoc est, per passionem,* ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῆ τοῦ ο εἰς η. Κατὰ παραγωγὴν, *hoc est per deriuationem, ut* λέγω, λόγος. τρέχω, τρόχος, τροπῆ τοῦ ε εἰς ο, κατὰ διάλεκτον, *hoc est per linguarum*

proprietatem

proprietatem, ut ἡδὺ, ἀδὺ. τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν οι, αἰολικῶς, *ut* ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, *id est, per compositionem, ut* δικόλογος, ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος, *qui de iure disputat,* τροπῇ τοῦ και εἰς ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, *hoc est, per declinationem, ut* αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας, εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος, εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω, εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι, εἰς σ. τυπτόμαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς μαι, εἰς μεθα. *ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales* κατὰ κλίσιν *mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis,* μι, *in* σ *mutari, quandoquidem hoc* κατὰ κλίσιν *fieri contingit, ut dictum est.*

Παρακείμενος,

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *a genitiuo participij* τετυφῶς, τετυφότος, τος, *in* μι, *& adiuncto* ι *penultimæ.* Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθ. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *a genitiuo participij* τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθ. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια*: Atticos uero secunda & tertia* τύψειας, τύψειε, *& tertia plurali* τύψειαν.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος,

Τύποιμι, τύποις, τύποι, *a genitiuo participij* τυπὼν, τυπόντος, *sicut & præsens.*

Μέλλων πρῶτος,

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *a genitiuo participij* τύψων, τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος,

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, *a genitiuo participij* τυπῶν, τυποῦντος. καὶ τὰ λοιπὰ, *acccentu circunflexo ubique seruato, nisi ubi finalis syllaba longa fuerit, quia tunc acuitur penultima* τυποίτην: *quoniam longa ante longam acuitur. quòd uidelicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secũdo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur,* σπείρω, μέλλων σπερῶ, ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β΄. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ διὰ τοῦ α.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

E Ἂν τύπτω, *a prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditioné,* ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. *Est enim regula, quòd tria præterita tẽpora indicatiui, hoc est, præteritũ imperfectum, præteritum perfectũ, et ambo aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, et extrema in* ω *mutata, faciunt subiunctiuum. Secũda*

persona

persona τύπτῃς a prima fit extrema in ῃς, conuersa: nam subiunctiua omnia a uerbis grauitonis in ω desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι, primæ coniugationis, in ῃς, faciunt secundam personam, ι quidem subscripto. Quoniam omne uerbum in ω desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth. διὰ τοῦ ι desinentes, aut propriam aut impropriam. Tertia persona a secunda fit expuncto σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *a prima persona præteriti perfecti, α, in ω, μέγα conuersa, seruato augmento; ut dictum est,* καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *a prima primi aoristi, hoc est,* ἔτυψα, *α in ω conuerso.*

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, *a prima secundi aoristi* ἔτυπον, *extrema in ω mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

I*Nfinitiui formantur a tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt ν cõsonans, et αι, diphthongus. Exeunt quidem in ν quicunque habent ει diphthongum in finali syllaba, aut ου, aut α, ut* τύπτειν, ποιεῖν. χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. *In quibusdam uero in αν,*

desinentibus,

desinentibus, pro α *ponitur* η ἔθει δωρικῷ, *ut* ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, *quibus* ι *non subscribitur secundum ueteres grammaticos, ut in tractatu circunflexorum dicetur. Cetera uero omnia, tam actiua, quàm passiua, in* αι *exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborũ terminant partim in* ειν, *partim uero in* αι.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

Τύπτειν, *a tertia persona singulari fit, adiuncta* ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. *Illi enim abijcientes* ι *de* ει *diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cũ etiam syllabæ quantitas uariata sit, ut* ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσαμαι ὧδε κυκλώπων. *& in eodem.* Γινῶσκεν δ' οἶμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα. *quamuis illi ijdem* τύπτην *etiam dicant, sicut et Aeoles,* ε *in* η *conuerso.* τυπτέμεναι *quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si communis in* ειν, *aut in* ουν, *aut in* ναι, *desiuerit. Si in* ειν, *aut in* ουν, *abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes* με, *deinde* ναι, *diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut* τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀρῦν, ἀρόμεναι. *Si in* ναι, *aut penultima est diphthõgus, aut monophthongus: si diphthongus, abijcientes subiunctiuam uocalem, interponunt* με, *ut* δοῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. *si monophthongus, eadem manebit ante* με, *ut* τιθέναι, τιθέμεναι. στῆναι, στήμεναι.

μεναι. ἶναι, ἴμεναι. Iones uero κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, a tertia præteriti perfecti τέτηφε, adiuncta ναι, accentuq. in penultimam retracto. nam infinitiua in ναι, desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπτέμεναι.

Αόριστος πρῶτος,

Τύψαι, a tertia persona primi aoristi ἔτυψε, ε, in αι, diphthongum uersa, uel a prima persona, adiuncto ι, ἔτυψα, τύψαι.

Αόριστος δεύτερος,

Τυπεῖν, a tertia persona ἔτυπε, ι, & ν, additis, & accentu circunflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν, secundum eos, quos supra memoraui.

Μέλλων πρῶτος,

Τύψειν, a tertia persona τυψεῖ.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπεῖν, a tertia persona τυπεῖ.

De participijs uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

P Assiua autem uerba formantur partim ab actiuis, partim a seipsis. ab actiuis quidem præsens, præteritũ imperfectum, præteritũ perfectum, & secundus aoristus: cetera uero omnia

a seipsis: quorum formatio uaria est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

Τύπτομαι, *fit a prima persona præsentis indicatiui actiui, ω magno in ο paruum uerso, & adiuncta* μαι *syllaba, ut* τύπτω, τύπτομαι. *Secunda persona* τύπτῃ, *& a tertia fit, subtracto* τ, *et* ε, *et* α *proposita uocali ex* αι *diphthógo in* η *cótractis, sicut* βέλεα, βέλη, *cui subscribitur* ι, *& fit* ῃ *diphthongus impropria, ut* τύπτεται τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, *pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet:* Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μι κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκὼς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ γίνεται: οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ τ τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται: οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *hoc est, omnis prima persona habens* μ κλιτικὸν *cum longa, quandocunque actiuum participium in* σ *oxytonum extiterit, ut* πεποιηκὼς, *tunc secunda persona, mutatione circa tertiam* τ *in* σ, *fit, ut* πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. *Cum uero non in* σ *oxytonum extiterit, ut* τύπτων, *tunc secunda persona subtractione* τ *tertiæ, ac uocalium commistione fit, ut* τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ et tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem:*

nam tertiam actiuorum & uoce et litteratura, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio et alijs placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. *quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum.* Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γάρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. *hoc est audies. manifeste enim deus dixit mihi. hoc* πεύσει *dixit, quæ est tertia persona futuri actiui* πεύσω, πεύσεις, πεύσει, *pro* πεύσῃ *secunda persona, a futuro medio* πεύσομαι, πεύσῃ, *& sic de alijs. Ex quibus quattuor etiam apud communes in usu habentur, ut* βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι, ὄψει. *&* ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. *Tertia persona a prima fit,* ο *in* ε, *&* μαι *in* ται *uersis,* τύπτομαι, τύπτεται. *Regula,* τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ, εἰς τ, τὸ τρίτον ποιεῖ, τρέποντα τὴν παραλήγουσαν, ἔνθα μή ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος. Δυϊκά. *Prima persona a prima plurali, extrema in* θον, *mutata,* τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. *Secunda a secunda plurali, extrema in* θον, *conuersa,* τύπτεσθε, τύπτεσθον. *Tertia similis est secundæ,* τύπτεσθον. Πληθ. *Prima persona a prima singulari fit,* μαι *in* μεθα, *conuersa,* τύπτομαι, τυπτόμεθα. *Regula,* Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ σ. *Secunda persona a tertia singulari fit,* ται *in* σθε, *uersa,* τύπτεται, τύπτεσθε. *Regula,* Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia etiam a tertia ſingulari, penultima, hoc
eſt, ε in ο uerſa, ac ν conſonante interiecta, τύπλεται,
τύπλονται. Regula, Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτι-
κὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ δεχόμενον τὸ ν, καὶ τὴν παραλήγου-
σαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου τὸ τρίτον τῶν πληθυν-
τικῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵϛαται δὲ, ἵϛανται.
Sed quoniam de hac littera μ quam Græcorum more
κλιτικὸν appellauimus, mentio facta eſt, cur ſic nun
cupetur, ab re non erit, quantum ex grammaticorũ
dictis elicere potuimus, aperire, quod nempe et τ pa
titur & ν. Eſt igitur μ κλιτικὸν, quod ad formationẽ
ſiue dednctionem alicuius uerbis extrinſecus ſumitur,
ut τύπλω, τύπλομαι. ἔτυπλον, ἐτυπλόμην. ἔτυψα, ἐτυ-
ψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν dicitur, ut ab μ, quod
θεματικὸν appellatur, differat: nam uerba in μω in ip-
ſa prima poſitione μ habent, ut νέμω, δρέμω, &c. hu
ius gratia θεμαλικὸν merito dici poteſt. At eorum
paſſiua in extrema ſyllaba μ habent κλιlικὸν, tanquã
extrinſecus accerſitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod
Theodoſius grammaticus aſſerit dicens: κλιτικὸν δὲ
μ ἐϛὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκ κλίσεως γεγενημένον. τί
θημι uero & ἵϛημι, & alia huiuſmodi uerba in μι ac
etiam optatiua in μι, ut τύπλοιμι, τετύφοιμι, etſi per
deriuationem μ habeant κλιτικὸν, tanquam extrin-
ſecus accerſitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. & τύπλον-
τος, τύπλοιμι, non ob hoc ſub regula iam dicta cõpre
hendi poſſunt, cum in breuem deſinant uocalẽ, non au-
tẽ μετὰ μακρᾶς, ut regula poſtulat. Itaque ea ſolũ uer
ba, quæ in μαι aut in μην exeũt, huiuſmodi regulæ ſu-

biecta putantur. Vbi aduertendum μαι syllabã, etsi in fine dictionis cõmuniter pro breui habeatur, diphthongo tamen longã esse. τ, quoque κλιτικὸν et ipsum appellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis passiuorũ extrinsecus sumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι scilicet in ται uersa: quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut a τ, quod θεματικὸν est, omnino differens sit, sicut est in uerbis in τω, desinentibus, ut ἀνύτω, φρίττω, λίτω, πέτω, etsi hæc duo extrema in usu non sint, λίτομαι tamen & πέτομαι frequentissime utimur. Hoc idem accidit & ν, quoniam infinitiui in ναι, partim habent ν, κλιτικὸν ex ipsa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι. partim uero θεματικὸν, cum ab ipso themate sit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est κτείνω etc. Vbi aduertendum est, quod infinitiui habentes ν, κλιτικὸν, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in μι, tres excipiuntur infinitiui in ναι, qui per deductionem ν habent κλιτικὸν, quoniam eorum penultima, (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur, hoc est, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes ν, θεματικὸν, hanc non sequuntur regulam, sed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere possunt, ut patet ex κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω, & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiusmodi infinitiuis. De ijs uero, quæ in ειν, exeunt,

exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν. πύψει, τύψειν, *non ob hoc id* κλιτικὸν *appellandum censemus, quandoquidem de ijs tantum, quæ in* ναι *desinunt, regula loquitur: cum in huiusmodi infinitiuis* ν *nunc* θεματικὸν, *nunc* κλιτικὸν *reperiatur, quod nempe in* ειν *desinentibus non euenit.*

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, *a prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta* μη, *inter* ο, & ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. *Secunda a tertia fit, expuncto* τ, ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, *fit*, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτω δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγω. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Βούτας μὲν ἐλέγω, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. *Tertia a prima fit,* ο *in* ε, & μην *in* το, *uersis,* ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. *Prima persona a prima plurali fit, sicut in præsenti,* ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. *Secunda, a secunda plurali,* ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. *Tertia a secũda duali,* ον *in* ην, *mutata,* ἐτυπτέσθην. *differunt enim inter se, quoniã tertia pluralis nec in* ι, *nec in* αι *desinit.* Πληθ. *Prima persona a prima singulari fit,* μην, *in* μεθα, *conuersa,* ἐτυπτόμεθα. *Secũda a tertia singulari,* το *in* σθε *conuersa,* ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. *Tertia etiã a tertia singulari fit, interiecto* ν, *et* ε *in* ο *mutato,* ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος,

Τέτυμμαι, *a præterito actiuo fit, de quo libro tertio communem secuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamẽ syncopam* τέτυμμαι *pati, eiusq. perfectum ac integrum* τετύφαμαι *esse,* ἀπὸ τοῦ τέτυφα, *adiuncta* μαι, *syllaba, sicut a* τύπτω, τύπτομαι. *nam*

De formatione uerborum paſsiuorum, regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc eſt, omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habens μ κλιτικὸν, ſyllaba ſuperare uult proprium actiuum, ut τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. ſic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. ubi facta ſyncopa penultimæ uocalis tantũ, α ſcilicet, fit quidem τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ uero in propria ἀντίστοιχα uerſo, in β ſcilicet eius mediam in prima perſona, & in π tenuem in ſecunda et tertia, ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π, καὶ σ, εἰς ψ, τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, ſed τέτυμμαι, cũ alterum ſequatur μ. Poſſumus & ſecundã a tertia deducere, τ in σ uerſo, per regulam antiquorum in præſenti poſitam. hoc eſt, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, etc. ut τετύφαται, τετύφασαι, τέτυπται, τέτυπσαι, π uero et σ in ψ unitis fit, τέτυψαι. Δυϊκά. Τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, ſicut prima ſingularis. Secunda perſona τετύφαθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α, καὶ σ τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθ. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda τετύφαθε, τέτυφθε ſicut τέτυφθον. Tertia, τετύφανται, a tertia ſingulari τετύφαται, interiecto ν. Vbi aduertendum eſt tertiam pluralem, hoc eſt, τετύφανται, ſyncopam non pati, cum ex ea nihil proueniat quod proferri congrue poſſit, ſubtracto enim α, fit τέτυφνται, quæ quidẽ ſtructura prolatu impoſſibilis eſt, cũ tres id genus conſonantes, nulla intercedente uocali ſimul inueniantur, quæ proculdubio inter ſe minime poſſunt cohærere. nam omnis ſyllaba a tribus

incipiens

incipiens consonantibus, secundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον. Supplendum est igitur per proprium participium, & uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quod & in aliis huiusmodi seruandum est.

Hoc idem fit in uerbis secundæ coniugationis, ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo supra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ, καὶ σ εἰς ξ, λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoque in aliis numeris atque personis cõtingit. At in ceteris coniugationibus præteritum passiuum pari modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι. Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibusdam uerbis sextæ, interponitur σ ante μαι, ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα, συλλαβῆς fit, πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia similiter. Quod autem huiusmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in usu non sit, factum quidem est ob quandam aduersantem regulam, quæ talis est: Verba passiua quæ μ κλιτικὸν habent, & syllabis propria actiua excedunt, eandem seruare penultimam debent, quæ in prima pluralis numeri persona suorum actiuorum, necnon in genitiuo participii actiui temporis eiusdem inuenitur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαντος, ἐτυψάμην. At cum prima persona pluralis numeri præteriti actiui, hoc est, τετύφαμεν, & genitiuus participii temporis eiusdem, uidelicet τετυφότος diuer-

ſam habeant penultimam, hæc quidem α, illa uero ο, μικρὸν, accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit, hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut lib. III. uidere licet. utraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ ſequuntur, a communi uſu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis et quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι, conuerſa, ac σ interiecto. nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborum, quæ grauitona ſunt, in κα deſinens aſſumit σ in formatione paſſiuorum, ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona a prima fit, μαι, in σαι, mutata, & per unicum σ enuntiatur, ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoque deducitur a prima, μαι in ται conuerſa, πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκὰ. Prima dualis numeri a prima plurali, extrema in θον mutata, πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero perſona a ſecunda fit eiuſdē numeri, ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demú ſimilis eſt ſecundæ. Πληθυ. Prima perſona pluralis a prima ſingulari fit, extrema in μεθα conuerſa, ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα.

σμεθα. Secunda a tertia singulari, ται, in θε, conuersa, ut πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι, πέφρασθε. At ubi nulla consonans intercesserit, σ omnino erit interponendum, ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται, βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit, ν scilicet ante ται immisso, si tamen alia non intercesserit cōsonans. tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirē tur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt cohærere, ut πέπεισνται. Si uero ante ται aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare possimus, ut πεποίηται, πεποίηνται. Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in κα, terminatur. Desinentia uero in ζω, siue σσω, & in ξω, futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationem.

Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in μαι conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habent uel λ, uel ρ, illud seruare in actiuo et passiuo præterito, ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uero μ, uel solum, uel cum ν habent, id quidem seruant, sed η interponitur διὰ τὴν καλλιφωνίαν, quemadmodum et in præterito actiuo iam dictum est, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. & alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uero in νω, desinunt, ν minime seruant, sed id quidem in actiuo præterito propter sequens κ, in γ transferunt. At in passiui præteriti

riti formatione illud in μι *uertunt, cum forte alterum* μ *sequatur, ut* φαίνω, πέφαγκα πέφαμμαι. *Hoc autem in prima tantum persona seruabitur, nã secunda quidem & tertia illud* ν *rursum assumit, ut* πέφανσαι, πέφανται. Ιλιά. β. Τέλος δ' οὔπωτι πέφανται. *At* μεμίασμαι *&* μεμόλισμαι, γ, *in* σ, *Atticorum more transtulerunt*. μεμένηκα *uero, &* μεμένημαι, *cuius thema est* μένω, *assumpserunt* η, *tanquam a circunflexo themate deducta, quemadmodum et* νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. *Dissyllaba uæro quæ ante* ν, *uel* ι, *uel* ει, *uel* υ, *habent, omnino* ν, *respuunt, ut* κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα, ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέθυμαι, *sed hæc pauca sunt. At* μεμόλυσμαι *cuius actiuũ præteritũ est* μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω *fit, quod quidẽ trisyllabũ est.*

Præteritum uero passiuum sextæ cõiugationis ab actiuo fit, extrema in μαι, *conuersa, sed ante* μαι, *ut plurimum recipit* σ, *ut* ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ζέω, ἔζεκα, ἔζεσμαι. *Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem* σ *non admittunt, ut* τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. *Actiuum autem præteritum uerborum quæ circunflexa sunt, si longam habuerint penultimam, præteritum quidem passiuum nihil assumit, ut* ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι: *si uero breuem,* σ, *recipit, ut* τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. *Quod autem ad penultimam attinet, eandem sane habet passiuum præteritũ quam & actiuũ, si a uerbo desinente in* ω *ueniat, ut* τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. *Excipiuntur dissyllaba primæ coniugationis & secundæ grauitonorum,*

tonorum, quorum præteritum paſſiuum rurſus aſſumit ε uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in ο, paruũ conuerſa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. *inuenitur &* κέκλαμμαι. *Annotantur etiam quæ* ρ *habent cum aliqua conſonante implicitũ, in quorũ penultima præſentis* ε, *reperiatur: horũ enim præteritũ paſſiuũ* ε *mutat in* α, *ut* στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. *Excipitur* βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. *At in uerbis in* μι *deſinẽtibus, penultimã corripit, quæ in actiuo quidẽ lõga deprehẽditur, ut* δέδωκα, δέδομαι.

De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata, lib. III. *ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc perſonam a tertia ſingulari temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non* ν *ſicut alij, ſed* α *breuem interponentes inter ultimam ſyllabam atque penultimam. Sed quia ante* ται, *finalem ſyllabam tertiæ perſonæ cõmunis ſingularis numeri diuerſæ cõſonantes inueniuntur, diuerſam quoque formationem eſſe oportuit. nam in uerbis quidẽ grauitonis primæ coniugationis & ſecundæ, tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante* ται, *aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba comprehenſam, quibus diſiunctis, et* α *interpoſito, ac priori tenui in propriam aſpiratam cõuerſa, fit tertia perſona pluralis* ἰωνικῶς. *eſt enim regula,* ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσιν

οἱ ἴωνες

οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφα
ται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præ-
teriti pluſquamperfecti eodem formatur modo, ut
ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uer-
bis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam
pluralem etiam a tertia ſingulari faciunt, uertentes
σ in figuratiuam conſonantem præteriti medij, ubi an
te ται, extiterit: quia quandocunque tertia commu-
nis grauitonorum per σ profertur, tertia Ionice figu-
ratiuam conſonantem præteriti medij ſibi adſciſcit, ut
πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέ
πεισαι, καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. ῥάζω, μέσος παρακ. ἔρ-
ῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤῥασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐῤῥάδα-
ται. Οδυσσείας υ. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc eſt,
ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uero, &
ὀρύττω, & ſimilia, quæ ξ habent in futuro, ad ſecun-
dam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta con
iugatione ea ſolum uerba, quæ in ρω deſinunt, inue-
niuntur tertiam habere perſonam Ionice formatam,
cum in tertia communis præteriti ρ tenue ante ται,
forte exiſtat: nam ρ cum tenuibus tenue, & cum aſpi
ratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam mo
do diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ
τοῦ τ ψιλὸν, &c. ρ quod in tertia communi perſona te
nue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uer-
titur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραται, ſicut
νένιπται, νενίφαται, τροπῇ τοῦ π εἰς φ. In ſexta autem
cõiugatione tertia perſona Ionice formari non poteſt
in ijs uerbis, quorum tertia ſingularis σ habet ante

ται,

ται, ut ἤκουσαι, eo quòd figuratiua littera medij præteriti non est consonans, in quam σ mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in ijs quorum tertia communis in ται, puram desinit, hoc est absque σ, tertiam pluralem ἰωνικῶς apte formari poterimus, si solum α ante ται posuerimus, ac penultimam quæ est in uoce communi, si longa fuerit, corripuerimus, ut εἰρύω, εἴρυται, εἰρύαται. Ἰλιάδος ᾱ. Οἵτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται. κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Ὀδυσσείας δ̄. Αἴθ' ἄλλι κεκλίαται. *Poetæ tamen metri gratia eam aliquando productam seruant.* Ὀδυσσείας ᾱ. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, *cuius thema est* δαίομαι, *diuido. De circunflexis & uerbis in* μι, *quoniam a sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. nam si tertia communis præteriti passiui in* ται, *puram desiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, sicq. α solum interposito, tertia fiet* ἰωνικῶς, *ut* πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. βεβοάται *autem non dicimus, sicut nec* ἱστάασι, *et alia huiusmodi,* διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. *Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet, ut* ἐπεποίητο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο *tamen &* βεβολήατο, *&* κεχολώατο, *& alia multa apud poetas metri gratia productam seruare antepenultimam constat.* Ὀδυσσείας η̄. Ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὔννητοι βεβλήατο. *&* Ἰλιάδος ῑ. Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. *&* Ὀδυσσείας ξ̄. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. *Poetæ uero Ionas imitati,*

tati, formant tertiam perſonam pluralem, aliorum quoque temporum mittentium tertiam ſingularem aut in ται, *aut in* το, *nec ſolum in modo indicatiuo, ſed etiam optatiuo* α, *(ut ſupra dictũ eſt) interponentes, ut* ἧμαι, ἧται. *tertia pluralis* ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ιλιά. γ̄. Οἳ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Ο παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ιλιάδος η̄. Οἵ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες, καὶ δαρδανίωνες. *In Optatiuo*, δεοίμην, δέοιτο, δέοιντο κοινῶς, καὶ δεοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δέομαι *indigeo*. Ιλιάδος β̄. Πολλαί κεν δεκάδες δεοίατο οἰνοχόοιο. καὶ Οδυσσείας ᾱ.

Εἰ κεῖνόν γ' ἰθάκην δὲ ἰδοίατο νοστήσαντα.

Αντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Υπερσυντελικός.

Ετετύμμην, *a præterito paſſiuo fit*, μαι *in* μην, *conuerſa, ac etiam altero* ε *præpoſito, ſicut in actiuis, ut* τέτυμμαι ἐτετύμμην. *Si uero paſſiuum præteritum a uocali inceperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit, ut* ἤκουσμαι, ἠκούσμην, *& cetera, ſicut lib.* I I I. *ſatis dictum eſt.*

Αόριστος πρῶτος.

Ετύφθην, *fit a tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in* ην, *mutata, & abiecta conſonante in principio præteriti geminata. Pro quo annotandum, quòd ſi uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut ſecundæ, tertia perſona præteriti paſſiui ſemper habebit duas tenues cum* αι *diphthongo finali, in eadem comprehenſas ſyllaba, quibus in proprias denſas mutatis, ac etiam extrema in* ην, *fit primus aoriſtus paſſiuus,*

abiecta

abiecta (ut diximus) consonante in præterito perfecto geminato, si forte extiterit, ut ἧπλαι, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται puram, aut in ται cum aliqua consonante terminabit. Si in ται pura, mutata τ tenui in propriam aspiratam, puram eandem seruabit aoristus passiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud poetas per ν licet in præterito omnino abijciatur. Ιλιάδος κ̄. Ως ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι Κλινθήτην. Εμνήσθην *etiam* ἀπὸ τοῦ μέμνηται *assumpsit* σ *&* ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. *Si uero cum aliquo consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante* θην, *ut* πέπεισαι, ἐπείσθην. πέφρασαι, ἐφράσθην. *At* ἐσώθην *absque* σ ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, *cuius thema est* σώζω, ἐσώσθην *enim dicendum fuerat.* ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Εμιάνθην *uero a præterito communi, hoc est,* μεμίανται *fit, non autem a præterito Attico, quod est,* μεμίασαι, διὰ τοῦ σ. *Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes* ται, *syllabam tertiæ personæ præteriti passiui,* π, κ, λ, ν, ρ, σ. *quas seruat & aoristus passiuus,* π, *tamen &* κ, *in proprias aspiratas mutatis. Hoc quoque annotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere & formationem & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerborum in* μι *in omnibus modis, ac etiam participijs, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in* ς *extremam habens acutam, ac declinatum*

per

per ντ, ut eſt, τιθεὶς, τιθέντος. τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis in ν deſinit cum uocali longa, ſecundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. nam in uerbis in μι participium formatur a ſecunda perſona præteriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uero in θι, deſinit, τίθεθι, τύφθηθι. ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda in τ mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ, circunflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus uero in ναι, ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiuſmodi aoriſti, & quæ ſequuntur, libro tertio ſatis diximus. Sed de tertia perſona pluralis numeri ϐοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit. Tertia igitur perſona pluralis a tertia fit ſingulari, adiuncta σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad ſimilitudinem participij neutri generis eiuſdem temporis, præpoſito ε ſyllabico augmento, & accentu in antepenultimam retracto, ut ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, ἔτυφθεν. Poteſt etiam formari a prima perſona ſingularis numeri, extrema in εν mutata, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἐθύφθην, ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδος γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habent participiũ in σ ὀξύτονον, & declinatum per ντ, prima perſona et tertia pluralis numeri impares ſint, ſicut in præterito imperfecto actiuorum dictum eſt.

Αόριστος δεύτερος,

Ετύπην, *fit a ſecundo aoriſto actiuo, extrema in* ην, *mutata*, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, *ſicut* ἔδαμεν καὶ δάμεν, *pro* ἐδάμησαν. Ιλιάδος μ̄.

Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθήσομαι, *a ſecunda perſona primi aoriſti paſſiui, expuncto augmento, & adiuncta* ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *a ſecunda perſona ſecundi aoriſti paſſiui*, ἐτύπης, *adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, *a ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſita* ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτου, *a ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui fit, expuncto incremento*, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ, ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ ſequitur, uide lib. III.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *fit a ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile augmentum habens cum præterito perfecto*, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τέτυψο τετύφθω.

Ἀόριςος πρῶτος.

Τύφθητι, τυφθήτω, a tertia perſona primi aoriſti paſſiui, ἐτύφθη.

Ἀόριςος δεύτερος.

Τύπηθι, a tertia ſecundi aoriſti paſſiui ἐτύπη. Sed de ijs ſatis lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui paſſiui omnes a proprio indicatiuo paſſiuo fiunt, extrema in μην, conuerſa, ac ι penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoriſtis, qui actiuorum more a genitiuis ſuorum participiorum fiunt. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην, δεχόμενον τὸ ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc eſt, quòd omne paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν cũ longa, uertens extremam in μην, et ante μην, ſuſcipiens ι, optatiuũ facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, a prima perſona præſentis τύπτομαι, μαι in μην, conuerſa, & adiuncto ι penultimæ uocali, ſicut modo dictum eſt. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum fit a prima perſona præteriti perfecti paſſiui, μαι in μην, a ι penultimæ uocali adiuncto, ſicut in præſenti, ſi tamen ſola et pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongũ eſſe oportet,

tet, nõ quamuis tamen: excipitur enim υ *ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam &* μαι, *ut* πεποίημαι, πεποιήμην. κεχύσωμαι, κεχυσώμην. τέθειμαι *siue* τέθεμαι, τεθείμην. ἕσαμαι, ἑσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. *alioqui formari non potest. Supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum* εἰμὶ, *ut* λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in* ην *mutata &* ι *penultimæ adiuncto, ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκὰ. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικὰ. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. *Secunda persona* τυφθείητε. *Tertia* τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. *Quo in loco aduertendũ est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorum ante* μεν *diphthongum habuerit, subtracto* μ *facit tertiam personam pluralem, ut* τύπτοιμεν, τύπτοιεν. *Cum uero habuerit monophthongũ, hoc est, solam uocalem, tunc in* σαν, *mittit tertiam pluralem, ut* τυφθείημεν, τυφθείησαν. *At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopã abijciatur, non extrema quidẽ mutata in* σαν, *sed subtracto* μ *solum, fit tertia pluralis, cum penultima quæ prius in integra dictione tertia a fine erat, fit diphthongus: mutato etiam accentu acuto in circunflexum, cum natura sit longa ante breuem, ut* τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν, *quod*

De formatione uerborum passiuorum, *omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circunflexorum & terminatorum in μι, habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis, commune est.*

Αόριςος δεύτερος,

Τυπείην, τυπείης, τυπείη *&c. sicut & primus.*

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *a prima persona primi aoristi passiui* τυφθήσομαι, *sicut & præsens.*

Μέλλων δεύτερος,

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, *a prima persona secundi futuri* τυπήσομαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *a prima persona paullo post futuri,* τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

E Αν τύπτωμαι, *a prima persona subiunctiui actiui adiuncta* μαι: *nam regula est,* ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. *hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione* μαι *passiuum fit,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *Secunda persona a tertia fit expuncto scilicet* τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *At si hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam sequi poteris, quæ talis est,* καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc est, uniuersaliter tertiæ per-*

sonæ

ſonæ actiuorum ſubiunctiuorum, ſecundæ ſunt paſſiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ. Tertia perſona τύπτηται, a prima ſingulari, penultima in η, & extrema in ται mutatis. Δυϊκὰ ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Poſſunt & hæc omnia formari a præſenti tempore indicatiui paſſiui, ε in η, & ο in ω ubique mutatis, ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. & ſic de alijs.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum fit a prima perſona præteriti paſſiui, penultima uocali in ω, μέγα, conuerſa, ſi ſola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non poteſt, etiam ſi penultima eius υ, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea conſiſtens, ſicut etiá de præterito optatiui paſſiui dictum eſt. Iccirco hoc etiam in loco per participium paſſiui præteriti, & ſubſtantiuum uerbum ſupplendum erit, τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, a tertia perſona ſingularis numeri ſuorum indicatiuorum ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in ω, circunflexum mutata.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτεσθαι, a tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interiecto: nam omne uerbum paſſiuũ, ſiue medium habens in tertia perſona τ κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum extrema in θαι, mutata, ac σ interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐλύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante τ alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratã mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari a ſecunda perſona plurali, ε tenui in αι diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in σθε, deſinit.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, a tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis: ſed hoc in prima & ſecunda coniugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π in φ, & τ in θ, uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ in χ, & τ in θ, mutatis, accentu quoque in penultimam translato, quanquam regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, omnis infinitiuus in θαι deſinens, & tempore et tono ſimilis uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur

cipitur etiam ſecundus aoriſtus medius, qui τυπέσθαι, *infinitiuum habet* παροξύτονον. *Et in alijs coniugationibus* ται *in* σθαι, *mutata ſicut in præſenti, ac eadem conſonante ſeruata, quæ ante* ται, *forte extiterit, fit infinitiuus, ut* πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψᾶλθαι. *Si uero nulla præceſſerit conſonás,* σ *omnino interponendum erit, ut* πεποίηται, πεποιῆσθαι. *Poteſt etiam & a ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictũ eſt,* τέτυφθε, τετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, *accentu in penultimam translato, ut ſupra.*

Αόριστος α΄. τυφθῆναι. Αόριστος. β΄. τυπῆναι.

A tertia ſingulari proprij aoriſti addita ναι. *Cetera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.*

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

V*Erba media in præſenti, et præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt, ut* τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. *Nuſquam tamẽ inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum pluſquamperfectum, ambos aoriſtos, et utrũque futurũ, neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritũ perfectũ, & præteritum pluſquamperfectũ, cum ſint propemodũ ſimilia præterito perfecto, & præterito pluſquãperfecto actiuorũ, ut* τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. *Partim paſſiuis, ut ambos aoriſtos, et utrunque futu-*

rum, quoniam hæc tempora ſimilem habent termina tionem cum paſſiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras græcas diſcere modo aggredientibus, confuſioné quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet, auſus ſum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, ſicut in libro primo poſitum eſt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς,

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος,

Τέτυπα, *a præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua littera, quæ græce* χαρακτηριςικὸν τῆς συζυγίας *appellatur, ante* α *finalem loco eius conſonantis, quæ fuerit ante* α *præteriti actiui: qua accepta, præteritũ medium ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs, ut* τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφὼς, τετυπώς. *Quomodo autem accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte: nam præſens aut in* ω *purum deſinit, aut in* ω *non purum. Si in* ω *purum, ſiue diphthongus præcedat* ω, *ſiue uocalis, ea ſola remanet ante* α *finalem in præterito medio, ut* ἀκούω, ἤκουκα, μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα, μέ-

σος

σος παρακ. λέλυκα. *Attamen pauca inueniuntur in* ω *purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uero ante* ω *habent aut* ᾱ, *aut* ου, *omnino carēt medio præterito, præter* ἀκούω. *Si uero in* ω *non purum desinat uerbum, aut simplex consonans præcedit* ω *aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante* α, *ut* λείβω, λέλειφα, μέσος λέλοιφα. πείθω, πέπεικα, μέσος πέποιθα. *Si duplex, aut actu, aut potestate. Si actu, aut in diuersis syllabis* κατὰ διάστασιν, *&* *tunc sequitur su praedictam regulam, quia medium præteritum eam assumit consonantem, quæ* ω *finali in præsenti iuncta est, ut* ῥέγκω, μέσος παρακ. ἔῤῥογκα. *At si* σσ, *geminatum fuerit ante* ω *siue* πτ, *tunc futurum aut in* ξω *desinit, &* *tunc medium præteritum* γ *sibi adsciscit, ut* πλήσσω, *siue* πλήττω, πέπληγα: *aut in* σω, *&* *tunc medium præteritum* δ *sibi uendicat, ut* ἐρέσσω μέλλων, ἐρέσω ἤρεκα, μέσος ἤρεδα, *si in usu habeatur. Etiam si potestate duplex consonans præcesserit* ω, *ut est* ζ: *illud idem intelligendum. quia si futurum in* ξω *desiuerit, mediū præteritum* γ *sibi uendicat, ut* κράζω, κράξω, κέκραγα: *si* σ, δ, *ut* φράζω, φράσω, πέφραδα. *At si duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est,* πτ, κτ, *&* μν, *medium præteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis* χαρακτηριστικὸν, *ut* τύπτω, μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. *nam* τ *&* ν *cum per* παρέμπτωσιν *extrinsecus accersita sint,* χαρακτηριστικὰ *coniugationis esse non possunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim* β *habent ante* ω, *partim uero* φ, *ut* βλάβω, κρύβω, καλύβω, *&*

σκάφω, quæ cum & ipſa τ, aliunde ſibi adſciſcant, opus eſt ut β, quæ media eſt, et φ, aſpirata, in legitimã, ac ſibi correſpondentem tenuem uertant, π, ſcilicet, ut tenuis tenuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc eſt, πτ, ſicut κτ, quandoquidem neque β, neque φ, ulla ratione τ, præcedere poteſt, ob incongruam conſonantium ſtructuram. Iccirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω. ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autem κρύβτω, καλύβτω, σκάφτω. Attamen præterita media ſuorum perfectorum propriam ſeruant figuratiuam, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniam a ſingulis huiuſmodi uerborum ſingula deriuantur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. et κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω, & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω, &c. orta eſt illa communis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. quæ quidem nomina prius nobis diſcenda erunt, quàm uerba ipſa a quibus deducuntur, &c. Sic et θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubique aſpirata in τ, tenuem, ut ſupra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerem, ſi in uſu haberentur. Vnde ἀόριστος β΄, ἔταφον, & ἔβαφον. paſſiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ, ταφῇς, ταφῇ. et βαφῶ, βαφῇς, βαφῇ. Vnde Phalaris epiſtola ad Himeræos λογίσασθε δὲ ὡς, ὁπούποτε ἂν ταφῇ στησίχορος, ἱμεραῖος ἐστὶ. & quod citaſſe non pigeat apud noſtros

Pſalmo

Pſalmo 47. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πȣ̃ς σου ἐν αἵματι, hoc eſt, ut intingatur pes tuus in ſanguine. Nec ignoro ETY-*mologum auctorem aliam horum uerborum a remotis accerſitam tradere originẽ, μίμνω tamen ἐκ τȣ̃ μένω, τροπῇ τȣ̃ ε, εἰς ι, ὡς ἔχω, ἴσχω ν, habet τὸ χαρακτηριστικὸν, unde præteritum medium μέμονα: μ, enim adtitia eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio ſeruaretur, quia μ, præcedere litteram ν, poteſt, ut μνῆμα, ſubſequi non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod a πέτω fit, ſicut a τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, π, conſonans primum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur, quia τ litteræ (quanquam et ipſa tenuis ſit) ſubijci non patitur: & ſic in alijs huiuſmodi, ſi qua inueniatur. In quibus conſiderandum eſt, quænam ſit propria conſonans uerbi primitiui, et quæ extrinſecus ſumpta, ut ἕπω, ἴσπω: et τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt etiam parium ſyllabarũ medium præteritum cũ actiuo in uerbis grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In circunflexis uero una minuitur ſyllaba, ut δεδούπηκα, δέδουπα. Penultimam quoque habet eandem cũ actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα. Sed, quoniam & hæc, & reliqua omnia, quæ ad uerbi medij formationem inflexionemq. hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperq. (ut puto) libro III. complexus ſum; nihil aliud addendum aut repetendum putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum exempla tranſitum faciens, ad ſingulas coniugationes pertinentia ſcribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos, numerosq́ue*

ac

ac personas, secundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum sibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ
βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς,

Εἴβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε. A καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθ. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικὸς,

Ελειβον, ἔλειβες, ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθ. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετέ, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος,

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ελελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφη διὰ τοῦ η, *in prima & tertia persona* ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλελείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Αόριςος πρῶτος,

Ελειψα, ἔλειψας, ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυν. ἐλείψαμεν, καὶ

δωρικῶς, ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Αόριστος δεύτερος,

Ελιβον, ἔλιβες, ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς, ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθ λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθ. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Αόριστος δεύτερος.

Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

Ευκτικὰ

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πληθ. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθ. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς εἱλείφοιμι, εἱλείφοις, εἱλείφοι.

Αόριςος πρῶτος.

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθ. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς, λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθ. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Αόριςος δεύτερος.

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθ. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθ. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθ. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβεν δωρικῶς, καὶ λεῖβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι, καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβεῖς κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς, καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψειν, *sicut & præsens.*

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος,

Λιβεῖν, *quemadmodum & secundus aoristus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς,

Είβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ
A λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθ. λειβόμεσθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικὸς,

Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεσθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πληθ. ἐλειβόμεθα κοινῶς, καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

Παρακείμενος,

Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεσθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσὶν. καὶ ἰωνικῶς, λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται, καὶ τὰ λοιπά.

Υπερσυντελικὸς,

Ελελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθ. ἐλελείμμεσθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Αόριστος πρῶτος,

Ελείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθ. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔλιβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πληθ. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες, ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Πληθυντικά. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς, καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθ. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα, λιβήσεσθε, λιβήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς, λελείψεται. Δυϊ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πληθυντικά. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα, λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πληθυντικά. λέλειφθε, λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς, εἴλειψο, εἰλείφθω.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λίβητι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Πληθυν. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς, λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πληθ. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος εἴην, εἴης, εἴη, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθυν. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πληθυν. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες, λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πληθυν. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Πληθυ. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Εὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθ. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Πληθ. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες, λειφθῆτε, λειφθῶσι.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλεῖφθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ

δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β'. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων, λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Λ Εἴβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται, καὶ τὰ λοιπὰ ad *passiuorum similitudinem*.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο &c.

Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε &c.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς. καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεας, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυ. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβειν, εἰλοίβεις, εἰλοίβει &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο.

λείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψαθον, ἐλειψάθην, Πληθυν. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψαθε, ἐλείψαντο.

Αόριστος δεύτερος.

Ελιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεθον, ἐλιβέθην. Πληθυν. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα, ἐλίβεθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβεῖαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθυν. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πληθυν. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἵλοιβε, εἱλοιβέτω &c.

Αόριστος πρῶτος.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθυντικά. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Αόριστος δεύτερος.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθ.

 λίβεσθε,

λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυν. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν, καὶ ἀττικῶς εἱλοίβοιμι, εἱλοίβοις, εἱλοίβοι &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυντικά. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων πρῶτος.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πληθυν. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λιβοῖσθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λιβοῖσθε, λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον, λελοίβητον. Πληθυν. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν εἱλοίβω, εἱλοίβῃς, εἱλοίβῃ &c.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυν. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε, λίβωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελοιβέναι κοινῶς, καὶ εἱλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος α΄.	λείψασθαι.
Αόριστος β΄.	λείβεσθαι.
Μέλλων α΄.	λείψεσθαι.
Μέλλων β΄.	λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorum per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum,

Exempla grauitonorum
& medium, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα,	τέτραμμαι,	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρ. ά.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρ. β'	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. ά.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
τραπῶ,	τραπήσομαι,	τραποῦμαι.	μέλλων β'.
	τετράψομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	Ενεστὼς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριστος ά.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριστος β'.
γράψω,	γραφθήσομαι,	γράψομαι.	μέλλων ά.
γραφῶ,	γραφήσομαι,	γραφοῦμαι.	μέλλων β'.
	γεγράψομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ενεστὼς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα.	παρακ.

λέλοχα.

λέλοχα.			ἁπλικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἁπλικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριςος α΄.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριςος β΄.
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων α΄.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β΄.
	λελέξομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς	Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.
παρατ.	ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.
παρακ.	δέδηκα,	δέδηγμαι,	δέδηκα.
ὑπερσυν.	ἐδεδήκειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήκειν.
ἀόριςος α΄.	ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.
ἀόριςος β΄.	ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.
μέλλων α΄.	δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.
μέλλων β΄.	δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		δεδήξομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς	Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.
παρατ.	ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην,
παρακ.	τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.
ὑπερσυν.	ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.
ἀόριςος α΄.	ἔτρυξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρυξάμην.
ἀόριςος β΄.	ἔτρυχον,	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων α΄.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β΄.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		τετρύξομαι.	

ΤΡΙΤΗ

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς.	Αδω,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
παρατ.	ἦδον,	ἠδόμην,	ἠδόμην.
παρακ.	ἦκα,	ἦσμαι,	ἦδα.
ὑπερσυν.	ἤκειν,	ἤσμην,	ἤδειν.
ἀόριςος ά.	ἦσα,	ἤσθην,	ἠσάμην.
ἀόριςος β´.	ἦδον,	ἤδην,	ἠδόμην.
μέλλων ά.	ἄσω,	ἀσθήσομαι,	ἄσομαι.
μέλλων β´.	ἀδῶ,	ἀδήσομαι,	ἀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλλ.		ἤσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ὑπερσυν.	ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.
ἀόριςος ά.	ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.
ἀόριςος β´.	ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην.
μέλλων ά.	πείσω,	πεισθήσομαι,	πείσομαι.
μέλλων β´.	πιθῶ,	πιθήσομαι,	πειθοῦμαι,
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		πεπείσομαι.	

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ελεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.	Ενεςῶς.
ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.	παρατ.
ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.	παρακ.
ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.	ἀπλικῶς.
ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν,	ὑπερσυν.
ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.	ἀπλικῶς.
ἤλευσα,	ἠλεύσθην,	ἠλευσάμην.	ἀόριςος ά.

ἤλυθον,

ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.	ἀόριστος β´.
ἦλθον,		ἠλθόμην.	συγκοπή.
ἐλεύσω,	ἐλευσθήσομαι,	ἐλεύσομαι.	μέλλων α´.
ἐλυθῶ καὶ ἐλ-(θῶ,	ἐλυθήσομαι. ἠλεύσομαι, ἐληλύσομαι.	ἐλυθοῦμαι καὶ (ἐλθοῦμαι.	μέλλων β´. μετ᾽ ὀλ. μέλ. καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι.	Ἐνεστὼς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα.	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυν.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α´.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β´.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α´.
φραδῶ,	φραδήσομαι,	φραδοῦμαι.	μέλλων β´.
		πεφράσομαι.	μετ᾽ ὀλ. μέλ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς	Ορύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.
παρατ.	ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.
παρακ.	ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα,
ἀττικῶς.	ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.
ὑπερσ.	ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγην.
ἀττικῶς.	ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.
ἀόριστος α´.	ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.
ἀόριστος β´.	ὤρυγον,	ὀρύγην,	ὠρυγόμην.
μέλλων α´.	ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι,	ὀρύξομαι.
μέλλων β´.	ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι,	ὀρυγοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		ὠρύξομαι.	

καὶ

καὶ ἀπλικῶς. ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς	Ψάλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.
παρατ.	ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.
παρακ.	ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.
ὑπερσυν.	ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.
ἀόριστος ά.	ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.
ἀόριστος β'.	ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.
μέλλων ά.	ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μέλλων β'.	ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		ἐψάλσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς	Στέλλω,	στέλλομαι,	στέλλομαι.
παρατ.	ἔστελλον,	ἐστελλόμην,	ἐστελλόμην.
παρακ.	ἔσταλκα,	ἔσταλμαι,	ἔστολα.
ἐστάλκειν,	ἐστάλμην,	ἐστόλειν.	ὑπερσυν.
ἔστειλα,	ἐστάλθην,	ἐστειλάμην.	ἀόριστος ά.
ἔσταλον,	ἐστάλην,	ἐσταλόμην.	ἀόριστος β'.
στελῶ,	σταλθήσομαι,	στελοῦμαι.	μέλλων ά.
σταλῶ,	σταλήσομαι,	σταλοῦμαι.	μέλλων β'.
	ἐστάλσομαι.		μετ' ὀλ. μέλλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.	παρατ.
κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.	παρακ.
κέκμηκα,	κέκμημαι.		συγκοπή.
ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμην.	ὑπερσυν.
ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.		συγκοπή.

ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.	ἀόριϛος ά.
	ἐκμήθην.		συγκοπή.
ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.	ἀόριϛος β΄.
καμῶ,	καμηθήσομαι,	καμοῦμαι.	μέλλων ά.
	κμηθήσομαι.		συγκοπή.
καμῶ,	καμήσομαι,	καμοῦμαι.	μέλλων β΄.
	κεκαμήσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.
	κεκμήσομαι.		συγκοπή.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι.	Ενεϛὼς.
ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.	παρατ.
τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.	παρακ.
τέτμηκα,	τέτμημαι.		συγκοπή.
ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμην.	ὑπερσυν.
ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμειν.		συγκοπή.
ἔτειμα,	ἐτεμήθην.	ἐτειμάμην.	ἀόριϛος ά.
	ἐτμήθην.		συγκοπή.
ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.	ἀόριϛος β΄.
τεμῶ,	τεμητήσομαι,	τεμοῦμαι.	μέλλων ά.
	τμηθήσομαι.		συγκοπή.
ταμῶ,	ταμήσομαι,	ταμοῦμαι.	μέλλων β΄.
		τετεμήσομαι.	μετ᾽ ὀλ. μέλ.
		τετμήσομαι.	συγκοπή.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεϛὼς	Φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.
παρατ.	ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.
παρακ.	πέφαγκα,	πέφαμμαι,	πέφηνα.
ὑπερσυν.	ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάμμην,	ἐπεφήνειν.
ἀόριϛος ά.	ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.

ἀόριϛος

ἀόριστος β΄.	ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.
μέλλων α΄.	φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.
μέλλων β΄.	φανῶ,	φανήσομαι,	φανοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		πεφάνσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστώς.	Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.
παρατ.	ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.
παρακ.	κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.
ὑπερσυν.	ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.
ἀόριστος α΄.	ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.
ἀόριστος β΄.	ἔκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.
μέλλων α΄.	κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.
μέλλων β΄.	κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		κεκλίσομαι.	

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.	Ενεστώς.
ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.	παρατ.
ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.	παρακ.
ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν.	ὑπερσυν.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριστος α΄.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριστος β΄.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων α΄.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β΄.
	ἐσπάρσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ακούω.	ἀκούομαι,	ἀκούομαι.	Ενεστώς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.

ἀκήκοκα,

ἀκήκοκα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἀττικῶς.
ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.	ὑπερσυν.
ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην,	ἠκηκόειν.	ἀττικῶς.
ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην.	ἀόριστος ά.
ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι.	μέλλων ά.
	ἠκούσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.
	ἀκηκόσομαι.		ἀττικῶς.
Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Παύω,	παύομαι,	παύομαι,	Ενεστῶς.
ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.	παρατ.
πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.	παρακ.
ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμειν,	ἐπεπαύειν.	ὑπερσυν.
ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην.	ἀόριστος ά.
ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην,	ἀόριστος β.
παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.	μέλλων ά.
παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.	μέλλων β'.
	πεπαύσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Exempla autem hæc, etſi omnia in uſu non ſunt, poſita tamen ſunt, ut habeamns formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum: quæ ſi uariare uellemus, talis eſſet eorum inflexio.

F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

TA περισπώμενα ῥήματα, *hoc est, circunflexa uerba, uti sæpius dictum, a sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solum quæ in penultima habent siue* ε, *siue* α, *siue* ο, *ut* ποιέω, βοάω, χρυσόω. *Et dicuntur circunflexa, eo quòd habeant circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet, ut* ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. *Patiuntur autem synæresin in præsenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, et etiã participijs simul uariantur, ut in grauitonis dictum est. Sed sciendum synæresin pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatis declaratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales distinguuntur, quas* χαρακτηριστικὰ, *hoc est, formatiuas litteras appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis: per ea enim cognoscimus unumquodque uerbum quotæ sit coniugationis. Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax*

affirmat,

affirmat, ut per extremam secundarum personarum huiusmodi coniugationes distinguantur. nam prima coniugatio in εις, *per synæresim facit secundam personam contractam, ut* ποιεῖς: *secũda in* ᾳς, *subscripto* ι, βοᾷς: *tertia in* οις, χρυσοῖς. *Esto igitur* E, χαρακτηριστικὸν *primæ coniugationis circunflexorum*. A, *secundæ*. O, *tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus modis, tam actiuorum quàm passiuorum, quantum ipsa natura fert, etsi cómunes synæresium regulæ aduersari uideãtur: proprias enim ac distinctas synæreses habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est, futurum in* σω, *desinens, superare præsens una syllaba, si præcepta quorundã sequi uolumus, qui scribunt* ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, *& alia huiusmodi esse a circunflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint a grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis* ε, *&* α, *in* η, *&* ο, *in* ω, *ut* ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρωσώσω. *Licet in quibusdam maneant immutabiles, ut* τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, *& alia.*

Penultimam etiam futuri seruant in præterito perfecto, & præterito plusquamperfecto, & in primo aoristo in omnibus uerbis circunflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. *De quibus omnibus singulatim dicendum est.*

De prima coniugatione circunflexorum uerborum.

Prima igitur coniugatio circunflexorum a uerbis

ſextæ coniugationis grauitonorum in εω, *deſinẽtibus, per ſynæreſim fit, ut* ποιέω, ποιῶ. *cuius ſecunda perſona et tertia in* ει, *diphthongum propriam deſinunt, ut* ποιεῖς, ποιεῖ. *Et habet in futuro ante* σω, η, *hoc eſt, cũ præſens longam habeat penultimam, ſiue natura ſiue poſitione, ut* οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. *Excipitur* νεικῶ, νεικέσω, *quod contendo ſignificat,* νικῶ *enim* νικήσω *ſecundæ coniugationis eſt. Excipitur et* ἀρκῶ, ἀρκέσω. *Etiam cũ præſens in* ω, *purũ deſiuerit, futurum habebit* η, *ante* σω, *ut* νοῶ, νοήσω. *Etiam ſi ancipitẽ habuerit præſens in penultima, ut* φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. *præter* ἀρῶ, ἀρέσω, *et* καλῶ, καλέσω. *Etiã uerba deriuata a nominibus maſculinis in* ος, *deſinentibus, ut* κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. *Etiam decompoſita, ut* οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. *Etiã a grauitonis uerbis in circũflexa deducta, ut* οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. *Etiã quæ indifferenter ſunt & primæ et ſecũdæ coniugationis, ut* ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. *Etiã monoſyllaba, ut* χῶ, χήσω. ῥῶ, ῥήσω. μνῶ, μνήσω. *Quæ uero nihil horum habent, & penultima præſentis aut in* ε, *aut in* ο, *deſinat per* εσω, *faciunt futurum, ut* τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. *Excipitur* μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. *Hæc autem annotantur, quæ indifferens habent futurum,* καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω.

πονήσω : πονέσω quidem, ſi ad corpus referamus : πονήσω uero, ſi ad animum. Et aduerte diſſyllaba in hac prima coniugatione ex communi uſu non pati ſynæreſim in prima perſona ſingulari præſentis temporis. nam regula eſt, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc eſt, quod nunquam uerbum indicatiuum in ω, deſinens, monoſyllabum inuenitur in uſu, niſi inueniantur ſecundæ coniugationis circunflexorum, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. neque in prima plurali, neque in tertia : non enim dicimus πλέω, πλῶ, neque πλέομεν, πλοῦμεν, neque πλέουσι, πλοῦσι, & ut plurimum accipere υ, in futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex ε, & ſequente uocali fiunt, hæ ſunt, ſcilicet, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. ſicut lib. III. dictum eſt.

De optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

O*ptatiui circunflexorum actiui fiunt a genitiuis ſuorum participiorum omnes, quemadmodũ & grauitonos fieri monſtrauimus, ut ποιέοντος, ποιέοιμι, ſic a ποιοῦντος, ποιοῖμι, extrema ſcilicet, in μι, cõuerſa, et abiecto ν, deinde addito ι penultimæ uocali, υ tamen ex ου diphthongo prius expuncto, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime poſſint actu conſiſtere. In ſecunda uero coniugatione etiam a genitiuo participij contracti fit, diuerſo tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuerſa ſit, ut*

βοάοντος, βοῶντος. Ios enim in μι, et ν consonante expuncta, ac ι penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quandoquidé et utriusque genitiui contracti eadé ex litteratura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos a proprijs perfectis deducere, hoc est, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι, ex penultima diphthongi οι, deinde contrahentes ε, & ο, si primæ sint coniugationis, rursus in οι, diphthongum: & duo οο, item in οι, si sint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α, & ο in ω, μέγα, ι, iterum sumendũ est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis, cur ex ε, & ο & ex duobus οο, fit synæresis in οι, cum alias per cõmunem regulam synæresium utrobique in ου, contrahantur κοινῶς? Ad quod respondetur, optatiuos omnes in penultima diphthongum appetere, quæ ex ι, subiunctiua uocali consistat. nã regulæ quædam sunt peculiares, quæ quibusdam in locis habent priuilegiorum uim, communesq́. regulas superant, sicut etiam in principio declinationum diximus nominum contractorum, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι prius expuncto, ac ε, & ο, rursus in οι, diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, siue

ue propriam ſiue impropriam deſinere opus eſt. Atque iterum quæri poteſt, ſi igitur huiuſmodi optatiui diphthongum διὰ τοῦ ι, natura omnino appetunt, cur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι, præcedit, et ex ea quæ remanet, et ι ſubſequente fiat ſynæreſis? Reſpondetur, ſynæreſim fieri non poſſe, niſi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi ſint ac puræ, hoc eſt, nulla intercedēte aut uocali, aut conſonante, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo ſynæreſis fiat, ſciendum præpoſitiuam uocalem diphthongi omnino eſſe ſuſcipiendam, cum in ipſa diphthongo tanquam principalis ac domina primum obtineat locum: ſubiunctiuam uero, ſiue ἰῶτα ſit, ſiue υ, ψιλὸν, prorſus abijciēdam, ut pote appendicem, & præpoſitiuis uocalibus ſubiectam, ut ex ipſa præpoſitiua uocali & monophthongo, quæ forte ei adhæſerit, contractio fiat, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, niſi α craſim fieri contingat, aut in η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiuſmodi uocales per ſynæreſim ι ſibi adſciſcunt, ut ex ſe & eo diphthongus impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare ſciri uelim in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibns contractis, has eſſe ueras ſynæreſium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpſimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis ſit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc eſt, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι, ποιοῖ. nam Attici & Aeoles uertentes μι in νυ, puram, di-

cunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *sicut* τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη: *Dores uero non solum* μι, *in* ην, *sed etiá* οι, *penultimam diphthongum propriam in* ῳ, *diphthongum impropriam uertentes, dicunt* ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. *& sic in alijs circunflexorum coniugationibus. Aduertendum est etiam tertiam personam pluralem secundum hos non in* εν, *sed in* σαν, *desinere, cum penultima primæ pluralis sit* η, *monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est, ut* ποιοίημεν, ποιοίησαν: ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, proprium facere primum aoristum, quemadmodum & in grauitonis, hoc est, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, *sicut* τύψεια, τύψειας, τύψειε. *Vt uero hæc facilius apprehendantur, modulum declinandi uerba circunflexa, secundum uarias linguas, subijciemus.*

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέοις, ποιοῖς. ποιέοι, ποιοῖ.
ποιέοιτον, οῖτον. ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε. ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ατ̃ικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη.
ποιοίητον, ποιοιήτην.
ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη.
ποιῴητον, ποιῳήτην.

ποιῴημεν,

ποιῴημεν, ποιῴητε, ποιῴησαν.

Ἀόριστος ά. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι.

ποιήσαιτον, ποιησαίτην.

ποιήσαιμεν, ποιήσαιτε, ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε.

ποιησείατον, ποιησειάτην.

ποιησείαμεν, ποιησείατε, ποιήσειαν.

Cetera uero grauitonorum sequuntur inflexioné.

De infinitiuo actiuo.

INfinitiuus circunflexorum omniũ præsentis temporis secundum iuniores grammaticos, a tertia eiusdem præsentis indicatiui modi fit, addita ν, quemadmodum & grauitonus, ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. *ueteribus tamen placuit, ut huiusmodi infinitiuus a tertia persona præteriti imperfecti omnino deduceretur, a quibus hæc datur regula, quam ex Theodosio & Herodiano accepimus.* Πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσόδῳ τοῦ ν, καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν: ἐβόα, βοᾶν ἐχρύσου, χρυσοῦν. *Quod fecisse uidentur, tum ut formatiua littera cuiusuis coniugationis, sicut in alijs modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est, ε, α, & ο, ut* ποιεῖν, βοᾶν, χρυσοῦν: *tum ne repugnare uiderentur huic regulæ,* ὅτι τὰ εἰς ν, λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον: *hoc est, quòd uerba desinétia in* ν, *nunquam*

nunquam habent ante υ, *quicquam non prolatum, sicut est* ι *in* ᾳ, *diphthongo impropria, et in* ῃ, *est enim* ι, ἀνεκφώνητον : *nam in diphthongis improprijs nullum habet sonum. Si igitur in uerbis secundæ coniugationis a tertia persona præsentis tẽporis formare uoluerimus infinitiuum, necessario* ι, *erit subscribẽdum: ex* α, *enim &* ε, *fit synæresis in* α, ι *quidem subscripto, quod* ἀνεκφώνητον *est, ut* βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. *quod manifeste est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, si a tertia præsentis facerent infinitiuum, aut in* ειν, *secundum communem regulam, aut in* οιν, *secundum propriam desinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in* ουν, *ut* χρυσοῦν, *aptior erit formatio si a tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut supra diximus. Nihil tamen prohibet, quin a perfecto infinitiuo præsentis temporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit, ut etiam lib.* III. *diximus. nam si ex* ει, *extrema diphthongo infinitiui perfecti subtrahatur* ι, *subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiusuis coniugationis, &* ε, *sequente, quæ erat præpositiua uocalis* ει, *diphthongus fiat synæresis, id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresim, ut* ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. *nam duo* εε, *in* ει, *diphthongum contrahuntur:* α, *&* ε *in* α: ο, *&* ε *in* ου.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, expuncto ι, & accentu circunflexo in acutum conuerſo. Regula, πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι, ποιὲν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν, ὅ ἐςι δημόσια φέρειν. hoc eſt, omne uerbum grauatur, aut circunflectitur, acuitur autem nunquam ſecundum communem conſuetudinem, præterquam apud Dores, quorum infinitiui contracti in ειν, ſubtracto ι, fiunt, ut ποιὲν, pro ποιεῖν. δασμοφορὲν, pro δασμοφορεῖν, id eſt, tributa ferre. Reliqua uero tempora grauitonorum ſequuntur formam.

De optatiuo paſsiuo.

Optatiui paſſiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt, ut grauitona, hoc eſt, extrema in μην, conuerſa, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut ποιέομαι, ποιεοίμην cōtracti uero a perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc eſt, ι, ſubiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, & ε, & ο in οι diphthongum uerſis, ſi primæ ſint coniugationis: ac duobus οο, item in οι, diphthongum, ſi ſint tertiæ: fit enim ex ποιεοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην χρυσοίμην. In ſecunda uero coniugatione in ω, μέγα fit craſis, cui ſubſcripto ι, fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniam ſecundæ perſonæ in ο, deſinentes optatiuorū in μην exeuntiū, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autem

tẽ circunflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur, et in quibus circunflectantur. nã quæ sunt duarum syllabarũ, circunflectuntur, ut χοίμην, χοῖο: δοίμην, δοῖο. *Item quorum actiui in* μι, *desinũt circunflexorum,* νοοίμην, νοοῖο: ποιοίμην, ποιοῖο: βοῴμην, βοῷο. *Eodem modo dicendum est de omnibus ijs quorum indicatiui actiui desinunt in* μι, *& habent optatiuum in* ην *puram desinentem: quia & ipsæ secundæ personæ circunflectuntur, ut* τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο: *quia* τιθείην *optatiuum actiuum est.* δυναίμην *autem* δύναιο *acuitur in antepenultima, quia non habet* δύνημι *in usu, neque* δυνείην *optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam secundæ personæ præteriti perfecti,* πεποιήμην, πεποιῇο: δεδοίμην, δεδοῖο. *Reliquæ uero omnes secundæ personæ in* ο, *desinentes acuuntur in antepenultima,* τυπτοίμην, τύπτοιο: λεγοίμην, λέγοιο: τυψοίμην, τύψοιο. *Tertiæ personæ horũ optatiuorum in* το *desinentiũ, eundem habent accentum, quem secundæ,* νοοῖο, νοοῖτο: τύπτοιο, τύπτοιτο.

De subiunctiuo passiuo.

S*ubiunctiui in* μαι, *si a grauitonis existant, grauantur:* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *Si uero a circunflexis, circunflectunt penultimam:* ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. *Hoc quoque attendendum est, secundam personam a tertia fieri, sicut in uerbis in* ω *desinentibus dictum est, expuncto scilicet* τ: ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι: *deinde* η, *&* α, *in* η, *contractis, ac subscripto* ι: ποιέῃ. καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ η *iterũ in* η, *ac subscripto* ι *ut prius, fit* ποιῇ.

Poterimus tamen facere tertiam ſubiunctiui actiui, ſecundã ſubiunctiui paſſiui, ſecundum regulam antiquorum, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω, ῶ: ποιέῃς, ποιῇς, ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι: ποιέῃ, ποιῇ. *Etiam ſecundam perſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circũflexorum a tertia actiui eiuſdem tẽporis fieri, extrema ſcilicet ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexo uerſo,* ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. *eſt enim regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, *ſubſcripto* ι, *ut opinor: quandoquidem ſecũda perſona paſſiuorum in* μαι *deſinentium in diphthongum impropriam omnino deſinere appetat* κοινῶς. *Tertia perſona a prima fit,* ω, *in* η, *et extrema in* ται, *mutatis,* ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

SEcunda coniugatio circũflexorum a uerbis ſextæ cõiugationis grauitonorum in αω *deſinentibus per ſynæreſim fit, ut* βοάω, βοῶ: γελάω, γελῶ. *quorũ ſecũda perſona et tertia per* ᾳ *diphthongũ impropriam enuntiatur, ut* βοᾷς, βοᾷ: γελᾷς, γελᾷ. *In futuro uero ante* σω *quãdoque habet* α, *quãdoque* η. *Deſinentia in* ω *purum, præcedẽte aut* ε *aut* ι *ſiue ſolo ſiue in dipht. habent* α *in penultima futuri,*

ut ἑῶ,

ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uero ο, in penultima præſentis quinque annotantur, quorum duo habent η, in penultima futuri, hoc eſt, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α, ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ, μακροάσω. Quintum uero indifferens eſt, ſcilicet ἀλοῶ, quod ἀλωάσω facit, et ἀλοήσω. Etiam habentia ſiue ρ, ſiue λ, ὑπερμονοσύλλαβα, nulla conſonante præcedente, α, habent in penultima futuri, ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uero habent υ, ante ω, per ήσω faciunt futurum, ut ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα, in ρω, ſiue in λω, deſinentia præcedente aliqua conſonante, η, habent ante σω, ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ, κολλήσω. Monoſyllaba uero habentia ante ρω, ſiue λω, conſonantem aliquam, ſi faciunt deriuatiua uerba in μι, η habent ante σω, ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι, α habent ante σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω, aliquam aliarum conſonantium, η, habent ante σω, ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis ſunt duæ, α ſcilicet productum, & ω. Quo in loco aduertendum eſt, ex α, quæ eſt formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri ſynæreſim in α, productum,

ctum,

ctum, nisi ω, μέγα, *siue* ο, μικρὸν *utcunque sequatur ipsum* α, *quia tunc in* ω, *fit synæresis. Et sic in omnibus modis & participijs, tam actiuorum quàm passiuorũ, duæ tantũ fient synæreses, hoc est, in* α *et in* ω.

Hoc etiam annotandum est, ex α *&* ε *fieri synæresim in* α *productum, ut dictum est, Atticorum more & communium, ut* βοάεις βοᾷς. *At secundum Dores non in* α, *sed in* η *fieri synæresim, nec ei subscribitur* ι, *sed prorsus abijcitur, ut Ioanni* τῷ χάρακι, *& Theodosio placet, ut* βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς, φίλε τῷ συβαρίτα. Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατ. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. Οδυσ. ξ. Εν δ᾽ ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. *Inueniuntur etiam in usu apud Atticos,* πεινῆς, διψῆς. ζῆς, *&* ζῆν *infinitiuum, quanquam Dorum sint propria.*

De tertia coniugatione circunflexorum.

Tertia coniugatio circunflexorum a uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in όω, *desinentibus per synæresim fit, ut* χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. *quorum secunda & tertia persona in* οι, *diphthongum desinunt, ut* χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. *In futuro uero ante* σω, *ut plurimum habet* ω, μέγα. *cognoscitur autem sic. quandocunque enim uerbum habet nomen præiacens, a quo deriuatur, tunc futurum habet* ω, *in penultima, ut* χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ,

ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρόσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. *Cum autem uerbum nullum habet nomen a quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima* ο, *paruum, ut* ὁμόω, ὁμῶ, ὁμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω, &c. *quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertendum eſt, quòd ubicunque poſt* ο, *quæ eſt formatiua littera huius coniugationis, ſequitur* ω, μέγα, *fit ſynæreſis in idẽ* ω, *ut* χρυσόω, χρυσῶ. *Vbi uero ſequitur* ε *monophthongus, aut* ο, *aut* ου, *in* ου *fit ſynæreſis, ut* χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. *Sed ubi ſequitur* ι *in diphthongo, ſiue* ει, *ſiue* οι, *ſiue* ῃ, *ſemper fit ſynæreſis in* οι, *in omnibus modis, tam actiuorum quàm paſſiuorum (infinitiuo actiuo accepto) ut lib.* I I I. *dictum eſt: & hoc ut ſeruetur* τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, *hoc eſt,* ο, μικρὸν, *ut* χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. *Si uero ſequitur* η *monophthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui quàm paſſiui, quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis, quia in nonnullis codicibus per* η *huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptæ,* ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. *Emanuel Chryſoloras aſſerit ſynæreſim fieri omnino in* οι, *diphthõgũ, ut etiã ſeruetur in iјs* ο, μικρὸν *formatiua littera in ipſa diphthongo,*

diphthongo, ἐὰν χρυσόντον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόντε, χρυσοῖτε. *Et sic in passiuis,* ἐὰν χρυσόνθον, χρυσοῖθον. ἐὰν χρυσόνθε, χρυσοῖθε. *Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in* ω, *uel in* ου. *Secũdo etenim* τῶν εἰς τέσσαρα *scribit.* Επομένου δὲ τοῦ η, εἰς ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόνται, χρυσῶται. ἢ χρυσοῦται. *Nos certe, quod Theodorus de synæresi in* ου, *scripsit, nusquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in* ω *fieri* ἀττικῶς, *ita etiam faciendum esse censemus, quanquã is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiui passiui attulerit exempla,* ἐὰν στεφανόνται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόνται, γυψόται. *Et sic tres duntaxat erunt synæreses,* οι, *scilicet,* ου, *&* ω, *sicut dictum est, libro III. Præterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendũ, secundam personam præteriti perfecti per* ω, μέγα *scribendum esse, secundum grammaticorũ præceptionem, licet in plerisque codicibus per* η *inueniatur, quorum uerba hæc sunt:* Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται: ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. *hoc est. Secunda persona* ἐὰν κεχρυσῶ, *& debebat esse,* ἐὰν κεχρυσώκῃ, *ut a tertia actiui secunda passiui fiat: at in circunflexis et terminatis in* μι, *tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit.* ἐὰν πε-

ποιήκῃ,

ποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι, desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ habent circunflexa, partim ab ijs quæ non habent. Deriuata a grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Alia autem ab ijs solum quæ in* νω, *desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem nõ habeant, ut* ζαγνύω, ζάγνυμι. *Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi a grauitonis habentibus circunflexa deriuentur, ut* δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ησίοδος ἐν ἔργοις. Οὔμιν ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, *unde* ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Οδυσσ. γ. Αλλ' ἄνασσ' ἵληθι. δείπνημι, ἵσημι, κρέμημι, γήρημι, *unde* γηρὰς, γηράντος. Ησίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μεν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, *unde* ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βωκολιασταῖς, Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμῳ, οὔτε φιλητὰν Αείδων. *& similia.*

Annotantur nonnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ iam poetica sunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, *quorũ passiua, hoc est,* ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, *penultima producta (more Aeolico) apud poetas frequentissimo habentur*

bentur in usu. Quinque etiam annotantur, quæ communiter in usu sunt, ut κεράννυμι, πετάνυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ, ᾧ δ' ἐθέλῃ μεγάλων παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Et Homerus Ιλιάδ. ω̄, οὐδὲ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædã Aeolica ijs similia, ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia dissyllaba, quæ licet cómuniter non annotẽtur, frequenter tamen apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de ijs & nonnullis alijs, in fine huius tractatus uerborũ in μι, lib. VIII. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι, regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolũt. nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si a grauitonis circunflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborum in μι, abunde mentio facta est.

Cum autem alia uerba appellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accentu, hæc a terminatione in μι, in quã desinunt, nuncupata sunt. quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima: quoniam horũ μι, finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundum uarias uocales, quæ inueniũtur in penultima grauitonorum, a quibus immediate fiunt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ sunt tam grauitonorum quàm circũflexorum, et termina

torum in μι, quæ ſunt, ε, α, ο, υ, quibus in proprias longas mutatis, et extrema in μι, breuem conuerſa, quattuor, ut paſſim dictum, fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab alijs traditum eſſe, tres primas coniugationes uerborũ in μι, fieri a circunflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uoluerit, inueniet a grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm a circũflexis, quia circunflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem aſſumunt. Ea enim accidentalis eſt, nec remanet niſi in præſenti & præterito imperfecto, qua abiecta circunflexum uerbum monoſyllabum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum ſyllabarũ eſſe non poſſit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt quotæ ſit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite non exiſtat ante ω, finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in grauitona a quibus fiunt, ut τιθῶ, τιθέω. ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ, διδόω. Vbi manifeſte apparet quæ ſit unaquæque illorum penultima, ε, ſcilicet, α, & ο. Poſſumus tamen et per ſecundas circunflexorum perſonas, hoc eſt, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς, huiuſmodi diſcernere uocales, ſi extremas illarum diphthongos conſiderare uoluerimus. nã in ει, diphthongo, ε, præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ coniugationis

circun-

circunflexorum: in ᾳ, uero, α, quæ est figuratiua secundæ: & in οι, ο, μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ sunt uerborum in μι, quæ a uerbis synæresim patientibus fiunt. Esto igitur ε, formatiua primæ coniugationis terminatorũ in μι, α, secũdæ, ο, tertiæ. Quæ quidem etsi in singulari numero actiuorũ in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, et in eorũ passiuis, in easdẽ breues iterum uertuntur: ε, quidem mutatur in η, secũdum præceptionẽ uerborum in μι, quãquam per ι, in diphthongum etiam augeri possit: α, etiá in η, cũ uocalem longam nullam habeat in quam mutetur: ο, uero in ω, μέγα mutatur, τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱστάω, ῶ, ἵστημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc est, ω, μέγα, uersa est in μι, breuem. Penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ sunt, quod factum est, ut tempus quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali, et plurali, et in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimá produci. Ζεύγνυμι uero quartum sortitũ est locum, cum a simili uerbo deductum non sit, patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis, non quidẽ uocalis, sed temporis tantum. nam cum υ, δίχρονον sit, nec habeat uocalem lõgam sibi propriam in quam mutari possit, eadem breuis in seipsam longá cõuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum propriam sortitum est formationẽ et inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similẽ. At præteritum imperfe

ctum, et ſecundus Aoriſtus, ubique ſequuntur formatioñe et inflexionem aoriſti paſſiui uerborũ in ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ, extremam habens acutam, ac declinatũ per ντ, ut eſt τιθεὶς, τιθέντος. τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecundi aoriſti uerborum in μι, terminabit in ν cum penultima uocali præſentis tẽporis, ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι. cuius penultima longa eſt. Imperatiuus uero deſinit in θι, ut τίθεθι: non tamen τίθεθι dicimus, propter alternationem duarum aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ τ. optatiuus deſinit in ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ, circunflexum, ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurum uero horum uerborum ſecundum aliquos a præſenti proprij deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω mutata, ut τίθημι, θήσω,, & ſic minuitur una ſyllaba a præſenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurũ par erit præſenti, ut φημὶ, φήσω. Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe, & uerba in μι, cum propria non habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, et primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis

tionis ſi triſyllaba ſunt, omnino carent futuro, nec declinantur, niſi uſque ad paratαticum. Si uero diſyllaba, & futurum habent, & ſecundum aoriſtum, ut δῦμι, δύσω, ἔδων: de quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ,

τῶν εἰς μι.

V*Erba in μι, deſinentia primæ coniugationis fiunt, ut dictum eſt, a uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, a quibus deriuantur: & in penultima actiui habent η, in paſſiui autem penultima ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. paſſiuum τίθεμαι.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

Τ*ίθημι fit, ut ſupra dictum eſt, a τιθέω grauitono, ω in μι, et ε in η mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda perſona a prima fit, expuncto ι, extrema uocali, & μ in σ conuerſa, ſiue, ut alijs placet, μι in σ conuerſa, per communem regulam, quæ eſt, τὰ εἰς μι, τροπῇ τῆς μι εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio, uocalis ſcilicet in conſonantem, fit κατὰ κλίσιν, ſicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum eſt. Tertia a ſecunda fit adiuncto ι, τίθησι: nec ſubſcribitur ι, ſecundæ et tertiæ perſonæ, quemadmodum in uerbis in ω, deſinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. nam ι, in diphthongis improprijs nul-*

lum habet ſonum. Excipitur φημὶ, φῄς. *cuius ſecūda perſona acuitur, & ei* ι, *ſubſcribitur, ſecundum antiquorum traditionem.* Δυϊκὰ. *Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona a ſecunda plurali,* τε, *in* τον, *cōuerſa,* τίθετε, τίθετον. *Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali,* τίθετον. Πληθυντικὰ. *Prima perſona pluralis a prima ſingulari fit, extrema in* μεν, *mutata ac penultima quæ longa eſt in propriam breuem conuerſa,* τίθημι, τίθεμεν, *uel fit a genitiuo participij. nam regula eſt, quòd participium præſentis & futuri extremam genitiui abijciens ſyllabam, et ante* ν, *ſuſcipiens* με, *primam perſonam pluralem facit, ut* τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, *cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secunda perſona a prima fit,* μεν, *in* τε, *conuerſa,* τίθετε. *Tertia* τιθεῖσι *ad ſimilitudinē datiui pluralis eius participij: nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri uerborum, tam in* ω, *quàm in* μι, *deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem temporis, ut* τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, *ſic* τύπτωμεν, τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι, *ſic* τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, *a tertia communi, expuncto* ι, *de diphthongo, &* α, *interpoſito. Sic enim tertiam perſonam pluralē præſentis temporis Iones formare conſueuerunt in uerbis in* μι, *hoc eſt, corripientes penultimam tertiæ perſonæ cōmunis, pluralis numeri, et* α, *productum ante* σι, *aſſumentes, ut Apollonio placet, quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, et præteriti pluſquamperfecti paſſiuorum id corripiant: quo*

niam

niam uerba in ι, desinentia natura longam habere uolunt penultimam, & in ι, desinere, ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Οδυσσείας π. Εκ δὲ ζακυνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & Ιλιάδος η.

Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν, Ισι ἴασι. Ιλιάδος π, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. & *alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit. Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodianus, hac eadem tertia persona plurali præsentis temporis uerborum in* μι, *uti consueuerunt,* τιθέασι, διδόασι, ζδγνύασι.

Παρατατικὸς.

Ετίθην, *fit a prima persona præsentis extrema in* ν, *mutata, & cōmuni augmento præposito, ut* τίθημι, ἐτίθην, *extrema syllaba* διὰ τοῦ η: *nam præteritū imperfectū, & secundus aoristus uerborum in* μι, *penultimam proprij actiui præsentis seruare debent, ut supra dictum est. Secūda persona a prima fit,* ν, *in* σ, *conuerso,* ἐτίθην, ἐτίθης. *Tertia a secunda, expuncto* σ, ἐτίθη. Δυϊκὰ. *Prima persona dualis, non fit. Secunda a secunda plurali fit,* τε, *in* τον, *conuersa,* ἐτίθετε, ἐτίθετον. *Tertia a secunda duali, extrema in* την, *conuersa,* ἐτιθέτην. Πληθυντικὰ. *Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema correpta, et ante* ν, *præposita* με, *syllaba, ut* ἐτίθην, ἐτίθεμεν. *Secunda persona a prima plurali fit,* μεν, *in* τε, *conuersa,* ἐτίθετε. *Tertia quoque ab eadem fit extrema in* σαν, *mutata,*

ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. nam Bæoti in uerbis, quæ habent participium in σ ὀξύτονον, & declinatum per ντ, impares faciunt primam et tertiá perſonam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. quam tertiam perſonam βοιωτικῶς formare poterimus, aut a participio neutri generis, augmento præpoſito, et accétu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν. ὁ στὰς, τὸ στὰν, ἔσταν: aut a prima perſona ſingulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, ſi ſint uerba in μι, & accentu etiam mutato, ut ἐτίθην, ἔτιθεν. ἵην, ἵεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ἰλιά. ε. Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Ὀδυσσ. μ. Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν: nam υ, nullum habet antiſtœchú in quod mutari poſſit, ſed idem productum, in ſe ipſum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ. Οἱ δ' αὖτις κατὰ τάχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ε. Ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quòd in omnibus numeris et perſonis eædem ſunt uocalium mutationes, quæ in præſenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam annotandum eſt, quòd in prima & ſecunda & tertia coniugatione uerborum in μι, ſingularis numerus non eſt in uſu, ſed pro eo utimur ſingulari numero

suorum circunflexorum, hoc est, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. *Vtimur etiam et tertia plurali eorūdem circunflexorum,* ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum etsi propriū non est in uerbis in μι, *nec præteritum plusquamperfectum, sed eorum loco utimur primitiuorū temporibus: non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationē.* Παρακείμενος *ergo* τέθεικα, *a futuro fit* θήσω, *cuius penultima* η, *esse debuerat, cum sit penultima futuri. Sed mos Bœotorū obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει *diphthongum. ubi enim Dores seruant* η, *ibi Bœoti mutant* η *in* ει *diphthongum: ubi uero Dores mutant* η *in* α, *illic Bœoti seruant* η: *et quod Dores dicunt* ἥρωες, *id Bœoti scribunt* εἵρωες: *quod autem Dores dicunt* ἁδύ, *ut* Θεόκριτος,

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς,

Bœoti scribunt ἡδύ. *Sic igitur dicendum est de hoc præterito* τέθεικα, *quoniam Dores non consueuerunt mutare* η, *in* α, *Bœoti mutauerunt in* ει, *diphthongū. Secunda persona a prima fit, adiuncto* σ, τέθεικας. *Tertia etiam a prima fit,* α, *in* ε, *conuersa,* τέθεικε. Δυϊκά. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. *sicut* ἐτετύφειν, φεις, φει.

Ἀόριστος

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἔθηκα, *a futuro fit, sicut a* τύψω, ἔτυψα. *Scribendum tamen fuerat* διὰ τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα: *sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, ut* εἶπα, ἤνεγκα: *tres uero in ijs uerbis, hoc est,* ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. *quoniam non seruant cõsonantem suorum futurorũ, sed per mutas potius enuntiantur, quod est contra naturã propriã primi aoristi. Secũda persona* ἔθηκας. *Tertia,* ἔθηκε, *sicut* ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ἔθην, *a futuro fit, extrema in* ν, *mutata, ac præposito* ε, *augmento, ut* θήσω, ἔθην, *extrema* διὰ τοῦ η, *ut in præterito imperfecto dictum est. Cur autẽ a futuro formetur, & non a primo aoristo, quemadmodũ secundus aoristus uerborũ in* ω, *desinentium, hæc est ratio. nam secundus aoristus uerborum in* ω, *desinentium fit a primo, extrema in* ον, *mutata, & ante finalẽ syllabam præposita consonante medij præteriti, quæ communis est trium tẽporum, hoc est, præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri, ut* τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. *At in uerbis terminatis in* μι, *cũ medium præteritum non inueniatur, cuius consonantem accipere deberet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationẽ, hoc est, a futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona* ἔθης. *Tertia* ἔθη. Δυϊκά ἔθετον, ἐθέτην. Πληθ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, *sicut & præteritum imperfectum.*

Quo in loco aduertendum est, quòd penultima pluralium producenda fuerat, quoniam aoristus secundus,

dus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *Sed annotantur tres Aoristi, hoc est,* ἔθην, ἔδων, ἧν. *qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, a quo cetera formanda sunt, a com muni regula deflexerunt, & ut forte euenit, sortiti sunt declinationem. nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium, secundum analogiam præteriti imperfecti, ut* ἔθην, ἔθεμεν. ἔδων, ἔδομεν. ἧν ἕμεν, *quod Misi significat, quam ceteri aoristi producũt, ut* ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. *In imperatiuo uero, quòd cum deberet desinere in* θι, *per communem regulam, quòd quandocunque participium desinit in* σ ὀξύτονον, *& declinatur per* ντ, *imperatiuus desinit in* θι, *sortiti sunt longe diuersam ter minationem, hoc est, in* σ, *ut* θὲς, δὸς, ἕς. *At in infini tiuo, etsi in* ναι, *desinant, in penultima tamen habẽt diphthongum, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, *quod omnino respuunt infinitiui in* ναι, *desinentes, sicut in indicati uo passiuo grauitonorum dictum est.*

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, *a præsenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in* σω, *mutata, ut* τίθημι, θήσω. *Vel potius a primitiuo grauitono* τιθέω, *abiecta reduplicatione, ut supra, &* ε, *in* η, *uersa, ac* σ *interiecto, ut* θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, *ea ratione qua nec præteritum medium. nam*

ut

ut medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo, ſic etiam ſecundus aoriſtus a primo, et ſecundum futurum a primo. Igitur primo futuro diſſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecundum monoſyllabum eſſe, hoc eſt, θῶ, quod abſurdum eſt in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

T Ίθετι, *a genitiuo ſui participij fit, expuncto* ν, *& extrema in* θι, *mutata. quia quandocunque participium deſinit in* σ ὀξύτονον, *& declinatur per* ντ, *imperatiuus deſinit in* θι, *ut* τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι. *Vel fit a prima perſona plurali, extrema in* θι *conuerſa,* τίθεμεν, τίθεθι, *ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda mutatur in propriam tenuem, ut* τίθετι, *penultima uero corripitur. Eſt enim regula, quòd imperatiui in* θι, *et infinitiui in* ναι, *deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui, etſi a genitiuo participij etiam formentur, ut* τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. *Eſt & alia regula, quòd imperatiui uerborum in* μι, *præſentis temporis corripiunt penultimá. Homerus tamen eá produxit metri gratia.* Οδυσσείας γ̄.

Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Aduertendum eſt, quòd in uerbis in μι, *ſecundæ perſonæ imperatiuorum circũflexorũ præſentis temporis magis ſunt in uſu, quàm ſecundæ imperatiuorũ uerborũ in* μι, *ut* ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵςαε, ἵςα, ἵςα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. *Tertia perſona a ſecunda fit extre-*

ma

ma in τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεικε, τεθεικέτω, a tertia persona præteriti acti ui, sicut a τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoristus non est in usu: nam θῆκον esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam, κ scilicet, etsi per omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamen usus non est. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα, sicut in primo aoristo grauitonorum dictum est.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse a genitiuo sui participij, sicut & præsens abiecto ν, et extrema in θι, mutata, ut θεὶς, θέντος, θέτι, uel a prima persona plurali, extrema in θι, conuersa, ut ἔθεμεν, θέτι, altera densa in tenuem conuersa. tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarũ prior est. Quod imperatiui in θι, et infinitiui in ναι, desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi, penultimam habere uolunt naturа productam, ut στῆθι, γνῶθι, στῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est,

quam

quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δότι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. *Per alteram uero, quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadem produceretur, ut* θῆτι, δῶτι, ἧθι. *Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, a secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut* ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. *At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut* ἔστημεν, ἔγνωμεν. *Tertia persona* θέτω, *tanquam ab eo quod est* θέτι, *extrema in* τω, *mutata.* Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθ. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τιθείην, *a genitiuo sui participij fit, expuncta* ν, *consonante, & addito* ι, *penultimæ uocali, ac extrema, in* ην, *mutata, per communem regulam, quòd quandocunque participium desinit in* σ ὀξύτονον, *&c. Optatiuus desinit in* ην, *puram, ut* τιθεὶς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, *sicut* τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πληθ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθῆμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, *subtracto* μ, *sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, *a genitiuo participij extrema in* μι, *mutata et adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut* τεθεικὼς, τεθεικότος,

θεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Αόριστος πρῶτος.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, sicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Αόριστος δεύτερος.

Θείην, a genitiuo sui participij fit, sicut et præsens, ut θεὶς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκὰ. θείητον, θειήτην. Πληθ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Οδυσ. μ. Τεύξομεν, ἔνθακε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Οδυσ. γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δυνάμιν παραθεῖεν. & Ιλιάδ. δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσοιμι, a genitiuo participij eiusdem tẽporis, extrema in μι, mutata, & adiuncto ι, penultimæ, ut θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

E Αν τιθῶ, a tertia persona præteriti imperfecti, extrema in ω, conuersa, et abiecto augmẽto, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, sicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit a prima persona per cõmunẽ regulã, quòd tria tẽpora indicatiui, hoc est, præteritũ imperfectũ, præteritũ perfectũ, et aoristi abiecto augmento, præterquã in præterito perfecto, et extrema in ω, conuersa faciunt subiunctiuũ. Cur autẽ τιθῶ circũflectatur iam dictum est, quòd quãdocunque participiũ desinit in σ ὀξύτονον, etc. subiũctiuus desinit in ω, circũflexũ.

Secunda perſona τιθῇς. *Tertia* τιθῇ, *ſubcripto* ι, *quia omne uerbum in* ω, *deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphth. deſinentes, aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi ſubiunctiui deſinere in* ῃ, *ut* τιθῇς, τιθῇ. *In ſecunda uero in* ᾳ, *ut* ἱϛᾷς, ἱϛᾷ. *In tertia in* ῳ, *ut* διδῷς, διδῷ. *Eſt enim huiuſmodi regula generalis ſubiunctiui modi*, καθόλου τὰ εἰς ω, ὑποτακτικὰ εἰς ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριϛικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν, οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱϛᾷς, ἐὰν διδῷς. *Datur & alia regula modi ſubiunctiui uerborum in* μι, ὡς φησὶν ὁ τεχνικὸς, ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεϛῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱϛῶ, ἱϛᾷς, ἱϛᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, *ſicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριϛος πρῶτος.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, *ſicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήϛου.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν θῶ, *a tertia secundi aoristi, uel a prima, sicut & præsens, ut* ἔθην, ἔθης, ἔθη, ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. *Pro quo huiusmodi datur regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσσείας χ.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ Ἰλιάδος α.

Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

T Ιθέναι, *a prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in* ναι, *mutata. Est enim regula, quòd prima persona pluralis præsentis tẽporis uerborum in* μι, *extrema in* ναι *conuersa, facit infinitiuũ, ut* τίθεμεν, τιθέναι. ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι, *accentu etiam in penultimam translato. quia omnis infinitiuus in* ναι, *desinens, in penultima habet accentum, ut* τετυφέναι, τεθεικέναι.. *Potest & a genitiuo participij deduci, ut* τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. *nam omne participium in* σ ὀξύτονον, *per* ντ, *declinatum, facit infinitiuum in* ναι. *Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præsentis temporis uerborum in* μι, *corripiunt penultimam.* εἶναι *uero tanquam disyllabum, secutum aoristos disyllabos, penultimam produxit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, a tertia perſona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, ſicut a τέτυφε, τετυφέναι.

Αόριςος πρῶτος.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήςου.

Αόριςος δεύτερος.

Θεῖναι cum diphthong. in penultima. θῆναι tamen per η, eſſe debuerat. nam formatio ſecundi aoriſti modi infinitiui, a tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι & tunc penultima natura producitur, ſicut & eius propria regula poſtulat. Eſt etiam alia formatio tam præſentis quàm aoriſti ſecundi uerborum in μι communis, hoc eſt, a genitiuo participij, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel a prima perſona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε, communi augméto, et extrema in ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi aoriſti, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc eſt, duarum, regularum repugnantia, qnarum prior eſt, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, ſecundi aoriſti penultimam natura longam habere uolunt, & hæc regula eſt ſecundi aoriſti propria. Eſt & alia regula generalis, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoriſti breuis ſit, neceſſe eſt per hanc regulam & penultimam infinitiui aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error

tribus uerbis tantum accidit, quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã quam infinitiui eiusdem temporis seruare debẽt, ut ἔθεμεν, θέναι. ἔδομεν, δόναι. ἕμεν, ἕναι. Qui quidem infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt subiunctiuas uocales ι, scilicet & υ, in diphthõgos, et sic productam fecerunt eorũ penultimã, ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. Quæ iccirco annotata sunt, quoniã diphthongum habent in penultima, contra cõmunem regulam quæ est, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, sicut in indicatiuo passiuo uerborũ grauitonorum dictum est. At in alijs uerbis, siue a tertia persona singulari, siue a prima plurali formentur, infinitiui secundi aoristi penultima semper est longa, cũ in indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι. Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, *a tertia futuri* θήσει, *adiuncto* ν, *sicut a* τύψει, τύψειν

Participiorum formationes in proprio tractatu libro octauo latissime habentur, quas hic inculcare superfluum erat.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.

Τίθεμαι *ab actiuo fit* τίθημι, *extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis. corripitur penultima ad similitudinẽ penultimæ primæ personæ pluralis numeris actiui. Est enim*

 regula,

regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. *hoc eſt, quod omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine* μ, κλιτικὸν, *penultimam uult habere primæ perſonæ pluralis proprij indicatiui actiui, ut* τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. *Secunda perſona* τίθεσαι, *a tertia fit*, τ, *in* σ, *mutato. Eſt enim regula*, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. *hoc eſt, quæcunque uerba paſſiua habentia participium actiuum in* σ, *oxytonum, mutato* τ, *tertiæ perſonæ in* σ, *ſecundam faciunt*, τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ, *ut inquit Theodorus ſecundo* τῶν εἰς τέσσαρα, *cuius uerba ſunt hæc*: ἐστὶ δὲ καὶ εἰς ῃ, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α. *hoc eſt, uerborum in* μι, *primæ & ſecundæ coniugationis, ut* τίθεμαι, τίθῃ. ἵσταμαι, ἵστῃ. *Tertia a prima fit*, μ *in* τ, *conuerſa*, τίθεμαι, τίθεται. *Poteſt etiam ſecunda a prima deduci, & tertia a ſecunda*, μ, *in* σ, *&* σ, *in* τ, *mutatis*. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυν. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, *fit a prima perſona ſingulari præſentis temporis*, μαι, *in* μην, *conuerſa, ac* ε, *communi augmento præpoſito*, τίθεμαι, ἐτιθέμην. *Secunda perſona* ἐτίθεσο, *a tertia ſingulari*, τ, *in* σ, *conuerſo, per eandem regulã, quæ in præſenti dicta eſt*, ἐτίθετο, ἐτίθεσο.

σο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, *fit* ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. *Tertia uero a prima* μην, *in* το, *conuersa*, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυν. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Τέθεμαι *esse debuerat, quoniam cum cetera communia sint præterito passiuo uerborum in* μι, *cũ præteritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut* δέδωκα, δέδομαι. *Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi* τίθημι, *amisit propriam penultimam, et assumpsit* ει, *diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum, ut* τέθεικα, τέθειμαι. *Secunda persona* τέθεισαι, *a tertia* τ, *in* σ, *conuerso, per regulam in præsenti iam dictam,* ὅσα τῶν παθητικῶν, *etc. Tertia a prima, extrema in* ται, *mutata,* τέθειται. Δυϊκὰ. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείμην, *a præterito passiuo* μαι, *in* μην, *conuersa, ac etiam* ε, *præposito, quandoquidem præteritũ perfectum a consonante incipit,* τέθειμαι, ἐτεθείμην. *Habet etiam eandem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona a tertia fit,* τ, *in* σ, *conuerso,* ἐτέθεισο. *Tertia a prima, extrema in* το, *mutata,* ἐτέθειτο, *&c.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτέθην, *a tertia persona præteriti passiui, extrema in* θην, *conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiã penultima, quia*

omnis aoristus passiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet, ut τέθειτε, ἐτέθην. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factū est ne propriam terminationē amitteret primus aoristus passiuus, cui proprium est in θην, semper desinere. Annotantur ἐγνώσθην *&* ἠδυνάσθην, *quoniam eorum penultima producitur, sed non sunt a themate uerborum in* μι. *nam alterum a circunflexo uerbo, hoc est,* γνόω, γνῶ *deducitur, alterū uero a grauitono, hoc est,* δυνάζω. *Secūda persona* ἐτέθης. *Tertia* ἐτέθη. *etc.*

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus passiuus nō inuenitur, quoniam secundi aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est ἔθην.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσομαι, *a secunda persona primi aoristi passiui, addita* ομαι, *&* ε, *communi augmento abiecto, ut* ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, *a secunda persona præteriti passiui, interposita* ομ, *ut* τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. *Differt autem a passiuo futuro antepenultima tantum.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

Τίθεσο, *a secunda persona præteriti imperfecti passiui abiecto augmento tantum, ut* ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοι-

νῶς,

νῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθδ δωρικῶς. τιθέσθω. ad similitudinem imperatiui præteriti perfecti passiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεισο, a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui, expuncto ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, sicut πέπεισο, πεπείσθω.

Αόριστος πρῶτος.

Τέθητι, a tertia persona primi aoristi passiui, expuncto ε, augmento, & addita τι, διὰ τοῦ τ, sicut τύφθητι. Tertia persona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, a prima persona præsentis téporis modi indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ, sicut in passiuis grauitonorum dictum est, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ, sicut in optatiuo passiuo uerborum circunflexorum primæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετείμην, a prima persona præteriti passiui, extrema in μεν, conuersa, τέθειμαι, τεθείμην. At si a communi præterito, hoc est, τέθεμαι, formare uoluerimus, addendum erit ι, penultimæ sicut in præsenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ, sicut in præsenti.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθείην, a genitiuo participij passiui eiusdem temporis, extrema in ην, mutata, sicut in aoristo passiuo grauitonorum dictum est, ut τεθεὶς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, a prima persona futuri passiui indicatiui, extrema in μην, conuersa, & addito ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut & præsens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt autem a futuro passiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατατ.

Ἀν τιθῶμαι, a prima persona subiunctiui E actiui, adiuncta μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι.

Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι, passiuũ fit. Potest etiam formari a prima persona passiui indicatiui, penultima in ω, cõuersa: nam omne uerbũ passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν, extrema in μαι, mutata, si in eam non desinat, et penultima uocali in ω, conuersa, subiunctiuũ facit passiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circunflexa. nam subiunctiui in μαι, præsentis temporis, a uerbis desinentibus in μι, si habeant indicatiuũ actiuum in usu, circunflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι.

μαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem non habent actiuum in usu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, quia δυνῶμι non est in usu. Alia autem si a circunflexis existant, circunflectuntur, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam seruandum est in uerbis in μι, desinentibus, quia & ipsa in præteritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ a grauitonis existunt, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda persona a tertia fit expuncto τ, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, τιθῆται, τιθῇ, subscripto ι. Possumus etiam & tertiam subiunctiui actiui eiusdem temporis, facere secundam subiunctiui passiui per cómunem regulam, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc est, quod uniuersaliter tertia persona subiunctiui actiui, est secunda subiūctiui passiui. Tertia uero a prima fit, μαι, in ται, ac penultima in η, conuersa, ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθῶμαι, a communi præterito passiuo, hoc est, τέθεμαι, (nam τέθειμαι Bœotorum est proprium) penultima in ω, mutata, per communem regulam supra in præsenti iam dictam, uidelicet quod omne uerbum passiuum, siue medium habens in fine μ, κλιτικὸν, &c. Moscopulus tamen formari uult a præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, addita μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed hoc præteritum non est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse communis

nis omnibus temporibus : nam in uerbis terminatis in ω, ſi ab actiuo præterito modi ſubiunctiui formari liceret paſſiuum, dicendũ eſſet, ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι : nec opus eſſet ſupplere per participium et uerbũ ſubſtantiuum. Videtur ergo potius eſſe formandum a præterito paſſiuo communi modi indicatiui, penultima in ω, mutata, ſicut in alijs uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, *ſic* τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. *Secunda perſona* ἐὰν τεθῇ, *a tertia fit, ſicut in præſenti. Poteſt etiam & a tertia ſingulari præteriti actiui communis deduci, extrema ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato,* ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ ῃ : *nam* τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα *Bœotorum eſt proprium. Eſt enim regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. *Tertia perſona* τεθῆται, *a prima eiuſdem temporis,* ω, *in* η, *&* μαι, *in* ται, *conuerſis,* ἐὰν, τεθῶμαι, τεθῆται.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν τεθῶ, *a tertia perſona primi aoriſti paſſiui, extrema in* ω, *conuerſa, &* ε, *augmento expuncto, ut* ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, *ſicut* ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, *a tertia perſona ſingulari paſſiui, extrema in* θαι, *mutata, ac* σ *interpoſito,* τίθεται, τίθεσθαι.

Poteſt etiam fieri a ſecunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε, ψιλοῦ εἰς τὴν αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, *a tertia ſingularis numeri præteriti paſſiui, extrema in* θαι, *mutata, ac* σ, *interpoſito, ſeruatoq. augmento, & accentu in penultimam retracto*, τέθειται, τεθεῖσθαι. *Vel a ſecunda pluralis* τέθεισθε, *cut & præſens, penultima tamen circunflexa, cum ſit natura longa ante breuem*, τεθεῖσθαι.

Αόριςος πρῶτος.

Τεθῆναι, *a tertia primi aoriſti paſſiui, adiuncta* ναι, *ſyllaba, ut* ἐτέθη, τεθῆναι, *ſicut* ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσεσθαι, *a tertia ſingulari eiuſdem temporis* τεθήσεται, *uel a ſecunda plurali.*

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθήσεσθαι, *a tertia ſingulari, uel a ſecunda plurali, ut ſupra.*

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

V*Erba media, ſicut in grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, etſi ueteres grammatici in iјs duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt: iccirco eundem ordinem quo in grauitonis uſi ſumus, in iјs quoque uerbis ſeruandum putauimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, *ſicut & paſſiua.*

Παρατατικὸς.

Παρατατικὸς.

Ετιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθει δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in ijs uerbis formari nó poſſunt, ſicut neque in uerbis circunflexis, a quibus deriuantur. nam τιθῶ, ἱςῶ, & διδῶ, uerba circunflexa primitiua eorum quæ ſunt τίθημι, ἵςημι, & δίδωμι, expuncta communi geminatione monoſyllaba remanét, ut θῶ, ςῶ, δῶ. Et ſicut tertio libro cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum eſt circunflexa uerba, ſi monoſyllaba ſint, præterito medio omnino carent, cũ id minui una ſyllaba ab actiuo opus ſit, ut χῶ, μέλλ. χήσω, παρακ. ἔχηκα, Μέσ. παρακ. ἔχα quod nempe abſurdum eſt, quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue a conſonante, ſiue a ſolo ε, incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & ijs ſimilibus.

Αόριςος πρῶτος.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριςος δεύτερος.

Εθέμην, a prima perſona ſecundi aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita μη, ἔθην, ἐθέμην. Antiqui tamen a primo aoriſto paſſiuo formari uoluerunt, extrema in μην, mutata, et tenui in denſam conuerſa, ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda perſona a tertia fit τ in σ conuerſo,

ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰονικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. *Tertia* ἔθετο.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσομαι, *a futuro actiuo fit, adiuncta* μαι, *&* ω, *magno in* ο, *paruum mutato, ut* θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Αόριςος πρῶτος.

Primus aoristus θῆκαι, θηκάσθω *esse debuerat, sicut* θύψαι, τυψάσθω, *sed in usu non est, nec etiam in alijs modis.*

Αόριςος δεύτερος.

Θέσο, *a secunda persona secundi aoristi medij, abiecto augmento, ut* ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ̄. Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. *unde* κάτθεο. *Hesiodus,* Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. *Tertia persona* θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *ad passiui inflexionem.*

Αόριςος πρῶτος.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, *a prima persona secundi aoristi medij* ἐθέμην, *sicut & præsens.*

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Θησοίμην, a prima persona medij futuri, extrema in μην, conuersa, ac ι, penultimæ uocali adiuncta, Εσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Εὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudiné.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν θῶμαι, a prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β΄.	θέσθαι.
μέλλων ά.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, secundæ coniugationis fiunt a uerbis grauitonis circunflexorum secundæ coniugationis, a quibus deriuantur: et in penultima actiui habent η, in passiui autem penultima α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ιστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit, unde ἱστῶ uerbũ secundæ coniugationis circunflexorũ, extrema in μι, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legi

timam longam mutata, uidelicet η, *et accentu in antepenultimam retracto, ut* ἱςάω, ἵςημι. ἱςάω *uero* ἀπὸ τοῦ ςάω, *cui præponitur* ι, *solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut libro tertio dictum est. nam* σιςάω *dicendum fuerat, &* σίςημι: *sed quoniam reduplicatio cõmunis nunquam fit per longam uocalem, (nã* ἰῶτα *hoc in loco est positione longa) iccirco* σ, *non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba, quoniam* ι, *ante* ς, *aspiratur, nisi syncopa fiat, uel subsequatur* ρ, *post* ς, *quia tunc tenui spiritu scribitur, ut* ἵςε, ἵςω, ἀπὸ τοῦ ἵςατε, ἱςάτω. ἱςέον, & ἵςρος. *Secunda persona a prima fit, extrema in* σ, *mutata,* ἵςημι, ἵςης, ἵςησι. Δυϊκά. ἵςατον, ἵςατον, *penultima correpta.* Πληθ. ἵςαμεν, ἵςατε, ἱςᾶσι, *ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa, quia* α, *quæ anceps est, hic natura habetnr longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione,* διὰ τὴν κακοφωνίαν: *nam* ἱςάασι *dicendum fuerat.*

Παρατατικὸς.

Ἵςην, ἵςης, ἵςη, *a præsenti, sicut* ἐτίθην. Δυϊκά. ἵςατον, ἱςάτην, *penultima correpta, sicut & præsens.* Πληθ. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Παρακείμενος.

Ἕςηκα *esse debuerat a futuro* ςήσω, *cuius penultima præteritum perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum* ἕςηκα, *quod est medium præteritum* ἀπὸ τοῦ ἑςήκω, *mutata est* η, *in* α, *& factum est* ἕςακα,

ἕστακας, ἕστακε. *Seruat enim aſpirationem præſentis, quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut in hoc uerbo* ἵστημι, ὁ παρακείμενος ἕστακα, τὸ προστακτικὸν ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, *&c. Si uero accidit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, tenuem ſpiritum habet.* ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη, *&c.*

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, *a præterito perfecto, unde & eundem ſpiritũ ſeruat, cum in alijs modis idem ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum,* καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, *ſicut* ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, *a futuro, extrema in* ην, *mutata, & ε, communi augmento præpoſito, ut* στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον. ἐστήτην, *penultima producta.* Πληθ. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος ᾱ. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, *in* η, *conuerſo, ac* σ *interpoſito, ſicut a* θέω, θήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Σταθι, fit a genitiuo participij præsentis tem-
I poris, abiecto ν, & extrema in θι, conuersa, ut ἱςὰς, ἱςάντος, ἵςαθι. Vel a prima persona pluralis numeri, extrema in θι, mutata, ut ἵςαμεν, ἵςαθι. In usu tamen non est, sed pro eo utimur ἵςα, a uerbo circunflexo ἱςάω, ἱςῶ, unde compositum καθί-ςα. Ιλιάδος α. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίςα. Tertia a secunda fit, extrema in τω, mutata, ἱςά-τω, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςακε, ἑςακέτω, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριςος πρῶτος.

Στῆσον, ςησάτω, sicut τύψον, τυψάτω.

Αόριςος δεύτερος.

Στῆθι, fit a genitiuo participij eiusdem temporis, expuncto ν, & extrema in θι mutata, ut ςὰς, ςάντος, ςάθι, καὶ ςῆθι, τροπῇ τοῦ α, εἰς η. Vel a prima persona pluralis numeri fit, ut ἔςημεν, ςῆθι, penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona ςήτω, a secunda, θι, in τω, conuersa. Δυϊκά. ςῆτον, ςήτων. Πληθ. ςῆτε, ςήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Σταίην, a genitiuo sui participij fit, extre-
I ma in ην, mutata, ac ι, penultimæ uocali adiuncto, ut ἱςὰς, ἱςάντος. ἱςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη. Δυϊκά. ἱςαίητον, ἱςαιήτην. Πληθ. ἱςαίημεν, καὶ συγκο-

πῆ ἱςαῖμεν, ἱςαίηται, ἱςαίησαν, καὶ ἱςαῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱςαῖεν, *subtracto* μ, ἀττικῶς, *ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in* μι, *dictum est*.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος πρῶτος.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Αόριστος δεύτερος.

Σταίην, σταίης, σταίη, *a genitiuo participij eiusdem temporis*, στὰς, στάντος, *sicut et præsens*. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πληθ. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Οδυσσ. θ΄. Αγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι, *sicut* τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εαν ἱστῶ, *a tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue a prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in* ω, *circunflexum mutata, ut* ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. *Regula*. καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱςᾶτον, ἱςᾶτον. Πληθ. ἐὰν ἱςῶμεν,

ἱςᾶτε,

ἱστᾶται, ἱστῶσι. Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν ἑςάκω, ἑςάκῃς, ἑςάκῃ, *sicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν ςήσω, ςήσῃς, ςήσῃ, *sicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ, *a secundo aoristo, sicut & praesens*, διὰ τοῦ η, *ut in* τίθημι *dictum est.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Στάναι, *a prima persona pluralis numeri*
I ἵςαμεν, *extrema in* ναι, *mutata. Vel a genitiuo participij* ἱςὰς, ἱςάντος, *expuncto* ν, *&* τος, *in* ναι, *mutata.*

Παρακ. καὶ ὑπερ. ἑςακέναι, *sicut* τετυφέναι.
Αόριςος ά. στῆσαι.
ἀόριςος β΄. στῆναι.
μέλλων ά. στήσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Σταμαι, *a prima persona actiui* η, *in* α, *cor*
I *reptum, & extrema in* μαι, *mutatis*, ἵςημι, ἵςαμαι. *Secunda persona* ἵςασαι κοινῶς, καὶ ἵςῃ ἀττικῶς, *sicut a* τίθεμαι, τίθῃ. *Tertia persona* ἵςαται. Δυϊκά. ἱςάμετον, ἵςαθον, ἵςαθον. Πληθ. ἱςάμεθα, ἵςαθε, ἵςανται.

Παρατατικὸς.

Ιςάμην. *Secunda persona* ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵςαο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς. *Tertia persona* ἵστατο. Δυϊκά.

ἱςάμεθον, ἵςαϑον, ἱςάϑην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Εςαμαι, ἕςασαι, ἕςαται, *a præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata.* Δυϊκά. ἑςάμεϑον, ἕςαϑον, ἕςαϑον. Πληϑυν. ἑςάμεϑα, ἕςαϑε, ἕςανται, καὶ ἰωνικῶς ἑςάαται: *sed propter hiatum in usu non est.*

Υπερσυντελικὸς.

Εςάμην, ἕςασο, ἕστατο, *a præterito passiuo, extrema in* μην, *mutata.*

Αόριστος πρῶτος.

Εστάθην, ἐστάϑης, ἐστάϑη, *sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφϑη, *principali syllaba tenui spiritu signata, quoniam* ε, *cadit, ut* στάϑητι, σταθήτω, & σταθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθήσομαι, σταϑήσῃ, σταθήσεται, *a secunda persona aoristi passiui* ἐστάθην, ἐστάθης, *abiecto augmento, & adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Εστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται, *a secunda præteriti passiui, interposita* ομ, ἕστασαι, ἑστάσομαι, *seruata etiam præteriti aspiratione.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Στασο κοινῶς, *a secunda persona præteriti*
I *imperfecti passiui,* ἱστάμην: ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. *Tertia persona* ἱστάτω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εσασο, ἑσάσθω, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti.*

Αόριςος πρῶτος.

Στάθητι, σαθήτω, *a tertia persona primi aoristi passiui.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Σταίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, *ac-*
I *centu circunflexo in secunda & tertia perso*
na. Δυϊκά. ἱςαίμεθον, ἱςαῖσθον, ἱςαίσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εσαίμην, ἑσαῖο, ἑσαῖτο, *accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ.*

Αόριςος πρῶτος.

Σταθείην, σαθείης, σαθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis,* σαθεὶς, σαθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθησοίμην, σαθήσοιο, σαθήσοιτο, *a prima persona futuri passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Εσασοίμην, ἑσάσοιο, ἑσάσοιτο, *a prima persona eiusdem temporis.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Αν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται, διὰ τοῦ α, *licet a qui*
E *busdam* διὰ τοῦ η, *inueniam huiusmodi per-*
sonas, secundam scilicet & tertiam de-

 clinatas.

clinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc est: quòd uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum. Quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus a nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ: regula uero ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ α, quæ est, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, γράφεσθαι, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου, cum præsertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πληθ. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν ἑστῶμαι, a præterito passiuo, penultima in ω, μέγα conuersa, ut ἕσταμαι, ἑστῶμαι. Secunda persona ἐὰν ἑστᾷ, a tertia actiui eiusdem temporis et modi, abiecta extrema syllaba, ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, a tertia persona primi aoristi passiui, &c.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Στᾶσθαι, a tertia persona singularis passiui ἵσταται. Vel a secunda plurali, ε in αι, diphthong. mutato.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εστάσθαι, *a tertia singulari uel a secunda plurali, ut in præsenti.*

ἀόριστος ά. σταθῆναι.

μέλλων ά. σταθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

Ισταμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστη ἀττικῶς ἵσταται, *ab actiuo fit, sicut & passiua.*

Παρατατικὸς.

Ιστάμην, ἵστασο κοινῶς, ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἵστατο. Αόριστος πρῶτος.

Εστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, *sicut* ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, *posset tamen secundú analogiam formari ab actiuo, hoc est,* ἔστην, ἐστάμην, *extrema uocali* η, *scilicet in* α, *legitimam breuem uersa, ac interposita* μη. *Vel potius a primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in* μην, *mutata,* ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο κοινῶς, καὶ ἔσταο ἰωνικῶς, καὶ ἔστω ἀττικῶς, ἔστατο, *& eadem est litteratura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.*

Μέλλων πρῶτος.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, *a* στήσω *futuro actiuo.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

ἱστάσθω. Ἀόριστος πρῶτος.

Στῆσαι, στησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο.

Μέλλων πρῶτος.

Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν στήσωμαι, στήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
Ἀόριστος ά.	στήσασθαι.
μέλλων ά.	στήσεσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, tertiæ coniugationis fiunt, ut supra diximus, a grauitonis, a quibus fiunt circunflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habent ω, μέγα, in passiui autem penultima, ο μικρὸν: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. passiuum uero δίδομαι.

Ὁριστικὰ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςῶς.

Δίδωμι, fit a διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι, & penultima uocali, ο scilicet paruo, in ω, magnum mutatis, ut διδόω, δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ est cum bis eadem consonans repetitur cũ uocali breui. Secunda persona a prima fit, extrema in σ, mutata, δίδως. Tertia a secunda adiuncto ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πληθ. δίδωμεν, δίδοτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατατικός.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, a præsenti, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω, μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est præteritum imperfectum et secundus aoristus uerborum in μι, penultimam proprij actiui præsentis seruare debent, ut δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε: ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω, a futuro, extrema in ν, conuersa, & ε, communi augmento præposito. Δυϊκά. ἔδοτον,

τον, ἐδότην. Πληθυν. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, *penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi, ut in* τίθημι *dictum est.*

Μέλλων πρῶτος.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, *penultima correpta, ut in* τίθημι *dictum est, quam Homerus produxit.* Οδυσσείας γ.

Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, *a tertia præteriti perfecti actiui, sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος δεύτερος.

Δόθι, δότω, *penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est:* ἄχρηστον, *sed pro eo utimur,* δὸς, δότω, *&c.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη, *sicut* τιθείην, τιθείης, *a genitiuo participij* διδοὺς, διδόντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίην, δοίης, δοίη, *a genitiuo participij* δοὺς, δόντος. καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην ποιῴης ποιῴη.

ποιῴη. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθ. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοῖτε, δοῖσαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν, ex prim. Ελο μ. Οδυσσείας ω.

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, *sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω, μέγαλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, *a genitiuo participij* διδοὺς, διδόντος. *Vel a prima persona pluralis numeri* δίδομεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριςος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, *ut in* τίθημι *dictum est.*

Μέλλων ά. Δώσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ιδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ab actiuo* ω, *magno in* ο, *paruum, & extrema in* μαι, *mutatis.*

Παρατατικὸς.

Παρατατικὸς.

Εδιδόμην, ἐδίδοσο κοινῶς, καὶ ἐδίδοο ἰωνικῶς, καὶ ἐδίδου ἀττικῶς, ἐδίδοτο, *a prima persona præsentis.*

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, *a præterito actiuo* δέδωκα, ω, *magno in* ο, *paruum mutato, & extrema in* μαι, *conuersa.*

Υπερσυντελικὸς.

Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, *a præterito passiuo* δέδομαι.

Αόριστος πρῶτος.

Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, *a tertia singulari præteriti passiui, extrema in* θην, *mutata, sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, *a secunda persona aoristi passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσετε, *a secunda persona præteriti passiui.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δ Ιδοσο κοινῶς, καὶ δίδο ἰωνικῶς, καὶ δίδου ἀττικῶς, διδόσθω, *a secunda persona præteriti imperfecti passiui.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui.*

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, a tertia perſona aoriſti paſſiui.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, a genitiuo participij eiuſdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, a prima futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, a prima perſona paullo poſt futuri.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

E Αν διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero et tertia perſona ω magno ſcribuntur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται: quoniam (ut ſupra dictum eſt) prima coniugatio uerborum in μι, per η, declinatur, ſecunda per α, tertia per ω, μέγα in modo ſubiunctiuo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ, a tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis, extrema

extrema syllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ, ἐὰν δεδῷ. *Tertia* ἐὰν δεδῶται, *&c.*

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, *a tertia persona aoristi passiui, extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & abiecto augmento,* ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, ἐὰν δοθῶ, *&c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, *a tertia persona singulari* δίδοται. *Vel a secunda plurali,* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, *sicut* τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, *a tertia eiusdem temporis.*

Μέλλων ά. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλ. Δεδόσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

Δ ... Ιδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ad passiuorum declinationem*

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος δεύτερος.

Εδόμην, ἔδοσο κοινῶς, καὶ ἔδοο ἰωνικῶς, καὶ ἔδου ἀττικῶς, ἔδοτο, *a passiuo aoristo fit, antiquorum more extrema in* μην, *mutata,* ἐδόθην, ἐδόμην. *unde* ἀπεδόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, *ad passiuorum similitudinem*.

Αόριστος δεύτερος.

Δόσο κοινῶς, καὶ δόο ἰωνικῶς, καὶ δοῦ ἀττικῶς, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut passiua*.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *sicut passiua*.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ δόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.

ἀόριστος β΄. δόσθαι. *quo tamen non utimur, sicut nec indefinito primo* δώκασθαι.

Μέλλων α΄. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, *quartæ coniugationis, fiunt (ut dictū est) a uerbis grauitonis sextæ coniugationis in* νω, *desinentibus*,

De formatione uerborum in mi, *desinentibus, in quibus nulla fit synæresis: & in penultima actiui habent υ, productum: in passiui uero penultima idem υ, correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodũ aliarum trium coniugationum uerba in μι, desinentia, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. passiuum ζεύγνυμαι.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

Ζεύγνυμι, *a* ζευγνύω *uerbo grauitono fit, extrema in* μι, *uersa, & punultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est,* υ, *in seipsam productam conuersa. Secunda persona* ζεύγνυς, *a prima fit, extrema in* σ *conuersa. Tertia* ζεύγνυσι, *a secunda adiuncto* ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθυ. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, *secundum cõmunem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum: ut* ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, *& similibus. Iones uero* ζευγνύασι *dicunt.*

Παρατατικὸς.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. *nec ultra declinatur. nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent, ut* κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλλων

λων πρῶτος, κλύσω. ἀόριςος δεύτερος, ἔκλων. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προςακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab ijs deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδων. μέλ. δύσω, ἀόριςος δεύτερος, ἔδων, & similia. in quibus secundus aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt a genitiuo participij ζευγνὺς, ζευγνύντος, sicut & alia uerba in μι, in usu tamen nō sunt. At eorū passiua omnino deficiunt in modo optatiuo: quia si formarentur secundum regulam, necessario haberent υι, diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur a prima persona indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri nō potest: quia post υι, diphthongum sequitur μ, consonans: quod est contra regulam, quæ post υι, diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα: qua cautum est, ut post υι, diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm passiuo

rum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod ſubiunctiui uerborum in μι, *eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis: ſic enim circunflexa communiter appellantur, etſi uerba in* μι, *ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dictum eſt, ut* τιθῶ, ἱςῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱςῶ, ἐὰν διδῶ, *& ſimilia: ſecundum quam regulam etiam ſubiunctiui quartæ coniugationis, coguntur eandem habere uocalem et accentum cum ſuis primitiuis quæ grauitona ſunt, ut* ζεύγνύω, ἐὰν ζευγνύω. *Altera regula eſt, quod omne participium in* σ, ὀξύτονον *declinatum per* ντ, *ſubiunctiuum facit circunflexum, ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. *ſic* ζευγνὺς, ζευγνυύτος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνυύτος, ἐὰν πηγνυῶ: *quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunctiuus modus prorſus deeſt.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, *ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa.*

Παρατατικός.

Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. ζεύ-

γνυσθε,

γνυθε, ζδ'γνύθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. ζδ'γνυθαι.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS, *quæ non omnino regulas ſequuntur.*

POſtea quàm de uerbis in μι, dictum eſt quæ triſyllaba ſunt, & regulariter formari poſſunt, & quorum uſus per omnes modos frequenter habetur, nunc de iјs dicendum eſt, quæ a communibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de diſyllabis, quorum cum εἰμὶ ſubſtantiuũ uerbum frequentiſſimo ſit in uſu, ab eo incipiendum eſſe duxi. Verum quoniam ἔω, primitiuum eius, ſecundum uarium accentum et ſpiritum uaria habet ſignificata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui ſpiritu ſignatum, ſum ſiue exiſto ſignificat.

Οδυσσ. ι. Υμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.

Et etiam uado et perficio ſignificat. Aſpiratum uero, induo et ſedeo, unde ἕξω. Significat etiã mitto, unde ἵεω, ἰῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum &

tenuem ſpiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, ſino, ſignificat, aſpiratum uero ſedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΥΠΑΡΧΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

A *Β ἔω igitur, quod exiſto ſignificat, ſextæ coniugationis grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in μι, mutata, ſicut a τιθέω, τίθημι, & ι, ancipiti aſſumpta, quoniam uerba in μι, deſinentia, penultimam productam habere uolunt, et ε, in η, conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod eſt, ἠμὶ, τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ: et etiam ne penitus amitteret omnes partes ſiue litteras ſui primitiui, quoniá deriuatiua omnino aliquid de ſuis primitiuis ſeruare debent. Præterea ut ſaperet naturam uerborũ in μι, quartæ coniugationis, quæ in penultima υ, ancipitem longam habere uolunt. nam ε, non poteſt produci per υ, ſed per η, aut ι, & ſic penultima ει, diphthongo facta eſt longa, & εἰμὶ, dictum eſt, quod omnino eſt contra communem regulam uerborum in μι, quæ uolunt habere in penultima aut η, ſi ſint primæ uel ſecundæ cõiugationis, aut ω, ſi ſint tertiæ, aut υ, longam, ſi ſint quartæ. Icc irco hoc uerbum excipitur, et etiam εἶμι τὸ πορεύομαι, cũ & ipſum ει, diphthongum habeat in penultima, & eſt quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuũ non patiatur ſynæreſim in modo indicatiuo, et etiam ſit ei par ſyllabis, ſicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod eſt etiam contra communem*

dictorum uerborum regulam. nam uerba in μι, aut habent circunflexum accentum in penultima, ſi ſint diſyllaba, aut acutum in antepenultima, ſi polyſyllaba ſint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τῦ φ, ἠμὶ. quæ cum ſint ἐγκλιτικὰ, opus eſt ut acuant extremam. nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum ſupra extremam habet, aut acutū, aut circunflexum, nunquam autem grauem, niſi per pathos, ut σφέας, ἀπὸ τῦ σφᾶς. Οδυσ. δ.

Καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum alijs uero enuntiata inclinatur ad accentū præcedentis ſyllabæ, ſi dictio præcedens permiſerit, ut εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς ſubtracto ι, diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ, Εἴπατέ μοι τὸ κρήγιον, οὐ καλὸς ἐμμί. Et in eodem: Ἀλλ᾽ ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ᾽ οὔ ποτ᾽ ἀκέει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda perſona εἶς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in σ, conuerſa, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθημι, τίθης, cuius apud poetas frequentiſſimus eſt uſus. Quo in loco aduertendū eſt εἶς acutum habere accentum, quanquam per communem regulam circūflecti appetat. nam omne uerbum in longam deſinens, accentum ſuſcipientem, circunflectitur. quod, ut quibuſdam placet, factum eſt ne coincidat cum εἶς, ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Eſt etiam encliticum, ut Οδυσ. δ. Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto uero σ, fit εἶ, τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur: quanquam deducitur ab εἰς, quod acuitur,

ut dictum est. Quod et Ioannes Charax asserit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ περιεσπάσθη τὸ εἶ τοῦ εἰς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. *Nec inclinatiuũ est* εἶ, *ut* υἱὸς ἐμοῦ εἶ σὺ, *etsi* εἰμὶ, εἷς, ἐστι *enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, a uerbo grauitono* ἔω τὸ ὑπάρχω, *passiuum* ἔομαι, *secunda persona* ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ. *nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas indicatiuorum passiuorum per* ει, *diphthongum, & sicut in* τύπτομαι *dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum, ut* βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. *sic* ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. *Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est,* ἐσσὶ, *quæ secundum aliquos fit a secunda persona regulariter formata* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, *hoc est,* εἷς, *cui addito altero* σ, *&* ι, *in finem translato fit* ἐσσί. σ, *enim necessario geminatur, quoniá simplex* σ, *cum* ἰῶτα *prolato est,* χαρακτηριστικὸν *tertiæ personæ, ut* τύπτουσι, τίθησι. *Sed alio modo eam format Herodianus, hoc est,* ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, *interposito* σ, ἐσμὶ *facit, cuius extrema in* σ, *conuersa, fit* ἐσσ, *geminato* σσ, *sed quoniam nulla dictio in eandem consonantem geminatam desinere potest, additum est* ι, *& sic* ἐσσὶ *factum est, quod inclinatur, ut* Ἰλιάδος κ̄. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

Tertia persona ἐςὶ, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poſſit, quin coincidat cum tertia plurali. nam ſi a prima perſona formare uoluerimus, μι, in σι, conuerſa, ἐσὶ fiet. Si a ſecunda regulariter formata, hoc eſt, εἰς adiuncto ι, fiet tertia ſingularis εἰσὶ, & talis eſt tertia pluralis. Iccirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim a prima perſona εἰμὶ, abiecto prius ι, de diphthongo, deinde extrema in σι, conuerſa ſecundum communem regulam, ac poſtremo σ, in τ, mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι, deſinens, uult habere penultimam longam, neceſſe fuit interponere σ, ut ſaltem penultima eſſet poſitione longa, & ſic factum eſt ἐςὶ. Eſt et alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc eſt, a ſecunda perſona ἐσσὶ, mutato altero σ, in τ, fit ἐςί. Non tamen Doricum eſt, licet in τι, deſinat, ſed Dorico ſimile. nam Dorica propria (ſecundum Herodianum) in τι, puram deſinunt, hoc eſt, nulla conſonante præcedente τ, ſi ſint tertiæ perſonæ ſingularis uerborum in μι, ut φησὶ, φατί. δίδωσι, δίδωτι. uerum ἐςὶ, σ, habet ante τ. In plurali uero conſueuerunt. Dores etiam ν, conſonante præcedẽte τ formare tertiam perſonã in τι, ut φαντὶ, δίδωντι etc. huiuſmodi. Δυϊκά. ἐτὸν, ἐτὸν, eſſe debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, interpoſito uero σ, ἐςὸν, ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in ſingulari tantum producta eſſe uolunt. Ιλιά. ᾱ. Αλλὰ πίθεσθ᾽, ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐςὸν ἐμεῖο. Πληθ. ἐσμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ιλιάδ. ν̄.

ἐπεὶ ὔτοι, ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν. *Sic in eiuſdem libri calce.* οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. *& in compoſitione* ἔνειμεν, *retracto accentu in antepenultimam.* Ιλιάδ. ε. ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθα οἱ περτ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. *Secunda perſona* ἐστὲ, *unde Euſtathius.* Οδυσσ. γ. τῦ δὲ ἐστὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐστὲ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲς, ἐστέ. *Tertia perſona* ἐσὶ καὶ εἰσὶ, *interpoſito* ι *ut penultima producatur (ſicut dictum eſt) ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij, cum in* ι, *deſinat: et* ἰωνικῶς ἔασι, *ut* τιθέασι, *retracto accentu in antepenultimam, cũ non amplius ſit encliticum. Polyſyllaba enim enclitica eſſe non poſſunt, ſed diſyllaba tantum, & monoſyllaba.* Ιλιάδος η.

Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικὸς.

Ην, *a prima perſona præſentis temporis fit, extrema in* ν *mutata, ut* εἰμὶ, εἶν, *ſicut* ἵστημι, ἵστην. *deinde ſoluta diphthongo, et* ε, *in* η, *conuerſo, ſicut* ἔμελλον, ἤμελλον, *fit* ἦν, ι *tamen prius expuncto. quoniam deſinentia in* ν, *nihil uolunt habere non prolatum ante* ν. *Iones uero dicunt* ἔα. Ιλιάδος ε, Ηκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. καὶ Οδυσσ. ξ. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. *Siue* ἀπὸ τοῦ εἶν, *diſſoluta diphth. in* εα, ἰωνικῶς, *ſicut* ᾔδειν, ᾔδεα. *Siue* ἀπὸ τοῦ ἦν, η *in* εα *ſoluta etiam* ἰωνικῶς, *abiecto* ν, *ſicut*

cut ξέρξην, ξέρξεα. nam α, respuit habere post se ν, nisi dictio ex declinatione desinat in ν, ut μοῦσαν, & ἔτυψαν: hæc enim a declinatione habent ν, & non κατὰ πάθος, & sic fit ἔα, unde ε, in η, conuerso, fit ἦα. Οδυσσείας κ. Αλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης. *Attici uero ε, & α, in η, uertentes* κατὰ κρᾶσιν ἦ *dicunt, sicut* ᾔδεα, ᾔδη. Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Δεῖ γὰρ ὥς ἔοικέ μοι, λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. *poetæ uero præponentes ε primæ personæ communi* ἦν, ἔην *dicunt.* Ιλιάδος λ.

Ως ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν. *Dicunt etiam* ἔον *a uerbo grauitono* ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον, *ut* ὥς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε. καὶ Ιλιά. ψ. Ως ποτ᾽ ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοόντων. Εργων τοιούτων. *Et* ἔσκον *quoque dicunt,* ὥς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ιλιά. η. Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν *dicunt, Iones uero* ἔα & ἦα, *Attici uero* ἦ *monosyllabum, at poetæ* ἔην, ἔον, & ἔσκον *dicunt.*

Secunda persona a prima fit, ν, *in* σ, *conuerso, ut* ἦν, ἦς, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, *nec subscribitur* ι, *ut in* τίθημι *dictum est, cui adiuncta* θα, αἰολικῶς, *fit* ἦσθα. Οδυσσ. π. Η γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ᾖσθα *tamen inuenitur subscripto* ι, *in modo indicatiuo. sed hoc est a uerbo grauitono* εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις, *adiuncta* θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα, *sicut* οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ, *esse debuerat, a secunda perso-*

na

na abiecto σ ſecundum communem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, ſic ἦς, ἦ, ſed in uſu non eſt, pro ea autem utimur ἦν, quæ a grauitono uerbo deriuatur, hoc eſt, ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦεν. *unde* παρῆεν. *nam* ε, *ſi in id deſinat tertia perſona uerborum, appetit poſt ſe* ν, *mutato uero* η, *in* ε, *fit* ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε, εἰς η, *fit* ἦν, *ſicut* ἕεμαι, ἧμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ ν, εἰς σ, δωρικῶς, *fit* ἦς, *ſicut in prima perſona plurali,* λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Ης χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα, Εἵρπομες ἐκ πόλιος. *Poetæ uero præponentes* ε, ἔην *dicunt.* Ιλιάδος ω̄. Ος δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσ. ξ̄. Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. *Deinde producentes* ε, *in* η, ἤην *faciunt.*
Οδυσ. τ̄. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Οδυσσεὺς ἤην. *Iones uero* ἔσκεν *dicunt.* Οδυσσείας ῑ.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος.
Et ſic tertia perſona ſex modis inuenitur hoc eſt, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, *&* ἔσκεν, *quod* ἀπὸ τοῦ ἦε *fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta* σκε, ἰωνικῶς ἔεσκε, *ſed propter alternationem duorum* εε, *alterum abijcitur, & ſic fit* ἔσκε.

Sed aduertendum eſt, ἦν *tertiam perſonam communem, et* ἤην, καὶ ἦεν *nunquam abſque* ν, *inueniri.* Δυϊκά. ἔτον, ἔτην, *eſſe debuerat, ab eo quod eſt* εἶν *penultima correpta, ſicut in duali præſentis tẽporis* καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, *ab eo quod eſt,* ἦν, *penultima producta,* καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἦστον, ἤστην. Ιλιάδος ε̄.

Ιρεὺς ἡφαίςοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἤςην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συςολῇ ἔσαν. Ιλιάδος β.

Ενθα δ᾽ ἔσαν ςρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.

Illud uero Hesiodi in Theogonia, Τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν, *nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & feminini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympijs*, Μελιγάρυες ὕμνοι, Υςέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέςι ὑπάρχουσι. *Et illud*, Διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, *quod Attici solum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam*, ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, *pro* ἦσαν. *sicut* ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, *pro* ἐτύφθησαν, *quod etiam Bœotorum est.*

Παρακείμενος, ἦκα, ἦκας, ἦκε, *a futuro*.

Υπερσυντελικὸς ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, ἄχρηςα.

Μέσος παρακείμενος, ἦα, ἦας, ἦε, ἄχρηςα. *Aliqui tamen uolunt* ἦα & ἔα *primam personam præteriti imperfecti, ut dictum est*, ἀπὸ τοῦ ἦν *esse potius, quàm medij præteriti perfecti.*

Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἤειν, ἤεις, ἤει.

Παρακείμενος παθητικὸς, ἦμαι, ἦσαι, ἦται, ἄχρηςα.

Υπερσυντελικὸς παθητικὸς, ἤμην, ἦσο, ἦτο, ἄχρηςα.

Quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἔμαι, *cuius actiuum est* εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἤμην, ἦσο, ἦτο. Εὐριπίδης, Εγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Ἀόριςος πρῶτος ἦσα, ἦσας, ἦσε, *a futuro* ἔσω, ἄχρηςα.

Ἀόριςος δεύτερος, ἦν, ἦς, ἦ, *a futuro* ἔσω, *sicut* ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην, *sed in usu non est, pro eo autem utimur præterito imperfecto,* ἦν, ἦς, ἦν.

Μέλλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἕω, *sed in usu non est, ne coincidat cum* ἔσω *aduerbio loci.*

Μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, *geminato* σσ. καὶ συγκοπῇ ἔςαι, εὔχρηςα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. *Dores uero dicunt,* ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, *sicut* πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

I

Σθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, *quod secundum communem regulam formatum est,* ἀπὸ τοῦ ἐμὲν *prima persona plurali, extrema in* θι, *conuersa. Vel a genitiuo participij* εἷς, ἕνθος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε *in* ι *conuerso. Quia quandocunque fit pleonasmus alicuius cõsonantis in habentibus penultimam in* ε, *desinentem, uertitur ut plurimum* ε *in* ι, *ut* ῥέπω, ῥίπτω, μένω, μίμνω, *sic* ἔσθι, ἴσθι. *Tertia persona* ἔςω, ἀπὸ τοῦ ἔθι, *interiecto* σ *ubi* ε, *seruatum est.* Δυϊκά. ἔςον, ἔςων. Πληθ. ἔςε, ἔςωσαν. καὶ ἔςων κατὰ συγκοπήν. *Vel erit dualis numerus pro plurali.* ἔσω *uero ab eo quod est* ἦσο, *formatur a secunda persona præteriti imperfecti* ἤμην, ἦσο, ἦτο, *quando accipitur pro eo quod est* ἴσθι, *sis uel es, quod est temporis præsentis et præteriti imperfecti impera*

tiui modi. Si autem ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe a præterito pluſquamperfecto, quod in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἤμην, ἦσο, ἦτο, licet temporis ſignificatione differãt inter ſe. Inuenitur etiã ἔσσο, σσ, geminato. Ὀδυσσ. ᾱ,
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρ.

Εἴην, εἴης, εἴη, a genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod in uſu non habetur, ſicut τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Ὀδυσσείας φ̄.
Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc eſt, quales eſſetis Vlyſſi opitulari, ſicunde ueniret. & Ὀδυσσείας ῑ,
Οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
ἀντὶ τοῦ εἴησαν, eſſent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ, quod circunflectitur, quia eius participiũ in σ ὀξύτονον deſinens, declinatur per ντ, ut εἷς, ἕντος, etſi in uſu non ſit: nec obſtat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta eſt, quòd ſubiunctiua uerborum in μι, eandem uocem & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis circunflexis. quia licet ἕω grauitonum ſit, a quo deriuatur εἰμὶ, quartæ coniugationis, ut dictum eſt, poſſumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo ſubiunctiuo, ἐὰν ὦ, cũ

ante ω. præcedat ε, licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo: ſicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, *& ſimilia, quæ diſyllaba ſunt primæ coniugationis circunflexorum. At* ζεγνύω *nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque* α, *neque* ε, *neque* ο, *paruum præcedat* ω, *magnum. Secunda perſona* ῇς, *cui addita* θα, *ſyllaba* αἰολικῶς, *fit* ἦσθα, ι, *ſubſcripto. Tertia perſona* ῇ, καὶ ἰωνικῶς ἦσι *adiuncta* σι, *ſyllaba,* καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος ξ. Ινα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ Οδυσσείας τ.

Ος δ' ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι *tamen eſſe debuerat* ἀπὸ τοῦ ἔμεν *prima perſona plurali, ſicut* ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. *nam infinitiui uerborum in* μι, *præſentis temporis, penultimam correptam habere uolũt. At* εἶναι *tanquam diſyllabum, diſyllabos aoriſtos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel* ἀπὸ τοῦ εἶμεν, *extrema in* ναι, *mutata, uel* ἀπὸ τοῦ ἔμεν, *interpoſito* ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ.

Ατρείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

Ως ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε, εἰς η. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὅς με τάλαιναν Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Εστεσθαι, *a tertia singulari medij futuri* ἔσεται, *siue a secunda plurali* ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

O Εἷς, τοῦ ἕντος, *sicut* ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος: *sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui,* ἔω, *scilicet, ut* ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, *quod a secundo aoristo fit, hoc est,* ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, *sicut* ὁ τυπῶν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, *fit* ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. *Iccirco acuitur tametsi monosyllabum sit, etiamsi per crasim fiat,* ἐὼν, ὢν: *nam ex graui & acuto circunflexus non fit.*

Μέσος μέλλων.

O ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον. *Sed de hoc satis, cũ nihil plus in simplicitate habeatur in usu.*

Nunc uero de compositis quæ ex eo fiunt, et eorum significatione.

Ενεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. *fieri potest.*

Εξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. *facultas datur.*

Συνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλοτι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστιν, ἢ παροῦσ' ἐστὶν, ἢ ἐπὶ

οὐδετέρου παρόν ἐςι.

Επεςιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐςί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἐπεςί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐςι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ' ἐμοί ἐςι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεσιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐςὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεσί μοι σοφίας. περίεσι, καὶ ἀντὶ κρεῖττον ἐςὶ, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐςὲ μάχεσθαι. ἤγουν, περίεςε μὲν, καὶ κρείττους ἐςὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν: περίεςε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεσιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. ἄπεσιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐςί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ιμι τὸ πορεύομαι, *hoc est, uado, fit a uerbo*
E *grauitono* ἕω, ἐπενθέσει τοῦ ι, εἵω, καὶ τροπῇ τοῦ ω, εἰς μι, *fit* εἶμι. *Pro quo aduertendum est, quod quattuor sunt uerba in* ω *desinentia, quæ uado significant, quorum primum est* ἕω, *a quo deriuatur* εἵω, *interiecto* ι, *cui subtracto* ε, *fit* ἵω, *unde* ἵμι, *disyllabũ, et* ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἕω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, *unde* ἵημι, *uado. A uerbo igitur* εἵω, διὰ διφθόγγου *fit* εἶμι, *& est quartæ coniugationis uerborum in* μι, *cum eius primitiuum non patiatur synæresim, quemadmodum* εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. *Habet etiam* ει, *diphthon. in penultima, contra naturam uerborũ in* μι, *et eadem circunflectitur, cum sit longa uatura ante breuem. Secunda persona* εἶς, *a prima fit, extrema*

in σ, mutata. Οδυσσείας α. Τὶς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; *hoc est, quis es? unde uenis hominũ? &c. Illud uero Theocriti* ἐν νομεῦσι, *uidelicet,* εἰμὶ ἄπει του τῶθεν, *hoc est, nisi habeas isthinc, secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui* εἶ, *quæ quidem eodem deducitur modo* ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ συνθέσει ἄπει: *uel a secunda fit persona actiui* εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ εἶ καὶ ἄπει. *Tertia persona* εἶσι *a secunda fit, adiuncto* ι. Ιλιάδος γ.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, Ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. *hoc est,* διέρχεται *transit.* Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι: *nam singularia cũ* ει *diphthongo scribuntur, ut productam habeant penultimam, secundum regulæ præceptioné. Dualia uero & pluralia solo* ι, *correpto siue a proprio singulari fiant, abiecto* ε, *de diphthongo, siue* ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ησίοδος ἐν ἔργοις, Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Αθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, *præsens pro futuro.* Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἶσι κοινῶς, *penultima producta, quandoquidem in* ι, *desinit,* καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π. Κατ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. *accentu in eadẽ syllaba seruato. nam* ἴωνες *interponentes* α *in eiusmodi personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locũ et tẽpus mutauerit, ut* τιθεῖσι, τιθέασι, *sic* ἶσι, ἴασι.

Παρατατικὸς.

Εἶν, εἶς, εἶ, *a præsenti, sicut* ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ιλιάδος α. Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθυν. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, *penultima correpta.* Ιλιάδος δ. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν. Ιλιάδος ν. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν, Ηϊσαν ἐς πόλεμον. *Eustathius tamen* ἐν τῷ ω τῆς Οδυσσείας *uult hanc esse tertiam pluralem primi aoristi* ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, *unde* εἶσαν *tertia pluralis,* καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε, εἰς η, *fit* ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶκα, εἶκας, εἶκε, *a futuro* εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε. ε, *uero in* η, *uerso, ac* ι, *subscripto* ᾖα *dicimus,* καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Οδυσσ. δ. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυπόροιο ἤϊα. καὶ Ιλιάδος α.

Ο δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Υπερσυντελικὸς, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, *a præterito perfecto,* ε, *in* η, *conuerso* ἁπλικῶς, *ac subscripto* ι, ἄχρηστα.

Μέσ. ὑπερσ. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, *a præterito medio.* Δυϊ. ᾔειτον, ᾐείτην. Πληθ. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. *Et sic omnia composita ab ijs, ut* ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπέησαν. Οδ. λ. αἵδε προμνηστῖναι ἐπέησαν. συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ ι.

Αόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. *Secundus Aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui, hoc est,* ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. *unde participium* ἰὼν, ἰόντος, καὶ ἐξιὼν, ἐξιόντος *secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio* τῶν εἰς τέσσαρα, *præsentis temporis est.*

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. *sed in uſu non eſt, utimur autem pro eo præſenti tempore, hoc eſt,* εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιά. ᾱ. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. *hoc eſt, ibo.* Ἡσίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ἧσ' ἄν ἐγώ περ ἄγω. καὶ προθέσει ϑῆς ϑα, αἰολικῶς, εἶσθα. Ἰλιά. κ̄. ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσ. τ̄. ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. *hoc eſt, ibis. Et* Ἰλιάδος σ̄. Αψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, *id eſt, ibit.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

I Θι, *unde* ἄπιθι, *fit a prima perſona plurali, extrema in* θι, *mutata,* ἴμεν, ἴθι, *ſicut* δίδομεν, δίδοθι. *Tertia* ἴτω, *a ſecunda extrema in* τω, *uerſa*. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πληθ. ἴτε, ἴτωσαν.

Αόριστος δεύτερος, εἶ, *quod cum omnibus præpoſitionibus componere licet, duabus tantum exceptis, hoc eſt,* συν καὶ παρὰ, *ut* δίει, ἔξει, *&c. Fit autem a tertia perſona ſecundi aoriſti, hoc eſt,* ἴον, ἴες, ἴε, *cuius thema eſt* εἴω, *ut ſupra dictum eſt.* Τὸ προστακτικὸν ἴε, *unde* ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, *unde* ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Πῶ στρεψιάδης ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. *Poteſt etiam deduci* ἀπὸ τοῦ εἶμι, *hoc eſt, a tertia perſona præteriti imperfecti,* εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προστακτικὸν εἶ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶ καὶ αἰολικῶ: *nam Attici ſi non utantur terminatione in* θι, *in imperatiuis uerborum in* μι, *utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum, ſicut & in uerbis in* ω, *deſinentibus, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προστακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην,

ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵστασθι, ſtatue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, eſſe debuerat ſecundum artem, a genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod idem eſt cum optatiuo uerbi ſubſtantiui εἰμὶ, ſed in hac ſignificatione in uſu non habetur, ut quidam uolunt. attamen Homerus uſus eſt tertia perſona εἴη. Ὀδυσσ. ξ. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη, Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam ſubiunctiuus modus in uſu non eſt, quia coincideret ſubiunctiuo eiuſdem uerbi ſubſtantiui, hoc eſt, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰναι, a prima perſona plurali, extrema in ναι, conuerſa. ἵμεν, ἴναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἵμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἵμεν, quod omnino eſt ſimile primæ perſonæ plurali. Ἰλιάδ. α. Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἵμεν. hoc eſt, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως: quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præpoſito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἱέναι, quod idem ſignificat. ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι, καὶ ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo compoſita. Et hoc inuenimus, quorum uſus in ſimplicitate habetur. Nunc autem de compoſitis eiuſdem uerbi.

Ἔνειμι,

Ενειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω, τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Εξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.
Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινὰ, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι.
Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE ΙΗΜΙ.

Ιημι uaria significat, secundum uarium spiritum. denso enim spiritu, mitto & cupio significat, tenui autem, uado. Nec in omnibus modis, & temporibus, ac generibus idem est usus & scriptura. iccirco in tria illud distinguere licet, secundum tria diuersa significata, hoc est, ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἵημι τὸ πορεύομαι. quorum ἵημι τὸ πέμπω, cum eius inflexio magis sit in usu, id in primis formandum & declinandum esse censui.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ιημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in μι, ac pe

nultima in pro priam longam mutatis. ἱέω *uero fit* ἀ-
πὸ τοῦ ἕω πέμπω,*per reduplicationem quæ impropria*
dicitur, ut in principio uerborum in μι, *ſecundo libro*
dictum eſt, & patitur ſynæreſim, & eſt primæ coniu
gationis circunflexorum: ut ἱέω, ἱῶ, *unde* ἵημι, *ſicut*
ἀπὸ τοῦ τιθέω, τίθω, τίθημι. *Cuius formationem &*
inflexionem in omnibus modis & temporibus & ge-
neribus hoc uerbum ἵημι, *omnino imitatur. Secunda*
perſona, ἵης. *Tertia,* ἵησι. Ιλιάδ. φ. Αξίου ὃς κάλλι-
ϛον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, *hoc eſt mittit.* Δυϊκά. ἵετον, ἵε-
τον. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ιλιά. γ. Δέν-
δρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι,
ſicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς α,
μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι *triſyllabum, ſicut* ἴασι ἀπὸ τοῦ
εἶμι τὸ πορεύομαι. *Differunt tamen & accentu & ſpi-*
ritu: nam ἴασι *acutum accentum habet in antepenul*
tima, & tenui ſpiritu ſignatur: ἱᾶσι *uero penultimá*
circunflectit, & denſum ſpiritum habet. Differunt
etiam in compoſitione præpoſitionum, quoniam non
cum omnibus & eiſdem præpoſitionibus utrunque
componitur. nam cum ἐν, ἐνιᾶσι *dicimus, non autem*
ἐνίασι: *cum* εἰς *uero et econtrario* εἰσίασι *dicimus, non*
autem εἰσιᾶσι: *cum* σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι *di-*
cimus: cum πρὸς, προσίασι, *non autem* προσιᾶσι, *licet*
προσίεμαι, *&* προσιέμενος, *&* προσήκατο, *&* προσέμε-
νος *dicamus. nam cōpoſita huius præpoſitionis* πρὸς,
cum actiuis huius uerbi in uſu communiter non ha-
bentur. Non enim dicimus προσίημι, *neque* προσήσω,
neque προσῆκα, *&c. ſic igitur neque* προσιᾶσι. *At* εἶμι
contrarium

contrarium facit: dicimus enim & πρόσειμι, *&* πρόσεισι*: sic etiam* προσίασι *dicendum est: cum* πρὸ *uero,* προϊᾶσι, *non* προΐασι*: cum* ἀνὰ, *utrunque dicimus, et* ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι *etiam cum* κατὰ, *&* κατίασι *&* κατιᾶσι*: cum* διὰ, δίασι, *non* διᾶσι, *licet* διϊᾶσι *quadrisyllabum dicatur: cum* μετὰ, *&* μετίασι, *&* μετιᾶσι *dicimus: & cum* παρὰ, *&* παρίασι, *et* παριᾶσι *cum* ἀντὶ *uero, neutrum componitur.*

Παρατατικός.

Ιην, ἵης, ἵη, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *pro quo magis utimur singulari primitiui* ἵεον, ἵουν. ἵεες ἵεις. ἵεε, ἵει. Ιλιάδ. π. Εν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ συνθέσει, ἀφίει, προΐει. *Homerus tamen* προΐην *dixit* Οδυσ. ι. δή τοτ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. *unde* δίεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς, ἵεν, *a prima persona singulari* ἵην, τροπῇ τοῦ η, εἰς ε, *sicut* ἐτίθην, ἔτιθεν, *unde* μεθίεν. Οδυσ. φ. Ως ἔφαθ' οἵ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἷκα, εἷκας, εἷκε, *cuius penultima* η, *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω, *sed ne coincideret cum* ἧκα *primo aoristo, (cuius usus frequentissimus est) mutauit* η, *in* ει, *diphthongum Bœotorum more, sicut* τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. *Quod præteritum etsi in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut* εἱκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρεικὼς, καὶ παρεικέναι.

Υπερσυντ.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Αόριστος πρῶτος.

Ηκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ, *sicut* ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα *tamen esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω, *ut in* τίθημι *dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturam, ut* ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. *At præposito* ε, *Atticorum more* εἷκα *dicimus,* καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ιλιάδ. ᾱ.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Αόριστος δεύτερος.

Ην, ἧς, ἧ, *a futuro* ἥσω, *sicut* ἔθην *a futuro* θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθ. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Οδυσ. δ̄. Κῆρυξ τίπτε δέσε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; *penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi uerborum in* μι. *nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima, ut* ἔστην, ἔστημεν. *sic* ἧν, ἧμεν, *dicendum fuerat. sed de hoc in* τίθημι *satis dictum est.* Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ̄. Υπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. Απὸ τοῦ ἕω, ἱῶ, *abiecta reduplicatione, & ε in η mutato, sicut* θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. *unde* ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος β́.

Οὐ θὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεθι, ἱέτω, *a genitiuo participij, uel a prima persona plurali, extrema in* θι *conuersa,* ἵεμεν, ἵεθι, *sicut* τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν. *unde* ἐνίετε. Ιλιάδ. ν̄. Αργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε

θεσπιδαὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλετε.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εἶκε, εἱκέτω, *sicut* τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχησα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse a genitiuo participij extrema in θι, *mutata, uel a prima plurali, sicut & præsens* ἕμεν, ἕθι. *non tamen* ἕθι *dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in* τίθημι, *et de hoc secundo aoristo dictum est: sed* ἕς *potius in usu habetur, quod fit a secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata,* ἧς, ἕς: *unde* ἄφες, πρόες, συνές, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ιλιάδ. δ. Αλλ᾽ ἄγε τῷδ᾽ ἔφες ἀνδρὶ βέλος. *Tertia persona* ἕτω, *unde* προέτω. Ιλιάδ. λ. Αλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλοις λαὸς ἑπέσθω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιείην, ἱείης, ἱείη, *a genitiuo participij* ἱεὶς, ἱέντος, *sicut* τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος δεύτερος εἵην, εἵης, εἵη, *a genitiuo participij, sicut* θείην, θείης, θείη.

Μέλλων πρῶτος ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, *sicut* θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Εὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, *sicut* ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ: ὡς ἐὰν

τεθείκω,

τεθείκω, τεθείκης, τεθείκῃ.

Αόριστος δεύτερος ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιάδος ᾱ.

Οτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ἱέναι, a prima persona plurali, extrema in ναι, conuersa, ἵεμεν, ἱέναι, sicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἱκέναι, sicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Αόριστος δεύτερος ἧναι, unde καθῆναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen esse debuerat a prima persona plurali secundũ communem regulam uerborum in μι, ut ἕμεν, ἕναι. Sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε in, η, conuersa, sed assumpto ι, in diphthongum (sicut in τίθημι diximus) εἷναι factum est, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ιλιάδ. ᾱ. αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ιλιά. δ̄. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendũ est a tribus esse εἷναι, primũ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, secũdum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, et hæc duo tenuem habẽt spiritũ, et præsentis temporis sunt: tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aspiratur, et est

ſecundi aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσσείας ρ̄.

Δίσκοισιν τέρποντες, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. *unde* ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Ἀόριστος β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. *unde* ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ἰλιά. ᾱ. Ἶσον δ᾽ ἰσοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. *deponētes.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

I Ἔμαι *ab actiuo, extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis,* ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *ſicut* τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

Παρατατικὸς ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Παρακείμενος εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. *unde participium* εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι *tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectū paſſiuū uerborum in* μι, *uult penultimam habere correptam. Vſus tamē obtinuit, ut penultima actiui et in paſſiuo ſeruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in* τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. *Secunda perſona* εἷσαι, *unde* ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ, Φρὺξ οὐκ ἆρα κτενεῖς με,

με, ὁρέσης ἀφεῖσαι. hoc est, liberatus es. Tertia εἶται, ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεσθον, εἶσθον. Πληθυν. εἵμεθα, ἧσθε, ἧνται. Ὑπερσυν. εἵμην, εἶσο, ἧτο.

Αόριστος πρῶτος.

Εθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima correpta secundum communem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, liberatus est a diluuio Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἱέσθω, a secunda persona præteriti imperfecti, sicut τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται, sicut & passiua.

Παρατατικὸς, ἱέμην, ἵεσο, ἵετο.

Αόριστος πρῶτος, ἡκάμην, ἧκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα aoristo actiuo: qui licet excipiatur, cum futuri conso nantem non seruauerit, in usu tamen habetur προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia composita, sed in modo indicatiuo tantum.

Μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Εμην, ἕσο, ἕτο, ab aoristo passiuo fit, extrema in μην, mutata. ἔθην, ἕμην, sicut ἐτέθην, ἐτέμην. Secun da persona ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεσθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεσθα, ἕσθε, ἕντο.

το. ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ιεσο, ἵεσο, *a secunda persona præteriti imperfecti, sicut & passiua.*

Αόριςος δεύτερος ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, *unde* πρόου, πρόσου, κάθου, *& similia quæ in usu habentur. Quo in loco aduertendum est, quòd medius aoristus secundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in usu, & maxime in compositione, ut* προσείμην, τὸ εὐκτικόν. ἐὰν προῶμαι, τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. *Reliqua uero omnia tam media quàm passiua si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quæ habentur de ijs in* τίθημι.

DE ΙΗΜΙ, QVOD EST CVPIO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵεω, τὸ ἐπιθυμῶ, I *hoc est, cupio, quod etiam aspiratur, sicut* ἵημι τὸ πέμπω, *& est eiusdem coniugationis uerborum in* μι, *per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua litteratura quàm passiua, per omnes modos & tempora.*

Παρατατικὸς, ἵην, ἵης, ἵη.

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε.

Υπερσυντελικὸς, ἥκειν, ἥκεις, ἥκει.

Αόριςος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε.

Ἀόριστος δεύτερος ἧν, ἧς, ἧ.

Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ιλιάδ. ε.
Ιετο δ᾽ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. Ιεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

DE IHMI QVOD EST VADO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ημι, ἶης, ἶησι, ἀπὸ τοῦ ἴεω, τὸ πορεύομαι, I quod tenui spiritu signatur, & eo solo a superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo dũtaxat habetur κοινῶς, ut ἴεναι. Ιλιά. λ. Βάν δ᾽ ἴεναι καθ᾽ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν δῦρων ἀχαιῶν. Quod a prima persona plurali fit, extrema in ναι, mutata, ἴεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, et participiis. Οδυσσείας η. ἡδ᾽ ἑτέρωθεν ὑπ᾽ αὐλῆς οὐδὸν ἴησι Πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Οδυσσείας λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται. & quæ sequuntur.

Παρατατικός.

Παρατατικός.

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ἰλιάδος μ̄.

Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσείας ρ̄.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,

Ἄστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορθούμενος. *Reliqua uero ſiquis uariare uoluerit, regulas uerborum in μι, primæ coniugationis omnino ſequetur. Sed quoniam frequentiſſimus est huius uerbi ἵημι, quod mitto ſignificat, uſus apud Homerum, facere ad addiſcentiũ utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, perſonas, numeros, tempora, modosq. omnes, ueluti in λείβω fecimus, explicarem. Eſto itaque hæc eius declinatio.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστώς.	Ἵημι, ἵης, ἵησι. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.
παρατ.	ἵην, ἵης, ἵη. uel ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις. ἵεε, ἵει. Δυϊ. ἵετον, ἱέτην. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.
παρακ.	εἷκα, εἷκας, εἷκε. Δυϊ. εἵκατον, εἵκατον. Πληθ. εἵκαμεν, εἵκατε, εἵκασι.
ὑπερσυν.	εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην.

ἄχρηστα.

ἄχρηστα. Πληθ. εἵκειμεν, εἵκειτε, εἵκεισαν.
ἀόρ. ά. ἧκα, ἧκας, ἧκε. *unde apud Homerum* ξυνέηκε. Δυϊ. ἥκατον, ἡκάτην. Πληθ. ἥκαμεν, ἥκατε, ἧκαν.
ἀόρ. β΄. ἧν, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἕτον, ἕτην.
Πληθ. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.
μέλλ. ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Δυϊ. ἥσετον, ἥσετον.
Πληθ. ἥσομεν, ἥσετε, ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵετι, ἱέτω. Δυϊ. ἵετον, ἱέτων.
Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε, εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον, εἱκέτων.
Πληθ. εἵκετε, εἱκέτωσαν. ἄχρηστα.
ἀόρ. β. ἕς, ἕτω. Δυϊ. ἕτον, ἕτων.
Πληθ. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.
Πληθ. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι.
Δυϊ. εἵκοιτον, εἱκοίτην.
Πληθ. εἵκοιμεν, εἵκοιτε, ἕκοιεν.
ἀόρ. β. εἵην, εἵης, εἵη. Δυϊ. εἵητον, εἱήτην.
Πληθ. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν καὶ ἱεῖεν.
μέλλ. ά. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον, ἡσοίτην.
Πληθ. ἥσοιμεν, ἥσοιτε, ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.
Πληθ. ἐὰν ἱῶμεν, ἱῆτε, ἱῶσι.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκηlον.
εἵκητον.

εἴκητον. Πληθ. ἐὰν εἵκωμεν, εἵκητε, εἵκωσι.

ἀόρ. β'. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον, ἧτον.

Πληθ. ἐὰν ὧμεν, ἧτε, ὧσι. καὶ διαλύσει

ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν ἕητον, ἕητον.

Πληθ. ἐὰν ἕωμεν, ἕητε, ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ

ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵητον, εἵητον.

Πληθ. ἐὰν εἵωμεν, εἵητε, εἵωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς

ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι. ἀόριστος β'. εἷναι,

καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι,

καὶ ἰωνικῶς ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης.

τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος.

ἡ εἱκυῖα, τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς, τοῦ εἱκότος.

ἀόρ. β'. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον,

ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον, ἵεσθον,

ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

παρακ. εἷμαι, εἷσαι, εἷται. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον,

εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.

ὑπερσ. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον,

εἵσθην. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.

ἀόρ. α'. ἕθην, ἕθης, ἕθη. Δυϊ. ἕθητον, ἐθήτην.

Πληθ. ἔθημεν, ἔθητε, ἔθησαν.
ἄλλως εἵθην, εἵθης, εἵθη. &c. per diphth.
μέλλ. ά. ἑθήσομαι, ἑθήσῃ, ἑθήσεται.
Δυϊ. ἑθησόμεθον, ἑθήσεσθον, ἑθήσεσθον.
Πληθ. ἑθησόμεθα, ἑθήσεσθε, ἑθήσονται.
μετ' ὀλ. μέλ. εἵσομαι, εἵσῃ, εἵσεται.
Δυϊ. εἱσόμεθον, εἵσεσθον, εἵσεσθον.
Πληθ. εἱσόμεθα, εἵσεσθε, εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἵου, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἵεισο, ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον, ἵεισθον.
Πληθ. ἵεισθε, ἱείσθωσαν.
ἀόρ. ά. ἧτι, ἥτω. Δυϊ. ἧτον, ἥτων.
Πληθ. ἧτε, ἥτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεσῶς καὶ παρατ. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πληθ. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵμην, εἷο, εἷτο. &c.
ἀόρ. ά. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.
Πληθ. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.
μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
Δυϊ. ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
Πληθ. ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.
μετ' ὀλ. μέλ. εἱσοίμην, εἵσοιο, εἵσοιτο.
Δυϊ. εἱσοίμεθον, εἵσοισθον, εἱσοίσθην.
Πληθ. εἱσοίμεθα, εἵσοισθε, εἵσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἐὰν ἑῶμαι, ἑῇ, ἑῆται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἑῆσθον, ἑῆσθον.
Πληθ. ἑώμεθα, ἑῆσθε, ἑῶνται.
Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἱῶμαι, εἱῇ, εἱῆται.
Δυϊ. ἐὰν εἱώμεθον, εἱῆσθον, εἱῆσθον.
Πληθ. ἐὰν εἱώμεθα, εἱῆσθε, εἱῶνται.
ἀόρ. ά. ἐὰν ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ.
Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον, ἑθῆτον.
Πληθ. ἐὰν ἑθῶμεν, ἑθῆτε, ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ. ἵεσθαι. Παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἷσθαι.
ἀόρ. ά. ἑθῆναι. μετ' ὀλ. μέλλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος, ἡ εἱμένη, τὸ εἱμένον.
ἀόρ. ά. ὁ ἱεὶς, ἡ ἱεῖσα, τὸ ἱέν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος, ἡ ἑθησομένη, τὸ ἑθησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστῶς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. &c. uti passiuum.
παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο.
ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην.
ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.
ἀόρ. ά. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο.
ἡκάμεθον, ἥκασθον, ἡκάσθην.
ἡκάμεθα, ἥκασθε, ἥκαντο.
ἀόρ. β'. ἕμην, ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καί οὗ ἀττικῶς, ἕτο. Δυϊ. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.

μέλλ. ά. ἥσομαι, ἥσῃ, ἥσεται.
ἡσόμεθον, ἥσεσθον, ἥσεσθον.
ἡσόμεθα, ἥσεσθε, ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
ἀόρ. β΄. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς.
ἕσθον, ἕσθον. Πληθ. ἕσθε, ἕσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς. Ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πληθ. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
μελλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεσ. ἐὰν Ἱῶμαι, ἱῇ, ἱῆται.
ἱώμεθον, ἱῆσθον, ἱῆσθον.
ἱώμεθα, ἱῆσθε, ἱῶνται.
ἀόρ. β΄. ὧμαι, ᾗ, ἧται.
ὥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
ὥμεθα, ἧσθε, ὧνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς. ἵεσθαι. ἀόρ. β΄. ἕσθαι. μέλλων πρῶτος
ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

ἐνεστὼς. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
ἀόρ. β΄. ὁ ἕμενος, ἡ ἑμένη, τὸ ἕμενον.
μέλλ. ά. ὁ ἡσόμενος, ἡ ἡσομένη, τὸ ἡσόμενον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Ημαι, *præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in* μι: *est enim* ἕω τὸ κάθημαι, *hoc est, sedeo, a quo* ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, *unde* ἕημι *deriuatiuum, sicut a* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Passiuum* ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύω εε, εἰς η, *fit* ἧμαι, *sicut* δημοσθένεε, δημοσθένη. *licet frequentius & familiarius in* ει, *diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est, ne coincideret cum* εἷμαι *præterito passiuo,* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. *Præterea* ἕεμαι *incipit a uocali, & duo* εε, *per crasim in* ει, *diphthongum plerunque mutantur, quando syllaba incipit a consonante, ut* κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. *licet interdum etiam in* η, *cõmutentur, ut* δημοσθένεε, δημοσθένη. *At quando syllaba incipit a uocali, duo* εε, *in* ει, *diphthongum nunquam mutantur, sed in* η, *ut* ἕεμαι, ἧμαι. *Propter quod argui potest, hoc uerbum neque esse a uerbo in* ω, *desinente, neque in* μι. *nam si a uerbo desinente in* ω, *fieret; penultima esset aut* ο, *sicut* τύπτομαι, *aut* ου, *sicut* ποιοῦμαι, *aut* ω, *sicut* βοῶμαι. *Si uero a uerbo in* μι *desinente; aut eius penultima esset* ε, *ut* τίθεμαι, *aut* α, *ut* ἵσαμαι, *aut* ο, *ut* δίδομαι, *aut* υ, *ut* ζεύγνυμαι, *quorum nullum uidemus esse. Nec Aeolicum est. sed sciendum pathos esse. nam integrum eius est* ἕεμαι: *quod habet* ε, *correptum in penultima: quod proprium est uerborum in* μι, *primæ coniugationis: quod secunda ostendit persona, quæ desinit in* σαι. *quia omne tempus præsens in* μαι *desi-*

 nens,

nens, habens ſecundam perſonam in σαι, *eſt, uerbis in* μι, *ut* τίθεσαι, *ab eo quod eſt* τίθεμαι. *Sic* ἧσαι, *ab eo quod eſt* ἧμαι. Ιλιάδος β. Τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. *hoc eſt, ſedes exprobrans. Tertia perſona* ἧται καὶ ἧσαι *interpoſito* σ, Οδυσ. ν. ἧσαι ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρά δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος γ. Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. *Conſueuit enim* Homerus *has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt,* ἧνται, *&* κεῖνται, *a tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem præteriti paſſiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam ac interponendo* α, *ſicut* πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. *At metri gratia eandem ſyllabam, quæ ex longa breuis facta eſt,* παρενθέσει τοῦ ι, *iterum producit, ut* εἵαται, καὶ κείαται. Ιλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα Εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσ. υ. Ενθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. *Sed ſuper hoc, & alijs huiuſmodi Euſtathius uarias adducit ſententias, & Heraclidæ, & Ariſtarchi, et Zenodoti, quas referre longum eſſet.*

Παρατατικός.

Ημην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧστο, ἐπενθέσει τοῦ σ, *ut quibuſdam placet.* Ιλιάδος α. Αλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ιλιά. δ. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλιά. γ. Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ιλιάδος η. Οἵ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ δαρδανίωνες. Et εἵατο. Οδυσ. γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.

εἵατο. Poſſunt etiam hæc (ut quibuſdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut ſuo loco dicetur.

TO ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἧσο, ἥσθω. Ιλιάδος γ̄. Ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιάδος δ̄. Τέτλα σιωπῇ ἧσο, &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpoſitione, & idem habet ſignificatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuum. Παρατατικὸς.

Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, *ſicut* ἧτο, ἧστο.

TO ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Κάθησο, καθήσθω. Ιλιάδ. ᾱ. Αλλ᾽ ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ. *& ſimilia quæ in uſu habẽtur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, niſi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis aſſignatur ratio, quoniam* κάθημαι παρασύνθετον *eſt, ſicut* ἀέκων ἀέκοντος. *Præpoſitiones enim ſumuntur cum partibus orationis, aut per* σύνθεσιν, *ut* καταγράφω: *aut per* παρασύνθεσιν, *ut* κάθημαι: *aut per* σύνταξιν, *ut* κατὰ τῆς πόλεως. *Sed aduertendum eſt Græcos id appellare* σύνθετον, *quod in ipſa prima poſitione uerbi componitur, ut* καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω, *utrunque enim per ſe dicitur.*

Παρασύνθετον *uero, non id ſolum quod a compoſito deriuatur, ut* φίλιππος, φιλιππίζω, *ſed etiam quod non in ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur, ſed in eius deriuatis, ſicut eſt* κάθημαι, *cuius prima poſitio eſſet* ἕημι, *ſi in uſu exiſteret. Inde* ἕεμαι *paſſiuum, quorum neutrum componitur. Non enim* καθέεμι *dicimus, neque* καθέεμαι, *ſed* κάθημαι,

μαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neque mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum ſit quòd in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue quòd κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitũ, ſiue quòd ut ἀέκων non habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiã κάθημαι. & ut ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἀέκων, ſic ex κατὰ & ἧμαι componitur κάθημαι. quoniam ἀείκω non inuenitur. ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum eſt in uſu, ſed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἀέκων ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt, præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem huiuſmodi compoſitionem, (ſi compoſitio ſit) decompoſitionem appellari, & propterea accentum tranſcendere. Et ut non dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, ſed ἀέκων, ἀέκοντος, ſic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerborũ in μι: quod omne uerbum paſſiuum in μαι deſinẽs, a uerbo in μι declinatũ, in compoſitione accentum retrahit in tertiam a fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, &c.

Sed quoniam alia uerba ſunt in ω deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorũ uſus uarius eſt & mixtus; ab

re

re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

E ST *igitur* ἕω *grauitonum & aspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est, & in utraque significatione eius præterita augentur, non* ε *in* η *secundum communem regulam mutato, sed* ι *in diphthongum assumpto, cum sit de numero quattuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut libro tertio, in augmento præteritorum dictum est. non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. nam* ἕω *præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque* εἷον *præterito imperfecto, neque* ἧκα *præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est,* εἷμαι, εἷσαι καὶ ἕσσαι, εἷται καὶ εἷσαι, σ, *interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo, et pro sedeo. Pro induo,* Οδυσ. ψ. Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. *Indutus sũ,* Οδυσ. ω. Αλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ Οδυσ. λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. *siue* εἷσαι, *ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquamperfectum passiuum, hoc est,* εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο καὶ εἷσο, καὶ εἵατο *tertia pluralis* ἰωνικῶς. Ιλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. & Οδυσ. π. Η γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. *Differt autem a uerbo substantiuo* ἕσσο *aspiratione tantum.* Οδυσ. χ. Αμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. Et Ιλιάδος ψ. καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο. Et Ιλιά. σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' εὐνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

ἐλαίῳ. hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est, εἱμένος utitur Homerus Ιλιάδος ᾱ. Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. *id est, Impudentiam indute. &* Ιλιάδος σ̄. Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertijs personis pluralibus, εἵνται, *&* εἵντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, *&* ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, *quæ pro præsenti etiam et præterito imperfecto sumũtur. Iccirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, & præteriti imperfecti,* ἀπὸ τοῦ ἧμαι, *ut supra dictum est. Aduertendum est hoc in loco* εἷμαι, *præteritum passiuum, eadem litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, a quibus deducitur. Nam si* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω *fiat, dimissus sum, siue liberatus sum, significat: si autem* ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, *indutus sum.*

Αόριςος πρῶτος.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε. καὶ ἕσα, ἕσας, ἕσε, *a futuro* ἕσω *fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur.* Ομηρος ἐν Βοιωτίᾳ, Κὰδδ' ἐν ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. *et* Οδυσ. γ̄. Πὰρ δ' ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. *hoc est, sedere fecerunt. Vnde* ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφέσαι. Ιλιάδος ν̄. Τοὺς μ' ἐκέλευσα πύλονδε καταστῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. *Inuenitur etiam &* ἔφεσαι τὸ προσακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἱσάμην, *sicut* τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Οδυσ. ō. Αλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. *Hoc est, colloca me in naui.*

Et

Et participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Οδυσσείας ξ.
Ες δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
Et etiam pro indui accipitur. Οδυσσείας δ.
Αμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ιλιάδος ε.
Τόν δ' ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.
Et in futuro. Οδυσσ. π. Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά
τε εἵματα καλά. & Οδυσσείας ο.
Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἱσάμην *uero* & ἑσσάμην Μέσος ἀόριστος πρῶτος. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, *hoc est indutus sum, accipitur.* Ιλιάδος κ. Εσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. *Et in eodem,* Αμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐείσατο δέρμα λέοντος. *præposito* ε. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, Ηέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. *Sed hæc magis poetica sunt.*

Εζω *uero* ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι *fit,* πλεονασμῷ τοῦ ζ, & *est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur,* ε, *in* η, *mutato per communem regulam, ut* ἕζω, ἧζον.

Παρακείμενος. Ηκα, & *componitur cum* κατὰ *præpositione, ut* καθέζω, *unde* καθέζομαι.

Παρατατ. καθηζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Υπερσυν. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ιλιάδος α. Καὶ ῥακέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. *In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes, accentum suorum simplicium etiam in cõpositione seruãt, ut* ἧγμαι κατῆγμαι, εἷργμαι καθεῖργμαι. *sic* ἧσμαι καθῆσμαι, *et* ἥσμην καθήσμην. *est et alia regula, quod omnia*

præterita

præterita indicatiua a uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione, quem eorum simplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. *sic* ἧσμαι καθῆσμαι. *Excipitur* εἶξεν ὑπόειξεν, *&* εἶκον ἀπόεικον. Συνοιδα *uero* ἀπὸ τοῦ οἶδα, *&* κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα *Aeolica sunt: gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione, ut* ἀτρεὺς, ἄτρευς, *& similibus. Positum est indicatiua præterita: quoniam* εἰπὲ, ἐξέειπε: *&* δρὲ, ἔφδρε: εὗδε, κάθδδε, *imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additum est a uocali incipientia, propter* χὲς, περίχες. χεῦε, κατάχδε. *Additum est, & a natura longa, propter* ἷζε, ἔφιζε, *cuius penultima apud poetas communis est. Præterea* καθῆσμαι *&* καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, *non sunt decomposita, ut* κάθημαι, *sed composita, iccirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum in litteratura passiua magis in usu haberi, quàm actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.*

Ιζω *etiam* ἀπὸ τοῦ ἕω *deriuatur* πλεονασμῷ τοῦ ζ, *ac* ε, *in* ι, *conuerso, sicut* ῥέπω, ῥίπτω. *& componitur cum* κατὰ, *ut* καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστος ά. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθισον, ὡς τύψον. μέλλ. ά. καθίσω, *& reliqua, quæ magis sunt in usu in litteratura actiua quàm passiua. Significationem uero nunc actiuam habent, ut* Ιλιά. γ΄. Αλλους μὲν κάθισον τρῶας: *nunc neutralem.* Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Εντε δίκῃ βασιλεῦσι παρ᾽

αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ομηρος ἐν βοιωτίᾳ, Ος τρώων σκοπὸς ἵζε ποδωκείῃσι πεποιθώς.

Κεῖμαι, etiam præsentis temporis est, et primæ coniugationis uerborũ in μι, sicut ἧμαι. Est enim κέω grauitonum, cuius passiuo usus est Homerus Οδυσ. π̄. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσι θεῶν ἰότητι κέονται, hoc est, iacent. & Ιλιάδος χ̄. Αλάρτοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κεέω, unde fit deriuatiuum in μι, κέημι: passiuum κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον, κεῖμαι sicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiam argui posset, hoc neque esse a uerbo in ω, desinente, neque in μι, cum eius penultima sit ει diphthon. quam nullum uerbum passiuum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut α, aut ε, aut ο, aut ȣ, aut υ, aut ω. sed hoc est κατὰ πάθος. nam duo uerba passiua a uerbis in μι, cõmuniter annotantur, hoc est, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent productam. Alterum quidem η, monophthongum, alterum ει, diphthongum. sed de hoc in ἧμαι satis dictum est. Secunda persona κεῖσαι. *Tertia* κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς, κέαται, *interiectoq. ι, διὰ τὸ μέτρον* κείαται. Ιλιάδος ω̄. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ισημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ *fit, & est se-*

cundæ

cundæ coniugationis uerborũ in μι. *Est etiam* εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, *unde* ἰσῶ *circunflexum abiecto* ε, *de diphthongo, quoniam uerba in* ω *desinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in* ι, *correptum, ut* πείθω, πιθῶ. ϛείχω, ϛιχῶ. φείδω, φιδῶ. *sic* εἴδω, ἰδῶ, εἴσω, ἰσῶ *secundæ coniugationis circunflexorum, unde fit deriuatiuum* ἴσημι, *ut* ἱϛάω, ῶ, ἵϛημι. καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η, *in* α *conuerso.* Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόρις, Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. *hoc est, noui. Secunda persona* ἴσης. *Tertia* ἴσησι. Δυϊκὰ. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῆ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῆ τοῦ σ, εἰς δ, ὡς ὀσμὴ, ὀδμὴ. Ιλιά. ψ̄. Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. *et* Ιλιάδ. ῡ. Ιδμεν δ᾽ ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. *hoc est, nouimus. Secunda persona* ἴσατε, καὶ ἴϛε. Ιλιάδος β΄. Υμεῖς γὰρ θεαὶ ἐϛὲ, πάρεϛέ τε, ἴϛε τε πάντα. *Tertia persona* ἴσασι, *accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participij* ἴσας, ἴσαντος. ἰσὰς *tamen* ὀξύτονον *esse debuerat, cum sit participium præsentis temporis a uerbo in* μι, *secundæ coniugationis, sicut* ἱϛὰς, ϐιβὰς, κιχρὰς, *sed sequutum est participia dissyllaba primi aoristi actiui, ut* χρήσας, πρίσας, κτίσας, *cum similem habeant litteraturam. Hac igitur ratione* ἴσας, ἴσαντος *in usu habetur, cuius datiuus pluralis est* ἴσασι, *quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est.* Ιλιάδος ῡ.

Ημετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικὸς.

Παρατατικὸς.

Ισην, ἴσης, ἴση, sicut ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πληθ. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσσείας ᾱ. Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ισαθι, *a genitiuo participij, siue a prima persona plurali, sicut* ἵσταθι: *& patitur syncopam in omnibus numeris & personis, ut* ἴσαθι, ἴσθι. ἰσάτω, ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον. ἰσάτων, ἴστων. Πληθ. ἴσατε, ἴστε. ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

In quibus syncopam patientibus aduertēdum est, quòd principalis syllaba aspiranda fuerat, quia ι *ante* στ, *per communem regulam aspiratur, nisi* ρ *sequatur, ut* ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορῶ. ἱστιαῖος *nomen proprium*, ἱστὸς, ἱστίον, ἵστημι. *At* ἴστρος *fluuij nomen tenui spiritu scribitur, quia post* στ *sequitur* ρ. *Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta, ut* ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Hoc etiam aduertendum est, quod secunda persona huius imperatiui, hoc est, ἴσθι, *& scriptura & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi* εἰμὶ, *nec discerni possunt, nisi ex orationis sententia. Cetera uero omnia ex ipsis primitiuis uocalibus discretionem habent: illa enim ab* ε, *principium habent, ut* ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων. ἔστε, ἔστωσαν. *Hæc uero ab* ι, *ut* ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Απαρέμφατα.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ἱςάναι ἄχρηςον, a prima persona plurali ἵσαμεν, extrema in ναι conuersa, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, Οὐκ ἔφατ᾽ ἀτρεχὲς ἴδμεν. hoc est, Non dixit uera scire. καὶ Οδυσσ. θ. Εἴτινά που δεδάηκας, ἔοικε δὲ σ᾽ ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem: Αλλ᾽ ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

Ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἵσημι, penultima in propriam breuem mutata, et interiecto τ, ἴςαμαι, ἴςασαι, ἴςαται. Nec aspiratur principalis syllaba, quanquam post ι, sequatur ς, quod Ionum more factum est, qui aspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & sic in alijs huiusmodi, quorum ἴςαμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant cōposita, ut ἐπίςαμαι, ἐπίςασαι, ἐπίςαται. In quibus π, non uertitur in φ, sicut in ἐφίςημι, & ἀφίςημι, ἀπὸ τοῦ ἵςημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur: esse enim ἵςημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλλ. ἰσήσω. παρακ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰςὸς, quod non aspiratur διὰ τὸ πάθος, a quo nomine fit uerbum ἰςάω, ἰςῶ, unde ἵςημι, τὸ παθητικὸν, ἴςαμαι. Philo uero sic: Est

εἴδω

εἴδω *grauitonum.* μέλ. εἴσω. παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι, *unde* ἰςὸς *uerbale nomen, ſicut a* δέδοται, δοτὸς, *abiecto* ε, *de diphthongo, ut* ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. *Ab hoc igitur nomine* ἰςὸς (*quod neque ſic deductum aſpiratur*) *fit uerbum* ἰςάω, ἰςῶ, *a quo* ἵςημι, *paſſiuum* ἵςαμαι, *unde* ἐπίςαμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιςάμην, ἐπίςασο, καὶ ἐπίςαο, καὶ ἐπίςω, *ſicut* ἱςάμην, ἵςαο, ἵςω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἀλλ' οὐ σῦ ἐπίςω γ' οἷμ' ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ἰσοκράτης *ad Demonicum,* Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιςήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

Φ Ημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, *deriuatur, nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut* τίθημι, *quoniam* φημὶ *encliticum eſt,* τίθημι *autem non: enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba, nunquam autem polyſyllaba. Habet etiam acutum accentum ſuper extremam, quod eſt contra naturam uerborum in* μι: *nam uerba in* μι, *ſi diſyllaba ſunt, accentum habent in penultima, ut* γνῶμι, τλῆμι: *ſi polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur, hoc eſt,* εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, *ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona* φῄς *accentu acuto, ac* ι *ſubſcripto, contra regulam uerborum in* μι, *quòd nihil* ἀνεκφώνητον, *hoc eſt, non prolatum inuenitur in uerbis in* μι, *quemadmodum in* ω, *deſinentibus. Sed hoc uerbum* κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν, *habet in ſecunda perſona ſingulari præſentis temporis, ut inquit Euſtathius.* Οδυσσείας η. Οὐ δὴ

φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ̄.
Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. et Ιλιά. ρ̄.
Ος τέμε φὴς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Sunt qui dicant φὴς *a uerbis in* μι, *tonum ſuſcipere, litteraturam uero a uerbis in* ω: *nam uerba in* ω, *in ſecunda & tertia perſona diphthongum habent* διὰ τοῦ ι. *Tertia perſona* φησί. *Dicimus etiam* ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. *Nec aſpiratur principalis ſyllaba propter* φ, *ablatum. quoniam* η, *ante* μ, ψιλοῦται, *quibuſdam paucis exceptis.* Δυϊκὰ, φατὸν, φατόν. Πληθ. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι *tamen grauitonum eſſe debuerat, ad ſimilitudinē datiui pluralis eius participij, ut ſupra in alijs dictum eſt, quòd accentum grauem ſuper extremam habet, ut* φὰς, φάντος, φᾶσι. *Quoniam omnis datiuus pluralis diſyllabus in* ι, *deſinens, nō per protenſionem, ſicut et* λόγοισι, *pro* λόγοις *in nominibus quidem acuit extremam, tu* βουσὶ, Τρωσί. *Excipitur* πᾶς, παντὸς, πᾶσι. *In participijs uero accentum grauem habet ſuper extremam, ut* βᾶσι, στᾶσι. *Sic igitur* φᾶσι. *At* φασί. *uerbum acuitur, quoniam encliticum eſt.*

Παρατατικὸς.

Εφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιάδ. ε̄. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιά. φ̄. Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. *Quæ cum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti accentum habet circunflexum, nec ſubſcribitur* ι, *ut in ſecunda præſentis.* καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυ. ἔ-

φαμεν,

φαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, φάσαν. Ιλιάδος β. Ως φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. *Siue* ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἔφαν. Ιλιάδος γ.
Ως ἄρ᾽ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Οδυσσείας η.
Ως φὰν, τῷ δ᾽ ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι. *accentu acuto. Quoniam si post* ἀφαίρεσιν *alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accentum suscipiens acuitur, ut* ἔβαν, βάν. Ιλιάδος δ. Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον. *Si uero longa, circunflectitur, ut* ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ιλιά. δ. ἦ καὶ ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα.
Αόριστος δεύτερος ἔφην, ἔφης, ἔφη, *a futuro* φήσω, *sicut* ἔστην, ἔστης, ἔστη, *a futuro* στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν *penultima producta*, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum est, singularem numerum secũdi aoristi uerborum in μι, *non suscipientium reduplicationem, eundem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est, ut* γνῶμι. Ο παρατατικὸς. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόριστος β΄. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικὸς. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β΄. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. *In alijs uero numeris sola penultima differunt, quoniam præteritum imperfectũ corripit penultimam, secundus uero aoristus eandẽ appetit productam. At in uerbis reduplicationẽ suscipientibus, differt secundus aoristus a præterito imperfecto, reduplicatione tantum in singulari*

 numero,

numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ si subtrahatur, coincidunt omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem: nam si ab eo quod est ἐτίθην, subtrahatur τι, syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην remanet, & talis est secundus aoristus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Φ Αμαὶ, φασαὶ, φαταὶ, *ab actiuo* φημὶ, *sicut* ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, *sed in usu non sunt,* ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *& cetera, quæ inflexionem uerborum in* μι *secundæ coniugationis omnino sequuntur.* ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, *penultima circunflexa, quia natura producta est, & ultima breuis, pro sententia Heraclidis apud Eustathiũ* Οδυσσ. ι. *qui ait. Quemadmodum ab eo quod est* τιθέω, τιθῶ, *fit* τίθημι, *& ab eo quod est* ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, *sic ab eo quod est* φάω, φῶ *secundæ coniugationis* φημὶ, *passiuum* φαμαὶ, *inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est* φᾶσθαι. *Alijs tamen placet ab eo quod est* ἐφάμην, *medio aoristo secundo factum esse, & propterea acui penultimam, tanquam* α, *natura breuis sit in penultima, sicut* τυπέσθαι. *Sed sententia Heraclidis magis probatur.*

Περὶ τῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Αλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.

A Ιλιάδος ψ. *Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrũ sint*

præsentis

præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse ἀλάω, ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, passiuũ ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος. quæ non fierent si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfecti: ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quòd ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præsentis temporis sunt. passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς: nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præsentis temporis, sicut a δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος ρ̄.

Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Λαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod
A ἀλάλημαι: nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est, erro, unde ἀλύω, sicut ἀνῶ, ἀνύω, a quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω: & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς: & sicut

ab eo quod est ἄτακτος *uerbale nomen fit* ἀτακτῶ, *sic ab eo quod est* ἀλυκτὸς *fit* ἀλυκτῶ, *cuius præteritum perfectum est* ἀλύκτηκα, *passiuum* ἠλύκτημαι, καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἀλαλύκτημαι. *Alij uero qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic: Est uerbum* ἀλυκτῶ, *a quo* ἀλύκτημι *passiuum* ἀλύκτημαι αἰολικῶς: *Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt passiuorum penultimam, ut* ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. *Homerus enim multis huiusmodi uerbis æolice utitur, & maxime* ἀλαλήμενος, καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. *Sic Methodius.*

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίσῃ, δυνῄ, καὶ μέμνῃ.

K

Αθῃ, ἐπίσῃ, & δυνῄ, *secundæ personæ sunt præsentis temporis passiuæ uocis a uerbis in* μι, παράλογα, *hoc est præter rationem, pro his quæ sunt,* κάθησαι, ἐπίσασαι, δυνάσαι, *quæ secundum communem regulam uerborum in* μι, *formatæ sunt a tertia persona singulari,* τ, *in* σ, *mutato, ut* κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσαμαι, ἐπίσαται, ἐπίσασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, *sicut* τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. *a quibus subtracto* σ, *fiunt secundæ personæ* ἔθει ἰωνικῷ, *ut* κάθηαι, ἐπίσααι, δύνααι, *sicut* δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσ. λ̄. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. *Deinde penultima in* ε, *conuersa fit* κάθεαι, ἐπίσεαι, δυνέαι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, *ac subscripto* ι, κάθῃ, ἐπίσῃ, & δυνῄ *dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum, ut* τύπτομαι, τύπτῃ. *Eodem modo*

fit

ſit et μέμνῃ *ſecunda perſona præteriti paſſiui: eſt enim* μνάομαι μνῶμαι *ſecundæ coniugationis circunflexorum.* ὁ παρακ. μέμνημαι, *tertia perſona,* μέμνηται, *a qua* τ, *in* σ, *fit ſecunda,* μέμνησαι κοινῶς. σ, *uero ſubtracto fit,* μέμνηαι ἰωνικῶς. *deinde* η, *in* ε, *conuerſo,* καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, *ac ſubſcripto* ι, *fit* μέμνῃ. Ὀδυσ. ω̄. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

Στα, καὶ ἵστη. Ἰλιάδος ι̅. Μείζονα δὴ κρητῆρα
I μενοιτίου υἱὲ καθίστα. *hoc eſt, ſtatue.* καὶ Ἰλιά. φ̄. Ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολλὸν δ' ὀρυγμαδὸν ὄρινε. *Alij dicunt* ἀποκοπὴν *fieri imperatiuorum deſinentium in* θι, *& augmentum ſequi, ut* ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. *Si breuis ſit,* ἀποκοπὴν *eſſe dicunt: ſi uero longa, per* ἔκτασιν, *ab eo quod eſt* ἱστάω, ῶ. ἵσταε, ἵστα, *ſicut ab eo quod eſt* βοάω, ῶ. βόαε, βόα, *ita* Φίλων καὶ Τρύφων. *Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in* ω, *ſed etiam in ijs quæ deſinunt in* μι, *tertias præteritorum imperfectorum fieri ſecundas imperatiuorum, ut* νόει, φίλει, βόα. *ſic & Attici ſi non utantur terminatione in* θι, *utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum in imperatiuis, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. *ſic* ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. *Etiam hæc Dorica ſunt: Dores enim dicunt* ὅρα, ὅρη, *&* πίμπλα, πίμπλη. *Hæc Herodianus.*

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ἰλιάδος ζ̄. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. *Eſt enim* τεθναίης *præſentis*

temporis, ab eo quod eſt τέθνημι, ſecundæ coniugationis τῶν εἰς μι, cuius primitiuum eſt τεθνάω, τεθνῶ per reduplicationem propriam, quæ per ε fit ἰωνικῶς, ab eo quod eſt θνάω, ῶ. Eius participium τεθνὰς, τεθνάντος, unde τεθναίην, ſicut ἱςάς, ἱςάντος, ἱςαίην. Quod autem ſit præſentis temporis, τέθναθι oſtendit, quia habet α, correptum. Ιλιάδος χ̄. Τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὅπποτε κὲν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim eſſet ſecundi aoriſti, α, debuiſſet productum eſſe, quia imperatiuus in θι, deſinens, ſecundi aoriſti natura productá habet penultimam. Nec me fugit eſſe qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι eſſe thema huius quod eſt τεθναίης. Sed hoc potius ſequor qui τέθνημι ponunt, etiam ſi τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, καὶ κράσει τοῦ α, καὶ ε, εἰς α, *productum,* τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. *quod etſi non nego ita fieri poſſe, non tamen facit ad rem. quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. Et ſi* τεθνᾶναι *eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quo minus etiam in præſenti ſit* τεθνᾶναι *penultima correpta, a prima perſona plurali ſecundum communem regulam,* μεν, *in* ναι, *conuerſa,* τέθναμεν, τεθνάναι: *ſiue a genitiuo participij,* τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ιλιάδος ω̄. Εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Βούλομαι.

Et τέθνημι *hoc modo fiat ab eo quod eſt*, θνάω, θνῶ, *per reduplicationem, quæ per* ε *fit, ſicut* ἕστημι. *tamen hæc differentia eſt inter has reduplicationes, quia altera eſt propria, altera impropria, ſicut ex ijs quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt cuiuis cognoſcere.*

ΤΕΤΛΗΜΙ.

Idem arbitror tenendum eſſe de eo quod eſt τέτλημι, *a quo* τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, Ιλιάδ. ε̄. & τετλαίην. Ιλιάδος ι̅. Οὐδ' ἂν ἔμοι γε τετλαίη κυνέός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. *Et* τετλάναι, & τετλάμεναι. *unde* τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ̄. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. *Quod abſque reduplicatione etiam inflectere licet, ut* τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλ. τλήσω. Αόριστος δεύτερος. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθ. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικὸν, τλῆθι. Η μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιάδ. δ̄. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere quæ ſit poſitio huius uerbi ἑσταίην, *ſed a nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri* Οδυσσ. ψ̄. Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ Ανδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας Ελθοι. Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἐσίμεν κοινὸν, καὶ συνῆθες ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέν τοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ, οἷα ποιητικώτερον. *hoc eſt,* ἀφεσταίην *autem noue formatũ eſt, et nempe commune ac conſuetum eſt pro ipſo poni* ἀποσταίην. ἀφε-

σταίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex ijs non intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud? Non enim uideo ἵστημι thema ipsius esse. nam siue uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis temporis optatiui modi huius quod est ἵστημι, non ἑσταίην facere, sed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit ι, qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse a secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementum caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, non ἑσταίην.

Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forsitan in præsenti non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in alijs partibus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per ε, noua haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι, τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & alijs, cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσταίην, quod non fieret si ἐσταίην esset secundi aoristi, & maxime quia ε, incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personam pluralem præsentis temporis modi indicatiui. Οδυσσείας λ̄. Εσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. Et ἕστατε, Ιλιάδος δ̄. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ᾽ ἄλλους. Et ἑστᾶσι, Ιλιάδ. μ̄.

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ιλιάδος ι. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵσανται. Et ἕστασαν *tertiam pluralem præteriti imperfecti*, Ιλιάδος δ. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. *unde* ἀφέστασαν. *Etiam in modo imperatiuo* ἕσταθι, & ἕστατε. Ιλιάδος υ. Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. *In infinitiuo quoque* ἱστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας α. Ξεῖνον ἔνθα θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. *Vbi liquido apparet, imperatiui & infinitiui præsentis & præteriti imperfecti temporis esse, cum præsertim penultima in ijs correpta sit, secundum regularum præceptionē & secundum analogiam fiant: nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, et huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, negare non poterunt quin* ἱστάναι *præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione a præterito perfecto deduci, cuius thema* ἕστημι *esse fateri opus est, a quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum* περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, *quod huic nostræ astipulatur opinioni, et id quidem apud Theodoritum grammaticum* ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, *qui inter alias dictiones aspiratas ab* ε, *incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens*, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. *hoc est*, ἕστημι *aspiratur, & declinata eius, id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducūtur*,

ut

ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, cum apud Homerum usum istiusmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Verba in βω, *desinentia grauitona, & quæ habent* ε, *in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili, futuro carent, et usque ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut* ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. *Etiam in* σκω, *desinentia, ut* γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. *Excipiuntur* ἀλύσκω *&* θνήσκω, *quòd* ἀλύξω *&* θνήξω *habent.* Διδάξω *uero* ἀπὸ τοῦ διδάχω, *non autem* ἀπὸ τοῦ διδάσκω, *unde* διδαχή.

Etiã in ανω, *grauitona,* λανβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in εινω, διὰ τῆς ει, διφθόγγου, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam in ειω *a præsenti, siue a futuro deriuata,* θείω, βρωσείω. *excipitur* κλείω. *Quæ enim horum a præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut* τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατατικὸς ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο.

Ιλιάδος ᾱ. Διός δ᾽ ἐτελείετο βουλή.

Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω, βρωσείω. *excipitur* ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, *quod* ὤψειον *facit.*

In αθω *quoque desinentia, & in* εθω, *& in* υθω, *ut* κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον.

Etiam cũ implicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione in liquidam desinentem, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in ω, desinentia, & quæ ante ω, per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω.

Etiam in ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ὀπυίω, ἀγυίω.

Etiam in υω, super duas syllabas, habentia deriuata in μι, ut πηγνύω, πήγνυμι, ὀλλύω, ὄλλυμι.

Attica quoque grauitona a circunflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam æolica διὰ τῶν δύω σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλεπτῶ. Λεύσω habet futurum διὶ ἑνὸς σ, quod reducitur ad præsens, secundum aliquos: unde illud Homeri Ἰλιάδ. α. Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc est, uidetis. Iccirco simplici σ scribi uolunt.

Etiam quæ a futuro deducuntur grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in δω, habentia ante δ, aut λ, aut ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

De uerbis anomalis,

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Αγω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος, ἦκα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Αγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Αόριστος α΄. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος πρῶτος ἠγασάμην.

Αγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α΄. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β΄. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος α΄. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β΄. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος, ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β΄. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Αλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Αλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Αόριστος β΄. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Αμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. ἀόριστος β΄. ἥμαρτον.

Αμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς, ἠμφίεσμαι.

Ανοίγω.

Ανοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόρ. ά. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Αναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β΄. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀπὸ τοῦ ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Απεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος, ἀπήχθημαι, μέσος ἀόριστος β΄. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου.

Απολέω, λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικὼς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Αρέσκω. μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ. ἀόρ. ά. ηὔξησα.

Απόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. ἀόριστος ά. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Αχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόριστος ά. ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. μέλλων, βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων, βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλ. ψαλῶ, ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α, εἰς η, βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β΄. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων, βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔβλαστον.

Βιόω, ῶ. μέλλων, βιώσω, ἀόριστος β΄. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι

Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μέλ. βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος ά. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω. μέλλων, γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων, γενήσομαι. παρακείμενος, γεγένημαι. μέσος ἀόριστος ά. ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β΄. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι, ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων, γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β΄. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλ. γενοῦμαι. μέσος ἀόρ. ά. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάημαι. ἀόριστος β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων, δήξω. ἀόριστος β΄. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων, δέσω, καὶ δήσω. παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος ά. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλ. δεήσομαι. ἀόριστος ά. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Δείδω. μέλλων, δείσω. παρακ. δέδεικα, καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι, μόνον. μέσος παρακεί. δέδοικα διὰ τῆς οι, διφθόγγου.

οι, διφθόγγου. δέδοιδα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ δ, cum ſit χαρακτηριϛικὸν præſentis temporis & præteriti medij, ſed propter alternationem trium δδδ, ſeruatum eſt κ, quod eſt χαρακτηριϛικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. διδράσω, ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριϛος ά. διέδραν, καὶ ἀπέδραν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιϛρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικὸν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ᾿ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾿ ἀπέδραν, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Αριϛοφάνης. δεῦρο δ᾿ ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Οδυσσείας π̄. Νῦν δ᾿ αὖ θεσπροτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Διδάσκω. παρατατικὸς, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριϛος πρῶτος ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηϛον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω, ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήϛου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυν. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει, διφθόγγου. Iccirco quidam uolunt hoc participium eſſe præteriti medij a uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηϛα. μέσος ὑπερσυν. ᾔδειν, ε, in η, in priori diphthongo conuerſo, ac ι, ſubſcripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον, εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Euſtathio tamen placet ut ab actiuo præterito, hoc eſt, εἴδηκα, huiuſmodi participium per ſyncopam deducatur, ut εἰδηκὼς, εἰδηκότος. εἰδὼς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ερχομαι. μέλλων, ἐλεύσομαι. ἀόρ. β΄. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων, εὑρήσω. ἀόριστος β΄. εὗρον. παρακ. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος ά. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Εχω. μέλλων, ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β΄. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. μέλλων, θάψω. ἀόριστος ά. ἔθαψα. ἀόριστος β΄. ἐτάφην.

Θέλω. μέλλων, θελήσω. ἀόριστος ά. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλων β΄. θανοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν, τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν, τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον, τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero præteriti temporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια, unde τεθνεὼς, abiecto ι, a quo τεθνηὼς, ε, in η, conuerso quorum τεθνεὼς commune est, alia uero poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς, sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων ά. θενῶ. ὁ μέλλων β΄. θανῶ.

sicut

ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. *A primo igitur futuro* κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν, *fit* θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. *Vnde* τέθνημι *primæ coniugationis* τῶν εἰς μι, μέλλων, θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. *A ſecundo uero futuro* θανῶ, κατὰ μετάθεσιν *fit* θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ, *unde* τέθνημι *ſecundæ coniugationis, ut ſupra dictum eſt.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ικνοῦμαι, *unde* ἀφικνοῦμαι. μέλλων, ἵξομαι. μέσος ἀόρ. β΄. ἱκόμην, *unde* ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ιπταμαι, *unde* ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων, πτήσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ιλάσκομαι. μέλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω. μέλλων, καύσω. ἀόρ. β΄. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων β΄. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων, καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων, κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. ἀόρ. β΄. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθάνω. μέλλων, καταδαρθήσομαι. ἀόριστος β΄. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω, καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων, κεράσω. παρακείμενος, κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων, κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω, ῶ, ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. μέλλων, λήξω. παρακείμενος, εἴληχα. ἀόριϛος β΄. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήϛου.

Λαμβάνω. μέλλων, λήψομαι. παρακ. εἴληφα. ἀόριϛος β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήϛου.

Λανθάνω. μέλλων, λήσω. μέσος παρακ. λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι. ἀόριϛος β΄. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήϛου. μέσος ἀόριϛος β΄. ἐλαθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μανθάνω. μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. παρακ. μεμάθηκα. ἀόριϛος ά. ἐμάθησα, ἄχρηϛος. ἀόριϛος β΄. ἔμαθον. ſicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. ſiue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήϛου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, μαχοῦμαι ἀχρήϛου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω, ῶ, ἀχρήϛου. μέσος παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων, μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. ἀόριστος ά. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων, μίξω. ἀόριϛος β΄. παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήϛου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. μέλλων, οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήϛου. ἀόριϛος β΄. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾤμην. μέλλων, οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήϛου. ἀόριϛος β΄. ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων, ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφει-

λῶ, ἀρχῆς τοῦ. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακ. ὤφληκα, ἀόριστος ά. ὤφλησα. ἀόριστος β΄, ὦφλον.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀπλικῶς, ὀμώμοκα.

Ομόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι: ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακ. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος παρ. πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀρχῆς τοῦ. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος ά. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἀρχῆς α. ἀόριστος β΄. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος, παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀρχῆς τοῦ.

Πίνω. μέλλ. πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β΄. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ πωλῶ. μέλλων, πράσω. παρακείμενος, πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β΄. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων ῥήξω. Ἀόριστος β΄. παθητικῶς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρακ. ἔῤῥωμαι. ὑπερσυν. ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω, ἀόριστος β΄. ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος α΄. ἐσύθην. ἀόριστος α΄. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων, στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τανύω, & τάνω. μέλλων, τάσω.

Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔταμον.

Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.

Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β΄. δραμῶ ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.

Τυγχάνω.

Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β΄. ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι, ὅθεν ὑφέστην, ἀόριστος β΄. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος α΄. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β΄. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α΄. ἤνεγκα. ἀόριστος β΄. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φύω. μέλλων, φύσω. ἀόρ. β΄. ἔφην, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

Φθίνω. μέλλων, φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακ. κέχηνα. ἀόριστος β΄. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Χαίρω. μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐχάρην.

Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω. ἀπὸ τοῦ χώω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων, ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α΄. ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

M Ετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc eſt, participium eſt dictio participans nominum, ac uerborum proprietatem: nominis quidem genera & caſus: uerbi autem ſignificationes, tempora, & coniugationes, & communiter ſpecies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod latine participio ſignificat, eo quòd partem capit nominis partemq́. uerbi. Pro quo ὁ τύπτων commune ſit exemplum, quod habet generalem ſui declinationem in eo, quòd pars orationis eſſe dicitur: ſpecialem uero in eo, quòd partem capit nominis, partemq́. uerbi.

Proprium eſt huic parti, ſemper in deriuatione cōſiſtere: quod de nulla alia parte orationis dici poteſt. nam aliæ partes et primitiuas habēt ſpecies, ut a βασιλεὺς nomine βασιλικὸς: ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, & alia.

Τὸ ἀρσενικόν.

Participium autem ſemper in deriuatione eſt, ut a γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος: a τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. quod fit a prima perſona præſentis temporis modi indicatiui, adiuncta ν, conſonante. nam omne uerbum in ω, appoſita ν, participium facit. Η γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, a nominatiuo fit, ω magno in ο paruum mutato, et adiuncta τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ: quoniam omnis genitiuus participij, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ declinatur, dempto participio præteriti perfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν: quoniam participia declinando corripiuntur,

nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, & ἑσὼς, ἑςῶτος. Η δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Η αἰτιατικὴ, τὸν τύπτοντα. Η κλιτικὴ, ὦ τύπτων. nam participia omnia imparibus syllabis declinata, et nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πληθ. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων, τοῖς τύπτουσι. quoniam omnis datiuus singularis desinens in ι, prolatum, ante ipsum suscipiens σ, ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπτοσι dicendum fuerat. sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit υ, & fit τύπτουσι, sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ, μεγεθύνεται. hoc est: nam ο productum per appositionem υ, producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Η τύπτουσα, a genitiuo masculini fit. nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum, extremam genitiui in σα conuertens, ac penultimam natura producens, femininum facit. Producitur autem penultima assumptione τοῦ υ in diphthongum, ut supra dictum est, prius tamen ν consonante abiecta. Τὸ σα, correptum: quoniam feminina in α, a masculinis formata, æqualem tempore habent α cum extrema genitiui masculini eius. uel sic: Omne femininum in α, ὀξυνόμενον, siue περισπώμενον, producit α. Προπαρο-

ξύτονον

ξύτονον uero, ſiue προπερισπώμενον corripit.

Η γενικὴ τῆς τυπτούσης ſicut τῆς μούσης, et reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, a genitiuo maſculini fit, extrema ſyllaba abiecta: nam omnis genitiuus participij διὰ τοῦ ντ, declinatus, abiecta τος, ſyllaba, neutrum facit. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν. nam omne neutrum in ν, deſinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, ſicut et maſculinũ: quoniam omne neutrũ a maſculino formatũ, cuiuſcunque ſit declinationis, eandẽ ſeruat inflexioné.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Αρσενικὸν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, a prima perſona præteriti perfecti α, in ως, conuerſa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως, deſinentia, acuunt extremam, & per ω, magnum ſcribuntur, quod quidem in obliquis in ο, paruum conuertitur.

Τὸ θηλυκὸν.

Η τετυφυῖα, fit a genitiuo participij eiuſdem temporis, τος, in α, conuerſa, ac υ, penultimæ addita: nam ο, ut ſupra dictũ eſt προσθέσει τοῦ υ, producitur, et ſic τετυφοῦα dicendũ fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, ſicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniã feminina a maſculinis formata in α, purũ deſinentia, ut plurimũ ι, in penultima habere uolunt, additum eſt ι, et abiectum eſt ο, μικρὸν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint, ſic υι, diphthõgus impropria facta eſt. Τὸ α, βραχὺ, quia omne femininum in α, deſinens

nens προπαροξύτονον, *ſiue* προπερισπώμενον, *corripit* α, *ut ſupra dictum eſt. unde penultima, quæ natura longa eſt, ante breuem ſuſcipiens accentum, circunflectitur.* ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρὸν: *quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam; ſuperans autem corripit.*

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφὸς, *a genitiuo participij maſculini fit* τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τὸ ἀρσενικόν.

Ὁ τύψας *a prima perſona primi aoriſti abiecto augmento, & adiuncto* σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. *uel a ſecunda perſona abiecto augmento tantum.* Τὸ, ψας, μακρὸν, *quia maſculina in* σας, *deſinentia grauitona, ſiue nomina ſint ſiue participia, producunt extremam.* ἡ γενικὴ, τοῦ τύψαντος, *ſicut* τοῦ τύπτοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, *fit a genitiuo participij maſculini. nam omne participium* διὰ τοῦ ντ, *declinatum, extremam genitiui in* σα, *uertens, ac penultima natura producens, femininum facit.* ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, *ſicut* τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, *a genitiuo participij maſculini, ſicut* τύπτον. τὸ, ψαν, βραχὺ: *quia omne neutrum in* ν *deſinens, &c. Declinatur autem* τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Ἀόριστος

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπών, *a prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & ο paruo in ω magnum mutato, & accentu in ultimam translato, ut* ἔτυπον, ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. *sicut & praesentis participium.*

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, *a prima persona primi futuri,* προσθέσει τοῦ ν, τύψω, ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπῶν, *a prima persona secundi futuri adiuncto* ν, *cuius extrema circunflectitur. nã participium secundi futuri* ὁμοφωνεῖ *participio secundi aoristi, non tamen* ὁμοτονεῖ, *hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. participiũ enim secundi aoristi semper acuitur, & per* ον, *declinatur, ac etiam neutrum in* ον *facit. participium uero secundi futuri circunflectitur semper, & per* ουν, *declinatur, ac perinde neutrum in* ουν, *habet, ut* ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο Τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι *fit: quia omne passiuum, siue medium, habens in fine* μ κλιτικὸν, *uertens extremam primae personae in* μενος *participium facit* τὸ, πτο, ο, μικρὸν *ut in uerbo.*

nam

nam omne uerbum passiuum, siue medium in μ, desinens, absque synæresi, in uerbis in ω, ante μ, ο, habere debet, uel solum, uel cum ι, exceptis subiunctiuis. τὸ με, ε, ψιλὸν: nam participia in μενος, acuunt antepenultimam, ac per ε, ψιλὸν scribitur. τὸ νος, ο, μικρὸν, quoniam masculina & feminina in ος desinentia, & neutra in ον, habentia genitiuum in ου, per ο, μικρὸν scribuntur. ἡ γενικὴ, τοῦ τυπτομένου. nam masculina in ος desinentia, in ȣ faciunt genitiuum. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη, a masculino fit: quoniam omne masculinum desinens in ος, cum aliqua consonante, præter ρ, si femininum habet, in η facit illud. ἡ γενικὴ, τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένȣ, a masculino fit: quoniam omne masculinum, paribus syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo facit illud, & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφὸν: τὸ σοφὸν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον: τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, prima persona præteriti perfecti passiui, per regulá iam dictam: quoniam omne passiuum siue medium habens in fine μ, κλιτικὸν, &c. acuit penultimá contra communem regulam: nam participia in μενος, desinentia acuunt antepenultimam. hoc autem factum est, quoniã præteritum passiuum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut libro sexto in præterito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibusdam tamen participijs contrarium euenit, quæ cum

ſyncopam ſiue ſyſtolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁρμημένος, ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, prima perſona primi aoriſti paſſiui, quoniam omne uerbum in ν, deſinens cum uocali natura longa, non habens μ κλιτικὸν, mutato ν, in σ, ὀξύτονον participium facit. τὸ φθεὶς, ει, diphthongus, quia deſinentia in εις, διὰ τοῦ ντ, declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus non exiſtens ex ſynæreſi, acuitur. Quo in loco quæri poteſt, cur participium aoriſti paſſiui non ſeruauit η, ſed illud in ει diphthongum mutauit? Dicitur quod deſinentia in η, διὰ τοῦ η facientia triplex genus, per ος, purum appetunt declinari, ut, ὁ ἀσεβὴς, τοῦ ἀσεβέος. Participia uero inæqualibus ſyllabis declinata, uel per ντ, uariantur, uel per τος, abſque ν, ob quam rem mutauit η, in ει, diphthongum, ut ſit imitatio declinationis nominis, quæ quidē ualeat triplex genus, ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ ντ, ἡ γενικὴ, τοῦ τυφθέντος, a nominatiuo fit addita τος, ſyllaba, ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diphthongi, deinde σ in ν conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat, ſed declinata per ντ, ſyllabam, quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa, in genitiuo uertunt in poſitione longam.

longam. καὶ ἄλλως, *desinentia in* σ, *cum diphthongo in genitiuo abijciunt subiunctiuam uocalem, excipiuntur* κλεὶς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς, δαιτός. *Declinatur etiā per* ντ, *quia omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuus* διὰ τοῦ ντ, *declinatur, dempto præterito perfecto* ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθείς. Δυϊκά. τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πληθ. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, *a datiuo singulari fit, sicut* ἀπὸ τοῦ τύπτοντι, τύπτουσι. *Differunt tamē diphthongo, nā* τύπτουσι *producit penultimā per* υ. τυφθεῖσι *uero per* ι, *sicut* χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. *Potest etiā huiusmodi datiuus a nominatiuo singulari deduci, adiuncto* ι, *ac etiā accentu acuto in circunflexū mutato, ubi penultima natura longa accentum suscipiens breuē præcedit,* τυφθεὶς, τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθέντες. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, *a genitiuo participij masculini fit. nā omne participiū* διὰ τοῦ ντ *declinatū, extremam genitiui in* σα, *conuertens, ac penultimā natura producens, femininū facit, ut* τυφθέντος, τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, *fit a genitiuo participij masculini, extrema syllaba abiecta, sicut* τὸ τύπτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν, ε, ψιλόν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην *prima persona secundi aoristi.* ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. *Et hæc omnia formationem & declinationem participij primi aoristi omnino sequuntur.*

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima persona primi futuri passiui, μαι, in μενος, conuersa. Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, a prima persona secundi futuri passiui τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, a prima persona præsentis temporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

P Articipia media singula a singulis temporibus fiunt, extrema in μενος conuersa, quemadmodum & passiua, ut τύπτομαι, τυπτόμενος. Αόριστος ά. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β'. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων ά. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β'. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

O Τιθεὶς, a prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην: quoniam omne uerbum in ν desinens, cum uocali natura longa, non habens μ κλητικὸν, in σ oxytonum facit participium, Τὸ θεὶς, ει, diphthongo: quoniã in εις desinentia, διὰ τοῦ ντ declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως, desinentia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex genus, &c. ut in primo

mo aoristo passiuo dictum est.

Καὶ ἄλλως, *primitiuum huius uerbi, hoc est* τιθέω, τιθῶ, *a perfectione habet* ε. Ε, ψιλὸν, *uero cum pro ducitur, appositione* τοῦ ι, *producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in* μι, *facit participium* διὰ τῆς ει, διφθόγγου, *non autem* διὰ τοῦ η.

Quo in loco aduertendum est, quod omnia partici pia masculina uerborum actiuorum tam in ω, *quam in* μι, *desinentium, extremam syllabã productam habent. Quo modo autem producatur, aperiendum est. nam in uerbis in* ω, *patet omnia participia in* ω, μέγα *desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in* ας, *productum desinit,* ὁ τύψας. *At in uerbis in* μι, *quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.*

Cum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur a prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniuga tionibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζώγνυν, *& etiam ipsa in longam desinere necesse est: appetant præterea* τὰ χαρακτηριστικὰ *coniugationis, hoc est, formatiuas uocales,* ε, *scilicet,* α, ο, υ, *quæ breues sunt, sicut in eorum perfectis* τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζωγνύω, *opus est formare dicta participia alio & alio modo, se cundum diuersas uocales coniugationum.*

Participiũ igitur primæ coniugationis formatur a prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius aug mento, deinde extrema uocali in propriam figurati-

nam coniugationis, quæ est ε, & ν, in σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam translato, ut ἐτίθην, ὁ τιθές: sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorũ naturam assumpto ι, in diphthongum producitur, ut supra dictum est, & sic fit τιθεὶς, ubi seruata est ε, figuratiua uocalis coniugationis in ipsa diphthongo.

Participium secundæ coniugationis etiam a prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriã figuratiuam quæ est α, & ν, in σ, mutatis, ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum α, sit anceps, & eadem breuis in seipsam longam mutari possit.

In tertia coniugatione fit participium etiam a prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω, magno in ο, paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν in σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi ος, syllaba breuis est, quæ assumpto υ, producitur diphthongo, ut supra dictum est, et sic fit διδούς.

In quarta etiam a prima fit persona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν in σ, conuerso, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mutatio, cum υ, ἀντίστοιχον non habeat in quod mutari possit, sed seipsum breue in longum mutauit, cum id quoque δίχρονον sit.

Η γενικὴ, τοῦ τιθέντος, *a nominatiuo fit, sicut* ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς, τυφθέντος. ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυν. οἱ τιθέντες.

τῶν

τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα *prima persona præteriti perfecti, sicut* τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, *sicut* ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, *sicut* τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος *esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. *sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est a regula exceptus, cùm futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, libro* VII.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην *prima persona secundi aoristi, sicut* ἀπὸ τοῦ ἐτίθην, ὁ τιθεὶς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, *sicut* ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, *sicut* τὸ τιθέν.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος. ἀπὸ τοῦ θήσω, *sicut* ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι, *in* μενος, *conuersa, sicut* ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι *prima*

persona præteriti perfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, *a prima persona primi aoristi passiui* ἐτέθην, *sicut* ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, *prima persona futuri primi passiui.* ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, *a prima persona eiusdem temporis,* τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *a prima personaa præsentis, quemadmodum & passiua. Participium præteriti medij non inuenitur, cum non habeat unde formari possit. nam in uerbis in* μι, *medium præteritum & secundum futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est, libro septimo.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, *a prima persona eiusdem temporis,* ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, *a prima persona eiusdem temporis.* ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενος, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ, ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο Ιςὰς, τοῦ ἱςάντος, ἀπὸ τοῦ ἵςην *prima persona præteriti imperfecti*, η, *in* α, *conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est*. ἡ ἱςᾶσα, τῆς ἱςάσης. τὸ ἑςὰν, τοῦ ἱςάντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο ἑςακὼς, τοῦ ἑςακότος, ἀπὸ τοῦ ἕςακα, *extrema in* κως, *mutata*. ἡ ἑςακῦα, τῆς ἑςακύας. τὸ ἑςακὸς, τοῦ ἑςακότος. *Inuenitur etiam* ὁ ἑςαὼς, τοῦ ἑςαότος, ἀπὸ τοῦ ἕςαα ἰωνικῶς: *consueuerunt enim* ἴωνες *subtrahere* κ, *in præteritis, ac penultimam corripere, ut* μέμηκα, μέμαα. *sic* ἕςακα, ἕςαα, *unde participium* ἑςαὼς, ἑςαότος. Οδυσσ. ω. Εςαότ᾽ εἰν ἀΐδαο δόμοις. *penultima correpta, etsi poetæ aliquando metri gratia eandem producant*. Οδυσσ. ν. Εςαῶτες περὶ βωμόν. *Sicut* μεμαὼς, μεμαῶτες. Οδυσσείας ψ. Ημεῖς δὲ μεμαῶτες, ἄμ᾽ ἑψόμεθ᾽ οὐδέτι. *Et* Οδυσσ. ο. Η῎ϊξαν πεδίον δὲ διὰ πτόλιος μεμαῶτες. *Et alia huiusmodi*. καὶ κράσει ἑςὼς, ἑςῶτος, *a quo femininum*, ἡ ἑςῶσα, τῆς ἑςώσης. *nam regula est quod participia in* ως, *si sint* ἀπαθῆ, *hoc est, sine passione, per* ο, *declinata, in* υα, *faciunt femininum, ut* ἑςακὼς, ἑςακότος, ἑςακῦα. καὶ ἰωνικῶς, ἑςαὼς, ἑςαότος ἑςαῦα. *sicut* γεγαὼς, γεγαότος, γεγαῦα. Ιλιάδος γ. Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειθ᾽ Ελένη διὸς ἐκγεγαῦα. *Si uero syncopam patiantur, & declinationem habeant per* ω, *faciunt femininum in* σα, *ut* ἑςὼς, ἑςῶτος. ἡ ἑςῶσα, *unde* διεςῶσα, *quo participio Isocrates*

ad Demonicum usus est, sic inquiens, Εν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεςῶσας δ᾽εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας *, & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per* ω*, magnum scribendum est, ut* τὸ ἑςὼς, τοῦ ἑςῶτος*, & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. nam omnis synæresis siue crasis, ut sæpe dictum, ex acuto & graui circunflexum facit, ut* ποιέω, ῶ *: at in hoc participio* ἑσταὼς *penultima habet grauem, ultima uero acutũ, quoniam participia in* ως*, præteriti perfecti super extremam habent acutum, ut* τετυφώς*. Ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Iccirco* ἑςὼς*, siue masculini generis sit, siue neutri, acuitur, quanquam extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum femininis eadem syllaba, quæ ex ultima penultima facta est, circunflectitur, nisi ubi extrema impediat. quoniam alia syllaba adueniente, accentuũ regula uariata est, quæ eiusmodi est: Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circunflectitur, ut* μοῦσα, μαῖα*, sic* ἑςῶτος, ἑςῶσα*. Hoc idem patitur &* γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς*. &* μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς*. &* βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαὼς*, quoniam feminina sunt* γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα*. Neutra uero* τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος*. præterita uero communia, a quibus hæc deducũtur, sunt* γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω*. a*

quibus subtracto κ, *ac penultima correpta* ἰωνικῶς *fit* γέγαα, μέμαα, βέβαα. *unde participia* γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. *& sic de alijs huiusmodi.*

Αόριστος πρῶτος.

Ο στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, *prima persona primi aoristi, sicut* ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος δεύτερος.

Ο στὰς, τοῦ στάντος, *a prima persona eiusdem temporis,* ἔστην, *sicut* ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στὰν, τοῦ στάντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο στήσων, τοῦ στήσοντος, *a futuro* στήσω. ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, μαι, *in* μενος, *conuersa.* ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, *a prima persona præteriti perfecti* ἕσταμαι, *sicut* τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Αόριστος πρῶτος.

Ο σταθεὶς, τοῦ σταθέντος, *a prima persona eiusdem temporis* ἐστάθην, *sicut* τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθὲν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο σταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, *a prima persona futuri passiui* σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο ἑςασόμενος, τοῦ ἑςασομένου, a prima persona eiusdem temporis ἑςάσομαι. ἡ ἑςασομένη. τὸ ἑςασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο ἱςάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, sicut & passiuum.

Αόριστος πρῶτος.

Ο στησάμενος, τοῦ στησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην primo aoristo medio, expuncto augmento. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

Αόριςος δεύτερος.

Ο ςάμενος, τοῦ σταμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀρχήσου, expuncto augmento. ἡ σταμένη, τῆς σταμένης. τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο στησόμενος, τοῦ στησομένου, a futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο διδοὺς, τοῦ διδόντος, a prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in ο, paruum mutato, ac υ, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο δεδωκὼς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκῦα, τῆς δεδωκύας. τὸ δεδωκὸς, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος

Αόριςος δεύτερος.

Ο δοὺς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δώσων, τοῦ δώσοντος, a futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Αόριστος πρῶτος.

Ο δοθεὶς, τοῦ δοθέντος, a prima persona primi aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθὲν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, a prima persona eiusdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, sicut & passiuum.

Αόριστος

Αόριςος δεύτερος.

Ο δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

μέλλων πρῶτος.

Ο δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, a futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

O Ζευγνὺς, τοῦ ζευγνύντος, a prima persona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participijs satis.

F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

A Ρθρόν ἐςι μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. Articulus est pars orationis ca-

sualis

ſualis præpoſitiua declinationi nominum, & ſubiunctiua, ſiue ſubordinatiua.

Articulorũ aliqui præpoſitiui, aliqui ſuppoſitiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊ. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τούς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά. τὰ, ταῖν. Πληθ. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. τὰ, τῶν τοῖς, τά.

Articuli ſuppoſitiui.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὣ, οἷν. Πληθ. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἃ, αἷν. Πληθ. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά. ὣ, οἷν. Πληθ. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpoſitini & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur: τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, & in alijs ſimiliter. Sumuntur etiam et pro demonſtratiuo pronomine: τὸν enim pro τοῦτον, & τὴν pro ταύτην. & in alijs ſimiliter.

De articulis compoſitis, ubi ſciendum ὅδε & ὅσπερ ſimplicium ſequi declinationem, immutatis δε, & περ, in ὅστις uero utranque compoſitionis partem declinari.

Etiam cum δε, coniunctione cõpoſiti, demonſtratiua pronomina fiunt, ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τῆς αὕτη. et τόδε pro τοῦτο, & in alijs caſibus ſimiliter.

Articuli ſuppoſitiui cũ noĩe infinito τὶς, cõpoſiti, relatiua fiũt. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις. οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πλη. οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθ. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας.

Οὐδέτερα

Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὕτινος, ᾧτινι, ὅ, τι. Πληθ. ἅτινα, ὧντινων, οἷς τισι, ἅτινα.

Etiam si cum περ, *coniunctione repletiua cõponantur, tantundem possunt, ut* ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅστις. *&* ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. *&* ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι.

Eodem modo si cum alijs coniunctionibus cõponantur, γε, *scilicet &* δε. Αρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Α Ντωνυμία ἐςὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. *id est, pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Dicitur autem* ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, *quod est pro, &* ὄνομα *nomen,* τροπῇ τοῦ πρώτου ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, τοῦ δευτέρου δὲ, εἰς υ. *Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, casus, & personas. Quidam addunt species & figuras.*

Accidentia pronominum.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. *hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuũ, aliud autem compositum.*

Primitiua quidem tria esse oportet, quandoquidem inuenta sunt, ut tres distinctas significent personas, ἐγὼ *primam,* σὺ *secundam,* ὃς *tertiam. Quemadmodũ in uerbis quorũ declinationes* θεματικαὶ *appellantur, hoc est, positiuæ. Quoniam unaquæque uox*

suijpsius

ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorũ inflexiones conſequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum, non ab re duximus eorum ſingula, per omnes numeros & caſus ſecundũ diuerſa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ε Νικὰ, ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Ὀδυσ. ρ̄. Δὸς εἰ ἑλὼν, οὔτι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. *et eſt pars una orationis compoſita. nam ſi duæ eſſent orationis partes,* ἐγώγε *dicendum fuiſſet, ſicut* ἐγώμιν. *Omnis enim dictio habens acutũ accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat accentum, ut* καλὸς, καλός γε. σοφὸς, σοφός γε. *ſic igitur* ἐγὼ, ἐγώ γε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν Θυωνίχῳ. Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τυ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, *quod apud poetas* διὰ τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, *hoc eſt hiatum, in uſu non eſt.*

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε, *& eſt enclitica dictio, ut* τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, ἐμεῖο. Ιλιάδος ᾱ. Αλλα πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἔστον ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμεόθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν. Ιλιάδος ō. Αἴκεν ἀνὰ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου, εἰς ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ

ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, μεῦ, *quod inclinatur*. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ, ὀξυτόνως, καί μοι, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, & *est enclitica dictio, ut* τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοι γε, προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ιλιάδος ᾱ. Παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκρ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ ὀξυτόνως, καί με, ἀφαιρέσει τοῦ ε, *et est enclitica dictio, ut* τοῦτό τε δίδασκε. κλητικὴ δὲ οὐκ ἐστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ ι, νὼ, *quod acuitur, sicut* τὼ καλώ. *quandoquidem nominatiuus dualis in* ω, *desinens, nunquam circunflectitur.* καὶ αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς, ἄμμε, *secundum analogiam nominatiui pluralis* ἄμμες, *quo numero usus est* Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τὶς ἄμμε, Τὶς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα. Τὶς ἄμμε κρινεῖ, τὶς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμᾶν. *Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt*. Ιλιάδος ᾱ.

Ατρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσουσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἢ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν *subscripto* ι, κατὰ συναίρεσιν, *iccirco circunflectitur*.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρι-

κῶς

κῶς ἅμες, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, *geminato* μμ. Οδυσσείας ι. Αὐτοῦ γάρκε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ᾽ αἰπὺν ὄλεθρον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ιλιάδ. γ. Ημέων δ᾽ ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Οδυσσείας ω. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι. *& in eodem*. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἦρ οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασαι. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς μόνον *ultima producta, ob quam rem circunflectitur, eadem uero nonnunquam apud poetas corripitur atque acuitur,* ἡμίν. *Iones tamen et Attici sæpe circunflectunt penultimam,* ἧμιν. *Homerus*, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως, *extrema existente correpta*. Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ᾽ ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. *Si uero producta sit, circunflectitur*. Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις, Χ᾽ ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει. Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Οδυσσείας μ.
Ενθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. Καὶ ἄμμι, ἀντὶ τοῦ ν, Οδυσσ. α. Χαῖρε ξεῖνε παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας, Οδυσσ. δ. Εν δ᾽ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an ἡ, *aspirato in* α, *conuerso* δωρικῶς καὶ αἰολικῶς *etiam aspiratio in tenuem spiritum ubique mutanda sit. nā sunt nonnulli, qui asserunt omnino* ἀ, *tenui spiritu secundū regulas scribendum*

dum eſſe, ſolum illud Theocriti excipientes, hoc eſt, Αδύτι τὸ ψιθύρισμα. *pro* ἡδὺ, *quod ab omnibus aſpiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aſpirari uolunt. Sed ijs aduerſari uidetur poetarum auctoritas, nam regula eſt, quòd quæuis tenuium, hoc eſt,* κ, π, τ, *ſequente uocali aſpirata, in propriam uertitur aſpiratam, alioqui immutabilis remanet. unde conſequens eſt, ut quæuis uocalis aſpirata ſit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipſam uocalem in propriam aſpiratā uerſam eſſe, ut* χ᾽ ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ᾽ ἡμᾶς. *Igitur ubicunque aliqua tenuium in propriam aſpiratam conuerſa fuerit, ſequente uocali, apparet illam omnino eſſe aſpiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio a uocali aſpirata principium habet. Igitur &* α, *ſiue per ſe, ſiue ex* η, *aſpirata fiat more Dorico.* Θεόκ. ἐν θερισαῖς, Παῖδ᾽, ὧν γὰρ ἄψηθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ᾽ ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τῶ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, Μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. *Idem.* Ανίχ᾽ ἁφαίςω τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίσου. *Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus* η, *aſpirata in* α, *uertitur Dorico more & Aeolico? An* α, *quoque aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendum? Dicendum quòd cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omnes ſuos caſus, et etiam uariam habeat litteraturam ſecundum linguarum diuerſitatem, di-*

ſcernenda

ſcernenda ſunt quænam ſint Dorum propria, et quæ Aeolum. nam ἅμες *ſimplici* μ, *et* ἁμῶν, *et* ἁμὶν, ἁμᾶς, *Dorum ſunt propria, iccirco aſpiranda.* ἄμμε *uero, &* ἄμμες, *&* ἄμμων, *&* ἄμμιν *ſiue* ἄμμι, *&* ἄμμας, *Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda, quandoquidem Aeoles omnino aſpirationẽ ignorant, etſi Dores ijs quoque dictionibus nõ aſpiratis frequenter uti ſoleant.* Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, Αμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Θέςυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενικὴ, ἐμοῦ καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἐμοὶ καὶ μοὶ κοινῶς, ἔμοι γε ἀττικῶς, καὶ ἐμὶν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔςι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ καὶ νῴ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῶϊν, καὶ νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως, ἡμὶν ποιητικῶς

 ὀξυτόνως,

ὀξυτόνως, ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως, ἁμὶν δωρικῶς, ἄμμιν καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

τοῦ σὺ, δηλονότι.

Νικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σὺ, δωρικῶς δὲ
E Τὺ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, quod acuitur ſicut & σὺ, Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἄειδε. Καὶ τυύνη, προσθέσει τοῦ νη, ſicut ἐγώνη, penultima producta licet συ, corripiatur Ιλιάδ. τ̄. Τυύνη δ' ἡφαίςοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο. Οδυσ. ϐ'. Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ ι, σεῖο. Ιλιάδ. γ̄. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ̄. Ως γὰρ θέσφατόν ἐςι, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκρ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁμιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κωμάτας.

Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον. Καὶ τεῒν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ιλιάδ. λ̄. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμήδ' ἐδίδαξε τεῒν κεχαρισμένος

ρισμένος ἱρῶς. Ἀντὶ τοῦ σοί. *Dicuntur autem* τὶν *&* τεὶν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά, *& poetica sunt.*

Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἀχίμαρος. Καὶ τὺ, *quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum &* σέ. Θεόκρ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐδεῖ τυ γενέσθαι.

Ἡ κλητικὴ, σύ, *secundum aliquos.*

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφώ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. *Iccirco acuitur quemadmodum &* νώ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε, ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. *quo numero Pindarus usus est in Olympiis cũ duobus fratribus tantum scriberet.* Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος ζηνὶ γενεθλίῳ. ἀντὶ τοῦ σφώ. *Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut* ἄμμε. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες, αὔριον ὔμμε Πάσας ἐγὼ λουσῶ.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν *subscripto* ι, *iccirco circunflectitur sicut* νῷν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὕμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος α.
Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσσ. ν. Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. *Vbi aduertendum,* ὑμέων κατὰ συνίζησιν *pro spondeo haberi.*
Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι, Ὀδυσσείας φ.
Μὴ δέτις ὑμείων, τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων,

Ενθάδε δαινύσθω.

Et *Apollonius secundo Argonauticon.*

Αὐτῶν δ᾽ ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.

καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. *poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, sicut* ὑμῖν. *ideo acuitur, extrema existente correpta,* καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Οδυσσ. κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Οδυσσείας ϛ.

Πειρήσω ὥς κ᾽ ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω.

Η αἰτιακικὴ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Οδυσσ. β. Εἴπαθ᾽ ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et *Apollonius secundo Argonauticon.*

Ως δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε.

καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ᾽ ἀναλογίαν.

Aduertendum est hoc in loco pluralem numerum secundæ personæ, a plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab η, *uocali longa per omnes suos casus principium habet, quæ* ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ *in* α, *mutatur. Pluralis uero secundæ ab* υ, *uocali ancipiti, quæ licet ubique aspiranda sit per communem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abnuentes,* υ, *quoque, & si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubique scribi uolunt. Iccirco quæ Aeolum sunt propria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est,* ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη.

Η γενικὴ,

Ἡ γενικὴ, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεῒν ποιητικῶς.

Ἡ αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητικὴ, σύ.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὗμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὐμμέων αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμὶν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Ἡ αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

τοῦ ȣ̃, δηλονότι.

E Νικά. ἡ εὐθεῖα ὃς, *quod frequentissimum est apud Platonem,* ἦ δ' ὃς, *inquit ille,* καὶ ἳ *secundum ueteres, nunc autem inusitata.*

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ἰλιάδ. ω. Ἶξεν δ' ἐς κλισίην ȣ̃ υἱέος. ἰωνικῶς, δὲ ἕο, διαλύσει τῆς ου, διφθόγγου. Ἰλιάδος ε. Ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο πα

ρενθέσει ἰοῦ ι, Ιλιάδος δ. Α'λλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ. καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χειρὶ ἥρω' ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἓυ, ἐκ τῆς οὖ διφθόγγου. Ιλιάδος υ.

Εἴπως ἓυ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη.

Καὶ Οδυσσείας τ. ὅδ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας ἓυ λοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἓ, καὶ ἑέ. Ιλιάδος υ.

Ε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδ. ω.

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεὸς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων.

Et hæc omnia aspirantur, quia omne pronomen abijciens σ, *κατ' ἀρχὴν aspiratur,* σὸς, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοὶ, οἷ. σὲ, ἓ, καὶ ἑέ. *Est & alius accusatiuus in* ιν, *ab inusitato nominatiuo* ἵ, *qui nunc* μ, *nunc* ν, κατ' ἀρχὴν *suscipiens,* μὶν, *facit &* νὶν, δωρικῶς, *& est omnis generis, & accusatiui casus, tam singularis, quàm pluralis, pro* αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. *appellaturq́.* μονόπτωτος, *siue* μοναδικὸς, *& apud poetas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum.* Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Φαίης κὲν γυίων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. Α'ντὶ τοῦ αὐτόν. *Et in plurali, licet raro inueniatur,* Οδυσσείας ρ. Θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ Δυκλίδες, οὐκ ἄντίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσοιτο. Α'ντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Η αἰτιατικὴ, σφωὲ καὶ σφὲ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & accuſatiui caſus tantum: quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus eſt. Ιλιάδος ᾱ. Τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, Γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωῒν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Οδυσσείας δ̄. Αλλ᾽ εἴπ᾽ εἴ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ιλιάδος ᾱ. Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Differt autem σφωῒν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, a genitiuo ſecundæ, accentu tantum. nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam: genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differentiam Homerus plane oſtendit. Ιλιάδ. θ̄. nam cum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nuntiaret, ſic inquiens, Γυώσω μὲν σφωῒν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquam ſecundas perſonas eas alloquitur, inquiens: Γυώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφὶν, ἀπὸ τοῦ σφωῒν, ſicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Απολλώνιος Argonauticon libro tertio.

Καὶ ὁ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν
σόματα. καὶ Ιλιάδος λ. Εκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία
σιγαλόεντα. καὶ Ιλιάδος δ.
Ωσαν ἀπό σφειων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Η δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ιλιάδος γ. Ισον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ιλιάδος δ.
Παρὰ δέ σφι τίθει χρυσεῖα κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφὰς, ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκρ. ἐν νομεῦσιν. Ηπα ψεκρύβδαν τὰ ποθ' ἕσπερα πᾶσας ἀμέλγες. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. *Volunt enim quidam, σφᾶς accentnm habere circunflexum, tanquam contractum* ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν, *sic* σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. *Quidam uero contrarium sentientes, uolunt* σφὰς *primum esse natura, et ab eo* σφέας *deduci* κατὰ πλεονασμὸν, *siue* ἐπέκτασιν τοῦ ε. *Sic* σφῶν *primum esse, a quo* σφέων. *Sic* σφὶν, *a quo* σφίσιν. *quandoquidē &* σφέων, *&* σφίσιν, *&* σφέας *inclinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus asserit, et Ioannes Charax grammaticus* ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. *quod minime pati possent, si ut disyllaba perfecta essent, cum grauitona existant. nam regula est,* ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. *Et altera similis,* Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰμὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. *Igitur cum hæc grauitona sint, et uere enclitica, apparet illa non natura, sed* κατὰ πάθος *esse grauitona, alioqui non inclinarentur.* Οδυσσ. γ. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπεσπον. *&* Ιλιάδ. κ. Απὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. *&*

Ιλιάδ. δ.

Ιλιάδ. δ̄. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ grauitona quidem ſunt, ſed κατὰ πάθος quandoquidem & ipſa pariter inclinantur, ſicut σφέας. Ιλιά. γ̄. Ως σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Οδυσ. ξ̄. Επεὶ ἕο κήδετο λίην. καὶ Ιλιάδ. ᾱ. Επεὶ οὗ ἕθεν ἐςὶ χερείων. nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari ſolent, ſeruant tamen ſuorum perfectorum proprietates, ut eſt illud Hom. Οδυσσείας β̄. Ος ποτ᾽ ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδ. κ̄. Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι. Eſt enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpoſitiui, qui per communem regulã circunflectitur, quæ talis eſt. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui ſi duæ addantur ſyllabæ κατὰ πάθος, & fiat triſyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarum linguarum declinatione lib. I I I I. dictum eſt, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidam communi regulæ accentuum liquido aduerſetur, quæ eſt, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. quod etiam Euſtathius manifeſte aſſerit, Οδύσ. φ̄. ſic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc eſt, τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eo quod ante duas ſyllabas tonum habeat. non enim ἐπέκτασις mutare poſſet tonum articuli datiui. Quare non mirandum, ſi ſupra dicta pronomina grauitona, regulis omnino aduerſantibus inclinantur, quandoquidẽ

non

non natura, sed secundum πάθος *talia sunt.* Σφᾶς *igitur cum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circunflecti consentaneum est.*

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὃς ἄχνυτο.

Η γενικὴ, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἑοῖ.

Η αἰτιατικὴ, ἑ, καὶ ἑέ. καὶ μὶν, καὶ νὶν, δωρικῶς.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωῒν ὀξυτόνως.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ, σφὶν καὶ σφὶ, καὶ σφίσιν.

Η αἰτιατικὴ, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

P*ossessiua uero pronomina a primitiuis deriuata, sunt octo,* ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. *Quorum tria a genitiuis singularibus fiunt, hoc est,* ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. *Duo uero a nominatiuis dualibus, uidelicet* νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *& hæc de duobus tantum dicuntur.*

cuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum, quoniam σφωὲ *non eſt nominatiui caſus, a quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt,* ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. *Et horum omnium trium generum, maſculina quidem et neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur: feminina uero ſecundam, & in eorũ declinationibus articulos ſuſcipiunt tanquã adiectiua nomina.* ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμὸν, *ſicut* ὁ καλὸς, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς, *ſicut* ἡ καλὴ, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ, *ſicut* τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, *& ſic de aliȷs. Deſinentia uero in* ρος, *mittunt femininum in* α, *et id quoque in obliquis ſeruant.* ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος, ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά. *Alia poſſeſſiua præter ſupradicta apud poetas inueniuntur, ut* τεὸς, τεὴ, τεὸν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σὸς, σὴ, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Ἀδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. *&* ἑὸς, ἑὴ, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὃς, ἣ, ὄν. *Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus* δωρικῶς *deriuantur, hoc eſt,* ἅμες, ὕμες, σφές. ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμόν. *pro* ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκριτος ἐν διοσκούροις, Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. *pro* ἡμέτερος ὁ πύκτης. *&* Ἰλιάδ. θ. Τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμόν. *pro* ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰλιά. ν. Ἧκε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. *pro* ὑμετέρα. Ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος σφετέρα

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος *libro tertio*. Μνησάμενος σφȣ͂ παιδὸς ἐΰφρονος ἀντιλόχοιο. *pro* σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in ου, κοινῶς *deſinentes*, διὰ τȣ͂ οιο, *omnino enuntiari* ἀτ͂τικῶς καὶ ἰωνικῶς, *ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis ſimplicium, cum & hæc ad ipſam declinationem referantur, ut* ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο, *ſicut* καλὸς, καλοῦ, καλοῖο. σὸς, σοῦ, σοῖο, *& alia ſimiliter. Differt autem a genitiuo primitiui penultima tantum: nam genitiuus primitiui* ει, *diphthongo ſcribitur*, ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμεῖο: *deriuatiui uero* οι, ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

D*Emonſtratiua autem duo* οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. *Et hæc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.*

Ενικὰ ἀρσενικά. οὗτος, τούτου, τούτῳ τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά. ἐκεῖνος, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά. ἐκείνη, ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα. ἐκεῖνο, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι, κατὰ προσχηματισμὸν, *ac extremam acuentes, ſic proferre, conſueuerunt:*

Οὑτοσὶ τουτουῒ, τουτῳῒ, τουτονὶ, ὦ οὗτος.
αὑτηῒ ταυτησὶ, ταυτηῒ, ταυτηνὶ,
τουτοὶ, τουτουῒ, τουτῳῒ, τουτοΐ. καὶ τȣτὶ, καὶ τοδί.
Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.
Εκεινοσὶ, ἐκεινουῒ, ἐκεινῳῒ, ἐκεινονὶ, καὶ τὰ λοιπά. *Aeo*

les

les uero auferentes ε, *dicunt* κεῖνος, κείνη, κεῖνο. *Dores uero uertentes* κ, *in* τ, *&* ε, *diphthongi in* η, *subscribentesq.* ι, τῆνος, τήνη, τῆνο *dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque* ι, *scribi*, τῆνος, τήνη, τῆνο. Ὁ, *quoque articulus præpositiuus, assumens* δε *et* γε, *coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est, ut* ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, *pro* οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, *pro* αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδὶ, τοῦδε, τῷδε, *pro* τοῦτο, τούτου, τούτῳ. *Sic* ὅγε, ἥγε, τόγε. *Inuenitur etiam* ὁ δεῖνα *in tertia persona tantum, quam ob rem* μονοπρόσωπος *appellatur: quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoque trium existit generum. Declinatur autem sic*, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, *hoc est, quidam cuiusdam de re quadam accusauit. Femininum*, ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. *Neutrum*, τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. *Declinatur etiam* ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. *Et* ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. *Et* ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

R*Elatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum*, αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. *Huius autem pronominis propria est significatio trium personarum, ut* αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος, *& leuem spiritum semper habet. Si uero* αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν *aspirata inueniantur, sciendum*

pronomina

pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ *deducta* κατ' ἀφαίρεσιν. *nam aspiratio quæ erat super* ε, *eadem quoque super* αυ, *seruatur.*

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

P*ronomina cõposita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc est,* ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. *& hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari: tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic:*

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. *hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per cõpositionem, uel appositionem,*

positionem, siue constructionem, id est, per regimen casus. per compositionem, ut σιώοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. per appositionem, siue constructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compositionem omnibus casibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appositionem uero siue constructionem, nunquã nominatiuo iungitur. Cũ uerbis iungitur per solam cõpositionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγωμαι, dissero. Cũ participijs per cõpositionem secundum uerborum figuram ex quibus nascuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, disserens: et præterea per appositionẽ obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionẽ solam, ut ὑπ᾽ ἐμοῦ, a me. πρὸς σε, ad te. Ceteris uero partibus orationis per solam cõpositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id est, acui, si tonum admittit: uel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paullo inferius subiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ᾽ ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ᾽ ἂν ἐπὶ τὸ ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ἰλιάδος τ. Ἐπ᾽ ἄταρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. id est, Manifestum autem præpositiones grauari, ex eo quod est ἐπ᾽ ἐμοί. si enim

enim acueretur, transferretur ad ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπ' ἀτὰρ ὀγδοάτην, *&c. ubi liquido apparet,* ἐπὶ *præpositionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in* ἔπλα *non euenit, cum nomen existat* ὀξύτονον, *sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est.* Τὸ ψιλοῦσθαι, *hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio* υ, *habent.* Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, *hoc est, extremam syllabam corripi, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes: quarum sex sunt monosyllabæ,* ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ. *Duodecim uero dissyllabæ,* ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Τῶν προθέσεων.

EN *quidem præpositio, datiuo semper iungitur,* ἐν οἴκῳ, *in domo.* ἐν ἀγορᾷ, *in foro. Genitiuo uero* κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, *id est, per defectum datiui* ἁπλικῶς, ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, *in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud poetas* ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, καὶ εἰν. ἐνὶ *uero* παροξύτονον *uim uerbi habet, hoc est,* ἔνεστι. Εἰς *uero quæ &* ἐς *dicitur* ἁπλικῶς, *accusatiuo semper iungitur.* εἰς ἐκκλησίαν, *ad concionem.* εἰς ἀγορὰν, *ad forum. Genitiuo uero* κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἁπλικῶς, εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, *ad domum præceptoris. Vtimur enim* εἰς, *in rebus inanimatis,* πρὸς *uero maxi*

me in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς, utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc est, in laude et relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistratum, dicimus et hymnos ad Apollinem. πρὸς uero e contrario, πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autē aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nōnunquam utimur et εἰς, ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos. Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo significat, ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ, sequente uocali, κ, uero si consonans sequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. significat etiam χρόνον, ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον, caussam, ἐκ ῥαθυμίας, τὰ κακὰ, ex pigritia, mala. Etiam caussam materialem, ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uero ἔμφασιν significat, ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, usque ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν uero quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo semper iungitur, σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν: cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere: σύνοικος, cum alijs habitans, id est, contubernalis. σύμβουλος, cum altero consultans.

Πρὸς uero genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur:

genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc eſt, motum a perſona: πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, a deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc eſt, in iuramento accipitur, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, δότε μοι κώνειον. per deos, o uiri iudices, date mihi cicutam. Vel cũ τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id eſt, corã ſignificat: πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq́. dijs beatis, coramq́. mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc eſt, officium, ſiue conueniens: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, non eſt ſapientis medici dicere incantationes. Datiuo autem iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id eſt, prope & adiacens ſignificat: πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpoſitionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, da mihi cum ueſte & argentum. Accuſatiuo uero iungitur, cum ſignificat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc eſt, motum ad aliquid animatum: πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magiſtratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον ſignificat, id eſt, habitum quendam et rationem, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτὼ, ſicut duo ad quattuor, ſic quattuor ad octo. Vel ſic παράδειγμα, id eſt, exẽplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν, cantat ad tibiam. Πρὸ uero genitiuo ſemper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον ſignificat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexãdrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in compoſitione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. προγενέστερος, maior natura. Accipitur etiam ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulans. Ἀνὰ accuſa-

tiuo ſemper iungitur, ἀνὰ ϛρατὸν, per exercitum. ἀνὰ ἄϛυ, per urbẽ. Accipitur etiam pro ἐπὶ, ἀνὰ ϛόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recurſus. ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticũ eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Κατὰ uero genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione & accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeſchinem oratio. Etiam cũ ἐπάνω ſignificat, κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, Κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iungitur, cũ ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, ſecundum Demoſthenẽ ſcribit. Siue χρόνον καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, noſtris tẽporibus fuit ſapiẽs uir. Siue κίνησιν. i. motũ, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. per naues Achiuorũ. Siue cum ſignificat περί τι, καὶ ἔντινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, circa uiã hæc faciebãt. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, et mãſerunt in regione. Διὰ genitiuo iungitur et accuſatiuo, genitiuo quidẽ cũ ἐνέργειάν τινα, hoc eſt, actionẽ quãdã ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην διὰ ἀγορᾶς, Ibã per forũ. Accuſatiuo uero iungitur, cũ αἴτιον. i. cauſſam ſignificat. διά σε ταῦτα γράφω, propter te hæc ſcribo. Nonnunquã tamen apud

Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ιλιάδος κ῀. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. *perq. arma & atrum ſanguinem.* Μετὰ *genitiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum* ἕνωσιν, *id eſt, unionem ſignificat, ut* ἡδὺς μετὰ φίλων βίος, *ſuauis cum amicis uita. Accuſatiuo uero cum* ὕςερον *ſignificat, id eſt, poſt, ut* μετὰ τὴν ἑορτὴν, *poſt feſtum.* Πλάτων μετὰ Σωκράτην, *Plato poſt Socratẽ. Illud uero Homeri,* Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, *cum tertijs, id eſt, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit.* καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη, ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, *poeticum eſt.* Παρὰ *genitiuo & datiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum* ἀπὸ προσώπου κίνησιν *ſignificat, id eſt, motum a perſona* παρὰ θεοῦ τ᾽ἀγαθά: *a deo bona.* Απὸ *enim præpoſitio &* ἐκ, *maxime ſunt motui de loco familiares,* παρὰ *uero &* πρὸς, *motui a perſona. Datiuo autem iungitur cum* ςάσιν καὶ ἐγγὺς, *hoc eſt, ſtatum & prope ſignificat.* παρ᾽ἐμοὶ διατρίβει, *apud me moratur. Accuſatiuo uero cum* κίνησιν ἐπί τι, *hoc eſt, motum ad aliquid ſignificat.* Παρά σε ἔρχομαι, *ad te uenio. Vel cum ſignificat* τὸ διὰ τὶ, *propter aliquid, ut* παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, *quia iniuria fit, ultio, ſupple eſt. Vel* τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, *hoc eſt, extra conſiderationem ſiue denuntiationem, ut* παρὰ γνώμην συμβαίνει, *præter opinionem contingit.* Αντὶ *genitiuo iungitur ſemper,* ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, *pro multis pecunijs. Significat enim* ἀμειβὴν. & καταλλαγὴν, *hoc eſt, uiciſſitudinem et permutationem, ut* ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, *ille pro illo.* ἀντὶ ἵππου χρυσὸς, *pro equo aurum. In compoſitione uero interdum* τὸ ἶσον *ſignifi*

cat,

cat, ut ἀντίθεον πολύφημον, dijs parem Polyphemum, & ἀντέρως, correspondentis, hoc est, mutui amoris Deus. Vide Suidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrariũ deo decretũ, siue placitum.

Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes super terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀττικῶς, ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id est, caussam significat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν καὶ αὐτεξούσιον, id est, potestatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων in potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id est, insidias significat, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accusatiuo uero iungitur, cũ κίνησιν significat, ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, in forum. Περὶ uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id est, caussam significat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum significat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui

flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ſtatim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbẽ exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγὺς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexandriam. In compoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circunferentia. περιδρομὴ, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circumuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῷ, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, et pugna. Ὀδυσσ. α. Οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ Ἰλιάδ. α. Ὃς πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. etiã περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περίεστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi. Ἀμφὶ uero eandem habet ſignificationem & uim, quã περὶ: nam poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. Ἰλιά. θ. Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους, id eſt, circumuertebat. περὶ tamen frequentiori eſt in uſu. Ἀπὸ genitiuo ſemper iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, a iuſto in compoſitione uero ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorẽ emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι,

ἀπαγορεύω. σέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα
ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ὑπὸ ge-
nitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo qui-
dem cum αἴτιον, id eſt, cauſſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου
οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑπο
κάτω ſignificat, ut ὑφ' ἱματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub
ueſte occultantem manum. Datiuo quoque & accu-
ſatiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ
δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam
cum accuſatiuo aliquẽ ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγὴν,
id eſt per ſubiectionem, ut ὁ ςρατιώτης ὑπὸ τὸν ςρατη-
γόν. In compoſitione uero nunc clam ſignificat, ut
ὑφείλετο, ſurripuit: nunc uero diminutionem, ut ὑπο
βέβηκε: nunc autem mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ
μετρίως χρυσοῦν: nunc uero nihil plus quàm ſimplex
dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit. Ὑπὲρ
genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cũ auxiliũ
ſignificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphõte
oratio. Etiam cũ cauſſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον
πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiã
τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ſupra fumum
gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ
ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt, plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄν-
θρωπον φρονεῖ, ſupra hominẽ ſapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μα-
κεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitio-
ne uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερή-
νωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia. Verba ex præpoſitioni
bus compoſita, eam, quam et præpoſitiones ex quibus
componuntur, ſequuntur conſtructionẽ. hoc eſt, præ-

positiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum; ut κατηγορῶ σοῦ, accuso te. ἀφίστημί σου, absisto siue deficio a te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam possessiua et acquisitiua, ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου, fruor te. et περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodem casu, κατεσθίει πάντα, peredit omnia. κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen etsi quid aliud compositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui a proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id est, contra alterum dicere, & κατεσθίειν, hoc est, exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpositiuũ, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι, id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua ut νῦν, deriuatiua ut νυνί. Figuræ duæ, simplex ut πάλαι, compositiua ut πρόπαλαι: de quibus libro secundo satis dictum est. Nunc uero de aduerbiorum localium habitudinibus restat dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres, ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id est, in loco, de loco, ad locum, ut domi, domo, domum.

mum. Et quæ ἐν τόπῳ ſunt, in θι, deſinunt, ut, οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου, in θεν, ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, e cælo. Quæ uero εἰς τόπον, in δε, καὶ σε. ut, οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν ex agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι ubique. πάντοθεν, undique. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Itẽ ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in ſingulis partibus. ἑκασταχόθεν, a ſingulis partibus. ἑκασταχόσε, ad ſingulas partes. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν, undique. πανταχόσε, ad omnem locũ. Omnia uero aduerbia in θεν habentia in penultima ο, paruum, deriuantur a nominibus, ut ἀγρὸς, ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco ſunt, ablatiui caſus erant apud antiquos, quem ſuperfluũ, et nihil plus quàm genitiuum ſignificantẽ ſuſtulerunt iuniores, qui etiam cũ præpoſitione conſtruebatur, ut oſtendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pauca quædam, quæ ſcribuntur per ω, magnum, ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas partes. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο, in σι, deſinunt in loco, in ζε, uero ad locum, in θεν, autem de loco: ut ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis.

Thebis. θήβαζε, *Thebas*. ἐγγύθι, *prope*. τὸ δὲ ἐγγύθεν, *de propinquo loco. Præterea in* ω, *deſinentia duas habent habitudines, in loco & ad locũ, ut* ἄνω, *ſuperius & ſupra.* κάτω, *inferius & infra.* ἔξω, *foris & foras: ut* ἔξω διατρίβει, *foris moratur.* ἐξῆλθεν ἔξω, *exiuit foras.* ἔσω, *intro & intus, ut Sophocles,* ἐν τραχηνίαις, Γυναῖκες αἵτ᾽ ἔσω στέγης. *Et* Εὐριπίδης, Καὶ τὸν γέροντα τήντ᾽ ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, *procul ſum & eo.* ἄνωθεν *uero ſuperne.* ἔξωθεν, *deforis, de loco ſunt.* ἵνα *autem,* πῆ, πȣ͂, ȣ͂, ὅπȣ, *omnia ſunt in loco, & ſignificant ubi.* ποῖ *uero ad locum, ut* ποῖ πορεύῃ, *quo uadis. Et dicuntur quæ ſunt in loco,* ἐπὶ στάσεως, *hoc eſt, in ſtatu: quæ uero ad locum,* ἐπὶ κινήσεως, *hoc eſt, in motu.* τὸ δὲ ἐκτὸς, *id eſt, foris* ἐπὶ στάσεως *eſt, raro etiam* ἐπὶ κινήσεως. εἴσω *uero* ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον *ſemper* ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, *hic.* ἐντεῦθεν, *hinc.* ἐνθάδε, *huc.* ἐνθένδε, *hinc.* δεῦρο, *huc.* τῇδε, *hic.* ὧδε, *huc. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur.* Αὐτόθι *uero, iſtic.* αὐτόθεν, *iſtinc.* αὐτοῦ, *iſtuc, ſignificat locum apud eum qui audit. quod ſi* ἐνταῦθα *& huiuſmodi alium inueniuntur ſignificantia locum, quàm qui eſt apud eum qui audit, tunc id fit, cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad quam fit ſermo. Thucydides,* ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, *donec peruenerunt ad Rhegium,* καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, *& ibi congregabantur. Rariſſime tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt* ἐνταῦθα *&* ἀντὶ τοῦ τότε, *&* εἰς τοῦτο. *hoc eſt, pro tunc, et hactenus, ut* ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, *id eſt,*

hucuſque

hucusque fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit fortuna secuta. Ἐκεῖ, *illic.* ἐκεῖσε, *illuc.* καὶ ἐκεῖθεν, *illinc. inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, magis approbatos* ἐπὶ στάσεως *ponere* τὸ ἐκεῖ, *ut* ἐκεῖ τυγχάνω, *illic sum.* ἐκεῖ εὑρίσκομαι, *illic inuenior.* Ἐκεῖσε *uero* ἐπὶ κινήσεως, *ut* ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, *illuc discedo. Et est* ἐκεῖ ἀναφορικὸν, *id est relatiuum, cuius* ἀνταποδοτικὸν, *id est redditiuum est* ἔνθα, *ut* ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, *ubi est quidam, illic ubi quidam.* Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, *in loco.* Ὅποι *uero per* οι, *ad locum.* Ποῦ ἐπὶ στάσεως, Ποῖ *per* οι, ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ, Ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; *quo iuit Andromacha?* Πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, *ut apud Euripidem,* πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, *quo eam, ubi stem?* Πόθεν, *ex quo loco, & ex qua caussa. Et* πόθεν *dubitatiuũ est,* ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. ι. *minime.* ὡς μὲν ἄξια πόθεν, *ut quidem digna non.* Ποῦ, *est locale et interrogatiuum, et* ἀντὶ τοῦ ἴσως, *et abundat.* Πῶς, *simpliciter interrogatiuũ est, ut* πῶς ἔχεις; *ut uales? Et* ἔμφασιν, *id est, ostensionem significat intensionis, ut* Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, *ego hoc modo ualde semper sum.* καὶ πῶς, ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, *quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristidem.* Δοκῶν γε δή πως εἰς ἕλληνας τελεῖν. *id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse. Etiam localia aduerbia* ἑξαχῶς, *id est, sex modis capiuntur.* ἄνω, *supra.* κάτω, *infra.* ἔμπροσθεν, *ante.* ὄπισθεν, *retro.* δεξιᾷ, *ad dextram.* ἀριστερᾷ, *ad sinistram: quoniá et qui in nobis est motus, sex modis accipitur.*

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

*D*E constructione coniunctionum, quanquam præscriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα, etiam de coniunctionū constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est, Ὁ δὲ Σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. hoc est, Coniunctio autem cū dictio sit copulatiua aliarū quidem orationis partiū, ad congruitatē compositionemq́. et ordinē similia copulat semper. nam nomen quidē nomini, & uerbum uerbo, et omnino casum casui, et tēpus pariter ac modū, et alia itidem cōnectit. Constructionē autem differēter habet, secūdum differentes illius inter se species.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

*E*Arum igitur quæ connectunt sensum, orationem ue in multum productam, & ob id Συμπλεκτικοὶ, hoc est, copulatiuæ nūcupantur: coniunctio quidē καὶ, præponitur dictionibus, τε, uero subiungitur enclitice posita, θεοί τε καὶ ἀνέρες: & sic inuicem construuntur, ut τε, præcedat καί. Cū autem καὶ, inchoatiua sit, oportet omnino et aliam καὶ, subsequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet

ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quispiam alius. uniuersaliter etenim copulatiua præcedens uel disiunctiua, similem exigit orationis partem: si nempe casualem, eundem postulat casum: si uero non casualem, eundem modum, sed non necessario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ησιόδου, id est, optima Homerica carmina et Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus, idem uerbum seruari necesse est, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες καὶ λέγε. Eodé uero existente modo, diuersa ponuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. Et casus etiam eosdem tam copulatiue quàm disiunctiue requirunt, et præcedentes & in medio positæ, cum ad id uerbum referantur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. Μὲν, uero coniunctio, dictionis quidé nusquam inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictionis consecutiua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον Παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ιλιάδος β. Existit autem eadem etiam transitiua, cum per ipsam transitionem circa sensum & narrationem fiat. Ατὰρ uero et αὐτὰρ inchoatiuæ sunt, quãuis δὲ æquiualeant. Ιλιά. α.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et Ιλιάδος η. Ατὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν. Αλλὰ *uero subiunctiua est*. Ιλιάδος ε.

Τυδεΐ τοι

Τυδ᾽ϑ᾽ς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orationis et dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ιλιάδ. ε̄. Οφρ᾽ ἐῦ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæ quidem poeticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. Οδυσσείας β̄.

Ητοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοὶ, hoc est, disiunctiuæ, disiuncta componunt, et aut rem a re, aut personã a persona segregantes, locutioné annectunt. Ιλιάδ. ō. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ιλιά. ᾱ. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Η αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpositiua est τοῦ ἢ, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν, inchoatiua fit orationis, sed apud poetas, ut dictum est, ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπῶν. ἢ, igitur distinguens indefinite, non absque altera ἢ, uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ιλιά. ᾱ. Βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, & non perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius interpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id est, electiua, siue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, quàm, coniunctio electiua, ut Diues uolo esse quàm pauper: hoc est, & non pauper. μοναδικῶς δὲ, id est,

δὲ, id est, sola & per se ἦ, construitur, cum sit dubitatiua. Ιλιάδ. ϛ. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων, *id est, an etiam & auro indiges. &c. Siue solutiua cum dubitatione.* Ιλιάδος ι. Τὶ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης, ἦ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. *Illud uero,* ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιάδος σ. *& similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum* τὸ, ἦ θέμις, *aduerbiorum similitudinis.*

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Συναπτικοὶ, *id est, continuatiuæ sunt, quæ existentiam quidem minime, sed consequentiam quandam & ordinem significantes, copulant quidem sensus imperfectos. Construuntur autem & secundum rectum, id est, recto ordine, & secundum oppositum siue conuersum, id est, opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidẽ secundum rectũ construuntur.* Ιλιά. α. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ. *Illatis uero secundũ oppositum siue cõuersum construuntur.* Ιλιά. α. Ἦ κεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, Ἄλλοι τε τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιν. *Etiam cum subiunctiuo hãc coniunctionem* εἰ, *cõstruere aliquando contingit, præsertim si una cũ* καὶ, *capiatur, et oĩno cum reliquis coniunctionibus, et cũ optatiuo et indicatiuo, prout consequẽtia est, aut cõfessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confessis quidẽ indicatiuum et subiunctiuum exigere,*

in

in ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν, ad huiuſmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονὴ τ'ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. *hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto poſſet definiri felicitas. Verũ non ſemper ea ſic utimur. De præterita uero re indicatiuo ſemper iungitur, ut* εἰ ἦν, *ſi erat, hoc eſt, ſi eſſet,* εἰ καὶ ἦν, *& ſi erat.*

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & Παρασυναπτικοὶ, *id eſt, ſubcontinuatiuæ conſtruuntur, niſi quòd hæ & exiſtentiam cum ordine ſignificant, ut eſt* ἐπεὶ.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Oἱ δὲ Αἰτιολογικοὶ, *hoc eſt, cauſales uero, & præpoſitiuæ ſunt dictionum, excepto* γὰρ, *ſecundum rectum & ſecundum conuerſum conſtruuntur, et aliquæ iſtarũ ſubiunctiua uerba faciunt, ut* ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, *ſi didicero, ut doceam. Et aduerbialiter, ut* ἐπειδὰν διδάξω, *poſtquam docuero.* ἢ ὅταν διδάξω, *uel quando docuero. Verum coniunctio* ἵνα, *et quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur, ut* ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, *uenit ut ſpectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſemus eſſe, uel non eſſe, ut* ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. *id eſt, oportebat eum accipere ſyngrapham, ut poſſet exigere ſecundum leges. Hæc autem coniunctio* Ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, *hortatiue cum futuro indicatiui cõſtruitur,*

tur ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc eſt, cogitate autem id, ut non ſermones dicent, pro dicant: alioqui omni tempori congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio Οτι, & quæ huic æquiualent, ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem Εφ᾽ ᾧ, & indicatiuo et infinitiuo iungitur. Cum indicatiuo, præterito et futuro, ut ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua ſcripſit. ἐφ᾽ ᾧ κομιοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum infinitiuo, ἐφ᾽ ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero genitiuo conſtruitur. illud uero Homeri Ιλιάδος α.

Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα, Ionicum eſt. Γὰρ, uero omnibus orationis partibus ſubiungitur, et nuſquam inchoatiua eſt. ἦ γὰρ, οὐδὲ γάρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

O I δὲ λεγόμενοι Εναντιωματικοὶ. hoc eſt, quæ autem aduerſatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & ſubiunguntur, orationi tamen præponi nuſquam contingit, ut ἔκαμον παραινῶν ἀλλ᾽ ὅμως παραινέσομαι ἔτι, feſſus ſum admonēdo, attamē admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔχον καταλαβεῖν. i. quāquā feſtinans, tamē nō potui aſſequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

T Ων δὲ Συλλογιστικῶν, hoc eſt, rationaliū ſiue collectiuarum, uidelicet illationibus & concluſionibus accōmodatarum, coniunctio ἀλλὰ, ſiue ἀλλαμὴν præpoſitiua eſt dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & ſubiungi poſſunt, ut πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα

 ἄνθρωπος

ἄνθρωπος οὐσία. *Omnis homo animal, at omne animal ſubſtantia, omnis ergo homo ſubſtantia.*

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

OI δὲ Ἀποῤῥηματικοὶ, *hoc eſt, dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in uſu cedunt, ut* ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ, *nunquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, niſi aliquid ſit per* ὑπερβατὸν, *id eſt, quando aliqua dictio interponitur.*

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

OI δὲ Παραπληρωματικοὶ, *hoc eſt, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quòd locutionem ſenſusq. expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habent ſæpius etiam ſignificationem diuerſam, ut* γὲ, *diminutiua.* δὴ, *autem circunſcriptiua, & tranſitiua, & affirmatiua eſt. Sed* ἂν *potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus orationis ſubiunguntur.* Ιλιάδος β. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, Εὗδον παννύχιοι. ἂν, *uero ſubiunctiuo modo ſubiungitur indefinita exiſtés, ut* ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα ἂν εἴπῃς. *Sed potentialis, præſenti & futuro optatiui modi, ut* οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, *ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cum indicatiuo, ut,* οὐκ ἂν ἐρεῖς, *id eſt, non utique dices, ſed raro id quidem. Præterito uero indicatiui ſæpius, ut,* οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, *non utique dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem et ante uerbum, et poſt uerbum* ἂν, *poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utriſque locis, ſubiunctiuo ſolum.*

ſolum. Et aſſumentes infinitiuum ad congruam conſtructionem indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres temporis differentias, ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν, καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio, ut εἰπόντας ἂν, καὶ ἐρῶντας ἄν. Similiter autem & in aliȷs, minime uero præteritum perfectum ἂν, recipit.

Finis de octo Partibus orationis.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν Η͂Ν, Η͂Σ, Η͂. ΚΑῚ περὶ τοῦ ὩΣ, πόσα σημαίνει, ex diuerſis Authoribus, per eundē Vrbanum.

Q Voniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἦς, ἔτι γε καὶ τοῦ ὥς, ſignificata apud Authores habentur, ut niſi alicuius diligentia cōmonſtrata fuerint, multas diſcentibus hæſitationes allatura uideantur: uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.

Η͂Ν.

Η͂ν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima perſona præteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, eram.

Η͂ν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti perfecti, eiuſdem uerbi, erat.

Η͂ν, ἤμην, prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.

Η͂ν, ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.

Η͂ν, ἀντὶ τοῦ ἐὰν, ſi ut ἤνπου ἀκούω, ſicubi audiam.

Ἣν, ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, articulus ſubiunctiuus, quam.

Ἣν, ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

Ἣν, ἀντὶ τοῦ ἑὴν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

 Η͂Σ.

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.

Ἧς, ſecunda perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. ſim, ſis, ſit.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, genitiui caſus articuli ſubiunctiui, cuius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonſtratiui, huius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

ἮΙ.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia perſona ſecundi aoriſti. Ιλιάδ. ᾱ. ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. dixit, & in nigris ſupercilijs annuit Saturnius.

Ἦι, tertia perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἡ, articulus præpoſitiuus. Ιλιάδος ε̄.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. nempe ſic fata abſceſſit cæſia Pallas.

Ἥ, articulus ſubiunctiuus. Ιλιάδ. ᾱ. Ἥ μυρὶ ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. quæ infinitos dolores Achiuis dedit.

Ἥ, pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Οδυσσείας ζ. Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, ἣδ' εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæc bene quidem currebant, ipſa uero bene ualde equos regebat.

Ἥ, pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ feminini generis, ut ὃς, ἣ, ὃν. ſuus, ſua, ſuum.

Ἧι, datiuus caſus articuli ſubiunctiui, ut ἣ, ἧς, ᾗ, quæ,

quæ, cuius, cui.

Ἧι, datiuus casus pronominis possessiui tertiæ personæ, ut ὅ, ἧς, ἧ.

Ἦ, aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. ᾱ. Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. nempe enim Atrides cum ultimo contumelias diceres.

Ἦ, aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἣ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστὶν, ut fas est.

Ἧ, aduerbium similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὰ, quemadmodum.

Ἧι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδ. ῡ. Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. id est, curuaturam sub primam, ubi tenuissimum currebat æs.

Ἧι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. id est, eo autem ibis, quo te ego nempe ago.

Ἧχι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

Ἢ, σύνδεσμος διαζευκτικὸς, id est, coniunctio disiunctiua, uel personarum, ut Ἰλιάδος ᾱ. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεὺς. id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors. Ἢ, ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ' οὖν ἀδιακρίτως. id est, subiunctiua indeterminate, siue indiscrete, ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ἰλιάδος ρ̄. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunque mittat, siue igna-

 uus

uus siue fortis.

Ἢ, διασαφητικὸς, id est, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς a Theodoro dicitur, hoc est, discretiua, siue electiua est, quando e duobus præpositis unum tollit, ut Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum saluum esse quàm perdi. hoc est, saluum esse, & non perdi: ut grammaticorum uulgus exponit. Quæ quidẽ coniunctio, ut supra dictum, et περ, syllabam admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, diues malo esse quàm pauper. id est, & non pauper. Sed Homericum uersum Porphyrius aliter accipit, sententia magis egregia, ut paullo post subiungemus.

Ἦ, ἀποῤῥηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id est, Dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur, et semper orationi præponitur, nisi aliquid impediat, & circunflectitur. Ιλιάδος β΄. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων. an etiam et auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Est etiam λυτικός τις ἀποῤῥηματικῶς, secundum Theodorum. hoc est, solutiua quædam cum dubitatione. Ιλιά. ῑ. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ caussa pulchricomæ? At secundum alios ἦ, in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως, hoc est, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam sine interrogatione inuenitur. Ιλιάδος σ̄. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ

λοίγια

λοίγια ἔργα ἔσεται, & ſimilia. Sed ut Theodoro placet, ἦ, hoc modo ſumpta, aduerbialem conſtructionem habet affirmatiuorum. ἢ ἀντὶ τοῦ ἂν, καὶ εἰ. Ιλιάδ. γ̄.

Ἢ τοῖός δε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc eſt, ſi talis exiſtens in nauibus per Pontum currẽtibus. Et in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. ſi & generatione poſterior eſſet.

Ἢ, ἀντὶ τοῦ καὶ, ut eſt apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id eſt, Minos & de legibus. In qua ſignificatione capitur etiam a Porphyrio accuratiſſimo Homeri interprete, in enodatione carminis illius, βούλομ' ἐγώ. cuius uerba hæc ſunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populum ſoſpitari, & ipſe met interire. Qua uoce ſignificat ſe populi Græci ſalutem propriæ ſaluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientiſſimum eſt.

Ἢ, ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id eſt, utrum. Ιλιάδος ᾱ. Διάνδιχα μερμήριξεν.

Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum hic enſem acutum educens a femore.

Ἠ̂, συγκριτικὸς, comparatiua. Ιλιάδ. ō. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. id eſt, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἢ, παρέλκει, id eſt, abundat. Ιλιάδ. θ̄. Ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præſtantior eſt.

Ἢ, adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλαὶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἢ nisi.

Ἡ μὲν, Αρκτικός ἐστι τοῦ ἤδέ. hoc eſt, inceptiua.

Ἠ δὲ *uero* ἐπακολουθικὸς τοῦ ἠ μὲν. *hoc est, subsecutiua.* Ἰλιάδ. ι. Ἐν δὲ ἴσῃ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. *at in uno pretio ignauus & fortis.*

Ἤτοι *æquiualẽs* μὲν, *fit orationis præpositiua apud poetas.* Ἰλιάδος ᾱ.

Ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ ἕζετο. *huic quidem sic fatus sedit.*

Ἤτοι *uero æquiualens* ἢ, *præpositiua fit* τοῦ ἢ, *ut* ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ.

Στέον ὅτι τὸ ὡς, τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύ-
I φωνι. Ὧς, παραβολὴν, *parabolam quam latini comparationem uocant.* Ἰλιάδος γ̄. Ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. *utq. leo lætatus est, magnum nactus corpus.*

Ὧς, ἀνταπόδοσιν, *redditionem.* Ἰλιά. γ̄. Ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων. *sic per turbam subijt Troianorum illustrium.*

Ὧς, ὑπερβολὴν, *superlationem.* Ὀδυσ. λ̄. Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. *ut non grauius & impudentius aliud muliere.*

Ὧς, ἀναφορὰν, *relationem.* Ὀδυσ. δ̄. Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. *sic hi quidem talia inter se loquebantur.*

Ὧς, θαυμασμὸν, *admirationem.* Ὀδυσσείας ω̄. Ὣς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ. *ut bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.*

Ὧς, βεβαίωσιν, *confirmationem.* ὧς χάριεν ἐς᾽ ἄνθρωπος ἀνθρώποις. *sic gratiosum est homo hominibus.*

Ὧς,

Ὡς, ὁμοίωσιν, ſimilitudinem. Ὀδυσσείας δ. ὡς ὅδ' ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷϊ ἔοικεν. ita hic Vlyſſis magnanimi filio aſſimilatus eſt.

Ὡς, τὸ οὕτως, ſic. Ἰλιάδος ης. ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ. ſic fatus portis erupuit ſplendidus Hector.

Ὡς, τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσσείας α. Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ. ſed neque tamen ſocios liberauit, cupiens quanquam.

Ὡς, τὸ ὅπως, ut. Ἰλιάδος ζ. Ὡς σπείσῃς διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. ut libes Ioui patri, & aliis immortalibus.

Ὡς, τὸ ὁμοίως, ſimiliter. Ὀδυσσείας α. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. ſimiliter periret & alius, quicunque talia quidem faceret.

Ὡς, τὸ ὅσον, quantum. Ὀδυσσείας ρ. Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. & carnem quantum ei manus capiebant circumiicienti.

Ὡς, τὸ τόσον, tantum. Ὀδυσσ. η. τόσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι. quantum Phæaces ſuper omnes periti homines nauem uelocem in ponto impellere, tantum mulieres telam operari.

Ὡς, τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσ. ε. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. eodem modo rurſus nũc mihi inuidetis dii mortalẽ hominẽ adeſſe.

Ὡς, τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὡς,

ὦς, τὸ ἀλλὰ, ſed. Οδυσ. χ. Κείσομαι, ὦς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ᾽ εὐεργέων. iacebo, ſed non eſt poſtea gratia benefactorum.

ὦς, τὸ ὅτι, quia. Ιλιάδ. χ. Οὐδὲ νύ πώ με, ὡς θεὸς εἰμί. neque quidem, nempe me nouiſti quòd deus ſum.

Ὣς, τὸ ἐπεὶ, poſtquam. Ιλιάδος κ. ὣς ἴδε χῶρον ἐρημον ὅθ᾽ ἔστασαν ὠκέες ἵπποι. poſtea quàm uidit locum deſertum ubi ſteterant ueloces equi.

Ὣς, τὸ εἴθε, utinam. Ιλιάδος γ. Ηλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι. ueniſti ex bello, utinam illic perÿſſes.

Ὣς, τὸν εἰ σύνδεσμον συναπτικὸν, ſi coniunctionem continuatiuam. Οδυσσείας γ. ὣς ὑμεῖς παρ᾽ ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. ſi uos a me celerem ad nauem iretis.

Ὣς, τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Οδυσσείας γ. ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neque quidquam noui.

Ὣς, τὸ καθάπερ, quemadmodum. Οδυσσείας ψ. Ηρξατο δ᾽ ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασε. cœpit quemadmodum primum Ciconas domuit.

Ὣς, τὸ εὐθέως, ſtatim. Ιλιάδος ξ. ὡς δ᾽ ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. ut autem uidit, ſtatim illum amor denſa præcordia circumobruit.

Ὣς, ἀλλὰ μὴν, atqui. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ᾽ ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. atqui hæc uere Attica regio.

Ὣς, τὸ λίαν, ualde. Ιλιάδος τ. Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ᾽, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. at Achilles ut uidit, ual

de

de illum magis ſubijt ira.

Ὧς, τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. Ἰλιάδος γ̄. ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. ut mihi & hunc uirum magnos nomines.

Ὧς, τὸ διὸ, ea propter. Ἰλιάδος ῑ. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. ea propter po ſtea a te chare fili non uellem relinqui.

Ὧς, τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Ὀδυσσείας ρ̄. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. ut ſemper ſimilem agit deus ad ſimilem.

Ὧς, τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim coniunctionem. Ἰλιάδος φ̄. ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enim tibi fluuio domari fatale eſt.

Τὸ ὧς, πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμος, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

DE AFFECTIONIBVS, ex Tryphone grammatico.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πάθη τῶν λέξεων.

ποσόν.	ποιόν.
πλεονασμὸς, ἔνδεια, τμῆσις.	μετάθεσις, μετάληψις.

Π

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περισσότης χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις,

οἷον

οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόσθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσαφὶς, ἀντὶ τοῦ σαφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Αναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντὶ στοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Εκτασις ἐστὶν ὅτ᾽ ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῆ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῆ. οἷον κᾱλὸς, κᾰλὸς. κόρη, κώρη.

Επέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅτ᾽ ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειὸς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας τάξεως, οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις, οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ᾽ ἀρχὴν, οἷον ὁρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα, ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Αρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολὴ ἐστὶν ὅτ᾽ ἂν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῆ. οἷον

φυσίζοος,

φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπὴ ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum est syncopam tribus modis fieri: aut enim integra eliditur syllaba κοινῶς, *ut* δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότριχας, ὄτριχας. *Aut uocalis sola Aeolico more, et tunc consonans aut eadem remanet immutata, ut* φέρετε, φέρτε. τίποτε, τίπτε. *aut in sequenté uertitur, ut* κακόμορος, κάμμορος. κατέβαλεν, κάββαλεν. κατέπεσεν, κάππεσεν: *& sic in alijs compositis cum hac præpositione* κατὰ, *in quibus* α, *extrema uocali expuncta,* τ, *in sequentem consonantem uertitur, nisi forte aspirata extiterit, quia tunc* τ, *nequaquá in eam mutari potest, quandoquidem syllaba in aspiratá consonátem desinere inueniretur, quod apud Græcos absurdum est, sed eius loco* ἀντίστοιχην, *hoc est, propria tenuis subrogatur, ut* κατέθανεν, κάτθανεν. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι. *Verum si duæ sequantur consonantes, integra syllaba eliditur, ut* κατάκτανε, κάκτανε. κατάσχεθε, κάσχεθε. *Attamen si altera illarum immutabilis sit, rursus in sequentem mutatur consonantem, ut* καταδραθέτην, καδδραθέτην. *Aut duæ eliduntur syllabæ, Ionico more atque Aeolico, ut* δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. *unde* ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, *Sol.*

Διαίρεσις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς. Συναλοιφὴ ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις,

σις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. Απλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν ἐπ᾽ ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὐποδμώει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδμώει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum eſt, quòd ſi ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι, *et ex quauis uocali ſequente, craſim fieri contingat,* ἰῶτα *quæ eſt ſubiuctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocales forte exiſtat, prorſus exteritur, nec facta craſi, amplius admittitur, ut* καὶ ἐγὼ κἀγὼ, *ubi ſubtracto* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, *et* ε, *in* α, *productum* κατὰ κρᾶσιν *cótracta ſunt. ſic* τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ετυμολόγος. *Hoc eodem modo* συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν *fieri contingit, ut ſupra dictum eſt, ut* ἐμοὶ ὑποδμώει, ἐμοὐποδμώει. *ubi* ι, *ex* οι, *diphthongo prius expuncta,* ο, *&* υ, κατὰ συναίρεσιν *in* ευ *diphthongum contracta ſunt. At ſi contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, et diph thongo* διὰ τοῦ ι, *ſequente craſis fiat,* ι, *quidem diphthógi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut* ὁ αἰπόλος, ᾡπόλος. *ubi* ο, *&* α, κατὰ κρᾶσιν *in* ω, μέγα *contractis* ι, *in diphthongũ impropriam*

κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamē ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali οι, diphthongi, hoc eſt, ο κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω, & ι, quæ eſt ſubiunctiua nocalis eiuſdem diphthongi, in ῳ, diphthongum in propriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δᾶρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod poeticum eſt, & Proſerpinā ſignificat, expuncta enim prius ε, præpoſitiua uocali ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex α, & ι, in αι, diphthongum ſynæreſim facit. Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſim ſiue craſim omnino fieri exiſtimant, quod etiam in iis exemplis ἐγῷδα, & ἐγῷμαι, atque δαῖρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam craſim fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμ' ὠκυμόρῳ. ubi ω & ε, & duo ωω, in ω, contracta ſunt. Vtrā tamen ſententiā libuerit ſequi poteris, ſed ſciendū, hæc uere Attica eſſe. Si uero ex duabus diphthongis huiuſmodi cōtractio fieri contingat, primū quidem ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda eſt, deinde ex uocali relicta, et ex ea quæ ſequitur in altera diphthongo, fit craſis in uocalem productā, quæ ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit; ut οἱ αἰπόλοι, ᾡπόλοι. τῇ αἰθιοπίᾳ, τᾀθιοπίᾳ. Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuerſæ

dictiones

dictiones per uocales uniuntur, quarum præcedēs ſit articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt, τὸ, ſequens uero indifferens. Quæ ſi ab ε, tenui incipiat, fit craſis in ου, ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τἔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab α, dictio ſequens incipiat, iterum in α, productum fit contractio, ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ, εἰς θ, ſequente uocali aſpirata. In plurali quoque præcedente τὰ, articulo neutro pluralis numeri, ſequente uero ſiue α, ſiue ε, in α, item productū fit craſis, ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſiderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit Craſis, ea τὴν ψιλὴν ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequente nequaquam, quod ab antiquis conſtantiſſime ubique ſeruatum uidemus, non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus, ut ποῦ ἐςι, ποῦςι. Eliſo enim υ, ſubiunctiua uocali, ο, & ε, in ου, contracta ſunt. Sic μοί ἐςι, μοῦςι. & alia huiuſmodi.

Παρένθεσίς ἐςι προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐςι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. Τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσίς ἐςι προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις.

πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Ἐστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον, ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus.

Πνεύματα *græce, latine spiritus, duo sunt,* ἡ Δασεῖα, καὶ ἡ Ψιλή. *hoc est, Aspiratio & Læuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio a uocali siue a diphthongo incipiens, uel nota aspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonantibus autem* ρ, *solum in principio dictionis positum aspiratur, ut* ῥήτωρ. *At in medio duarum uocalium in eadem dictione simplici exilem spiritũ habet, ut* χαίρω, φέρω. *Si uero geminatũ extiterit, primũ quidem exili spiritu annotatur, alterum uero aspiratur, ut* πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In nominibus, quem utique spiritum nominatiuus

 habet,

habet, eundem & ceteri caſus ſuſcipiunt.

In uerbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω, *quod* ἕξω *futurum habet aſpiratum.* ἵστημι *quoque aſpiratur, ſed eius præterita læuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquamperfecto* ἕστακα *ſcilicet &* ἑστάκειν. *Quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut* ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. *attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut* ἐλθέτω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus a uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab ε, *incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut* ἐγὼ, ἐμοῦ: *præter* ἕ, *& ab eo deriuata, ut* ἑαυτόν. *At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut* οὗτος, αὕτη. *Excipitur* αὐτὸς, *& ex eo compoſita, ut* αὐτόχειρ, αὐτόματος. *Aſpiratur &* αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

Omnis præpoſitio a uocali incipiens attenuatur, ut ἀνὰ, ἀπὸ, ἐπὶ: *excipitur* ὑπὸ *&* ὑπέρ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυψόθεν.

Omnis coniunctio a uocali incipiens læuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ: *excipiuntur cauſſales, quæ omnes aſpirantur,*

rantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, si principium primitiuorum seruant, eiusdem quoque retinent spiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιάς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρὼς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἴργω.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, aspirantur, ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα: Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α, ε, & ο, ante aspiratam exili spiritu annotantur, ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam η, in trochaica dictione exilem spiritum sibi asciscit, ut ἦχος, ἦδος, ἦμος, præter ἧλος.

Aeolica omnia læuigantur, nam Aeoles aspirationem omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα, ἐννεήκοντα.

DE α.

A, siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α, priuatiuo componitur & λύω. ᾅδης quoque aspiratur, ex α, priuatiuo & ἴδω. α, uero ἀθροιστικὸν aspiratur, ἅμα, ἅπας.

A, ante β, læuigatur, ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβηρών. Excipiuntur quæ β, cũ ρ, implicitũ habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. Αβρότη tamen, ἡ νὺξ exili spiritu annotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀπολυγχάνω,

& ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον: *hæc enim* α, *habent priuatiuum.*

A, *ante* γ, *læuigatur*, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. *Excipitur* ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρὸς, & *quæ ab eo deducuntur, ut* ἁγνίζω, ἁγίζω, ἁγνισμὸς, ἁγισμὸς, ἁγιοσύνη.

A, *ante* δ, *attenuatur, ut* ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανίς. *Excipitur* ἅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὼς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδυνὰς, ἁδυνύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A, *ante* ε, *læuigatur, ut* ἀεὶ, ἀετὸς, ἀένναον, ἀέριον.

A, *ante* ζ, *attenuatur*, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, *a quo* & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι *uero* τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & *quæ ab eo fiunt, aſpirantur. Tryphon uero* α, *ante* ζ, & *læuigari* & *aſpirari exiſtimat.*

A, *ante* η, θ, ι, κ, *attenuatur ſemper.* ἀηδὼν, ἀθηναῖος, ἀΐω τὸ ἀκούω, ἄκμων. Ἀθρῆσαι *ab Atticis aſpiratur, ſed a communibus attenuatur.* ἄθρους *uero, ſi* α, *priuationem ſignificat, læuigatur, ſi aggregationem, aſpiratur, unde* ἁθροίζω, ἄθροισμα.

A, *ante* λ, *ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur*, ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς, ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω, ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἀλλῶντος, ἀλείφω. *Excipitur* ἅλς ἡ θάλασσα, & *quæ ab eo deducuntur.* ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος, ἁλικαρνασσὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν, ἁλίζω τὸ ἅλατι πάττω. *His adduntur* & *quæ* ἄθροισιν *ſignificant, ut* ἅλις ἀν-

τὶ

τὶ τοῦ ἀρκούντως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω, τὸ ἁλώνιων, & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ duplici λλ & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἆλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur: unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uero, & si ab eo quod est ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, læuigatur tamen, propter κ, sequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos aspiratur, sed communiter attenuatur. ἅλυς fluuius, unde ἁλυάτης tenui spiritu annotatur, quidam tamen asprirari uolunt. ἄλῃ uero ἡ ἀδημονία apud omnes læuigatur.

A, ante μ, læuigatur, ἀμύω, ἀμῶ τὸ θερίζω, ἄμη ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύω τὸ ἀφανίζω, ἄμης πλακοῦς, ἄμμος ἄματος τὸ αὐτὸ, ἄμηδις, ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ α, habent στερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his similia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ χοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἁμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἅμη uero, ἡ δρεπάνη apud quosdam aspiratur, ab eo quod est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἅμος aspiratum, & per simplex, μ, apud multos: usus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato μμ, scribatur. ἅμαξα uero, si ab eo quod est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν aspiratur: si uero ab eo quod est ἀμητὸν ἄγειν, læuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quòd α, in μ, desinens, quapiam sequente consonante, læuigatur sem

per, ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, *& cetera ijs ſimilia.*

A, *ante* ν, *læuigatur, ut* ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνύω καὶ ἄνοια ἢ ἄγνοια, *& his ſimilia. Excipitur,* ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, *quod aſpiratur, quandoquidem* ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ δὲ φαίνομαι *deducitur.*

O, *ante* ξ, *& ante* ο, *læuigatur ſemper, ut* ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, *& cetera his ſimilia.*

A, *ante* π, *læuigatur,* ἀπὸ πρόθεσις, ἀπηνὴς, ἀπόλεια. *Excipitur* ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. *Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur* α, *ante* π. *At ſi quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem ſignificat, aut præpoſitio eſt.*

A, *ante* ρ, *læuigatur,* ἄρα, ἆρα, ἀραιὸς, ἀρνίον, ἀρνὸς, ἄρδω, ἄρξω. *Si uero* μ, *ſequatur, aut* π, *aſpirabitur, ut* ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογὴ, ἁρμὸς, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπάλεος, *& his ſimilia. Excipitur* τὸ ἀρμένιος *&* ἄρμενον *&* ἀρπέτιασα, *quæ leui ſpiritu ſignantur.* ἅρκυς *uero* ἡ παγὶς *aſpiratũ inuenitur.*

A, *ante* σ, *attenuatur,* ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς *ſiue auis, ſiue aſtrum cæli.* ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα *uero,* ἀντὶ τοῦ ἅτινα *aſpiratur. &* ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἆσσον, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, μακρόν.

A, *ante* τ, *ſiue ſolum, ſiue geminatum læuigatur,*

ἄτερ,

ἅτερ, ἅτη ἡ βλάβη. ἀπάλλω, ἀτθὶς, ἀπικῶς, ἀτιτάλλω, ἀπαγὴν ὄρνις. ἅπα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅπα uero ἀντὶ τοῦ ἅπινα aspiratur, sic ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς, ἅπον, ἀντὶ τοῦ ἧπον. & ἅπων, ἀντὶ τοῦ ἐλάπων.

A, ante υ, φ, χ, attenuatur. αὔω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνὴ, ἄφαρ ἀντὶ τοῦ ἀθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod est ἅπω. ἄχος, ἄχθος, ἀχανές.

A, ante ψ, læuigatur ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia. Excipiuntur quæ ab ἅπω & ἅπομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψίδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A, ante ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώπω. Ομηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E, ante α, aspiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτὸν, ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, sed hoc quidam attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur læui spiritu annotantur.

E, ante β, læuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ, aspiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος. ἑπὰ quoque & quæ ab eo fiunt aspirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, τροπῇ τοῦ π, εἰς β.

E, ante γ, attenuatur semper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυσα, ἐγώ.

E, *ante* δ, *læuigatur*, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, *& alia. Excipitur* ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, *& ab eo deriuata*, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. *Excipitur &* ἕδνον ἡ προὶξ, *dos*. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. *&* ἑδανὸν τὸ ἡδύ.

E, *ante ſeipſum attenuatur*. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. ἔερεν ἤγουν ἐκώλυε. *&* ἐεισάμην *et* ἐείκοσι. *Excipitur* ἕερση ἡ δρόσος, *et* ἑεὺς ἑῆος, *et* ἕελδωρ *ſecũdũ quoſdã*.

E, *ante* ζ, *aſpiratur*. ἕζω, ἕζομαι, *& quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, læuigatur, ut* ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

E, *ante* η, *non inuenitur, niſi a declinatione ſiue augmento ſit, ut* ἑεὺς, ἑῆος. ἧν, ἕην. ἥνδανον, ἑήνδανον, *iccirco eorum ſuſcipiunt ſpiritum a quibus fiunt. At* ἐηνὸς *fluuij nomen, ſecundum aliquos læuigatur*.

E, *ante* θ, *attenuatur*, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. *Excipitur* ἕθεν *pronomen, &* ἑθεὶς, *unde* ἀφεθείς.

E, *ante* ι, *læuigatur*, εἴσκω τὸ ὁμοιῶ. ἐΐση τροπῇ ἡ ἴση.

E, *ante* κ, *aſpiratur*, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκὰς, *& quæ ab eo ſunt, ut* ἑκηβόλος, ἑκάεργος. *Excipitur* ἐκ, *præpoſitio, & quæ ab ea fiunt*, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς *quoque &* ἐκεχειρία, *& quæ per* ἀφαίρεσιν *abijciunt* ε, *ut* ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, *hæc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur*.

E, *ante* λ, *ſiue ſolum, ſiue geminatum attenuatur*, ἔλεος, ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλάβιον τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθῦες, καὶ τὰ λοιπά. *Excipitur* ἕλω τὸ λαμβάνω, ἕλλην, ἑλλὰς, *& quæ ab eo fiunt*, ἑλλανοδίκης ὁ

τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος, ἕλος τὸ δάσος, ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη, ἑλιγματώδης, ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑλκύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E, ante μ, læuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω, ῶ, τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμις, quod χελώνην ſignificat. & ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E, ante ν, ſiue ſolum, ſiue geminatum, attenuatur, ἕνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτὸς, ἐνυὼ ἡ μάχη, ἔννη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς, ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνὸς, & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω, ῶ, ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυτο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E, ante ξ, aſpiratur, ἓξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur ſola ἐξ præpoſitio, & quæ ab ea fiunt, ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E, ante ο, aſpiratur, ἑορτὴ, ἑορτάζω, ἑὸν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ a themate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis ſecundi aoriſti ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε ἐκ εἴργω.

E, ante π, læuigatur, ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ præpoſitio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ, ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια.

E, ante ρ, attenuatur, ἔρως, ἔρωτος. ἐρύω, ἔῤῥω, ἔρδω, ἔρνος. Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσείης, ἕργμα τὸ κώλυμα. ἔρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν læui ſpiritu annotatur.

E, ante σ, attenuatur, ἔσω ἐπίῤῥημα, ἔσο ἀντὶ τοῦ

ὕπαρχε. ἑσόπτρον, ἑσθὴς, ἑσπηνὸς, καὶ ἑσπαῖοι. Excipitur ἑστία ἡ πρεσβεία, ἕσε ἀντὶ ἕως οὗ, ἑσπόμεθα, & quæ a themate deducuntur. ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσσάμενος. aſpirantur etiam quæ σ, cum τ, habent, ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑσταναι. ἔστησα uero & ἔστην, & ἐστάθην cum ε, habeant ex augmento, læuigantur. & ἔστιν & ἐστὲ, & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται tanquam a uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem ſpiritum habent.

E, ante τ, læuigatur, ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς, ἔτυμον τὸ αὐτὸ, ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. Excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθὴς, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος ὁ φίλος, καὶ ἑταίρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E, ante υ, attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione, ἐὺς ὁ πλατὴς καὶ ὁ ἀγαθός. ἐυρὺς, ἐυρυώω, εὖ, et quæ ab eo fiunt. Excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E, ante φ, χ, læuigatur, ἔφεσις, ἐφετὸν, ἔχις, ἐχθρός. Excipitur ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E, ante ψ, aſpiratur ſemper, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. Excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, unde φιλέψιος. Excipiuntur & quæ ex augmento ε, habent, ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

E, ante ω, μέγα aſpiratur, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολὴ, et quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν, ἕω τὸ ἐνδύομαι. Excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω, et ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω.

Si uero

Si uero ε, κατὰ πλεονασμὸν *abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit.* ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἐῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H.

H, *ante* α, *ex augmento inuenitur & læuigatur, ut* ἠάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, *& his ſimilia.*

H, *ante* β, *aſpiratur ſemper.* ἥβη ἡ ἡλικία, *& quæ ab eo deducuntur,* ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. *niſi pleonaſmus fiat, ut* ἠβαιὸν ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H, *ante* γ, *aſpiratur ſemper,* ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, *& quæ ab eo deducuntur,* ἡγούμενος, ἡγήσιππος, *niſi* α, *in* η, *mutata fuerit, ut* ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, *& ſimilia. Verum ſi a declinatione augmentũ fuerit, thematis ſpiritum omnino ſuſcipiet, ut* ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H, *ante* δ, *læuigatur,* ἠδονὸς ὁ μακεδὼν, ἦδος τὸ ὄφελος, *indeclinabile* ἤδη, *& alia huiuſmodi. Excipitur* ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος, ἡδυώω, ἡδονὴ, *& quæ ex augmento exiſtunt, ut* ἡδρασμένος, ἡδραισμένος.

H, *ante* ε, ζ, θ, ι, *læuigatur,* ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠζανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠΐθεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλὸς, καὶ τὰ λοιπά.

H, *ante* κ, *aſpiratur,* ἥκω, ἥκιστα, *& alia. Excipitur* ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, *quod ſecundum quoſdam aſpiratur.*

H, *ante* λ, *attenuatur,* ἠλίας, καὶ ἠλεὶ *propria nomina,* ἠλέκτρα, ἠλεὸς ὁ μάταιος, ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, *& ſimilia. Excipitur* ἥλιος, ἧλος,

ἡλῶ,

ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. *Quæ uero a declinatione ſunt, thematis ſpiritum retinent.*

H, *ante* μ, *læuigatur*, ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμαθώδης, ἠμὶ τὸ φημὶ, ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, *& alia. Excipitur* ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥμισυ, *& quæ ab eo fiunt.* ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπὸς, ἕμων ὁ ἀκοντιστής.

H, *ante* ν, *attenuatur*, ἠνορέα ἡ ἀνδρεία, ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. *Excipitur* ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, *& quæ ab eo deriuantur*, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἣν ἄρθρον.

H, *ante* ξ, *non inuenitur, niſi a themate, ut* ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω: *ſiue ex augmẽto, ut* ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

H, *ante* ο, *&* π, *attenuatur*, ἠονεὺς *proprium nomen, & alia huiuſmodi.* ἠπῶ τὸ ῥάπτω ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλὸς, ἤπιος ὁ πρᾶος, ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεὼν, *& ſimilia. Excipitur* ἧπαρ ἥπατος: *unde* ἡπατικὸς, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

H, *ante* ρ, *læuigatur*, ἠριδανὸς ποταμὸς, ἠριγένεια, ἠριγόνη, ἠρίον τὸ μνημεῖον, ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐάρινος, ἡριγέρων βοτάνη. *Excipitur* ἡρώδης, ἡρωδιανὸς, ἥρων κύριον, ἥρα, *& quæ ab eo deducuntur*, ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, *&* ἡρόφιλος. *Vniuerſaliter* η, *ante* ρ, *cum uocali natura longa aſpiratur, cum breui uero, læuigatur.* ἡρόδοτος *enim &* ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, *longa in breuem uerſa, facta ſunt. Quæ uero a declinatione fiunt thematis ſpiritum ſeruant. ut* ἤρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

H, *ante* σ, *aſpiratur*, ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἦσις ἡ εὐφροσύνη, ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων, ἡσίδωρος, ἧσθαι,

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. *Excipiuntur quæ a themate, siue augmento fiunt, ut* ἦσιν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἦσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, *& alia huiusmodi.*

Η, *ante* τ, *læuigatur,* ἦτορ ἡ ψυχή, ἦτα τὸ στοιχεῖον, ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. *Excipitur* ἧττα, ἡττῶ, ἥττων, *&* ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

Η, *ante* υ, *læuigatur semper,* ἠὺς ὁ πλατὺς, ἠϋγένειος, ἠΰκομος.

Η, *ante* φ, *aspiratur semper,* ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία πόλις. *Excipitur* ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρὸς, *& quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.*

Η, *ante* χ, *attenuatur* ἦχος, ἠχῶ. *Excipitur* ᾗχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Η, *ante* ψ, *ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab* ἅπτω *fit, ut* ἧψεν, *aut ab* ἅπτομαι, *ut* ἡψάμην, ἧψατο.

Η, *ante* ω, μέγα, *læuigatur semper,* ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. *Et quæ ex augmento sunt,* ᾐώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω, αἰωρῶ, ᾐωρημένος, ἐκρεμαμένος, *& similia.*

DE I.

Ι, *ante* α, β, γ, *læuigatur,* ἰατρὸς, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνὺς, ἰγνάτιος, *& alia. Excipiuntur quæ ex augmento sunt, ut* ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, *& alia huiusmodi.*

Ι, *ante* δ, *attenuatur,* ἶδος ὁ κόπος, ἰδίω, ἴδιον, ἰδοὺ, ἴδη ὄρος, *& alia. Excipiuntur quæ post* δ, ρ, *habent, ut* ἱδρὼς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροὺς πόλις. ἴδρις *uero quidam*

dam

dam aspirant.

I, *ante* ε, *læuigatur*, ἰέναι, ἰεσαὶ, ἰεχονίας, *& similia. Excipiuntur* ἱερὸς, *& quæ ab eo deducuntur*, ἱερεὺς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. *& quæ a declinatione sunt; ut* ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, *& alia huiusmodi.*

I, *ante* ζ, *aspiratur*, ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

I, *ante* η, θ, *læuigatur semper*, ἰησοῦς, ἰητρὸς, ἴημι τὸ πορεύομαι, ἴῃ ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ, ἰθάκη, ἰθὺς ὁ εὐθὺς, ἰθαγενὴς ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. *Excipitur* ἵημι *solum* τὸ πέμπω, ὁ παρατατικὸς ἵην.

I, *ante* κ, *attenuatur*, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον, ἰκτὶν τὸ ὄρνιον, ἰκμὰς ἰκμάδος. *Excipitur* ἱκανὸς, ἱκανῶ ῥῆμα, ἵκω τὸ ἱκετεύω, ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. *& quæ a declinatione sunt*, ἵκετο, ἷκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I, *ante* λ, *læuigatur*, ἴλη ἡ τάξις, ἴλιος ἡ τροῖα, ἴλεος, ὁ φωλεός. ἰλισσὸς ποταμὸς, *& alia. Excipitur* ἵλεως ὁ εὐμενὴς, ἱλαρὸς, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμὸς, *& omnino quæcunque ab* ἵλεως *deducuntur.*

I, *ante* μ, *aspiratur semper, uocali sequente*, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία, ἱμέριος κύριον, ἱμὰς ὁ λῶρος ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον, ἱμέρα πόλις. *Consonante uero sequente læuigatur*, ἴμβρος νῆσος, *& his similia.*

I, *ante* ν, *læuigatur*, ἴναχος, ἰνὼ κύριον, ἰνίον τὸ νεῦρον. *Excipitur* ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I, *ante* ξ, *attenuatur*, ἰξὸς, ἰξίων κύριον, ἴξ ὁ σκώληξ. *Excipitur* ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I, *ante* ο, *læuigatur*, ἰοβιανὸς, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον

τὸ

τὸ ἄνθος, ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως, ἱὸς δὲ τὸ βέλος aſpiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I, ante geminatum ππ, aſpiratur ſemper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt, ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον, ἱππηλάσιον. Verum ante unicum π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω, ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aſpiratur.

I, ante ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχὸς, ἴρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur ἱρὸς ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπὴν, ἱρεὺς ἱρεῖον, ἶρηξ, ἱέραξ, & alia huiuſmodi.

I, ante σ, (niſi τ, poſt ſe implicitum habeat) læuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος, ἶσις ἡ θεὰ, ἴσεμι τὸ γινώσκω, ἰσίδωρος, ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα, ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur τ, aſpiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I, ante τ, υ, φ, χ, ψ, ω. attenuatur ſemper. Ante τ, ἴτυς, ἰταμὸς, ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν, ἴφικλος. Ante χ, ἰχὼρ, ἴχνος. Ante ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante ω, ἰωκὴ ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσὴφ, ἰωάννης.

Annotandum autem quòd ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aſpiratas, θ, ſcilicet, φ, & χ. ante σ, aſpiratur ſemper, ſed ante ξ, & ψ, læuigatur.

DE O.

O, ante α, β, γ, attenuatur, ſemper, ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελός. ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia.

O, ante

O, ante δ, attenuatur, ὀδύνη, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O, ante ε, ζ, θ, ι, attenuatur, ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα. ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, οἴω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

O, ante κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, Ὁκόσον, ὅκως. ἅπερ ἰωνικά εἰσὶ, π, in κ, uerſo.

O, ante λ, læuigatur, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκὰς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O, ante μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω, ὀμυχῶ τὸ οὐρῶ, ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt, ὁμαίμω, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμήλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός.

O, ante ξ, attenuatur ſemper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος, ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, et alia.

O, ante π, læuigatur, ὀπὼς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiuntur quæ λ, cum π, implicitum habent, ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπόθεν, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

O, ante ρ, attenuatur, ὀρεὺς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, et quæ ab eo fiunt, ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata, ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ

κ, ſiue

κ, siue μ, post ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος, ὄρμενος *uero ab eo quod est* ὄρω τὸ ὁρμῶ *attenuatur.* ὄργιον τὸ μυστήριον *aspiratur, quanquam usus id læuigari obtinuerit.*

O, *ante σ, uocali sequente aspiratur,* ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. *&* μονοσύλλαβα, ὃς ὁ ἴδιος, καὶ ὃς ἀντὶ τοῦ οὗτος, *&* ὅστις. *Consonante uero illata attenuatur,* ὀστοῦν, ὀσφὺς, ὄσσα φήμι. ὄσσω τὸ βλέπω, *&* ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμὸς. *Annotatur* ὄσιρις κύριον, *quod etsi uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.*

O, *ante τ, læuigatur,* ὀτρηρὸς ὁ σπουδαῖος, ὀττοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. *Excipiuntur* ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, *& similia.*

O, *ante φ, χ, ψ, attenuatur,* ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα, ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχωρὸς, ὀχληρὸς, ὀψὲ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

Υ, in principio.

Υ, *in principio omnis dictionis aspiratur,* ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτὸς, ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος ἡ φλυαρία, ὕλη, ὑμετέρα, ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία χώρα, ὗς, ὕφος, ὕψος, υἱὸς, ὕω τὸ βρέχω. *Excipiuntur quæ Aeolica sunt, ut* ὔμμες, ὔμμιν. *& alia huiusmodi: nam Aeoles aspirationem omnino respuunt.*

Ω, in principio.

Ω, *in principio dictionis læuigatur, præter ea quæ ab* ὥρα *deducuntur, cum tempus significat,* ὧρος, ὥριος, ὥριμος: *etiam cum* τὴν εὐμορφίαν *significat, ut* ὡραῖος,

ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμὸς, ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. etiam cum τὴν φροντίδα ſignificat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & ſimilia. Cum iis etiam aſpiratur ὧδε aduerbium, & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam læuigandú eſſe exiſtimant. Aſpirantur & monoſyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, & ᾧ τῷ ἰδίῳ, & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in iis ὦ aduerbium uocandi, & ὢ σχετλιαστικὸν, & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὢν, participium eius: hæc enim læuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabá attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμὸς, αἰδοῦμαι, αἴας. niſi forte inferatur μ, quia tunc aſpiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασία. excipitur αἴμων ὁ ἐπιστήμων. Annotátur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aſpirata dictum eſt, ſuper unam ſyllabam, propter articulos & præpoſitiuos & ſuppoſitiuos, ut αἱ, nominatiui caſus pluralis numeri, & αἷς datiui.

Αυ, diphthongus læuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος, & αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

Ει, diphthongus læuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, & quæ ab eo fiunt. εἰληθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτίζω τὸ δουλίζω, εἱλίσσω. At εἱλόμην a declinatione habet aſpirationem, & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει, εἵως ἀντὶ ἕως: hæc autem omnia ex pleonaſmo

ſmo habent ι, præter εἵλως. aſpiratur etiã εἱρμὸς, εἱρκτὴ, quanquam hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἵρω, hoc uero ἀπὸ τοῦ εἵργω: nam deriuationes ſæpenumero ſpiritus mutant, ut ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. ſic igitur εἵρω εἱρμὸς, & εἵργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

Ει, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam læuigatur, ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι: niſi ἰῶτα ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, et bifariam dicuntur, ut ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. Et niſi ex præteritorum declinatione ι, ſumptum fuerit, ut ἕπω, εἶπον. ἔχω, εἶχον, & ſimilia. Neque Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. Neque ſignificati differentia extiterit, ut εἴρω ſi læuem habeat ſpiritum, τὸ λέγω ſignificat: ſi uero aſpiratum, τὸ συνάπτω.

Ευ, diphthongus læuigatur, ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, εὕω τὸ φωτίζω καὶ φλογίζω, εὕρω, & quæ ab eo fiunt, εὑρίσκω, εὑρετής.

Οι, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabã læuigatur, ut οἶκος, οἶσος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος, οἴμη ἡ ᾠδὴ, unde οἰμώζω. Excipitur οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁποῖος, & οἷος ὁ δυνατός. Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter οἱ articulum præpoſitiuum, & οἳ ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri, & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. et οἷς datiui caſus pluralis numeri: οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod eſt ὄϊς læuigatur, οἶμι, ἡ ᾠδὴ non nulli aſpirant, οἰμώσω uero læuigant, ab eo quod eſt οἶ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

Ου,

Ου, diphthongus læuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus ἀντὶ τοῦ οὕτινος, & οὓς accusatiui casus pluralis numeri: οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc est, auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλόγων.

ABCDEFGHIKLMNOPQRST VXYZ

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr.

Omnes sunt quaterniones, præter Rr, qui est quinternio.

VENETIIS, M D LX.

